

VYHODNOCENÍ MEZIREZORTNÍHO PŘIPOMÍNKOVÉHO ŘÍZENÍ

k návrhu zákona o státních úřednících

Návrh zákona byl rozeslán do mezirezortního připomínkového řízení dne 25. ledna 2013 s termínem pro zaslání připomínek do 22. února 2013.

Zásadní připomínky uplatnily: místopředsedkyně vlády a předsedkyně Vládního výboru pro boj s korupcí, Ministerstvo financí, Ministerstvo práce a sociálních věcí, Ministerstvo obrany, Ministerstvo spravedlnosti, Ministerstvo zahraničních věcí, Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, Ministerstvo pro místní rozvoj, Ministerstvo kultury, Ministerstvo zdravotnictví, Ministerstvo průmyslu a obchodu, Ministerstvo zemědělství, Ministerstvo dopravy, Ministerstvo životního prostředí, ministr a předseda Legislativní rady vlády, odbor kompatibility Úřadu vlády České republiky, Úřad vlády České republiky, Český úřad zeměměřický a katastrální, Státní správa hmotných rezerv, Český telekomunikační úřad, zmocněnkyně vlády pro lidská práva, Český báňský úřad, Asociace samostatných odborů, Český statistický úřad, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, veřejný ochránce práv, Českomoravská konfederace odborových svazů, Technologická agentura České republiky, Národní bezpečnostní úřad, Energetický regulační úřad, Úřad pro ochranu osobních údajů, Akademie věd České republiky.

Pouze doporučující připomínky uplatnily: Úřad průmyslového vlastnictví, Státní úřad pro jadernou bezpečnost.

Připomínky nezaslaly do 22. února 2013: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, Ústav pro studium totalitních režimů, Kancelář finančního arbitra České republiky, Grantová agentura České republiky.

Celkem bylo k návrhu zákona uplatněno **858 zásadních připomínek, a to 33 oslovenými připomínkovými místy**. Z uvedeného počtu se nepodařilo vypořádat celkem **58 zásadních připomínek**, návrh je tak vládě předkládán s rozpory.

Pořadí zásadních připomínek jednotlivých připomínkových míst:

1. Ministerstvo financí,
2. Ministerstvo práce a sociálních věcí,
3. Ministerstvo spravedlnosti,
4. Ministerstvo zahraničních věcí,
5. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy,
6. Ministerstvo kultury,
7. Ministerstvo zdravotnictví,
8. Ministerstvo průmyslu a obchodu,
9. Ministerstvo pro místní rozvoj,
10. Ministerstvo zemědělství,
11. Ministerstvo obrany,
12. Ministerstvo dopravy,
13. Ministerstvo životního prostředí,
14. Úřad vlády České republiky - ministr a předseda Legislativní rady vlády,
15. Úřad vlády České republiky – místopředsedkyně vlády a předsedkyně Vládního výboru pro boj s korupcí,

16. Úřad vlády České republiky – odbor kompatibility,
17. Úřad vlády České republiky – zmocněnkyně vlády pro lidská práva,
18. Úřad vlády České republiky – vedoucí Úřadu vlády,
19. Český statistický úřad,
20. Český úřad zeměměřický a katastrální,
21. Český báňský úřad,
22. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,
23. Správa státních hmotných rezerv,
24. Národní bezpečnostní úřad,
25. Energetický regulační úřad,
26. Český telekomunikační úřad,
27. Úřad pro ochranu osobních údajů,
28. Nejvyšší kontrolní úřad,
29. Technologická agentura České republiky,
30. Akademie věd České republiky,
31. Českomoravská konfederace odborových svazů,
32. Asociace samostatných odborů,
33. Veřejný ochránce práv.

Název úřadu	Zásadní připomínka	Vypořádání
1. Ministerstvo financí	1.1 <u>Obecně</u> Zákon je v rozporu se záměry a programem „vlády rozpočtové odpovědnosti“, protože jeho realizací dojde k nárůstu výdajů dotčených subjektů. Pokud by bylo předkladatelem předloženo reálné vyčíslení nákladů, byl by výrazný negativní rozpočtový dopad, mj. bez uvedení zdroje krytí, okamžitě zřejmý. Ministerstvo financí odhaduje podle předložených podkladů dopad v roce 2014 ve výši cca 3,1 mld. Kč a v letech následujících cca 3 mld. Kč ročně.	Vysvětleno. Předkladatel se domnívá, že má-li být navrhovaný zákon prostředkem k zajištění stabilní, profesionální a transparentní státní správy, což po České republice požaduje i Evropská unie, je nezbytné k realizaci jednotlivých opatření vynaložit určité finanční prostředky. Jen stěží si lze představit, že výše uvedených cílů bude možné dosáhnout bez jakýchkoliv finančních nákladů. Důvodová zpráva bude upravena.
	1.2 <u>Obecně</u> V souvislosti s restriktivní politikou vlády nejen v oblasti odměňování chceme upozornit, že přijetí navrženého zákona nesmí být důvodem pro navyšování	Vysvětleno. Podle názoru předkladatele koncepce navrhovaného zákona umožňuje vejít se do střednědobého výhledu. Realizace zákona podle názoru předkladatele nepřinese zvýšené nároky na personální kapacity a náklady, neboť

	rozpočtu jednotlivých kapitol státního rozpočtu a zvyšování počtu zaměstnanců. Předkladatel by měl zohlednit také fakt, že střednědobý výhled na roky 2014 a 2015 je proti roku 2012 výrazně zeštíhlen, a to převážně v provozních výdajích. Z tohoto důvodu by měl být zákon koncipován tak, aby ho bylo možné realizovat bez dopadů na státní rozpočet.	každý úřad má již nyní vlastní personální útvary, které zajišťují personální, mzdové a vzdělávací agendy.
	1.3 <u>Obecně</u> Zvýšené požadavky na úředníky a zaměstnance nejsou dostatečně kompenzovány benefity. Za jediný skutečný benefit lze považovat týden dovolené navíc; ošatné je ve svém důsledku nenárokové, nebude-li tedy příslušný orgán státní správy disponovat dostatečným množstvím finančních prostředků, což je v současné době velmi pravděpodobné, nemusí být ošatné přiznáno většině úředníků; týden studijního volna na přípravu na úřednickou zkoušku lze rovněž vykládat jako alternativu k plnění služebních povinností; odstupné a další odstupné se týká pouze úředníků, kteří končí pracovní poměr z důvodů „reorganizace“, což se dotýká zpravidla max. několika procent úředníků.	Vysvětleno. Rozsah navrhovaného zákona vychází z vládou schváleného věcného záměru zákona a tezí zákona. Benefity byly konstruovány s ohledem na program „vlády rozpočtové odpovědnosti“ a tedy s ohledem na současné finanční možnosti, jak i vyplývá z požadavků Ministerstva financí uvedených v připomínkách 1.1 a 1.2. Přiznání dalších benefitů by se neobešlo bez zvýšení finančních nákladů navrhovaného zákona.
	1.4 <u>Obecně</u> Ministerstvo vnitra opakovaně předkládá nové verze zákona o úřednících, ale nereaguje na většinu připomínek orgánů státní správy k předchozím předloženým návrhům zákona a souvisejících dokumentů, např. k návrhu zákona o právních poměrech a vzdělávání zaměstnanců ve veřejné správě (zákon o úřednících), k návrhu zákona o úřednících veřejné správy, osobních asistentech ve veřejné správě a o vzdělávání ve veřejné správě; dosud vznesené připomínky k návrhům zákona nebyly ani v jednom případě řádně v rámci mezirezortního připomínkového řízení vypořádány tak, jak ukládá Jednací řád vlády a Legislativní pravidla vlády. Tím <u>přetrvávají v nových návrzích nedostatky již několikrát napadané, místo aby se s nimi předkladatel důsledně vypořádal a usnadnil další etapy prací na návrhu zákona a současně eliminoval případné komplikace při aplikaci zákona</u> (např. maximální odpolitizování státní správy, předložení základních prováděcích předpisů apod.).	Vysvětleno. Práce na předchozím návrhu zákona byla ukončena a z tohoto důvodu rovněž neproběhlo vypořádání připomínek. Konkrétní rozpory vzešlé ze současného mezirezortního připomínkového řízení budou řešeny s věcně příslušnými ministerstvy nebo úřady.
	1.5 <u>Obecně</u>	Vysvětleno. Vládou schválený věcný záměr zákona a vládou schválené teze zákona předpokládají, že státní úředníci

	Zákon systémově neřeší odměňování úředníka, přestože tato oblast je důležitou náležitostí pracovněprávního postavení úředníka.	budou odměňování podle pravidel stanovených zákoníkem práce. Zákon nicméně propojí pracovní hodnocení s přiznáním, změnou či odnětím osobního příplatku.
	1.6 <u>Obecně</u> V zákoně nadále přetrvává neproporcionální podrobná úprava vzdělávání úředníka v porovnání se stručnou úpravou právního postavení úředníka, tj. jeho práv, povinností a nároků.	Vysvětleno. Právní úprava vzdělávání obsahuje pouze takové instituty, které je nutné upravit zákonnou úpravou, podrobná úprava např. průběhu zkoušky bude obsažena v prováděcím právním předpise. K otázce rozsahu právní úpravy postavení státního úředníka je nezbytné upozornit na subsidiaritu zákoníku práce, resp. občanského zákoníku. Navrhovaný zákon tedy obsahuje pouze specifickou, tedy odlišnou úpravu od zákoníku práce.
	1.7 <u>Obecně</u> Opakovaně doporučujeme vyjmout ze zákona a upravit prováděcím předpisem technické podmínky a proces - výběrového řízení, (v zákoně by měly být jen zásadní požadavky – např. že volná pracovní místa se obsazují na základě výběrového řízení), - pracovního hodnocení úředníka, - vzdělávání úředníků.	Vysvětleno. Nelze v prováděcím právním předpise upravovat instituty, které ze své povahy vyžadují zákonnou úpravu (obzvláště mají-li vliv na existenci pracovněprávního vztahu).
	1.8 <u>K návrhu usnesení vlády</u> Vzhledem k jednoznačným dopadům na státní rozpočet a rozpočty jednotlivých kapitol požadujeme, aby usnesení vlády obsahovalo bod II/2 v následujícím znění: „<u>ukládá ministrům a vedoucím úřadů státní správy zajistit implementaci zákona v rámci finančních a personálních kapacit svých úřadů</u>“	Akceptováno v modifikované podobě. V usnesení vlády bude v bodě II/2 uvedeno „ukládá ministrům a vedoucím úřadů státní správy zajistit implementaci zákona v rámci personálních kapacit svých úřadů“.
	1.9 <u>K důvodové zprávě</u> Část VII. - Finanční dopady návrhu zákona na skupiny dotčených subjektů je zpracována neúplně a nedostatečně. Ve druhém odstavci je uvedeno, že se jedná	Akceptováno.

	o objem finančních prostředků na vzdělávání všech zaměstnanců státní správy, což není pravda. Usnesení vlády č. 1542 o Pravidlech vzdělávání zaměstnanců ve správních úřadech je závazné jen pro správní úřady, a jen tyto údaje jsou poskytovány ministerstvu vnitra k sestavení Výroční zprávy. Za resort ministerstva financí tam pochopitelně chybí náklady za úřady, které nejsou správní úřady, jako je Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových a Kancelář Finančního arbitra. Dále je nutno vzít v úvahu, že <u>se jedná o komplexní výdaje na vzdělávání, nikoli jen o výdaje přímo převzaté z rozpočtové položky na vzdělávání</u>. Uvedené hodnoty představují náklady na platy (včetně příslušenství) za zaměstnance zabývající se vzděláváním, náklady spojené se vzděláváním jako je cestovné, věcné výdaje, výdaje na provoz vzdělávacích zařízení apod. V žádném případě nelze tedy tyto výdaje použít pro předloženou analýzu, která může zahrnovat pouze přímé výdaje vycházející z rozpočtové položky na vzdělávání. Předkladatel tuto skutečnost opakovaně ignoruje, a nikdy připomínky řádně nevypořádal. <u>Z výše popsaných důvodů jsou finanční dopady za oblast vzdělávání zcela neobjektivní a nelze je akceptovat</u>. Chybně je také používána terminologie pro věcně shodný obsah; někdy je nesprávně používán pojem mzda, jednou zase správně plat.	
	1.10 <u>K důvodové zprávě</u> Údaje uvedené v tabulce na straně 17 až 20 nelze použít jako základ dalších výpočtů, neboť vydané prostředky na vzdělávání jako procento z výdajů na platy zaměstnanců u jednotlivých subjektů kolísají od nuly (Úřad práce Ř) až po 63,27 % (Institut vzdělávání vězeňské služby).	Akceptováno.
	1.11 <u>K důvodové zprávě</u> K části Finanční dopady v oblasti vzdělávání (str. 15 a dále) Veškeré náklady, spojené se vzděláváním státních úředníků a vedoucích úředníků, podle tohoto návrhu zákona nese vysílající zaměstnavatel. Vzhledem k tomu, že pro Finanční správu ČR se jedná cca o 15 000 zaměstnanců, lze předpokládat, že nárůst nutných finančních výdajů, a to pouze na přípravu a vykonání úřednických zkoušek (bez ohledu na povinné odborné vzdělávání zaměstnanců Finanční správy), bude představovat následující výdaje:	Akceptováno.

	Počet zaměstnanců Finanční správy ČR Náklady na úřednickou zkoušku/zaměstnance Cena zkoušky: cca 5000,- Kč/zaměstnance* Náklady na přípravu k vykonání úřednické zkoušky Finanční náklad cca 20 000,- Kč* (příprava 2 týdny) Náklady na přípravu k vykonání úřednické zkoušky Finanční náklad cca 10 000,- Kč* při intenzivní přípravě (1 týden)	
	Od 1.1.2014 cca 15 000 75 000 000,- Kč 300 000 000,- Kč 150 000 000,- Kč	
	Např. při 3% roční fluktuaci – nástup cca 450 nových zaměstnanců/rok 2 250 000,- Kč 9 000 000,- Kč 4 500 000,- Kč	
	2014 - 2015 cca 600 nových zaměstnanců v souvislosti s přechodem na JIM** 3 000 000,- Kč 12 000 000,- Kč 6 000 000,- Kč	
* Převzato z části III. Důvodová zpráva návrhu zákona o státních úřednících ** JIM - sloučení výběru daní a sociálního a zdravotního pojištění Z výše uvedené tabulky vyplývá, že <u>finanční náklady uvedené v Důvodové zprávě jsou jednoznačně zavádějící a vyčíslení skutečných (reálných) finančních nákladů tak, jak je uvedeno na příkladu Finanční správy ČR, budou mnohonásobně vyšší.</u> Navíc vzdělávání zaměstnanců Finanční správy ČR je na rozdíl od ostatních zaměstnanců státní správy zcela specifické a jedinečné svým obsahem. Vzdělávací programy zaměřené na správu daní, vymáhání, daňovou kontrolu a další mohou být v zákonu navrženém systému vzdělávání zneužity daňovou veřejností ve svůj prospěch. Předložený návrh zákona musí být		

	v souladu s Legislativními pravidly vlády doplněn o reálné a faktické vyčíslení hospodářského a finančního dopadu navrhované úpravy na státní rozpočet.	
	1.12 <u>K důvodové zprávě</u> Ministerstvo financí dlouhodobě trvá na stanovisku, že při zavedení nových benefitů a institutů nejen v odměňování musí být komplexně vyčísleny finanční dopady na státní rozpočet a veřejné rozpočty, které jsou nutné k posouzení. V této souvislosti připomínáme, že podle Legislativních pravidel vlády - článek 9, odstavec 2, písm. g) musí důvodová zpráva návrhu zákona obsahovat: "g) předpokládaný hospodářský a finanční dopad navrhované právní úpravy na státní rozpočet, ostatní veřejné rozpočty ..." Navíc musí předkladatel jednoznačně stanovit <u>zdroj úhrady zvýšených nákladů na státní rozpočet</u> a ne ponechat na libovůli ústředních správních úřadů, zda zahrnou náklady na implementaci zákona do svých rozpočtových kapitol bez nároků na jejich navýšení. Návrh zákona, který Ministerstvo financí obdrželo, ale vyčíslení některých dopadů vůbec neobsahuje (příplatek za zastupování vedoucího, vyčíslení nákladů na výběrové komise, atd.), <u>některé dopady jsou založeny pouze na hrubém odhadu a jsou, podle našeho názoru, podhodnoceny. Ministerstvo financí předpokládá celkové dopady v řádu miliard Kč, a proto požaduje důvodovou zprávu o chybějící části doplnit a znovu předložit.</u>	Akceptováno.
	1.13 <u>K důvodové zprávě</u> Předkladatel se při vyčíslení finančních dopadů nového systému vzdělávání opírá o usnesení vlády č. 1542 ze dne 30. listopadu 2005, kterým vláda doporučuje orgánům státní správy vydat na vzdělávání 2,5 % z výdajů na platy zaměstnanců. Toto pojetí výdajů na vzdělávání je doporučující, a tedy zcela odlišné od předkladatelem stanoveného povinného vzdělávání a s ním souvisejících mandatorních výdajů, které nerespektují potřeby a možnosti daných úřadů. Argumentaci požadujeme z důvodové zprávy vypustit.	Akceptováno.
	1.14 <u>K důvodové zprávě</u> Na str. 8 Důvodové zprávy (Závěrečná zpráva z hodnocení dopadů regulace II.II bod 6), se uvádí jako hlavní cíl předkladatele zamezení možnosti monopolizace	Vysvětleno. Alternativa zabezpečení vzdělávání Ministerstvem vnitra v případě neexistence jiné možnosti není znakem monopolizace, ale řešením v krajní situaci. Termín účinnosti je vázán na přístupové závazky České

	nabídky realizace vzdělávání, a to tím, že vzdělávání bude moci poskytovat kdokoliv za podmínek stanovených zákonem. Toto tvrzení považujeme za přinejmenším sporné. Datum účinnosti zákona je nereálné pro zajištění rovných podmínek poskytovatelů vzdělávání, neumožňuje poskytovatelům vzdělávání (vysoké školy) seznámit se s danou problematikou, připravit kvalitní vzdělávací programy a požádat v předstihu o akreditaci. Podle § 47 odst. 4 Ministerstvo vnitra zabezpečí vzdělávání, pokud jej nezabezpečí žádný jiný poskytovatel. Tímto vzniká Ministerstvu vnitra značná konkurenční výhoda, která nevyhnutelně povede v prvních letech k monopolizaci vzdělávání.	republiky vůči Evropské unii.
	1.15 <u>V § 1 odst. 2</u> Nadále není jasné, proč nemá být úředníkem zaměstnanec Generální inspekce bezpečnostních sborů, když na zaměstnance ostatních bezpečnostních sborů se zákon vztahuje. Podle našeho názoru by měla být Generální inspekce bezpečnostních sborů uvedena v odst. 3	Akceptováno. V návrhu zákona bude předloženo variantně.
	1.16 <u>V § 1 odst. 2</u> Chybí výčet dalších kategorií zaměstnanců, kteří nejsou úředníky již proto, že nesplňují charakteristiku uvedenou v odst. 1 (vykonává činnost jako službu veřejnosti): - zaměstnanci, kteří vykonávají pomocné, servisní nebo manuální práce ve správních úřadech, bezpečnostních sborech a na zaměstnance, kteří pouze řídí, organizují a kontrolují výkon těchto prací, - zaměstnanci vykonávající závislou práci na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr.	Vysvětleno. Podle § 1 odst. 1 návrhu zákona je státním úředníkem zaměstnanec v pracovním poměru k České republice zařazený ve správním úřadu nebo v bezpečnostním sboru, který jako službu veřejnosti vykonává alespoň jednu z činností uvedených v § 2 v rozsahu působnosti úřadu státní správy. Musí se tedy vždy jednat o pracovní poměr (nikoliv dohodu o práci konané mimo pracovní poměr) a vždy musí vykonávat nejméně jednu činnost uvedenou v § 2 (pokud tedy vykonává pouze pomocné, manuální nebo servisní práce, není v souladu s § 1 odst. 1 státním úředníkem). S ohledem na výše uvedené je nadbytečné v navrhovaném zákoně uvádět, na které zaměstnance se zákon nevztahuje; tato skutečnost je zřejmá z definice v § 1 odst. 1 návrhu zákona. .
	1.17 <u>V § 1 odst. 2 písm. a)</u>	Vysvětleno. Postavení náměstka člena vlády bude v zákoně podrobněji upraveno. Ostatní zástupci vedoucích úřadů

	Návrh zákona uvažuje pouze s náměstkem člena vlády, avšak náměstek působí i na Úřadu vlády České republiky jako náměstek vedoucího tohoto úřadu, navrhujeme ustanovení doplnit o tohoto náměstka.	státní správy budou státními úředníky bez ohledu na označení jejich pracovního místa.
	1.18 <u>K § 1 odst. 2 písm. b) a c)</u> U těchto vyjmenovaných zaměstnanců s politickým zaměřením by mělo být jednoznačně stanoveno, že se zaměstnávají na dobu určitou. Řešení navrhujeme v připomínce k § 17.	Vysvětleno. S ohledem na skutečnost, že navrhovaný zákon se vztahuje pouze na státní úředníky, nelze v něm upravovat právní poměry zaměstnanců, kteří nejsou podle § 1 odst. 2 návrhu zákona státními úředníky.
	1.19 <u>K § 1 odst. 3 a 4</u> Máme pochybnosti, zda je v případě pojmu „správní úřad“ vhodné použít kombinaci legální definice a vymezení pojmu pro účely předkládaného zákona (a to ještě v kombinaci pozitivního a negativního vymezení). Navíc máme i pochybnosti o tom, zda je vhodné, aby legální definice (tj. definice, která je platná pro celý právní řád) pojmu „správní úřad“ byla zavedena právě v zákoně o státních úřednících, zvláště když samotný zákon pak s tímto pojmem nepracuje a užívá legislativní zkratku „úřad státní správy“ zavedenou v § 1 odst. 1. Domníváme se, že v tomto případě by bylo vhodnější jít cestou pozitivního vymezení, na které organizační složky státu se překládáný zákon vztahuje. Aplikace předloženého vymezení institucionální působnosti bude komplikovaná.	Vysvětleno. Ustanovení bylo formulačně upraveno. Vymezit působnost zákona vyjmenováním všech úřadů, na které se zákon vztahuje, předkladatel nepovažuje za vhodné, a to i s ohledem na možné budoucí změny. Určitý výčet je pro snazší výklad zákona uveden v důvodové zprávě.
	1.20 <u>K § 2</u> S ohledem na vymezení pojmu státního úředníka v ustanovení § 1 odst. 1, v němž se stanoví, že státní úředník vykonává jako službu veřejnosti alespoň jednu z činností uvedených v § 2, nepatří mezi činnosti uvedené v § 2 tzv. „podpůrné činnosti“, zajišťující chod úřadu, jako jsou např. agendy finanční, personální, vzdělávání, informatika. Pracovní poměr těchto zaměstnanců se zřejmě bude i nadále řídit výhradně zákoníkem práce a příslušnými prováděcími právními předpisy. Z tohoto pohledu pak není z návrhu zákona zcela zřejmé, co se rozumí pod pojmem „personální správa“ uvedeným v § 2 písm. o) a „správou informačních systémů veřejné správy s výjimkou provozních informačních systémů“ pod písm. l) téhož ustanovení. (navazuje na připomínku k důvodové zprávě str. 7)	Vysvětleno. Personální správou se rozumí činnost personalistů, kteří byli s ohledem na charakter vykonávané činnosti rovněž zařazeni mezi úředníky. Správou informačních systémů veřejné správy se rozumí činnosti, kterou souvisejí s výkonem práv a povinností správce informačního systému veřejné správy podle zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy a o změně některých dalších zákonů.

	1.21 <u>K § 3 odst. 3</u> Veškeré odměňování úředníků uvedených v tomto zákoně se řídí zákoníkem práce (zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „ZP“). Považujeme za nepřijatelné, aby se v tomto ustanovení zcela nesystémově upravovala výše příplatku za vedení jedné kategorii úředníků zastupujících nadřízeného úředníka. Předkladatel dále zcela opomíjí návaznost např. na odměňování smluvním platem, jenž má v sobě všechny části platových složek, včetně příplatku za vedení, již obsažený a který může být sjednán již od 13. platové třídy. Výše rozpětí od 5 do 15% platového tarifu nejvyššího platového stupně v platové třídě, do které je zástupce vedoucího úředníka zařazen, není odůvodnitelné a z našeho pohledu je nepřiměřené. <u>V Důvodové zprávě zcela chybí vyčíslení zavedení příplatku, které odhaduje Ministerstvo financí u zástupců vedoucích na cca 1 mld. Kč.</u> Vzhledem k výše uvedenému a k vysokým finančním dopadům na státní rozpočet požadujeme tento odstavec vypustit.	Vysvětleno. V zákoníku práce absentuje úprava příplatku zástupce vedoucího zaměstnance 1. stupně řízení, tj. osoby, jejímž druhem práce je výlučně zastupování tohoto zaměstnance. Navrhovaný zákon předpokládá buď zřízení takové pozice (obvykle v početnějších odděleních, kde bude řídicí kompetence trvale rozložena mezi vedoucího a jeho zástupce), nebo pracovního místa úředníka, který vedle výkonu obvyklého druhu práce („řadového“ úředníka), bude povinen v přítomnosti vedoucího zastupovat. Na základě výsledků připomínkového řízení bude do návrhu zákona včleněn vlastní systém odměňování úředníků, jehož součástí by měla být i pravidla poskytování příplatku za vedení vedoucím úředníkům – zástupcům vedoucích zaměstnanců.
	1.22 <u>K § 4</u> Ministerstvo financí dlouhodobě nesouhlasí se zavedením povinné systemizace a to s ohledem na neúměrný dopad na veřejné rozpočty a zvláště pak v podobě, která neodpovídá současně zavedené praxi. Systemizace, tak jak je definována předkladatelem, povede k trvalé administrativní, tedy i finanční zátěži	Vysvětleno. Nová úprava systemizace by měla zaručit větší stabilitu úřadu státní správy a pracovních míst úředníků a zabránit účelovým změnám, což by mělo přispět k větší ochraně úředníků i stabilitě celé státní správy. Předkladatel je toho názoru, že personální stabilitu státní správy nemůže zajistit pouze omezení důvodů pro „propuštění“ úředníka z pracovního místa, které zastává, potřebná je i jistá trvalost, pokud jde o existenci samotného pracovního místa. Navrhované ustanovení tak reaguje i na vyjádření Evropské unie, která České republice vytýká přílišnou fluktuaci úředníků a časté změny odpovědných útvarů a tím způsobenou nestabilitu veřejné správy. Většina připomínkových míst naopak požaduje posílení stabilizačních prvků systemizace – stanoví vždy na 1 rok.
	1.23	Akceptováno.

	<u>K § 4 odst. 1</u> Nesouhlasíme s uvedením „hodnosti úředníka“ do údajů sledovaných v systemizaci (a v níže uvedených připomínkách navrhuje „hodnost úředníka“ z tohoto zákona zcela vypustit). Toto sledování zbytečně administrativně zatíží jednotlivé úřady a navíc se může v průběhu roku měnit s rostoucími roky praxe apod., což by nutilo správce úřadu neustále měnit také celou systemizaci.	
	1.24 <u>K § 4 odst. 1 a 6</u> Předkladatel by neměl stanovovat definice pro již jednou vládou schválený pojem a zohlednit znění uvedené v usnesení vlády č. 412/2012. Zásady systemizace se podle tohoto usnesení vlády předkládají jednotlivým složkám státu jako doporučující, což je pro státní správu efektivnější a v době restriktivní politiky finančně nezatěžující. S ohledem na současnou praxi na mnohých úřadech je nereálné dodržet striktní limity počtu pracovních míst v jednotlivých organizačních útvech úřadu (oddělení, odbor, sekce atd.). Počet funkčních míst ve vazbě na platy a ostatní platby za provedenou práci koordinovaný z Ministerstva financí a navázaný na rozpočtový proces je nyní fungující, postačující a flexibilní k potřebám jednotlivých orgánů nejen státní správy, ale i dalších organizačních složek a státních příspěvkových organizací mimo státní správu, proto ho požadujeme zachovat.	Částečně akceptováno. Cílem navrhované úpravy je sjednotit organizační struktury úřadů státní správy a zabránit účelovému vytváření pracovních míst vedoucích úředníků s příplatkem za vedení. Stanovení minimálního počtu podřízených pracovních míst jednotlivým vedoucím úředníkům považuje předkladatel za minimální hranici vzniku jednotlivých organizačních útvarů s ohledem na zajištění efektivity práce.
	1.25 <u>K § 4 odst. 1</u> Předkladatel se nevypořádal s usnesením vlády č. 412/2012, tudíž zůstává nejasné, zda vedoucí úřadu má stanovovat systemizaci úřadu zvlášť pro úředníky a zvlášť pro zaměstnance fungující v plné šíři podle ZP. Pokud ano, musel by vedoucí úřadu stanovovat podle představy předkladatele minimálně 3 systemizace ročně. Protože smysl systemizace úřadu spočívá ve stanovení počtu prostředků na platy jako celku a limitu počtu funkčních (pracovních) míst jako celku pro určité plánovací období, postačí stanovovat systemizaci 1 x ročně.	Částečně akceptováno. Nová úprava systemizace by měla zaručit větší stabilitu úřadu státní správy a pracovních míst úředníků a zabránit účelovým změnám, což by mělo přispět k větší ochraně úředníků. Navrhovaná právní úprava systemizace se tedy týká pouze pracovních míst úředníků. Navrhované ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že systemizace bude stanovena na 1 rok; vedoucí úřadu státní správy bude moci měnit systemizaci v průběhu roku pouze při změně působnosti úřadu nebo při podstatné změně podmínek, za kterých byla systemizace sestavena.
	1.26	Částečně akceptováno.

	<u>K § 4</u> Jak z výše uvedeného vyplývá, zásadně nesouhlasíme s uvedenou definicí „Systemizace“, která nerespektuje současnou zavedenou a fungující praxi a požadujeme § 4 vypustit.	Viz vypořádání připomínek 1.22, 1.24 a 1.25.
	1.27 <u>K § 10</u> Požadujeme doplnění Důvodové zprávy o vyčíslení nákladů na nově zaváděné administrativně náročné výběrové řízení. Ministerstvo financí předpokládá dopady v řádu milionů Kč ročně. Není také nikde stanoveno, kdo tyto dodatečné výdaje bude hradit, ani způsob jejich rozpočtového krytí.	Akceptováno.
	1.28 <u>K § 10 odst. 1</u> Navrhujeme pouze 2 druhy výběrového řízení – vnitřní a vnější.	Akceptováno.
	1.29 <u>K § 11 a 12</u> Považujeme za zcela zbytečné oznamování o řízení a podávání písemných přihlášek do vnitřního výběrového řízení, a to zvláště v přesně zákonem stanoveném obsahu a výčtu náležitostí. Požadujeme znění § 11 a 12 upravit tak, aby se nevztahovalo na vnitřní výběrové řízení.	Vysvětleno. Navrhovaná ustanovení mají posílit transparentnost výběrového řízení, a to i vnitřního výběrového řízení, tak aby byly předem stanoveny jasné podmínky výběrového řízení. V případě vnitřního výběrového řízení dochází ke zjednodušení v § 15 odst. 3 návrhu zákona.
	1.30 <u>K § 12 odst. 3 písm. b) a d) a odst. 5</u> Uvedený text zákona pod body b) a d) požadujeme zcela vypustit, jedná se o nadbytečnou administrativní zátěž pro uchazeče i pro úřad. Není nutné, aby všichni uchazeči, i ti, kteří později neuspějí, byli zatíženi zákonnou povinností předkládat úředně ověřenou kopii dokladu o nejvyšším dosaženém vzdělání a souhlas s poskytnutím opisu z evidence Rejstříku trestů. Tyto doklady si může vyžádat úřad státní správy až od uchazeče, který uspěje ve výběrovém řízení, aby prokázal splnění podmínek na místo úředníka.	Akceptováno v modifikované podobě.
	1.31	Akceptováno.

	<u>K § 12 odst. 4</u> V návrhu stanovená přiměřená lhůta je nejednoznačná a zavádějící a povede k nerovnému přístupu vůči přihlášeným. Požadujeme, aby délka lhůty pro doplnění přihlášky do výběrového řízení o další náležitosti nebo přílohy byla stanovena v souladu se správním řádem, nebo v zákoně vyčíslena délka lhůty, navrhuje 15 dní od převzetí výzvy k doplnění.	
	1.32 <u>K § 13</u> Upozorňujeme, že důvodová zpráva neobsahuje vyčíslení finančních dopadů na povinné sestavování komisí při výběrových řízeních ani způsob jejich rozpočtového krytí, které požadujeme do důvodové zprávy doplnit.	Akceptováno.
	1.33 <u>K § 13 odst. 2</u> Členem výběrové komise nemůže být ze zákona člen rady úředníků, neboť jeho odborná průprava a jeho působení nemusí být adekvátní pracovním potřebám doplňovaného organizačního útvaru.	viz vypořádání k připomínce 1.77 Člen rady úředníků je členem výběrové komise jako zástupce úředníků za účelem posílení transparentnosti výběrového řízení. Ustanovení tak dává úředníkům prostřednictvím členů rady možnost podílet se na výběru uchazečů. Jenom na okraj lze poznamenat, že tutéž výtku – pokud jde o pracovní potřeby doplňovaného organizačního útvaru – je možno vznést i vůči zástupci personálního útvaru.
	1.34 <u>V § 13 odst. 4 věta druhá</u> Náhle se řeší hmotné zabezpečení člena výběrové komise, který není zaměstnancem zařazeným v úřadu státní správy, v němž je volné místo úředníka obsazováno. V § 13 odst. 2, v kterém se řeší složení výběrové komise, se však nepřipouští, že by členem komise mohl být zaměstnanec jiného úřadu státní správy, než toho, v němž se volné místo obsazuje. Doporučujeme uvést odst. 2 a 4 do souladu. <u>Nesouhlasíme s tím, aby ve výběrové komisi působil úředník jiného úřadu státní správy.</u>	Vysvětleno. Ustanovení § 13 odst. 2 návrhu zákona stanoví pouze obligatorní členy výběrové komise s tím, že nevylučuje, aby členem výběrové komise byl i někdo jiný. Stejnou možnost upravuje i § 8 odst. 2 zákona č. 312/2002 Sb.
	1.35	Akceptováno v modifikované podobě.

	<u>K § 14 odst. 1</u> Věta druhá tohoto ustanovení je v rozporu s ustanovením § 12 odst. 4, jež upravuje postup vedoucího úřadu státní správy pro případ, že přihláška uchazeče neobsahuje náležitosti podle § 12 odst. 2 nebo neobsahuje přílohy podle § 12 odst. 3, kde se uvádí, že vedoucí úřadu státní správy v takovém případě vyzve uchazeče, aby náležitosti nebo přílohy v přiměřené lhůtě doplnil. Navrhujeme ustanovení § 14 odst. 1 větu druhou upravit tak, aby zněla: „Přihlášku uchazeče, jež nebyla v určené lhůtě doplněna o náležitosti podle § 12 odst. 2 nebo přílohy podle § 12 odst. 3 nebo byla úřadu státní správy doručena po lhůtě stanovené ve výzvě k doplnění, a přihlášku uchazeče, který nevyhovuje podmínkám stanoveným pro účast ve výběrovém řízení nebo který nesplňuje předpoklady podle § 6, vyřadí z dalšího výběru. O této skutečnosti a o důvodech vyřazení uchazeče vyrozumí.“.	
	1.36 <u>K § 14 odst. 2</u> Tento odstavec považujeme za nadbytečný. Daný úřad je schopen i bez zatěžující dikce zákona posoudit, se kterými uchazeči provede pohovor, zda se všemi, nebo jen s užším výběrem uchazečů. Není také vhodné zákonem stanovovat, co přesně musí tento pohovor obsahovat. Požadujeme daný odstavec vypustit.	Vysvětleno. Stanovení průběhu a pravidel výběrového řízení povede k jeho větší transparentnosti, což je jeden z cílů navrhovaného zákona.
	1.37 <u>K § 14 odst. 3, 5, 6 a 7</u> Požadujeme upravit znění odst. 3, 5, 6 a 7. Předpokládáme, že výběrová komise bude dostatečně kompetentní, aby flexibilně rozhodla o způsobu vyhodnocení uchazečů popřípadě o obsahu písemné zprávy o posouzení uchazečů.	Vysvětleno. Stanovení průběhu a pravidel výběrového řízení povede k jeho větší transparentnosti, což je jeden z cílů navrhovaného zákona.
	1.38 <u>K § 14 odst. 6</u> Doporučujeme ponechat pouze možnost nahlédnutí do anonymizované zprávy o posouzení uchazečů ve výběrovém řízení, bez možnosti vydávání kopie zprávy	Vysvětleno. Návrh zákona byl upraven v tom smyslu, že kopie zprávy se vydá uchazeči na jeho žádost za úplatu nepřesahující náklady na její pořízení.
	1.39 <u>K § 14 odst. 7</u>	Vysvětleno. Předkladatel návrh upravil na základě požadavků vzešlých z meziresortního připomínkového řízení.

	Navrhujeme ponechat pouze druhou větu	Navrhované ustanovení bylo upraveno v tom smyslu, že výběrová komise vybere tři nejvhodnější uchazeče, u kterých určí pořadí. Z těchto uchazečů si vedoucí úřadu státní správy vybere s tím, že pokud vybere druhého nebo třetího musí svůj výběr odůvodnit.
	1.40 <u>K § 17</u> Navrhujeme doplnit odstavec 3 znění: „(3) V pracovní smlouvě, kterou se zakládá pracovní poměr na dobu určitou, nebo ve jmenování, kterým se zakládá pracovní poměr na dobu určitou, musí být uveden důvod, pro který nebyl s uchazečem o místo úředníka uzavřen pracovní poměr na dobu neurčitou. Není-li v pracovní smlouvě nebo ve jmenování uveden důvod podle věty první, nebo je-li uvedený důvod v rozporu s odstavcem 2, jde o založení pracovního poměru na dobu neurčitou.“.	Akceptováno.
	1.41 <u>K § 17</u> Navrhujeme doplnit odstavec 4 tohoto znění: „(4) S uchazečem o místo úředníka lze sjednat zkušební dobu až na 3 měsíce. V případě uchazeče o místo vedoucího úředníka lze sjednat zkušební dobu až na 6 měsíců.“	Vysvětleno. S ohledem na subsidiaritu zákoníku práce se použije § 35 zákoníku práce, který upravuje zkušební dobu.
	1.42 <u>K § 17</u> Navrhujeme doplnit odstavec 5 tohoto znění: „(5) Se zaměstnanci uvedenými v § 1 odst. 2 písm. a), b) a c) uzavře vedoucí úřadu státní správy pracovní poměr vždy na dobu určitou.“.	Vysvětleno. S ohledem na skutečnost, že navrhovaný zákon se vztahuje pouze na státní úředníky, nelze v něm upravovat ve větším rozsahu právní poměry zaměstnanců, kteří nejsou podle návrhu zákona státními úředníky. Zákon podrobněji upraví postavení náměstka člena vlády. Nutno upozornit též na požadavek komunitárního práva, konkrétně směrnice Rady 99/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS. Je otázkou, zda v případě náměstků

		členů vlády existují Evropskou unií akceptovatelné objektivní důvody pro to, aby náměstci členů vlády měli na rozdíl od jiných veřejných zaměstnanců v pracovním poměru tento poměr omezen na dobu určitou.
	1.43 <u>K § 18 odst. 4</u> Nesouhlasíme s tímto ustanovením, neboť návrh § 18 odst. 1 nenahrazuje ustanovení ZP o základních povinnostech zaměstnanců (§ 301 ZP, § 301a ZP) a základních povinnostech vedoucích zaměstnanců (§ 302 ZP). Pravděpodobně mělo být v návrhu § 18 odst. 4 zákona stanoveno, že se nepoužije ustanovení ZP upravující zvláštní povinnosti zaměstnanců ve správních úřadech (§ 303 a § 304 ZP).	Akceptováno.
	1.44 <u>K § 19</u> Obecně doporučujeme zvážit povinnost pracovního hodnocení v intervalu maximálně jednou ročně. Pokud by se mělo hodnocení provádět účelně a důsledně, pak je značně časově náročné pro všechny zúčastněné. Pokud se bude provádět pouze formálně, bude značně kontraproduktivní. <u>V Důvodové zprávě chybí vyčíslení finančních dopadů při povinném každoročním sestavování hodnocení úředníků a způsob jejich rozpočtového krytí. Požadujeme tedy tuto část doplnit.</u>	Částečně akceptováno. Navrhované ustanovení stanoví povinnost provést pracovní hodnocení nejméně jednou ročně. Nic tedy nebrání hodnotiteli, aby hodnocení provedl pouze jednou ročně. S ohledem na možnost negativního pracovního hodnocení je však nezbytné umožnit, aby pracovní hodnocení mohlo být prováděno vícekrát ročně. Důvodová zpráva bude doplněna.
	1.45 <u>K § 19 odst. 2</u> Navrhujeme ponechat pouze 1. větu s úpravou, že se pracovní hodnocení provádí zpravidla jednou za rok, zbývající text požadujeme vypustit, neboť provádění dílčího pracovního hodnocení po každém průběžném vzdělávání je neúnosné.	Částečně akceptováno. Navrhované ustanovení stanoví povinnost provést pracovní hodnocení nejméně jednou ročně. Nic tedy nebrání hodnotiteli, aby hodnocení provedl pouze jednou ročně. S ohledem na možnost negativního pracovního hodnocení je však nezbytné umožnit, aby pracovní hodnocení mohlo být prováděno vícekrát ročně. Rovněž je nezbytné stanovit, v jakém časovém rozmezí se v případě negativního pracovního hodnocení provádí další hodnocení. Poslední věta týkající se hodnocení průběžného

		vzdělávání bude vypuštěna.
	1.46 <u>K § 19 odst. 3</u> Generální ustanovení, že pracovní hodnocení úředníka provádí hodnotitel, kterým je bezprostředně nadřízený tomu, kdo je bezprostředně nadřízen hodnocenému úředníkovi, není vhodné pro všechny typy úřadů státní správy. Hodnotitel, který není přímým nadřízeným úředníka, již nemá ze své pozice příliš informací o kvalitě práce a schopnostech úředníka a všechny podklady mu bude v praxi dodávat přímý nadřízený hodnoceného. <u>Hodnotitelem by měl být přímý nadřízený úředníka.</u> Pro srovnání např. § 5 odst. 1 a § 203 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů.	Akceptováno v modifikované podobě.
	1.47 <u>K § 19 odst. 5</u> Stanovit klasifikační stupnici pro hodnocení výsledků práce znamená jednotlivé stupně slovně charakterizovat – nejen v zájmu jednotného postupu hodnotitelů, ale i pro uplatňování a posuzování oprávněnosti námitek hodnoceného.	Akceptováno v modifikované podobě.
	1.48 <u>V § 20</u> Zejména odst. 3 a 4, které upravují úřední hodnosti na ministerstvech a úřadech a tedy v institucích s konkrétní působností, máme pochybnost o vhodnosti plošného užití takových označení jako je „tajemník“ či „inspektor“, která jsou běžně spojována se specificky zaměřenou činností a u řady úředníků mohou být vzhledem k jimi skutečně vykonávané činnosti zavádějící.	viz vypořádání k připomínce 1.49 V případě inspektorů bude návrh modifikován, namísto slova „inspektor“ bude užito slovo „oficiant“. Pokud jde o tajemníky, již nyní je variabilita obsahu tohoto pojmu široká (od administrativní šéfy organizací až po písaře), přičemž v praxi většině dotčených subjektů nečiní potíže identifikovat nuance.
	1.49 <u>K § 20 a § 21</u> Zavádění navrhovaných úředních hodností (včetně možnosti užívání označení „emeritní“) považujeme za archaismus hodící se spíše do rakousko-uherské monarchie než do moderní státní správy 21. století. <u>Upozorňujeme na související finanční dopady, které nejsou vyčísleny v důvodové zprávě a které Ministerstvo</u>	Rozpor. Jak již předkladatel uvedl v důvodové zprávě, považuje za vhodné prostřednictvím úředních hodností vyzdvihnout exkluzivitu zaměstnavatele a odlišit jej od zaměstnavatelů ostatních. Na rozdíl od připomínkového místa se nedomnívá, že by hodnosti neměly žádný přínos i pro konkrétního úředníka. Např.

	<u>financí očekává při jejich zavedení v řádu milionů Kč</u> (kromě nesmírné administrativy při zavádění by označení úředními hodnotami vedlo ke zbytečným věcným a provozním nákladům – např. příprava nových smluv při udělení hodnoty a její změně, průběžné změny v personálních informačních systémech, průběžné monitorování a evidence hodnot úředníků, s kterými pracoviště komunikuje vně úřadu apod.). Lze shrnout, že zavedení tohoto institutu nemá žádný pozitivní dopad na sociální status úředníka. Znamená pouze další zvýšení administrativní zátěže. Nevhodné z genderového hlediska je i používání mužských rodů v označeních hodnot v případě, kdy je zastává žena. Dosavadní označování úředníků podle řídicí úrovně (referent, vedoucí oddělení, ředitel odboru, ředitel sekce, náměstek) je dostatečné a jasné. Vzhledem k tomu, že úřednické hodnoty nezakládají žádné výhody (finanční, sociální), nesouvisí s žádným kariérním řádem či postupem a protože by jejich administrace (sledování platových tříd, odsloužených let, násobků let za dobré hodnocení, výjimečného užívání při převodech funkčních míst atd.) byla spojena se značnou personální zátěží, navrhuje tento institut vypustit a upravit všechna ustanovení, v nichž se návaznost na § 20 vyskytuje.	pro řadového úředníka může být určitou motivací dosáhnout ve zrychleném čase vyšší hodnoty náležející obvykle vedoucím úředníkům, bude-li pozitivně pracovně hodnocen, aniž by byl nucen postupovat vertikálně. Vyšší hodnota u takového úředníka může naznačovat jeho přínos a význam pro úřad státní správy, aniž by nutně musel být vedoucím úředníkem. Nadto se nedomnívá, že by terminologie byla překonaná – většina hodnot je užívána např. v účinném zákonu č. 361/2003 Sb., s hodnotami počítal i zákon č. 218/2002 Sb. Považuje též za nutné zdůraznit, že nepovažuje zejména předlitavskou administrativu za méně efektivní než stávající státní správu, spíše naopak (jak ukazují počty úředníků tehdejších okresních hejtmanství v porovnání s počty úředníků obecních úřadů obcí s rozšířenou působností při téměř identickém rozsahu kompetencí), a konstatovat, že správní metody se od dob monarchie fakticky nezměnily (vyjma používání výpočetní techniky). Předkladatel současně respektuje koncepci nového občanského zákoníku, který bude aplikován subsidiárně, jehož terminologie navazuje na předsocialistickou právní úpravu. Předkladatel nicméně zváží zjednodušení pravidel pro přiznávání hodnot tak, aby byly pro úřad co nejméně zatěžující (dvě skupiny hodnot pro pracovní místa vyžadující a nevyžadující vysokoškolské vzdělání zůstanou zachovány, v rámci těchto skupin však již nebudou stanoveny další požadavky na výši platové třídy, rovněž bude upuštěno od nároku na přiznání vyšší hodnoty v souvislosti s délkou zastávání pracovního místa vedoucího úředníka; předkladatel však hodlá zachovat nárok na přiznání vyšší hodnoty na základě celkové doby trvání pracovního poměru státního úředníka bez ohledu na hierarchii (to musí zaměstnavatel stejně sledovat s ohledem na posun v platových stupních). Pokud jde o ženské varianty hodnot, pravidla českého pravopisu jsou v tomto zřejmá (ženský ekvivalent
--	--	---

		hodnosti rada je radová).
	1.50 <u>K § 22 a § 23</u> Požadujeme do důvodové zprávy jasně doplnit a vyčíslit finanční dopady včetně zdroje krytí 1 týdne dovolené navíc, proti standardu daného zákoníkem práce a 5 dní studijního volna. Řád „několika tisíc korun“, zde nyní uvedený, je výrazně podhodnocen. Předkladatel např. vůbec nezachytil úředníky, kteří budou chybět ve stanovených úředních hodinách a úřad státní správy je bude muset po dobu dovolené nahradit zaměstnancem novým a navýšit tak objem prostředků na platy (např. úřady práce).	Akceptováno. Důvodová zpráva bude zpřesněna ve smyslu připomínky.
	1.51 <u>K § 24</u> Jestliže je za benefit, který má státním úředníkům vynahradit zvýšené nároky na ně kladené tímto zákonem, mělo by být ošatné upraveno jako nároková částka. V navržené výši však není takový benefit realizovatelný. Z hlediska finančního dopadu požadovalo Ministerstvo financí v původním návrhu zákona zavádění celoplošného ošatného pro všechny zaměstnance zcela vypustit. Nový § 24 se liší tím, že nedeklaruje celoplošný nárok na ošatné, naopak připouští, že jeho poskytování bude “odvislé od finančních možností úřadů státní správy a rozhodnutí vedoucí těchto úřadů“. <u>Ani pro případ, že by se jednalo jen o určitý okruh úředníků, není v Důvodové zprávě navržen způsob krytí.</u> Nepovažujeme také za vhodné, aby předkladatel uváděl do důvodové zprávy, že se jedná o vliv „zanedbatelný“, když v předchozích řádcích vyčísluje dopad na 720 mil. Kč.	Rozpor. Ošatné není koncipováno jako benefit, nýbrž jako kompenzační opatření k povinnosti užívat při výkonu práce zvláštní oděv, která může být některým úředníkům stanovena nařízením vlády. Důvodová zpráva byla upravena.
	1.52 <u>K § 25 odst. 1 a 4</u> Po dobu převedení k výkonu práce úředníka nebo zaměstnance by měl převedený úředník pobírat plat, který mu náleží na pracovním místě, na které je převeden, 60 % měsíčního příjmu by se mělo na úředníka vztahovat jen v případě přežazení do režimu překážek na straně zaměstnavatele. <u>Dále se domníváme, že by mělo jít o náhradu platu ve výši 60 % průměrného měsíčního výdělku (§ 207 ZP).</u>	Akceptováno.
	1.53 <u>K § 25</u>	Vysvětleno. Vysílání národních expertů by měl obecně řešit zákoník

	Za § 25 navrhujeme vložit nový § 26, který včetně nadpisu a poznámky pod čarou zní: „§ 26 Vysílání národních expertů (1) Poskytne-li vedoucí úřadu státní správy úředníkovi pracovní volno za účelem vyslání národního experta*) do instituce Evropské unie, do jiné mezinárodní vládní organizace, do mírové nebo záchranné operace anebo za účelem humanitární pomoci v zahraničí, přísluší úředníkovi náhrada platu ve výši průměrného výdělku. Doba takto odpracovaná se započítává do doby uvedené v § 21 odst. 5. O poskytnutí pracovního volna vydá vedoucí úřadu státní správy úředníkovi písemné potvrzení, v němž uvede údaj o délce trvání pracovního volna. Délka takto poskytnutého pracovního volna nesmí přesáhnout dobu 4 let. (2) Délka pracovního volna dle odstavce 1 může vedoucí úřadu státní správy na žádost instituce EU a úředníka výjimečně prodloužit, maximálně však na dobu dalších dvou let po uplynutí čtyřletého období. ----- *) Například Rozhodnutí Rady č. 2007/829 ES ze dne 5. prosince 2007 o pravidlech pro národní odborníky a vojenský personál přidělený do generálního sekretariátu Rady, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutí Komise č. C(2008)6866 final ze dne 12. 11. 2008, kterým se stanoví pravidla pro přidělování a odborné stáže národních odborníků v rámci útvarů Komise, ve znění pozdějších předpisů.“. Tímto ustanovením navrhujeme upravit postup v případech, kdy orgány EU požadují prodloužení pobytu experta, nicméně zákoník práce tuto možnost neupravuje.	práce, neboť se netýká jen státních úředníků, ale i jiných státních zaměstnanců.
	1.54 <u>V § 27</u> Navrhujeme toto znění úvodní věty: „Vedoucí úřadu státní správy může dát úředníkovi a vedoucímu úředníkovi výpověď“.	Vysvětleno. Vedoucí úředník je úředníkem, výpovědní důvody se tak vztahují rovněž na vedoucí úředníky.
	1.55	Akceptováno.

	<u>K § 27 písm. a)</u> Slovo „opakovaně“ je neurčité – doporučujeme upřesnit kolikrát a v jakém časovém intervalu, totéž platí o § 29 odst. 2	Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že dvě bezprostředně na sebe navazující pracovní hodnocení úředníka obsahovaly závěr, že úředník při výkonu práce dosahuje neuspokojivých výsledků.
	1.56 <u>V § 27</u> Navrhujeme připojit za písm. d) nové písm. e) tohoto znění: „e) pokud má úředník nebo vedoucí úředník již alespoň dva roky nárok na starobní důchod.“ Dříve se předpokládalo odchod do důchodu státních zaměstnanců nejpozději při dovršení 65 let, což dnes nelze takto přesně specifikovat s ohledem na rostoucí hranici odchodu do důchodu.	Vysvětleno. Předkladatel není přesvědčen o ústavnosti připomínkovým místem navrhovaného ustanovení. Přístup k veřejným funkcím a právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací by nemělo být omezeno vznikem nároku na starobní důchod. Má-li být navrhovaným ustanovením řešena problematika souběhu starobního důchodu a příjmu z výdělečné činnosti, je třeba ji podle názoru předkladatele řešit v jiném právním předpisu, nikoli zvláštní úpravou pouze pro úředníky.
	1.57 <u>K § 32 a § 33</u> Zásadně nesouhlasíme se zavedením peněžitého vyrovnání ve výši 6ti-násobku průměrného měsíčního platu, které by znamenalo výrazné finanční náklady úřadu. Současně s tímto institutem by musel být zajištěn způsob předcházení kalkulacím, kdy zaměstnanec se záměrem získat vyrovnání již nastupuje do úřadu a poté z vlastní vůle odchází. Z návrhu je zřejmé, že peněžité vyrovnání by obdrželi všichni vedoucí úředníci s konkurenční doložkou. Dále upozorňujeme, že není zajištěn systém sledování a dokazování, jakou činnost úředník po skončení pracovního poměru skutečně vykonává.	Vysvětleno. Předkladatel považuje úpravu za potřebnou pro zabránění zneužití informací získaných v souvislosti s výkonem práce úředníka. Finanční vyrovnání je nezbytné přiznat s ohledem na skutečnost, že zákaz činnosti výrazně omezuje možnost budoucího uplatnění úředníka. Jde-li o vymezení okruhu úředníků, návrh vychází z obdobně formulované povinnosti v zákoně o střetu zájmů [§ 2 odst. 3 písm. b) zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů]. Podle názoru předkladatele je toto vymezení dostatečně určité, při zachování nezbytné míry obecnosti právního předpisu. Co se týče systému kontroly dodržování zákazu konkurence, není zřejmé, jak by taková kontrola měla probíhat – připomínkové místo v tomto směru nenavrhuje žádné řešení. Hrozbu sankcí, uložení sankce a vrácení poměrné části peněžitého vyrovnání za dobu, po kterou trvala reprobovaná činnost či právní vztah považuje předkladatel za dostačující.
	1.58	Rozpor.

	<u>K § 34</u> Požadujeme doplnění finančního krytí dalšího odstupného, vyčísleného předkladatelem v řádu stovek milionů Kč. Upozorňujeme, že jeho zavedení může být důvodem pro neudělení výpovědi zaměstnancům, kteří mají odpracováno mnoho let, ze snahy o úsporu povinného odstupného. Může vést také k výraznému stárnutí a „zakonzervování“ zaměstnanců státní správy.	Účelem dalšího odstupného je alespoň částečně motivovat státní úředníky k delšímu setrvání v úřadu státní správy. Jedná se o jeden z mála benefitů pro úředníky. Důvodová zpráva bude v tomto směru doplněna.
	1.59 <u>K § 34</u> Požadujeme doplnění dalšího odstavce, který by řešil delimitaci úředníků a zaměstnanců včetně jejich funkčních míst spolu s agendou mezi jednotlivými složkami státní sféry. Úředník by v tomto případě neměl mít nárok na odstupné, a to ani na odstupné podle zákoníku práce, protože přechází plně se svými právy, povinnosti a celou agendou. V těchto případech dojde také ke sloučení let pracovního poměru a úředník tak nebude krácen na svých právech při výplatě odstupného. Ministerstvo financí v této úpravě vidí aplikaci zmiňované horizontální propustnosti veřejné správy.	Akceptováno.
	1.60 <u>K § 35 odst. 2</u> Doporučujeme zavedení limitu (spodní hranice), od kdy mají úředníci povinnost účastnit se přípravy na základní úřednickou zkoušku, složit základní úřednickou zkoušku a účastnit se průběžného vzdělávání. Jako spodní limit navrhujeme minimálně platovou třídu 7 (příp. 8), kde je právními předpisy stanoven kvalifikační předpoklad střední vzdělání s maturitou.	Vysvětleno. Zákon je založen na principu rovného přístupu v povinnosti vzdělávat se. Předkladatel se domnívá, že dva druhy úřednické zkoušky (základní a vyšší) podle zařazení úředníka do platové třídy zajišťují při zachování uvedeného principu rovnosti dostatečnou diferenciaci mezi úředníky.
	1.61 <u>K § 35 odst. 2</u> Navrhujeme v poslední větě doplnit konkrétní ustanovení správního řádu, zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, které definuje pojem „úřední osoba“.	Vysvětleno. Předkladatel považuje navržené doplnění konkrétního ustanovení správního řádu za nadbytečné. Jedná se o legislativně technickou připomínku, která nemůže být označena jako zásadní.
	1.62 <u>K § 35 až 50</u>	Akceptováno. Důvodová zpráva bude doplněna.

	<u>Požadujeme doplnit do důvodové zprávy, z jakých zdrojů budou kryty dodatečné výdaje jednotlivých kapitol státního rozpočtu, které plynou z nové struktury vzdělávání a budou podle předkladatele v řádu milionů Kč ročně (str. 16 důvodové zprávy).</u> Upozorňujeme, že kvalita úředníku závisí v současnosti mimo jiné na individuálním přístupu k vzdělávání jednotlivých úřadu a jejich snaze o udržení či zvýšení vzdělanostní úrovně. Tvrzení předkladatele, že bez přijetí tohoto zákona bude kvalita úředníků státní správy stagnovat, což povede k nárůstu nesprávných rozhodnutí, nedůvěře veřejnosti atd., je ničím nepodloženou spekulací. Požadujeme jej z důvodové zprávy vypustit a dále zákon v této části upravit, aby vzdělávání odpovídalo těmto individuálním potřebám.	
	1.63 <u>K § 36</u> Požadujeme doplnění odstavce, který by řešil postavení stávajících zaměstnanců, a to do tohoto paragrafu nebo do přechodných ustanovení. Nový odstavec či paragraf by měl zakládat právo Ministerstvu vnitra, případně jim jmenovaných hodnotitelů, posoudit úřady předložený seznam zaměstnanců, kteří aspirují na úředníky a kteří již v rámci nástupu do svých funkcí složili zkoušky k vstupnímu vzdělání a vzdělání následnému. Rozsah znalostí, které obhajují u těchto zkoušek (v gesci Ministerstva vnitra), odpovídá, podle našeho názoru, minimálně rozsahu budoucí části písemné úřednické zkoušky, je tedy nadbytečné, aby byli tito zaměstnanci znovu nuceni získané a jednou potvrzené znalosti obhajovat. Došlo by tak mj. k nezanedbatelným úsporám při konání tisíců zbytečných přezkoušení stávajících zaměstnanců.	Vysvětleno. Příprava na úřednickou zkoušku a úřednická zkouška je pojata tak, aby zajistila shodně obecné „vstupní“ znalosti pro všechny úředníky a tím byla zajištěna prostupnost veřejné správy (úřednická zkouška bude postavena na roveň obecné zkoušce zvláštní způsobilosti podle zákona č. 312/2002 Sb. a zákona o ochraně přírody a krajiny) a zkvalitnění a profesionalizace státní správy. U zkoušek k vstupnímu vzdělávání a následnému vzdělávání předkladatel postrádá jednotnost systému jejich provádění (jednotlivé úřady mohou být různě benevolentní), a proto jejich absolvování nepovažuje za ekvivalenci složení úřednické zkoušky.
	1.64 <u>K § 36 odst. 2</u> S ustanovením nesouhlasíme - platí stejná připomínka jako k odst. 1. V první větě uvedeného odstavce není jasně vyjádřeno, kam a komu vedoucí úřadu státní správy předá vzdělávací plán? Požadujeme odst. 2 vypustit nebo nehradit ve smyslu: „individuální vzdělávací plán stanoví správní orgán v rámci vnitřního systému vzdělávání“.	Vysvětleno. Písemné vyhotovení plánu bude předáváno úředníkovi, ustanovení bude v tomto smyslu doplněno.
	1.65 <u>K § 39 odst. 1</u>	Vysvětleno. Zveřejnění termínů, místa a času konání úřednické zkoušky, seznamu zkušebních otázek a seznamu

	Požadujeme vypustit nutnost zveřejnění místa a času konání úřednické zkoušky a dalších náležitostí úřednické zkoušky na personálním portálu. Podle našeho názoru je postačující, aby poskytovatel vzdělání sdělil tyto údaje na svém portálu.	odborné literatury na personálním portálu přispěje podle mínění předkladatele k transparentnosti skládání úřednické zkoušky.
	1.66 <u>K § 39 odst. 4</u> Podmínka dosažení 75 % správných odpovědí v písemné části zkoušky pro dosažení klasifikačního stupně „vyhověl“ je, dle našeho názoru, neadekvátní. V běžné praxi je spodní hranice pro složení různých druhů zkoušek (např. na VŠ) pouze 60%. Není zde ani řešena alternativa dosažení hodnocení „vyhověl“ z části písemné a zároveň „nevyhověl“ z ústní části zkoušky. V tomto smyslu požadujeme odstavec upravit.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že postačí zodpovězení dvou třetin z celkového počtu otázek a že pokud úředník uspěl u písemné části zkoušky, nikoli však u ústní, opakuje zkoušku již jen z ústní části.
	1.67 <u>K § 40 odst. 1</u> Větu druhou požadujeme přeformulovat takto: „Úřednická zkouška se vykoná nejdříve po 30 dnech, nejpozději však do 90 dnů ode dne zkoušky, v níž uchazeč nevyhověl“. V zákoně navrhované lhůty ve znění: „..... nejpozději však do 60 dnů ode dne konání úřednické zkoušky.....“ je diskriminačním prvkem pro státní úředníky vzhledem k tomu, že úředníci územních samosprávných celků mají lhůtu stanovenou nejpozději do 90 dnů.	Akceptováno.
	1.68 <u>K § 41 a násl.</u> Zákon zakotvuje pro Ministerstvo vnitra rozsáhlé kompetence v oblasti vzdělávání státních úředníků, aniž by působnost tohoto ministerstva vůči uvedené skupině zaměstnanců byla upravena zákonem č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, obdobně jako je tomu u příslušníků bezpečnostních sborů. Požadujeme návrh předmětného zákona rozšířit o další část, která předmětný zákon odpovídajícím způsobem upraví.	Vysvětleno. Z hlediska ústavního pořádku ČR postačí založení působnosti správního úřadu ve zvláštním zákonu, což navrhovaný zákon činí. V rámci změnového zákona k zákonu o státních úřednících bude nicméně v zákonu č. 2/1969 Sb. založena koordinační funkce Ministerstva vnitra v oblasti pracovněprávních vztahů státních úředníků.
	1.69 <u>K § 44</u> Organizace, obsah i průběh úřednické zkoušky, které budou obsaženy	Vysvětleno. Podle čl. 10 odst. 5 legislativních pravidel vlády se návrh prováděcích předpisů předkládá spolu s návrhem zákona k projednání vládě a Legislativní radě vlády,

	v prováděcím předpise vydaném Ministerstvem vnitra, by měly být známy v dostatečném předstihu, jelikož se od nich bude pravděpodobně odvíjet i podoba daného vzdělávacího programu a zájemci o poskytování vzdělávání bez něj nemohou žádat o akreditaci. Z těchto důvodů žádáme o jeho předložení spolu s návrhem zákona.	přičemž se v této fázi předkládá bez projednání v připomínkovém řízení a v pracovních komisích. Prováděcí právní předpisy budou předmětem standardního připomínkového řízení.
	1.70 <u>K § 44</u> Organizace, obsah i průběh úřednické zkoušky, které budou obsaženy v prováděcím předpise vydaném Ministerstvem vnitra, by měly být známy v dostatečném předstihu, jelikož se od nich bude pravděpodobně odvíjet i podoba daného vzdělávacího programu a zájemci o poskytování vzdělávání bez něj nemohou žádat o akreditaci. Z těchto důvodů žádáme o jeho předložení spolu s návrhem zákona.	Vysvětleno. Podle čl. 10 odst. 5 legislativních pravidel vlády se návrh prováděcích předpisů předkládá spolu s návrhem zákona k projednání vládě a Legislativní radě vlády, přičemž se v této fázi předkládá bez projednání v připomínkovém řízení a v pracovních komisích. Prováděcí právní předpisy budou předmětem standardního připomínkového řízení.
	1.71 <u>K § 51</u> Činnost zkušebních komisařů, podle našeho názoru, není možné zařadit do úkonů v obecném zájmu, a proto bude muset být jejich odměňování vyřešeno tímto zákonem. Komisaři u odborných zkoušek budou s největší pravděpodobností právě ze státní správy. Jednou z možností je tedy pracovní volno s náhradou platu. V důvodové zprávě na str. 21 je navíc uvedeno, že komisaři bude refundováno 96 hodin. Dále je zde uvedeno, že musí absolvovat zpoplatněný kurz, který bude hradit vysílající organizace. Vyčíslení výdajů v důvodové zprávě chybí. Požadujeme tedy tuto změnu a vyčíslení reálných finančních dopadů do důvodové zprávy doplnit, včetně zdroje krytí.	Vysvětleno. Ustanovení bylo na základě připomínky Ministerstva práce a sociálních věcí (2.56) upraveno následovně: „(2) Činnost zkušebního komisaře je jiným úkonem v obecném zájmu. Zkušební komisař má právo na uvolnění v rozsahu nejvýše 96 hodin v kalendářním roce, pokud tomu nebrání vážné provozní důvody na straně jeho zaměstnavatele. Zkušebnímu komisaři nepřisluší za dobu uvolnění náhrada platu.“ Odměňování zkušebních komisařů navrhovaný zákon řeší pouze negativně § 52 odst. 2, z něhož vyplývá, že komisaře neodměňuje úřad státní správy. Protože zkušební komisaři budou působit ve zkušebních komisích poskytovatelů vzdělávání úředníků, je na těchto poskytovatelích, jak si zkušební komisaře zajistí (nelze předpokládat, že mnoho zkušebních komisařů bude působit zadarmo). Zajištění zkušebních komisařů je podmínkou pro udělení autorizace k výkonu poskytovatele vzdělávání úředníků, žadatel bude muset prokázat existenci právního vztahu mezi ním a komisařem.
	1.72	Vysvětleno.

	<u>K § 53 odst. 1 písm. c)</u> Zveřejňování evidence vydaných osvědčení není nutné vést na nově vytvářeném portálu, ale je plně postačující jeho vedení na portálu Ministerstva vnitra, pod které vzdělávání gesčně náleží. V tomto smyslu požadujeme upravení daného odstavce.	Záměr vybudovat personální portál byl uveden již ve věcném záměru zákona o úřednících a zaměstnancích veřejné správy a o vzdělávání ve veřejné správě schváleném vládou. Projekt „Vytvoření a implementace interaktivního personálního portálu pro potřeby zaměstnanců ve veřejné správě“ byl zahájen již v květnu 2010 a je financován z části z Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost (příjemcem dotace je Ministerstvo vnitra) a z prostředků alokovaných v rozpočtu Ministerstva vnitra. Personální portál výrazně přispěje k transparentnosti státní správy, neboť se na něm budou zveřejňovat výběrová řízení, termíny, místo, čas konání úřednické zkoušky a další.
	1.73 <u>K § 54 odst. 2</u> Zveřejňování souhrnné výroční zprávy není nutné vést na nově vytvářeném portálu, ale, podle našeho názoru, je postačující jeho vedení na portálu Ministerstva vnitra, pod které vzdělávání gesčně náleží. V tomto smyslu požadujeme upravení daného odstavce.	Vysvětleno. Viz odůvodnění vypořádání připomínky č. 1.73.
	1.74 <u>K § 61</u> Požadujeme za stávající § 60 vložit nové ustanovení § 61, které včetně nadpisu zní: „§ 61 Rovnocennost vzdělání (1) Povinnost vykonat základní úřednickou zkoušku nebo vyšší úřednickou zkoušku, povinnost účastnit se vzdělávání vedoucích úředníků nemá úředník, který získal vzdělání v bakalářských, magisterských nebo doktorských studijních oborech stanovených prováděcím právním předpisem nebo kterému bylo vydáno osvědčení o uznání rovnocennosti vzdělání nebo jeho části podle odstavce 2. (2) Na žádost úředníka nebo orgánu státní správy Ministerstvo vnitra vydá	Vysvětleno. Viz odůvodnění vypořádání připomínky č. 1.63.

	osvědčení o uznání rovnocennosti vzdělání získaného úředníkem v jiném studijním programu, než který je stanoven v § 47 odst. 1 a 2, nebo vzdělání získaného v jiném oboru, popř. kurzu, pokud žadatel prokáže, že obsah a rozsah vzdělávání, o jehož uznání žádá, jsou rovnocenné příslušnému vzdělávacímu programu pro přípravu k vykonání základní nebo vyšší úřednické zkoušky podle tohoto zákona. (3) Zjistí-li Ministerstvo vnitra, že rozsah a obsah oboru, studijního programu nebo kurzu, o jehož uznání se žádá, jsou v podstatných rysech odlišné od příslušného vzdělávacího programu pro přípravu k vykonání základní nebo vyšší úřednické zkoušky, žádost o uznání rovnocennosti vzdělání zamítne.“. Vynechání uznání rovnocennosti vzdělání pro zaměstnance státní správy je diskriminačním prvkem ve vazbě na úředníky územních samosprávných celků, kteří mají uvedený nástroj ve svém zákoně stanoven.	
	1.75 <u>K § 61</u> Za navržený § 61 navrhujeme nový § 62, který i s nadpisem zní: „§ 62 Přenositelnost a uznávání osvědčení (1) Pokud zaměstnanec již jednou prokázal svou úřednickou způsobilost, tj. získal příslušné osvědčení, nemusí vykonat znovu úřednickou zkoušku, pokud se stal zaměstnancem jiného úřadu státní správy. (2) Ustanovení odstavce 1 platí jak v případě základní úřednické zkoušky, tak i vyšší úřednické zkoušky.“.	Vysvětleno. Úřednická zkouška je uznatelná i pro přechodu úředníka na jiný úřad státní správy, tato skutečnost podle předkladatele vyplývá z § 38 odst. 3 návrhu zákona („Úředník prokazuje složení úřednické zkoušky vydaným poskytovatelem vzdělávání úředníků.“). Bylo by nelogické požadovat po úředníkovi opakované složení téhož. Jiná situace je u přechodu do jedenácté a vyšší platové třídy, který vyžaduje složení vyšší úřednické zkoušky.
	1.76 <u>K § 62</u> Požadujeme vypuštění všech ustanovení týkajících se vytvoření nového informačního systému – Personální portál. Domníváme se, že současný stav, ve kterém jsou vyhlašovaná výběrová řízení a volné pozice uveřejňované na webových stránkách jednotlivých úřadů, je postačující.	Vysvětleno. Viz odůvodnění vypořádání připomínky č. 1.73.

	1.77 <u>K § 63</u> Nesouhlasíme s povinným vytvořením Rady úředníků v úřadech státní správy, která má být poradním orgánem vedoucího úřadu veřejné správy. Tato zákonná povinnost administrativně zatíží chod všech úřadů, proto požadujeme vypuštění daného paragrafu, popřípadě jeho úpravu tak, aby bylo vytvoření Rady dobrovolné, stejně jako je tomu podle zákoníku práce. Zákon postrádá stanovení alespoň základních působností, které by tato rada měla mít. A to jak ve vztahu k zaměstnavateli, tak i k úředníkům. Vysvětlení v důvodové zprávě podle našeho názoru nestačí.	Rozpor. Ustanovení bylo upraveno v tom smyslu, že rada úředníků je v úřadu státní správy zřizována dobrovolně. Působnost rady úředníků vyplývá z jiných ustanovení navrhovaného zákona – člen rady úředníků je členem výběrové komise, podílí se na rozhodování o námitkách proti pracovnímu hodnocení úředníka, kdy je rada úředníků poradním orgánem vedoucího úřadu veřejné správy a vedoucí úřadu je povinen s ní projednat změny v systemizaci. Úředníkům je tímto institutem dána možnost podílet se na rozhodování vedoucího úřadu státní správy. Kompetence rady úředníků jsou omezeny na roli poradního orgánu, nikoli orgánu, který přímo schvaluje či rozhoduje o zásadních otázkách v úřadu.
	1.78 <u>K § 63 odst. 10</u> Pokud není stanovena působnost Rady úředníků, není možno posoudit správnost tohoto ustanovení.	Vysvětleno. Působnost rady úředníků vyplývá z jiných ustanovení návrhu zákona (§ 13 odst. 2 a § 19 odst.8). S ohledem na akceptování připomínky Ministerstva práce a sociálních věcí (2.60), bude odstavec 10 z návrhu zákona vypuštěn.
	1.79 <u>K § 72</u> Za odst. 1 požadujeme doplnit nové odstavce 2 a 3 tohoto znění: (2) U zaměstnance úřadu státní správy, který v den nabytí účinnosti tohoto zákona vykonával nejméně po dobu 3 let činnosti, které jsou podle tohoto zákona náplní práce úředníka, má absolvováno vstupní vzdělávání následné (v souladu s Pravidly vzdělávání zaměstnanců ve správních úřadech, usnesení vlády č. 1542/2005) a má vydáno osvědčení o jeho úspěšném absolvování (vykonání závěrečného testu) podle dosavadních právních předpisů, se má za to, že vykonal základní úřednickou zkoušku nebo vyšší úřednickou zkoušku podle tohoto zákona.	Akceptováno v modifikované podobě.

	(3) Vedoucí orgánu státní správy může udělit výjimku z povinnosti složit základní úřednickou nebo vyšší úřednickou zkoušku za podmínky, že zaměstnanec dovršil k datu účinnosti zákona 55 let věku a současně svou předchozí praxí v délce minimálně 10 let prokázal zaměstnaneckou a úřednickou způsobilost. Do délky praxe se započítává praxe ve všech úřadech státní správy. Za současné rozpočtové situace je zcela nepředstavitelné, aby zaměstnanci státu, kteří již prošli příslušným vzděláváním i ověřením, což každoročně bere na vědomí vláda ČR v materiálu „Informace o vzdělávání podle pravidel vzdělávání zaměstnanců ve správních úřadech“, podstupovali znovu ověření za úplatu. Takové kroky považujeme za neodůvodněné plýtvání rozpočtovými prostředky, respektive prostředky daňových poplatníků.	
2. Ministerstvo práce a sociálních věcí	2.1 <u>Obecně</u> Návrh hodlá realizovat právní úpravu zaměstnaneckých vztahů vyjmenovaných zaměstnanců České republiky soukromoprávním, tzn. smluvním přístupem, nikoli veřejnoprávním režimem, ze kterého vychází zákon č. 218/2002 Sb., o službě státních zaměstnanců ve správních úřadech a o odměňování těchto zaměstnanců a ostatních zaměstnanců ve správních úřadech (služební zákon), nebo zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. To, že bylo v poslední době některými představiteli vlády deklarováno, že se bude připravovat právní úprava zaměstnaneckým poměrů zaměstnanců České republiky, kteří vykonávají státní správu, vycházející se soukromoprávního režimu <u>s určitými veřejnoprávními prvky</u> však neznamena, že by se jednalo o právní úpravu smíšené povahy. Půjde stále o právní úpravu soukromého práva, kde spory budou posuzovány obecnými soudy podle navrženého zákona, zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů. Např. úřednické hodnosti (§ 20 návrhu) působí v návrhu neorganicky a státním úředníkům věcně nic nepřinášejí. Zvolený přístup považuje Ministerstvo práce a sociálních věcí za nesprávný, protože nenaplnuje ustanovení čl. 79 odst. 2 Ústavy České republiky předpokládanou (tzn. veřejnoprávní) úpravou, <u>přestože Legislativní rada vlády při posuzování věcného záměru dospěla k názoru, že tento přístup možný je.</u> Důsledky tohoto rozhodnutí jsou patrné z návrhu zákona, který neobsahuje žádné nástroje k racionálnímu uspořádání a výkonu státní správy jako služby pro	Rozpor. Předkladatel respektuje názor Ministerstva práce a sociálních věcí na výklad čl. 79 odst. 2 Ústavy ČR. S ohledem na postavení Legislativní rady vlády v legislativním procesu se však při přípravě návrhu zákona přiklonil předkladatel k jejímu názoru, podle kterého je v případě navrhované právní úpravy možný i soukromoprávní přístup, aniž by byl takový přístup v rozporu s čl. 79 odst. 2 Ústavy ČR. Předkladatel si je vědom určitého posunu navrhované úpravy směrem k veřejnoprávnímu vztahu, má za to, že je tak nutno postupovat s ohledem na naplnění požadavku na stabilní a politicky neutrální státní správu a na dílčí požadavky vyplývající z dokumentů přijatých po schválení věcného záměru zákona a tezí zákona, jakož i doporučení Evropské komise. Do určité míry je inspirován návrhem připomínkového místa vzneseným v předchozích fázích legislativního procesu doporučujícím vycházet z právní úpravy postavení státních zástupců. Pokud jde o oprávnění ministrů a jiných vedoucích správních úřadů vůči podřízenému personálu, při stanovování počtu personálu a organizační struktury úřadu, předkladatel vychází z toho, že je to právě

	veřejnost. Volné úvaze ministrů a vedoucích správních úřadů jsou nadále ponechána rozhodování o organizačních strukturách příslušných úřadů a počtech zaměstnanců. Přitom důsledky nesprávných rozhodnutí o poddimenzování výkonu některých činností jsou mnohdy na mnoho let nevratné. Jedinou centrální regulací je stanovený objem prostředků na platy pro jednotlivé kapitoly státního rozpočtu, který však vychází z jednou již „vydobyté výše“ a nikoliv z potřeb racionálního uspořádání zabezpečení jednotlivých úseků státní správy. To, co se nazývá systemizací v návrhu zákona, tedy žádnou systemizací není. Je potřebné upozornit, že v soukromoprávních (pracovněprávních vztazích) půjde již o třetí režim úpravy zaměstnaneckých vztahů. <u>Prvním</u> je postup podle soukromého práva (občanského zákoníku a zákoníku práce), <u>druhým</u> je postup podle soukromého práva a zákona č. 312/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a <u>třetím</u> bude postup podle soukromého práva a zákona o státních úřednících. Proto se také § 69 návrhu nemůže dovolávat jen zákoníku práce, nýbrž musí se dovolávat soukromého práva (viz § 1 odst. 1 a § 9 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Předmětné ustanovení musí být proto uvedeno v tomto znění: „§ 69 Použití soukromého práva Pracovní poměr úředníků, jakož i jejich další pracovněprávní vztahy včetně práv a povinností vyplývajících z pracovního poměru se řídí soukromým právem, pokud tento zákon neobsahuje zvláštní úpravu.“.	vedoucí, kdo je za správné fungování jím řízeného úřadu odpovědný a rozsahu této odpovědnosti musí korespondovat příslušná pravomoc. Např. postavení členů vlády coby vedoucích ministerstev lze dovodit z čl. 68 odst. 2 Ústavy ČR, a je proto diskutabilní, jaká míra omezení jejich pravomocí vůči řízenému úřadu prostým zákonem je možná (obzvláště za situace, kdy se toto omezení neprojeví na rozsahu odpovědnosti, respektive za situace, kdy osoby v tomtéž postavení mají rozsah pravomocí různý, determinovaný toliko faktem, zda osoba je či není členem vlády). Pokud jde o požadavek na úpravu ustanovení § 69, toto bude upraveno v modifikované podobě.
	2.2 <u>Obecně</u> Návrh v mnoha ustanoveních používá pojem „<i>náplň práce</i>“, aniž by tento pojem definoval. Významně se tím odchyluje o terminologie zákoníku práce, který vychází – pokud jde o zaměstnancem vykonávanou práci – z druhu práce [viz § 34 odst. 1 písm. a) zákoníku práce]. Podle našeho názoru je nezbytné buď vycházet z „druhu práce“ a terminologii v celém návrhu upravit, nebo bude-li předkladatel trvat na „náplni práce“ pak musí v návrhu zákonu vyjádřit legální definici tohoto pojmu. Legální definice náplně práce státního úředníka pak musí být promítnuta v systemizaci.	Akceptováno. Náplň práce bude v celém návrhu zákona změněna na druh práce a tato skutečnost bude zohledněna ve všech relevantních ustanoveních návrhu.
	2.3 <u>Obecně</u> Návrh – jak se uvádí v důvodové zprávě – má <i>zabezpečit stabilitu státní správy, odpolitizovat její výkon a čelit korupci</i>. Ani jednu z těchto premis však	Rozpor. Požadavek Evropské unie na přijetí služebního zákona je nezbytné podle názoru předkladatele chápat jako požadavek na přijetí takové právní úpravy, která zajistí nezávislou, profesionální a stabilní státní správu, tzn.

	nenaplní. Jedná se pouhý derivát právní úpravy zákoníku práce, popř. zákona č. 312/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Tedy lapidárně - má se prezentovat vůči Evropské komisi něco co by mělo velmi vzdáleně připomínat právní úpravu státní služby. Ostatně Evropská komise po České republice požaduje zákonnou úpravu státní služby, nikoli derivát zákoníku práce. Zaměstnanecké právní vztahy při výkonu státní správy bude i napříště spravovat v případě člena vlády ministr. Návrh jde ještě dál, protože <u>z náměstka člena vlády</u> hodlá učinit politického představitele [viz § 1 odst. 2 písm. a) návrhu zákona]. Počet náměstků člena vlády se nenavrhne omezit ani se nenavrhne omezit jejich vliv na řízení výkonu státní správy. Tzn., že výkon státní správy a personální vztahy státních zaměstnanců vykonávajících státní správu bude v ministerstvu řídit člen vlády. Na tomto dopadu nic nemění ani uvažovaný § 64 návrhu, podle něž to může být i pověřený státní úředník, protože pověřený státní úředník bude muset plnit pokyny vedoucího úřadu státní správy.	bez ohledu na soukromoprávní či veřejnoprávní charakter takové úpravy. To potvrzuje ostatně i skutečnost, že v některých státech Evropské unie je právní úprava postavení státních úředníků rovněž založena na soukromoprávním principu. Úprava právního postavení státních úředníků je ostatně výsostnou záležitostí členských států Evropské unie a leží mimo působnost Evropské unie. Vždy je nutné posuzovat jednotlivá opatření konkrétní právní úpravy, neboť soukromoprávní úprava může zajistit profesionalitu a stabilitu státní správy stejně tak jako úprava veřejnoprávní. V souladu s čl. 68 odst. 2 Ústavy České republiky řídí ministerstvo člen vlády (ministr). Je proto diskutabilní, jaká míra omezení jejich pravomocí vůči řízenému úřadu prostým zákonem je možná (obzvláště za situace, kdy se toto omezení neprojeví na rozsahu odpovědnosti, respektive za situace, kdy osoby v tomtéž postavení mají rozsah pravomocí různý, determinovaný toliko faktem, zda osoba je či není členem vlády). Předkladatel je přesvědčen, že vyloučení personální pravomoci vedoucího úřadu státní správy, který je členem vlády, vůči podřízenému personálu není možné, neboť by fakticky redefinovalo jeho postavení dané ústavním pořádkem. Pokud se jedná o postavení náměstka člena vlády, úprava jeho postavení bude v návrhu zákona doplněna.
	2.4 <u>Obecně</u> Zcela zásadně je nutné odmítnout ustanovení § 66, které dokonce připouští, aby úředníky řídila v pracovněprávních vztazích jakákoliv „fyzická osoba“. Koncepce by měla být zcela obrácená. Úředníky by měli řídit vedle člena vlády pouze vedoucí úředníci, a pokud je řídí náměstek člena vlády, má mít postavení vedoucího úředníka s tím, že lze pro něj stanovit výjimky z některých povinností vedoucích úředníků.	Částečně akceptováno. Specifické postavení některých úřadů vyžaduje, aby navrhovaný zákon umožnil, aby státní úředníky mohl řídit i někdo jiný než vedoucí úředník (nikoliv však jakákoliv fyzická osoba); jedná se o příslušníky bezpečnostních sborů, vojáky z povolání, náměstky ministra a státní zástupce (v případě přidělení k Ministerstvu spravedlnosti). Ve výše uvedeném smyslu bude zpřesněn § 66 návrhu

		zákona.
	2.5 <u>Obecně</u> Návrh zákona neobsahuje změnu úpravy systému odměňování, který je v současné době naprosto roztržštěný, žádným způsobem nebrání přiznávání převážné části platu podle jiných než mzdově relevantních hledisek a zaměstnancům zaručuje pouze minimální část platu ve výši zaručené mzdy. Místo toho, aby se využilo ke zvýšení objektivit v odměňování zaváděného povinného pracovního hodnocení, je toto hodnocení navrženo tak, že povede buď k naprosto neúčelnému formalizmu, nebo může být naopak zneužito k propouštění „nepohodlných“ úředníků. Žádné motivační hledisko však systém hodnocení neobsahuje. Propojením systému pracovního hodnocení se systémem odměňování by se přitom do značné míry oslabil politický vliv na výkon práce úředníka a snížilo by se i riziko klientelismu při jeho rozhodování.	Akceptováno. V navrhovaném zákoně bude doplněna úprava odměňování, a to včetně provázanosti pracovního hodnocení a odměňování, na základě úprav, které předkladateli zaslalo Ministerstvo práce a sociálních věcí.
	2.6 <u>Obecně</u> Zvláštní pozornosti zasluhuje navržená úprava etického kodexu zaměstnance České republiky vykonávajícího státní správu. Dosud se povinnost vydat ve správním úřadu etický kodex řídí jen usnesením vlády. Usnesení vlády právním předpisem není, a proto také nemůže zakládat žádné právní povinnosti ani sankce. V § 74 se však navrhuje stanovit právní povinnost vycházející ze zákona a etický kodex vydat. Zdůvodnění je mlhavé a nepřesvědčivé, aniž by měl předkladatel vyjasněno, co do právní povahy etický kodex je. Na str. 30 důvodové zprávy se uvádí, že povinnosti úředníka zahrnují také povinnosti vycházející z etického kodexu schváleného vládou. Jsou-li povinnosti z etického kodexu již zapracovány v § 18 návrhu, není patrné, proč má být etický kodex povinně na základě zákona vydáván. Zatím to vypadá tak, že budou právní povinnosti státních úředníků stanovené v zákoně a pak budou existovat ještě jejich další povinnosti v etickém kodexu, který nebude ničím jiným, než vnitřním předpisem vydaným vedoucím úřadu státní správy. Charakter těchto dalších povinností bude nejasný. Takové povinnosti nemohou v žádném případě být povinnosti právními. S právní povinností vydat etický kodex nesouhlasíme.	Vysvětleno. Povinnost vydat etický kodex vychází z povinnosti stanovené členům vlády a ostatním vedoucím ústředních správních úřadů usnesením vlády ze dne 9. května 2012 č. 331. Kodex bude vnitřním předpisem stojícím vedle pracovního řádu (na rozdíl od něj bude zaměřen na chování navenek) konkretizujícím povinnosti státního úředníka.
	2.7	Akceptováno.

	<u>Obecně</u> Předložený návrh zákona musí být v souladu s Legislativními pravidly doplněn o přehledné vyčíslení hospodářského a finančního dosahu navrhované úpravy na státní rozpočet a veřejné rozpočty a o vyčíslení úspory oproti stávajícím nákladům.	Důvodová zpráva bude doplněna.
	2.8 <u>Obecně</u> Absence RIA navzdory odůvodnění, že exaktní vyhodnocení dopadů regulace v oblasti nákladů lze provést jen v některých částech, neboť lze jen předvídat vývoj situace v legisvakanci lhůtě a po nabytí účinnosti zákona a dále, že přínosovou stránku regulace lze v podstatě charakterizovat jen kvalitativně, neboť nelze přímo kvantitativně vyjádřit např. zlepšení úrovně státní správy, zrychlení vyřizování požadavků občanů, zvýšení odborné úrovně úředníků nebo zlepšení jejich právní ochrany, nenavozuje dojem souladu s Legislativními pravidly vlády ani Programovým prohlášením vlády ze dne 4. srpna 2010 týkající se mimo jiné i tzv. rozpočtové odpovědnosti a nutnosti úsporného vynakládání prostředků ze státního rozpočtu.	Akceptováno. Důvodová zpráva bude doplněna.
	2.9 <u>K § 1</u> Podle našeho názoru by se měl návrh zákona vztahovat jen na ministerstva a správní úřady, tak jak to předpokládá čl. 79 odst. 2 Ústavy. O další instituce by neměl být institucionální dosah návrhu rozšiřován. Další instituce nemohou být cestou právní fikce považovány za správní úřady. Šlo by jen o <i>quasi správní úřady</i>. Takový postup odporuje podle našeho názoru ustanovení čl. 79 odst. 1 Ústavy. <u>Ministerstva a jiné správní úřady je možné zřídit pouze zákonem.</u>	Vysvětleno. Předkladatel ponechá na rozhodnutí vlády, zda vztažení institucionální působnosti zákona na organizační složky České republiky, které nejsou „klasickými“ správními úřady, má být řešeno tímto zákonem, nebo v rámci změnového zákona formálním označením těchto složek za správní úřady v zákonech, které je zřizují
	2.10 <u>K § 2</u> Vymezení rozsahu činností úřadu státní správy, které jsou náplní práce státního úředníka, navrhuje doplnit na konci textu písmene d) slova: „a orgánů územní samosprávy při výkonu přenesené působnosti“.	Akceptováno v modifikované podobě. Druh činnosti bude rozšířen o řízení a usměrňování činnosti i nepodřízených úřadů státní správy (viz např. koordinační role ministerstev) a jiných orgánů veřejné moci.
	2.11	Částečně akceptováno.

	<u>K § 4</u> Tak, jak je systemizace pracovních míst úředníků v úřadu státní správy pojata postrádá věcný smysl. Zejména to, co se uvádí v odstavci 4, znamená, že ke změně, na rozdíl od současného stavu, kdy systemizace vytvořena není, ale mluví se o ní, nedochází. Nadále totiž bude možné, aby mohl být státní úředník propuštěn z organizačních důvodů, a to v případě, že dojde k rozhodnutí vlády o snížení stavu zaměstnanců ve státní správě, ale také v případě, kdy se rozhodne, např. člen vlády, že počet úředníků v jím řízeném správním úřadu sníží [viz 26 odst. 1 písm. b) návrhu]. Uvažovaná systemizace se jeví spíše jako zadání pro vypracování organizačního řádu správního úřadu. Systemizace soustředěná jen na úroveň správního úřadu nemá smysl, protože Ministerstvo financí bude moci počet státních úředníků ovlivňovat tím, kolik peněz určí na jejich platy. Správní úřad pak bude v situaci, že bude muset snížit počet státních úředníků nebo jim snížit platy (viz obecná připomínka).	Navrhované ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že systemizace bude stanovena na 1 rok a bude ji možné měnit pouze v případě změny působnosti úřadu nebo podstatné změny podmínek, za kterých byla systemizace sestavena. Touto úpravou by podle mínění předkladatele měly být v mezích možností daných věcným řešením a při respektování postavení vedoucího úřadu státní správy zajištěna stabilita pracovních míst úředníků a celého úřadu.
	2.12 <u>K § 4</u> Ustanovení § 4 odst. 3 návrhu má umožňovat, že „Vedoucí úřadu státní správy může v rámci systemizace určit pracovní místa úředníků, u kterých je s ohledem na ochranu veřejného zájmu požadavkem státní občanství České republiky“. Představa o takovém určení patrně je ta, že se tak stane vnitřním předpisem. Takové řešení je však naprosto vyloučené, protože je neústavní. Podle našeho názoru jedná o „právní předpoklad“, nikoli o požadavek, který musí jednoznačně stanovit zákon.	Vysvětleno. Podle názoru předkladatele § 4 odst. 3 návrhu zákona nevykazuje znaky protiústavnosti, a to i ohledem na stanovisko odboru kompatibility Úřadu vlády ČR (viz připomínka 16.2). Ve shodě s tímto stanoviskem předkladatel konstatuje, že nutnost ochrany veřejného zájmu by se měla vždy posuzovat podle konkrétního případu a nikoliv obecně.
	2.13 <u>K § 4</u> Ustanovení <u>odstavce 6 písm. b)</u> je konstruována tak, jako kdyby řediteli odboru byli přímo podřízeni všichni státní úředníci v odboru. Stejně je konstruováno ustanovení <u>odstavce 6 písm. c)</u> – vrchnímu řediteli jsou podřízeni všichni státní úředníci v příslušné sekci. Tím, že se podle § 1 odst. 2 zákon nevztahuje na náměstky člena vlády, chybí v § 4 podmínky pro zřízení sekce, v jejímž čele bude náměstek člena vlády, ačkoliv s tím návrh, tak jako v dosavadní praxi, počítá (§ 67). Nenavrhuje se řešit vztah mezi náměstkem člena vlády a vrchním ředitelem, ani se nově nemohou upravit	Vysvětleno. Podle § 4 odst. 6 písm. b) návrhu zákona je možné pracovní místo ředitele odboru zřídit, je-li tomuto pracovnímu místu podřízeno nejméně 11 pracovních míst, a to např. včetně pracovních míst vedoucích oddělení. Nejedná se tedy stricto sensu o pracovní místa v bezprostřední podřízenosti ředitele odboru, ale o všechna pracovní místa, vůči kterým je ředitel odboru bezprostředním či zprostředkovaným přímým nadřízeným. Z navrhovaného zákona nevyplývá povinnost zřídit

	požitky náměstků členů vlády upravené dosud v zákoně č. 10/1993 Sb., o státním rozpočtu na rok 1993, a rozhodnout, zda se týkají i vrchních ředitelů nebo ne, přestože praxe je v tomto ohledu nejednotná. Pokud ano, měly by být tyto požitky upraveny tímto zákonem pro vrchní ředitele.	pracovní místo ředitele sekce, respektive povinnost zřídit sekci. Členu vlády či jeho náměstkovi může bezprostředně podléhat několik vrchních ředitelů sekcí, stejně tak mohou být členu vlády či jeho náměstkovi podřízeni pouze odbory/oddělení s tím, že v takovém případě seskupením odborů/oddělení žádný vyšší formální organizační útvar nevznikne.
	2.14 <u>K § 6 odst. 1 a 2 a § 77 bod 2</u> V případě nových předpokladů, které spočívají v tzv. „čistém“ lustračním osvědčení podle zákona č. 451/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a podle zákona č. 279/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uvedených v <u>odstavcích 1 a 2</u> jde u řadových státních úředníků o výrazný a nijak nezdůvodněný věcný posun, jakož i o nepřímou novelizaci zákona č. 451/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, kterou čl. 54 odst. 1 Legislativních pravidel vlády (LPV) zakazuje. Jde o politizaci státní správy, nikoli o její odpolitizování. Důvodová zpráva na str. 26 tento záměr předkladatele rozšířit lustrace nevysvětluje. <u>Zásadně nelze souhlasit s tím, aby byli lustraci podrobeni řadoví státní úředníci. Lustrace se má vztahovat jen na vedoucí státní úředníky.</u> Protože se v <u>§ 77 bodu 2</u> navrhuje zrušit zákon č. 309/2002 Sb., o změně zákonů souvisejících s přijetím zákona o službě státních zaměstnanců ve správních úřadech a o odměňování těchto zaměstnanců a ostatních zaměstnanců ve správních úřadech (služební zákon), který čl. XLVII změnil zákon č. 451/1991 Sb., bude třeba, aby ustanovení § 1 odst. 2 tohoto zákona bylo změněno. V § 6 by mělo být jen stanoveno, že „Předpoklady kladené jinými právními předpisy na fyzickou osobu ucházející se o místo vedoucího státního úředníka nejsou dotčeny^{x)}“. V poznámce pod čarou x) by mělo být odkázáno na zákon č. 451/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů.	Rozpor. Požadavek negativního lustračního osvědčení podle zákona č. 451/1991 Sb. byl na základě výsledků vypořádání připomínek omezen na vedoucí úředníky a na úředníky, na jejichž pracovní místa je s ohledem na ochranu veřejného zájmu stanoven požadavek státního občanství České republiky. Zde se vychází z požadavků Mezinárodní organizace práce na to, aby byl požadavek na negativní lustrační osvědčení uplatňován pouze na pracovní místa, pro která je charakteristická bezprostřední spjatost s výkonem vládní politiky nebo která jsou spojena s odůvodněným požadavkem důvěrnosti. Cílem navrhované úpravy je, aby pracovní místa vedoucích úředníků a pracovní místa úředníků, u nichž vyžaduje veřejný zájem státní občanství České republiky, nezastávaly osoby, které se v rozhodném období podílely na potlačování lidských a občanských práv jako příslušníci Sboru národní bezpečnosti zařazení ve složce Státní bezpečnosti, byly vědomými spolupracovníky Státní bezpečnosti apod., což by mělo přispět ke zvýšení důvěryhodnosti státní správy.
	2.15 <u>K § 6 odst. 1 a 2</u> Česká republika je v souvislosti s problematikou lustrací dlouhodobě předmětem kritiky ze strany kontrolních orgánů Mezinárodní organizace práce za nedodržování úmluvy MOP č. 111 o diskriminaci v zaměstnání a povolání (vyhl. pod č. 465/1990 Sb.), a to z důvodu osobního rozsahu uplatňování zákona.	viz vypořádání k připomínce 2.14

	Kontrolní orgány MOP (tripartitní vyšetřovací komise Správní rady MOP) v roce 1992 a opakovaně v roce 1995 (po zániku ČSFR) s odvoláním na ustálený výklad k úmluvě č. 111 (podle Výboru expertů pro provádění úmluv a doporučení MOP) konstatovaly, že zákon postrádá – v rozporu s úmluvou a ustálenou jurisprudencí – vazbu mezi omezením výkonu vedoucí funkce (z důvodu pozitivního lustračního osvědčení) a konkrétní pracovní pozicí (včetně hlediska proporcionality); podle výkladu jejich názoru lze <u>s přihlédnutím k politickým názorům omezit přístup pouze k vrcholným či specifickým pracovním místům bezprostředně spjatým s výkonem vládní politiky nebo s odůvodněným požadavkem důvěrnosti – na základě těchto ustanovení úmluvy: článek 1 odstavec 2 Úmluvy:</u> Any distinction, exclusion or preference in respect of a particular job based on the inherent requirements thereof shall not be deemed to be discrimination. <i>(Jakékoli rozlišování, vylučování nebo dávání přednosti založené na kvalifikaci vyžadované pro určité zaměstnání se nebude považovat za diskriminaci).</i> <u>článek 4 Úmluvy</u> Any measures affecting an individual who is justifiably suspected of, or engaged in, activities prejudicial to the security of the State shall not be deemed to be discrimination, provided that the individual concerned shall have the right to appeal to a competent body establishment in accordance with national practice. <i>(Jakákoli opatření vůči osobě, která je oprávněně podezřelá, že se zabývá činností škodlivou pro bezpečnost státu, nebo o níž je prokázáno, že se zabývá takovou činností, se nebudou pokládat za diskriminaci za předpokladu, že taková osoba bude mít právo se odvolat k příslušnému orgánu zřízenému v souladu s vnitrostátní praxí).</i> V letech 2008 a 2010 byla tato problematika opětovně podrobně projednávána v aplikačním výboru Mezinárodní konference práce a v roce 2011 se uskutečnila zvláštní technická expertní poradní mise MOP do České republiky, jež se mj. zabývala i touto otázkou. Po mnoha rozhovorech s představiteli státní správy, Parlamentu ČR, justice (Ústavního soudu ČR) a Veřejným ochráncem práv mise MOP vzala na vědomí, že existence lustračního zákona v ČR je většinou považována za legitimní a nutnou k zachování a udržení demokratického charakteru veřejné správy. Mise vzala také na vědomí, že je v ČR všeobecně minimální vůle zákon zrušit nebo změnit. Mise (a následně Výbor expertů pro provádění úmluv MOP) však zopakovala postoj kontrolních orgánů MOP a výklad úmluvy č. 111 a vládě bylo doporučeno, aby bylo přípravy zákona o úřednících využito k podrobnější specifikaci pozic, na něž se bude	
--	--	--

	požadavek negativní lustrace vztahovat tak, aby bylo dosaženo souladu s úmluvou. Z hlediska výše uvedeného lze uvítat vynětí neúřednických zaměstnanců z tohoto požadavku oproti stávající úpravě. Návrh, že se povinnost negativního lustračního osvědčení bude nově vztahovat nejen na vedoucí pozice, ale na všechny úředníky, však považujeme za jdoucí proti opakovaným doporučením kontrolních orgánů MOP. Nedomníváme se, že by se za činnosti bezprostředně spjaté s výkonem vládní politiky nebo s odůvodněným požadavkem důvěrnosti (u nichž by tedy bylo možné vyžadovat negativní lustrační osvědčení) daly považovat aktivity uvedené pod § 2 písm. i), j) a p). Co se ostatních činností týče, máme dále vážné pochybnosti o tom, že by všechna pracovní místa úředníků vyhovovala kritériím stanoveným kontrolními orgány jako přijatelná z hlediska požadavku lustrací, tj. že by byla považována za „vrcholná či velmi specifická místa bezprostředně spjatá s výkonem vládní politiky nebo s bezpečností státu“. Proto navrhujeme omezit výše uvedený požadavek pouze na případy vztahující se k vedení úředníků vykonávajících činnosti uvedené v § 2 písm. a) až h) a k) až o) návrhu. Výše uvedené návrhy jsou činěny v dobré víře na základě dosavadních znalostí a zkušeností s normami MOP a fungováním kontrolního mechanismu MOP. Nejsou však zárukou toho, že navržené úpravy budou v budoucnu kontrolními orgány MOP považovány za dostačující k dosažení úplného souladu vnitrostátního právního řádu ČR s požadavky úmluvy č. 111. Proto z důvodu zajištění úplného souladu zákona s požadavky úmluvy č. 111 a s cílem zastavení dlouholeté a poměrně negativní zahraničně-politické kritiky ČR (v konečném důsledku i k zajištění souladu stávající vnitrostátní situace s čl. 1 odst. 2 Ústavy ČR) – navrhujeme předkladatelům konzultovat návrh zákona s příslušnými odborem Mezinárodního úřadu práce v Ženevě – pokud možno ještě před jeho předložením vládě.	
	2.16 <u>K § 7</u> Pro zpřehlednění znění zákona je nutné z § 7 písm. a) slova „, a to“ vypustit, aby bylo nesporné, že překážkou bezúhonnosti jsou jednak veškeré úmyslné trestné činy obecně a pouze takové nedbalostní trestné činy, které souvisí s výkonem veřejné správy.	Akceptováno. Ustanovení § 7 písm. a) bude upraveno ve smyslu připomínky.
	2.17	Akceptováno.

	<u>K § 8</u> Postrádáme smysl výčtu jednotlivých přestupků uvedených v § 8 odst. 1 písmena a) až h), když následující písmeno i) rozšiřuje působnost ustanovení na jakékoli přestupky a správní delikty, včetně přestupků dopravních, jestliže jsou sto narušit důvěryhodnost státní správy. Takovéto vymezení je příliš široké a vágní (neurčitost pojmu narušení důvěryhodnosti úřadu státní správy), což může v praxi vést k zneužívání tohoto ustanovení. Doporučujeme v této souvislosti stanovit užší a určitější vymezení přestupků, které mají za následek ztrátu spolehlivosti ve smyslu tohoto zákona, případně vypustit požadavek na spolehlivost zcela.	Písmeno i) bude vypuštěno.
	2.18 <u>K § 9 odst. 3</u> Není důvod, aby dosavadní vedoucí, kteří stojí v čele správních úřadů, byli vyňati z povinného konání výběrového řízení. Požadujeme, aby byl odstavec 3 vypuštěn. Pokud má jít o případy, kdy jmenuje tyto vedoucí zaměstnance prezident republiky, pak by tato okolnost musela být jednoznačně stanovena.	Akceptováno.
	2.19 <u>K § 10</u> Výběrové řízení v navržené podobě považujeme za netransparentní, což je umocněno veřejnou nepřístupností k evidenci volných pracovních míst v § 62 odst. 4.	Akceptováno. Evidence volných pracovních míst bude veřejná. Výběrové řízení se omezí na dva druhy, a to vnitřní a vnější výběrové řízení.
	2.20 <u>K § 10 odst. 4</u> Za slova „fyzická osoba“ je nutno doplnit z důvodu jednoznačnosti „, splňující předpoklady podle tohoto zákona.“	Vysvětleno. Splnění předpokladů posuzuje vedoucí úřadu státní správy. Úprava navrhovaná připomínkovým místem podle názoru předkladatele nezajistí, že přihlášky budou skutečně podávat pouze osoby splňující předpoklady stanovené zákonem, a proto nepovažuje úpravu za účelnou.
	2.21 <u>K § 12 odst. 2</u> V písmeni b) se vyžaduje v přihlášce k výběrovému řízení uvést datum narození uchazeče. Ze znění Důvodové zprávy není zřejmé, k jakému účelu zaměstnavatel	Částečně akceptováno. Datum narození je důležitým údajem při identifikaci uchazeče a další komunikaci s ním a z tohoto důvodu ho nelze vypustit (ve správní praxi předkladatele nejsou neobvyklé situace, kdy osoby téhož jména a příjmení

	tyto informace v souvislosti s výběrovým řízením vyžaduje. V běžné praxi je pak obvykle na rozhodnutí uchazeče o zaměstnání, zda uvede budoucímu zaměstnavateli svůj věk, rodinný stav apod. Vyžadování obdobných informací může být považováno uchazeči o zaměstnání za diskriminační. Stejně tak není zřejmý důvod vyžadování čísla občanského průkazu nebo čísla dokladu o povolení k pobytu, jde-li o cizího státního občana, jak je uvedeno v písmeni e). Navrhujeme proto vyžadování tohoto typu údajů o uchazečích ze zákona vypustit.	mají tutéž adresu trvalého bydliště, a proto i správní řád vyžaduje v podání uvedení data narození). Navrhovaný zákon neumožňuje, aby uchazeč nebyl připuštěn k výběru s ohledem na svůj věk, s ohledem na osobní účast uchazeče při výběru však aspoň přibližně vyjde najevo. Údaj o čísle občanského průkazu nebo čísle dokladu o povolení k pobytu bude vypuštěn.
	2.22 <u>K § 12 odst. 3, 5, 6</u> V těchto ustanoveních se řeší předložení opisu z Rejstříku trestů. Podle zákona č. 269/1994 Sb. je možné, aby do opisu fyzická osoba, které se opis týká, mohla nahlédnout, není však možné pořídit opis pro další předání. Opis si mohou vyžádat jen v zákoně stanovené subjekty, není tedy pro zaměstnavatele možné naplnění povinnosti v § 12 bez změny zákona č. 269/1994 Sb. Lze se jen omezit na obecnou bezúhonnost a její doložení výpisem z Rejstříku trestů.	Vysvětleno. Kompetence Rejstříku trestů poskytovat zaměstnavateli opis z evidence Rejstříku trestů zakládá § 13 odst. 8.
	2.23 <u>K § 12 odst. 3 písm. d)</u> U cizího státního občana by měl být vyžadován výpis z rejstříku trestů i ze státu, jehož je občanem a případně ze států, kde se zdržoval v posledních 3 letech déle než 6 měsíců (viz § 60 odst. 5 a 6 zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů).	Akceptováno. U cizích státních příslušníků bude vyžadován výpis z rejstříku trestů a nebude-li takový institut v domovském státě zaveden, čestné prohlášení o bezúhonnosti.
	2.24 <u>K § 13 obecně</u> Ustanovení § 13 odst. 2 stanoví, že výběrová komise má nejméně 3 členy (tedy může mít i pouhé 3 členy). Ustanovení § 13 odst. 6 stanoví, že výběrová komise jedná, je-li přítomna nadpoloviční většina jejích členů (tedy minimálně dva členové). Ustanovení § 13 odst. 6 dále uvádí, že rozhodnutí přijímá nadpoloviční většinou hlasů přítomných členů výběrové komise (což by při počtu dvou přítomných členů nebylo vůbec možné). Žádáme tedy úpravu ustanovení tak, aby vyhovovalo i v případě přítomnosti nejnižšího stanoveného počtu členů. Dále je nutné se vypořádat se skutečností, kdy rada úředníků zvolena	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že výběrová komise je usnášeníschopná, jsou-li přítomni nejméně tři členové komise. Povinným členem výběrové komise je člen rady úředníků pouze v případě, je-li rada úředníků zvolena. Ustanovení § 63 odst. 10 bude vypuštěno.

	nebude a ani nebude existovat rada úředníků nadřízeného úřadu státní správy, neboť navrhované znění se členem rady ve výběrové komisi počítá (viz dle důvodové zprávy k § 63 „obligatorní člen výběrové komise“).	
	2.25 <u>K § 14</u> V <u>odstavci 2</u> není možné jen tak mimochodem stanovit právní povinnost podrobit se psychologickému vyšetření, které by nahradilo pohovor. Jestliže předkladatel uvažuje o psychologickém vyšetření uchazeče, musí jeho podmínky stanovit v navrhovaném zákoně a technické podrobnosti na základě příslušného zmocnění (viz čl. 79 odst. 3 Ústavy) musí vymezit prováděcí právní předpis.	Akceptováno.
	2.26 <u>K § 14 odst. 3 a 5</u> Do výčtu povinných náležitostí zprávy o posouzení uchazečů a do vyrozumění uchazeče o pořadí žádáme doplnit zdůvodnění výběru a pořadí jednotlivých uchazečů. V opačném případě postup nelze považovat za transparentní.	Částečně akceptováno. Zdůvodnění výběru uchazečů bude do náležitostí zprávy doplněno. Pořadí nebude ve zprávě uváděno, neboť výběrová komise doporučí vedoucímu úřadu tři nejlepší uchazeče, u kterých určí pořadí. Vybere-li si vedoucí úřadu státní správy druhého nebo třetího uchazeče, bude muset toto své rozhodnutí zdůvodnit.
	2.27 <u>K § 14 odst. 6</u> Navržený postup, kdy vedoucí úřadu státní správy <i>na žádost uchazeče vyhotoví kopii zprávy o posouzení uchazečů a vydá ji uchazeči...</i> a <i>...anonymizuje osobní údaje ostatních uchazečů s výjimkou jména, popř. jmen a příjmení</i>, nedává smysl a nemá ani oporu v zákoně. Ustanovení § 30 zákoníku práce stanoví, že výběr uchazečů o zaměstnání je výhradně v působnosti zaměstnavatele. Zaměstnavatel tudíž není povinen svůj výběr zdůvodňovat a uchazeči nesvědčí žádné právo do hodnocení a osobních údajů ostatních uchazečů nahlížet. Tento krok nemá oporu ani v zákoně o ochraně osobních údajů, který v § 4 písm. a) definuje osobní údaj jako: „jakoukoliv informaci, na základě které lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat, což na základě dosaženého vzdělání, předchozího pracovního zařazení a zastávané funkce nemusí být obtížné (i beze jména). Nicméně souhlasíme s anonymizovaným seznamem, v němž budou uchazeči označeni pořadovým číslem, a jehož obsahem bude jen počet dosažených bodů v přijímacím řízení.	Vysvětleno. Navrhovaného ustanovení vychází z § 9 odst. 5 zákona č. 312/2002 Sb. a mělo by posílit transparentnost výběrového řízení. Na základě připomínky 2.26 bude ve zprávě zároveň uvedeno zdůvodnění výběru uchazečů. S ohledem na ochranu osobních údajů a osobnost neúspěšných uchazečů budou ve zprávě uvedena pouze jména a příjmení tří nejlepších uchazečů; v případě ostatních uchazečů bude údaj o jménu a příjmení anonymizován. Jedná se o právní úpravu zavedenou navrhovaným zákonem, a není tak nutná její opora v jiných právních předpisech.

	2.28 <u>K § 14 odst. 7</u> Skutečnost, že vedoucí úřadu veřejné správy může obsadit volné pracovní místo úředníka uchazečem, který je uveden v první polovině pořadí uchazečů, nejvýše však mezi prvními pěti, považujeme za značně pochybnou. Je - li stanoveno pořadí uchazečů podle jejich úspěšnosti ve výběrovém řízení, pak má být vybrán ten uchazeč, který obsadil první místo (v případě jeho odmítnutí pozice, může být pozice nabídnuta dalšímu v pořadí atd.), jiný postup by byl otevřeně diskriminační. Nadto by takový postup dával prostor pro možnou korupci a „kupčení“ s volnými místy ve státní správě.	Akceptováno v modifikované podobě.
	2.29 <u>K § 15 odst. 2</u> Do výčtu povinných náležitostí zprávy o posouzení uchazečů žádáme doplnit zdůvodnění výběru a pořadí jednotlivých uchazečů, v opačném případě postup nelze považovat za transparentní. (Souvisí s předchozí připomínkou k § 14).	Částečně akceptováno. Zdůvodnění výběru uchazečů bude do náležitostí zprávy doplněno.
	2.30 <u>K § 17</u> Považujeme za nezbytné rozšířit důvody, pro které je možné s úředníkem uzavřít pracovní poměr na dobu určitou. Navrhujeme, aby odstavec 2 byl rozšířen o další písmeno d) v tomto znění: „d) ověření schopnosti úředníka získat osvědčení, které je podle zvláštního právního předpisu nutné k výkonu jeho práce.“.	Akceptováno. Úprava bude provedena novelou zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, v rámci změnového zákona k zákonu o státních úřednících.
	2.31 <u>K § 17</u> V <u>odstavci 2 písm. c)</u> má být umožněno, že pracovní poměr státního úředníka na dobu určitou může být založen také v případech, <u>kdy o to tento úředník požádá</u>. Takové právní řešení obsahovaly pracovněprávní předpisy v době platnosti prvního zákoníku práce. Tato úprava musela být však zrušena, protože cestou žádosti zaměstnance o pracovní poměr na dobu určitou byla ustanovení omezující použití pracovního poměru na dobu určitou obcházena a vznikala tak rozpor s předpisem Evropské unie.	Akceptováno. Ustanovení § 17 odst. 2 písm. c) bude vypuštěno.

	Ve výčtu předpisů Evropské unie na str. 3 a 4 důvodové zprávy není uvedena směrnice Rady 99/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS. Ustanovení <u>písmene c) v odstavci 2</u> musí být z návrhu zákona bez náhrady vypuštěno, protože je v rozporu s citovanou směrnicí a umožňovalo by obcházet pracovní poměr na dobu neurčitou a s ním spojené právní povinnosti.	
	2.32 <u>K § 18 odst. 1 písm. g)</u> Myšlenka ustanovení je v souladu s duchem navrhovaného předpisu, nicméně předpokládá vyšší právní vědomí podřízeného úředníka než řídící osoby. Navrhujeme tedy přeformulovat ustanovení například následujícím způsobem: <i>„g) úředník není povinen splnit pokyn vydaný jeho nadřízeným, jenž je v rozporu s právním předpisem; úředník je povinen splnit takový pokyn pouze tehdy, obdrží-li od nadřízeného písemný pokyn tak učinit a nedopustí-li se jeho splněním trestného činu nebo přestupku; úředník je současně povinen bezodkladně po splnění pokynu oznámit věc písemně vedoucímu úřadu státní správy, “.</i>	Částečně akceptováno. Navrhovaná úprava nepřináší podle názoru předkladatele věcnou změnu ustanovení. I navrhované ustanovení „úředník není povinen splnit pokyn vydaný jeho nadřízeným, jenž je v rozporu s právním předpisem“ předpokládá určité právní vědomí od úředníka, že pokyn vydaný nadřízeným je v rozporu s právními předpisy.
	2.33 <u>K § 18 odst. 1 písm. j)</u> Ustanovení požadujeme uvést v tomto znění: <i>„j) zachovávat pravidla slušnosti vůči vedoucím úředníkům, ostatním úředníkům a zaměstnancům,“.</i>	Vysvětleno. Ustanovení § 18 odst. 1 písm. j) návrhu zákona má širší pojetí. Týká se povinnosti úředníka při úředním jednání (tzn. i vůči veřejnosti) a vůči ostatním zaměstnancům (v souladu s § 1 odst. 1 a § 3 odst. 1 návrhu zákona je úředník zaměstnancem – jedná se tedy o obecný pojem).
	2.34 <u>K § 19</u> Formulaci týkající se příslušnosti vedoucího úředníka k hodnocení podle odstavce 3, považujeme za nejasnou a matoucí. Požadujeme její přepracování. Pracovní hodnocení požadujeme propojit s platovým systémem, který je nutné do zákona doplnit. (viz. obecná připomínka). Domníváme se, že takto navržená úprava by (zvláště při opakování hodnocení podle odst. 2 tohoto paragrafu) neúměrně administrativně zatěžovala vedoucí úředníky a omezila tak jejich možnost řádně vykonávat a řídit výkon jim svěřené agendy. Přímým nadřízeným hodnocených úředníků by navíc byla	Částečně akceptováno. Pracovní hodnocení bude propojeno s odměňováním na základě úprav zaslaných Ministerstvem práce a sociálních věcí. Na základě připomínky Ministerstva spravedlnosti bude do návrhu zákona doplněna možnost soudního přezkumu pracovního hodnocení.

	odejmuta možnost pracovat na rozvoji svých podřízených. Ustanovení proto navrhuje přepracovat tak, aby hodnocení prováděl přímý nadřízený hodnoceného úředníka a nadřízený nadřízeného provádějícího hodnocení úředníka výsledek hodnocení pouze schvaloval.	
	2.35 <u>K § 19 odst. 2</u> Ustanovení neurčuje minimální dobu, po kterou má úředník prostor pro nápravu a následné hodnocení je tak možné provést např. i po několika dnech od doručení předchozího pracovního hodnocení úředníkovi. Vzhledem k tomu, že podle § 27, odst. 1, písm. a) může vedoucí úřadu dát úředníkovi výpověď, pokud pracovní hodnocení obsahuje "opakovaně" závěr o neuspokojivých výsledcích práce úředníka, domníváme se, že takto nastavený systém hodnocení úředníka může být nástrojem pro usnadnění politického nebo osobního vlivu na výkon úředníka (zvláště pokud by výpovědní důvod byl úředníkovi uveden v tzv. zápočtovém listu). To je v přímém rozporu s deklarovaným cílem o odpolitizování veřejné správy. Znění odstavce je proto nezbytné přepracovat tak, aby nemohlo prostřednictvím hodnocení pracovního výkonu úředníka docházet k jeho ovlivňování.	Akceptováno. Další hodnocení se provede <u>nejdříve po uplynutí tří měsíců</u> ode dne doručení písemného vyhotovení předchozího pracovního hodnocení (horní limit pak bude vyplývat z povinnosti provést hodnocení jednou za rok). Slovo „opakovaně“ bude nahrazeno přesnějším pojmem – dvakrát v posledních třech letech.
	2.36 <u>K § 20 a 21</u> Nepovažujeme za správné, aby návrh zákona obsahoval právní úpravu úředních hodností (správně by mělo být uvedeno „úřednických hodností“), protože tyto hodnosti jsou imanentní veřejnoprávnímu režimu státních zaměstnanců vykonávajících státní správu. Argumentovat v této souvislosti služební pragmatikou považujeme za zavádějící a nesprávné.	Vysvětleno. Předkladatel nesdílí názor připomínkového místa, že hodnosti jsou imanentní veřejnoprávnímu režimu. Upozorňuje na hodnostní systém celníků podle § 16 zákona č. 13/1993 Sb., přičemž podle § 12 odst. 1 téhož zákona byli celníci v pracovním poměru. Obdobně hodnostní systém příslušníků Sboru požární ochrany, respektive Hasičského záchranného sboru České republiky podle § 60 zákona č. 133/1985 Sb., přičemž podle § 49 téhož byli příslušníci rovněž v pracovním poměru. Systém hodností bude nicméně revidován, zejména bude odstraněno rozlišování hodností na vládní, ministerské a správní. Pokud jde o přívlastek, předkladatel s jeho změnou souhlasí.
	2.37	Akceptováno.

	<u>K § 22</u> Z odůvodnění na str. 31 je třeba jako nesprávnou a zavádějící vypustit větu, která tvrdí, že „Nutno konstatovat, že 6 týdenní dovolená byla jednou z kompenzací za zvýšené povinnosti a omezení již od poloviny 20. let 20. stolení (pro některé platové třídy).“. Z jakého pramene toto zavádějící tvrzení vychází.	Důvodová zpráva bude upravena v tom smyslu, že bude vypuštěna vazba mezi 6 týdenní dovolenou a kompenzací za zvýšené povinnosti. 6 týdenní dovolená byla přiznána státním úředníkům v 1. a 2. platové stupnici zákonem č.103/1926 Sb. z. a n.
	2.38 <u>K § 24</u> Zvláštní požadavky kladené na ošacení státních úředníků nemůže stanovit vedoucí úřadu státní správy vnitřním předpisem, jak se předkladatel nesprávně domnívá. Výslovnou právní úpravu musí obsahovat návrh s tím, že bližší technické podmínky na základě odpovídající zákonného zmocnění stanoví prováděcí právní předpis. Ve větě druhé nezbytné nahradit slova „pro určení platu a některých náhrad výdajů soudců zaokrouhlených na 100 Kč nahoru ročně nebo odpovídající oděv“ slovy „stanovené pro soudce podle zákona, kterým se stanoví platy soudcům, jejíž výši uveřejňuje Ministerstvo práce a sociálních věcí sdělením ve Sbírce zákonů, ročně. Za větu druhou doplnit tyto věty: „Výše ošatného se zaokrouhluje na 100 Kč nahoru. Místo ošatného lze poskytnout odpovídající oděv.“.	Akceptováno.
	2.39 <u>K § 25</u> V odstavci 4 by bylo nezbytné doplnit zmocnění pro uveřejnění výše uvedené průměrné mzdy vždy pro příslušný kalendářní rok ve Sbírce zákonů sdělením. Nesouhlasíme však s tím, aby bylo voleno toto zbytečně komplikované řešení odchýlně od § 139 odst. 2 zákoníku práce. Zásada, že náleží plat podle vykonávané práce, by neměla být zbytečně prolamována. Navržené řešení navozuje dojem náhrady platu a ne platu.	Akceptováno.
	2.40 <u>K § 26</u> V úvodní části § 26 odst. 1 není možné stanovit povinnost vedoucího úřadu státní správy dát státnímu úředníku výpověď. Povaha navrhovaného zákona bude soukromoprávní a v soukromém právu je vůdčí zásadou autonomie projevu vůle	Rozpor. Předkladatel zastává názor, že povaha navrhovaného zákona je soukromoprávní s výraznými veřejnoprávními prvky, tj. v odůvodněných případech lze zásadu smluvní volnosti omezit. V opačném případě by pravděpodobně byl zásahem do smluvní volnosti

	smluvních stran. Proto není přípustné ukládat zákonem jedné ze smluvních stran povinnost postupovat předepsaným způsobem. Výpovědní důvody musí být formulovány jako fakultativní. Tak jako je tomu v úvodní části § 27 návrhu zákona. (Tato připomínka se vztahuje i na § 25 a 29).	i např. požadavek na konání výběrového řízení a povinné uzavření smlouvy s uchazečem, který se umístil první v pořadí, tarifní platy apod.
	2.41 <u>K § 26</u> Návrh ustanovení zcela opomíjí možnost přemístění úřadu. Je to možnost hypotetická, ale nelze ji takto vylučovat. V případě, že by situace nastala (např. by byl určitý státní úřad sídlící v nájmu v jednom městě z důvodu úspor přesunut do jiného města, kde stát vlastní budovu), mohlo by opomenutí tohoto výpovědního důvodu způsobit řadu problémů, protože obecně zaměstnanci nemají povinnost přijmout změnu místa výkonu práce bez dalšího.	Akceptováno v modifikované podobě. Ustanovení bude doplněno v modifikované podobě doplněním nového písmena: „přemísťuje-li se úřad státní správy a úředník nesouhlasí se změnou místa výkonu práce.“. Předkladatel se domnívá, že na rozdíl od zákoníku práce je nutné stanovit ochranu před propouštěním úředníků pouze z důvodu přemístění úřadu státní správy, pokud úředník akceptuje změnu místa výkonu práce.
	2.42 <u>K § 26</u> Požadujeme vypustit ustanovení uvedené pod <u>písmenem c)</u>. Lustrace musí být provedena před vznikem pracovního poměru úředníka a musí z ní vyplývat, že žadatel se může stát vedoucím státním úředníkem. V průběhu trvání pracovního poměru nemůže vedoucí státní úředník přestat splňovat požadavek tzv. lustračního zákona. Zároveň je třeba vypustit odstavec 3.	Vysvětleno. Úředník může v průběhu trvání pracovního poměru přestat splňovat požadavek bezúhonnosti nebo spolehlivosti. Odstavec 3 nemůže být vypuštěn, neboť jsou jím řešeny i jiné situace (úředník, který přestal splňovat požadavek bezúhonnosti nebo spolehlivosti).
	2.43 <u>K § 27</u> V písmeni a) musí být jednoznačně vymezeno, <u>kolikrát</u> musí hodnocení státního úředníka negativní a přesněji vymezeno období, v němž vykazuje neuspokojivé výsledky, např. obdobně jako § 52 písm. g) zákoníku práce – tj. pokud byl v době posledních 6 měsíců upozorněn na možnost výpovědi pro neuspokojivé výsledky. V opačném, případě by mohlo dojít k absurdní situaci, kdy dojde k výpovědi pro neuspokojivé výsledky před 15 lety.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že se jedná o dvě pracovní hodnocení úředníka v posledních třech letech, které obsahovaly závěr, že úředník při výkonu práce dosahuje neuspokojivých výsledků.
	2.44 <u>K § 27</u>	Akceptováno. Ustanovení bude doplněno podle připomínky.

	Důvody, pro které může být dána úředníkovi výpověď, je nezbytné rozšířit o další písmena e) a f) v tomto znění: „e) nezíská-li úředník ve lhůtě stanovené vnitřní předpisem zaměstnavatele nebo právním předpisem osvědčení, které je podle zvláštního právního předpisu nezbytné k výkonu jeho práce, f) přestane-li úředník splňovat kvalifikační předpoklady stanovené zvláštními právními předpisy pro výkon sjednané práce.“.	
	2.45 <u>K § 29</u> To, co bylo uvedeno v připomínce k ustanovení § 26, platí i v tomto případě. Přestože jiné zákony dříve stanovily povinné odvolání z pracovního místa vedoucího zaměstnance (např. § 166 odst. 4 školského zákona), nebude od 1. ledna 2014 takové řešení právně možné, protože odporuje autonomii projevu vůle smluvních stran. V daném případě by bylo vhodnější použít dikci, kterou používá úvodní část § 12 odst. 1 zákona č. 312/2002 Sb. „Vedoucího úředníka lze (nebo „je možné“) z pracovního místa odvolat ...“.	viz vypořádání k připomínce 2.40 Předkladatel zastává názor, že povaha navrhovaného zákona je soukromoprávní s výraznými veřejnoprávními prvky, tj. v odůvodněných případech lze zásadu smluvní volnosti omezit. V opačném případě by pravděpodobně byl zásahem do smluvní volnosti i např. požadavek na konání výběrového řízení a povinné uzavření smlouvy s uchazečem, který se umístil první v pořadí, tarifní platy apod.
	2.46 <u>K § 29</u> Z důvodů uvedených v připomínce k § 27 požadujeme vypustit v odstavci 1 písmeno b) a zpřesnit odstavec 2.	Vysvětleno/akceptováno. Vedoucí úředník může v průběhu trvání pracovního poměru přestat splňovat požadavek bezúhonnosti a spolehlivosti. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že dvě bezprostředně na sebe navazující pracovní hodnocení úředníka obsahovaly závěr, že úředník při výkonu práce dosahuje neuspokojivých výsledků.
	2.47 <u>K § 31</u> V odstavci 1 nepovažujeme za adekvátní pro okamžité zrušení pracovního poměru ustanovení pod písmenem a); požadujeme toto ustanovení z návrhu vypustit.	Vysvětleno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že se musí jednat o vědomé uvedení nepravdivých údajů v přílohách přihlášky k výběrovému řízení. Dokazování této skutečnosti bude na úřadu státní správy.
	2.48	Akceptováno.

	<u>K § 31</u> Stanovené oddělení se od právní úpravy zákoníku práce v odstavci 6 způsobuje, že nebude možné použít propadné lhůty podle § 57, 58 a 330 zákoníku práce a navržená právní úprava nebude aplikovatelná.	
	2.49 <u>K § 32 odst. 1</u> Podnikatele s účinností od 1. ledna. 2014 vymezuje ustanovení § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, když stanoví: „<i>Kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele.</i>“. Není však jasné co se má rozumět „<u>přímou</u> podnikatelskou činností“, o které se uvažuje v odstavci 1. Požadujeme tuto záležitost vyjasnit.	Akceptováno v modifikované podobě. Bude upraveno v souladu s pojmoslovím nového občanského zákoníku.
	2.50 <u>K § 32 a § 33</u> Domníváme se, že okruh úředníků, kterých by se konkurenční doložka mohla týkat, není vymezen dostatečně určitě a přesně tak, aby nemohlo docházet k výkladovým sporům o to, na koho se má toto ustanovení vztahovat. Úředníkem, jehož náplní práce je zadávání veřejných zakázek, může být jednak úředník, který zajišťuje administrativu spojenou se zadáváním veřejných zakázek, nebo právník, který posuzuje právní náležitosti procesu zadání veřejné zakázky anebo také zaměstnanec příslušného věcného útvaru (z oboru IT nebo hospodářské správy), který vymezuje věcný předmět veřejné zakázky. Lze vyjádřit pochybnost, zda je vhodné toto ustanovení aplikovat na kteroukoli skupinu úředníků výše uvedených. Souhlasit nelze ani s navrhovanou kompenzací ve výši šestinásobku průměrného měsíčního platu. Aplikace tohoto ustanovení by měla značný dopad na další profesní uplatnění zmíněných úředníků, neboť by jim znemožňovala výkon práce v oboru, ve kterém se kvalifikovali a ve kterém v rámci své (často dlouholeté) činnosti získávali zkušenosti (zejména v případě výše uvedené profese právníka je nutno počítat s jeho specializací pro určitá odvětví práva). Za takových okolností je třeba přiklonit se k úpravě obsažené v zákoníku práce, tedy k peněžitému vyrovnání za každý měsíc trvání zákazu činnosti. Je třeba rovněž upozornit na nedostatek spočívající v absenci úpravy situace, kdy	Akceptováno. Okruh úředníků, kterých se konkurenční doložka bude týkat, bude zpřesněn v tom směru, že se jedná o úředníky, kteří rozhodují při zadávání veřejných zakázek nebo při výkonu práv a povinností zprostředkovatele při realizaci dotační politiky a programů Evropské unie. Ustanovení bude dále upraveno v tom smyslu, že zákaz činnosti se bude vztahovat na dobu 6 měsíců po skončení pracovního poměru. Konkurenční doložka se nebude vztahovat na situace, kdy úředník ukončil nebo s ním byl ukončen pracovní poměr ve zkušební době.

	úředník, na něhož by se mělo toto ustanovení vztahovat, rozváže (nebo s ním bude rozvázen) pracovní poměr ve zkušební době.	
	2.51 <u>K § 32 odst. 2</u> Taxativně stanovená stejná výše peněžitého vyrovnání a smluvní pokuty postrádá smysl. Poruší-li úředník zákaz dle § 32 odst. 1 a třeba výrazně poškodí stávajícího zaměstnavatele je „potrestán“ jen tím, že vrátí pouze peněžité vyrovnání, které mu u nového zaměstnavatele bude mnohonásobně vykompenzováno.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že porušení zákazu uvedeného v § 32 odst. 1 bude přestupkem. Přestupky bude projednávat Ministerstvo vnitra.
	2.52 <u>K § 34</u> Je nutno do odst. 1 doplnit za slova „náleží kromě odstupného“ slova „nejméně ve výši stanovené“. Bez tohoto doplnění by úvod ustanovení nelogicky odkazoval na výpovědní důvody zákoníku práce, které jsou § 28 návrhu zákona o úřednících vyloučeny. Navrhovanou změnou dojde k provázání výpovědních důvodů návrhu zákona a základní výše odstupného podle § 67 zákoníku práce. Podle důvodové zprávy mají být zvýšené povinnosti úředníka (včetně zvýšených požadavků na vzdělávání) kompenzovány prodloužením doby dovolené na 6 týdnů a zavedením dalšího odstupného. Z navržené právní úpravy je zřejmé, že kompenzace je výrazně neproporcionální. 1 týden dovolené navíc oproti ostatním zaměstnancům uvedeným v ustanovení § 109 odst. 3 zákoníku práce a navrhované odstupné nelze považovat za dostatečnou kompenzaci za zvýšené povinnosti úředníka. Nerovně koncipované odstupné uměle vytváří 2 kategorie úředníků, tj. 1 skupinu úředníků v pracovním poměru v trvání kratším než 10 let a 2 skupinu úředníků v pracovním poměru v trvání delším než 10 let. Lze konstatovat, že první skupina úředníků nebude mít oproti řadovým zaměstnancům, na něž se vztahuje zákoník práce, žádnou výhodu. Proto lze považovat argumentaci zmíněnou v předkládací a důvodové zprávě za nepravdivou a zavádějící. Požadujeme doplnit do ustanovení § 34 odst. 1 nové písmeno a) ve znění: „jednonásobku průměrného měsíčního výdělku, jestliže pracovní poměr úředníka trval méně než deset let,“	Vysvětleno. Předkladatel navrhovanou úpravu dalšího odstupného považuje za dostatečnou. Přiznání dalšího odstupného úředníkům, kteří jsou v pracovním poměru méně než 10 let by se neobešlo bez zvýšení finančních nákladů, což nelze s ohledem na program „vlády rozpočtové odpovědnosti“, a tedy s ohledem na současné finanční možnosti akceptovat. Účelem dalšího odstupného je alespoň částečně motivovat státní úředníky k delšímu setrvání v úřadu státní správy.
	2.53	Vysvětleno.

	<u>K § 34</u> Odstavec 1 navrhujeme uvést v tomto znění: (1) Úředníkovi, u něhož došlo k rozvázání pracovního poměru výpovědí danou vedoucím úřadu státní správy z důvodu uvedeného v § 26 odst. 1 písm. a) nebo b) nebo dohodou z těchto důvodů, náleží kromě odstupného podle § 67 odst. 1 nebo 2 zákoníku práce další odstupné ve výši a) jednonásobku průměrného měsíčního výdělku, jestliže pracovní poměr úředníka trval méně než deset let, b) trojnásobku průměrného měsíčního výdělku, jestliže jeho pracovní poměr úředníka trval nejméně 10 let, c) čtyřnásobku průměrného měsíčního výdělku, jestliže jeho pracovní poměr úředníka trval nejméně 15 let d) pětinasobku průměrného měsíčního výdělku, jestliže jeho pracovní poměr úředníka trval nejméně 20 let. Odůvodnění: Další odstupné navrhované v materiálu je nedostatečné, zejména s ohledem na to, že v současné době je trend propouštět z organizačních důvodů zejména pracovníky v předdůchodovém věku. Jejich šance jsou na trhu práce velmi malé, proto navrhujeme zvýšení dalšího odstupného, i jakožto dalšího motivačního prostředku pro setrvání v pracovním poměru úředníka.	Předkladatel navrhovanou úpravu dalšího odstupného považuje za dostatečnou. Přiznání dalšího odstupného úředníkům, kteří jsou v pracovním poměru méně než 10 let by se neobešlo bez zvýšení finančních nákladů, což nelze s ohledem na program „vlády rozpočtové odpovědnosti“, a tedy s ohledem na současné finanční možnosti akceptovat. Účelem dalšího odstupného je alespoň částečně motivovat státní úředníky k delšímu setrvání v úřadu státní správy.
	2.54 <u>K § 48 a § 53 odst. 1 písm. a)</u> Považujeme za nezbytné jednoznačně vyjasnit, zda bude udělení autorizace právo.	Vysvětleno. Ministerstvo vnitra udělí vysoké škole autorizaci za předpokladu, že shledá její vzdělávací program způsobilým dosáhnout cíle vzdělávání a shledá-li personální zabezpečení činnosti zkušební komise dostatečným. Tj. bude-li program způsobilým k dosažení tohoto cíle, bude na udělení autorizace nárok. Předkladatel však konstatuje, že se toto hodnocení neobejde bez správního uvážení.
	2.55 <u>K § 48 a § 53 odst. 1 písm. a)</u> Navrhujeme, aby bylo vyjasněno, jakým způsobem bude Ministerstvo vnitra o žádosti o udělení autorizace rozhodovat. Bylo už vícekrát uvedeno, že návrh bude mít soukromoprávního povahu, ale v případě rozhodování o udělení autorizace se může jednat o výkon veřejné správy.	Vysvětleno. Jedná se o rozhodování o veřejných subjektivních právech. Ministerstvo vnitra uvážením správním řízení rozhodne o udělení či neudělení akreditace. Na rozhodování se s ohledem na ustanovení jeho § 1 subsidiárně použije správní řád.

	2.56 <u>K § 51 odst. 2</u> Ustanovení je třeba uvést v tomto znění: „(2) Činnost zkušební komisaře je jiným úkonem v obecném zájmu. Zkušební komisař má právo na uvolnění v rozsahu nejvýše 96 hodin v kalendářním roce, pokud tomu nebrání vážné provozní důvody na straně jeho zaměstnavatele. Zkušebnímu komisaři nepřísluší za dobu uvolnění náhrada platu.“.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.
	2.57 <u>K § 56 odst. 2</u> Po zaměstnancích není možno spravedlivě požadovat, aby nesl veškeré náklady při opakování úřednické zkoušky. Péče o odbornou způsobilost zaměstnance a jeho vzdělávání by mělo být zejména věcí zaměstnavatele, který by měl též nést veškeré náklady s tím spojené, nehledě na případný neúspěch u úřednické zkoušky. Z důvodové zprávy je dále patrné (předpokládané náklady na 1 zkoušku ve výši 5 tis. Kč), že cena opakované zkoušky je neúměrná finančním možnostem úředníků, nehledě na skutečnost, že v zákoně by měly být náklady jasně „zastropované“. Argument, že v praxi úředníků územních samosprávných celků docházelo často k podcenění řádné přípravy na zkoušku a není tedy žádný důvod, aby náklady opakované zkoušky nesl úřad státní správy, neobstojí, neboť nelze bez jakýchkoliv pochybností tvrdit, že řádná příprava na zkoušku automaticky zajistí u úřednické či jiné zkoušky úspěch.	Rozpor. V případě prvního opakování uhradí úředník 50 % nákladů, při dalších pokusech pak ponese náklady v plném rozsahu.
	2.58 <u>K § 61 a 74</u> Odkazujeme na obecnou připomínku č. 7. V návaznosti na tuto připomínku musí být vypuštěn rovněž § 74.	Vysvětleno. Povinnost vydat etický kodex vychází z povinnosti stanovené členům vlády a ostatním vedoucím ústředních správních úřadů usnesením vlády ze dne 9. května 2012 č. 331. Kodex bude vnitřním předpisem stojícím vedle pracovního řádu (na rozdíl od něj bude zaměřen na chování navenek) konkretizujícím povinnosti státního úředníka
	2.59 <u>K § 62 odst. 4</u>	Akceptováno. Ustanovení bude v tomto smyslu doplněno.

	Údaje o volných pracovních pozicích by měly být k dispozici nejenom dalším úředníkům, ale i dalším zaměstnancům správního úřadu a jiným osobám, zejména těm, které dobrovolně absolvovaly vzdělávání podle § 58 (na své náklady).	
	2.60 <u>K § 63</u> Protože – jak už je výše uvedeno – v soukromém právu platí zásada autonomie projevu vůle smluvních stran, nemůže být státním úředníkům zákonem (§ 63 odst. 1 návrhu) ukládáno, že jsou povinni si zvolit radu státních úředníků. V odstavci 1 musí být slova „si zvolí“ nahrazena slovy „<u>si mohou zvolit</u>“. Z téhož důvodu musí být bez náhrady vypuštěn také <u>odstavec 10</u>.	Akceptováno. Ustanovení § 63 bude upraveno ve smyslu připomínky.
	2.61 <u>K § 66</u> Záměr, který ustanovení sleduje, není patrně vyjádřen správně. Na základě jazykového výkladu může být státní úředník řízen i zaměstnancem v pracovním poměru, na kterého se vztahuje jen zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a zákoník práce. S odvoláním na obecnou připomínku je třeba ustanovení buď upravit, nebo vypustit.	Vysvětleno. Specifické postavení některých úřadů vyžaduje, aby navrhovaný zákon umožnil, aby státní úředníky mohl řídit i někdo jiný než vedoucí úředník (nikoliv však jakákoliv fyzická osoba); jedná se pouze o příslušníky bezpečnostních sborů, vojáky z povolání a státní zástupce (v případě přidělení k Ministerstvu spravedlnosti). Ve výše uvedeném smyslu bude zpřesněn § 66 návrhu zákona.
	2.62 <u>K § 70</u> Ustanovení § 70 musí být z návrhu vypuštěno. Jde o nepřipustnou nepřímou novelizaci celého právního řádu České republiky, pokud dotčený právní předpis obsahuje nějakou zmínku týkající se služebního zákona. Nepřímou novelizaci zakazuje čl. 54 odst. 1 LPV. Musí být provedeny přímé novelizace všech právních předpisů dotčených služebním zákonem.	Vysvětleno. Ustanovení je řešením pro případ, že by v rámci změnového zákona k zákonu o státních úřednících byl nějaký zákon operující se služebním zákonem opomenut. Změnový zákon k návrhu zákona o státních úřednících je v současné době připravován k rozeslání do meziresortního připomínkového řízení. Obdobnou úpravu obsahuje např. zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilost nebo zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník („Dovolávají-li se právní předpisy ustanovení, která se tímto zákonem zrušují, vstupují na jejich místo

		<i>jim odpovídající ustanovení tohoto zákona.“).</i>
	2.63 <u>K přechodným ustanovením</u> Navrhujeme, aby bylo do přechodných ustanovení návrhu zařazeno ustanovení, které bude umožňovat, aby dosavadní zaměstnanci a dosavadní vedoucí zaměstnanci, kteří v den nabytí účinnosti navrženého zákona vykonávali státní správu v ministerstvu nebo správním úřadu nejméně po dobu, např. <u>3 let</u>, jsou osvobozeni od povinnosti úspěšně vykonat úřednickou zkoušku a absolvovat vzdělávání vedoucích státních úředníků podle tohoto zákona. Navržená délka výkonu státní správy může být předmětem dalšího jednání.	Částečně akceptováno. Zákon na základě výsledků vypořádání připomínek stanoví výjimky ze složení úřednické zkoušky.
	2.64 <u>K § 72</u> Do přechodných ustanovení je nezbytné doplnit případy, ve kterých nebude vyžadováno složení úřednické zkoušky, resp. bude se úřednická zkouška považovat za vykonanou. Není žádoucí, aby se s vynaložením nemalých finančních prostředků na vzdělávání a zkoušení ochromil od nabytí účinnosti zákona chod státní správy, neboť se všichni úředníci začnou připravovat na zkoušky. To by rozhodně zkvalitnění výkonu státní správy jako služby veřejnosti nepřispělo. Přitom by se museli podrobit zkoušce i úředníci, kteří např. vyjmenované druhy škol absolvovali a dlouhodobou praxí (např. déle než 5 let) prokázali způsobilost k řádnému vykonávání své práce. Mnozí z nich na uvedených vysokých školách sami vyučují. Zkušební komisaři přitom mohou mít menší znalosti a zkušenosti než zkoušení úředníci. Navíc je třeba upozornit, že není vyřešeno, jakým způsobem mohou splnit předpoklad stanovený v § 50 odst. 2 písm. f) první zkušební komisaři. I tuto otázku by bylo nutné v přechodných ustanoveních vyřešit.	Částečně akceptováno. Viz připomínka 2.63.
3. Ministerstvo spravedlnosti	3.1 <u>Obecně</u> K definici státního úředníka, na něhož se má navrhovaný zákon vztahovat (§ 1 a násl.) uplatňujeme následující výhrady. Z textu navrhovaného zákona lze dovodit, že se má vztahovat i na občanské zaměstnance Vězeňské služby, s čímž zásadně nesouhlasíme a žádáme, aby se návrh zákona na tyto zaměstnance	Akceptováno. V souvisejícím změnovém zákonu k zákonu o státních úřednících, který předpokládá i novelizaci zákona č. 555/1992 Sb., předkladatel v součinnosti s připomínkovým místem provede úpravy vylučující aplikaci zákona o státních úřednících na skupinu zaměstnanců vymezenou v připomínce.

	nevztahoval. Domníváme se, že na postavení občanských zaměstnanců Vězeňské služby by měla být aplikována některá ustanovení zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, a tím by se odstranily neopodstatněné rozdíly mezi postavením příslušníků a občanských zaměstnanců. Neopodstatněné rozdíly spočívají zejména v podmínkách pro vznik a zánik služebního resp. pracovního poměru, právech a povinnostech příslušníků resp. občanských zaměstnanců, délce dovolené, doby služby resp. pracovní doby a pravidelném služebním resp. pracovním hodnocení. Legislativní řešení podle našeho názoru spočívá v novelizaci § 25 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Pro výše uvedený závěr svědčí zejména tyto argumenty: - cílem navrhovaného zákona o státních úřednících (tak jak vyplývá ze Strategie vlády v boji s korupcí na období let 2013 a 2014 schválené usnesením vlády ze dne 16.1.2013 č. 39) je jednoznačné určení hranice mezi místy obsazovanými politicky a apolitickými úřednickými místy, nastavení pravidel pro odpolitizování, profesionalizaci a stabilizaci veřejné správy a nastavení transparentního a spravedlivého systému odměňování; tento cíl je v případě Vězeňské služby jako ozbrojeného bezpečnostního sboru již naplněn bez navrhovaného zákona, - ustanovení § 2 návrhu zákona stanoví okruh činností vykonávaných státními úředníky, činí tak však natolik vágně, že z něj není zřejmé, na které konkrétní občanské zaměstnance Vězeňské služby se bude vztahovat; z návrhu zákona není zřejmý vztah k nařízení vlády č. 222/2010 Sb., o katalogu prací ve veřejných službách a správě, a nařízení vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, - opakovaně zdůrazňujeme, že Vězeňská služba je především ozbrojeným bezpečnostním sborem a v pozici správního úřadu vystupuje pouze při výkonu státní správy svěřené jí zvláštními zákony (o nemocenském pojištění a o sociálním zabezpečení), přičemž tuto činnost vykonává pouze 35 občanských zaměstnanců z celkového počtu 4.119, - aplikací navrhovaného zákona o státních úřednících by došlo ve Vězeňské službě ke vzniku trojího režimu (příslušníci ve služebním poměru, občanští zaměstnanci v režimu zákona o státních úřednících, občanští zaměstnanci v režimu pouze zákoníku práce), přičemž podstatná část občanských zaměstnanců Vězeňské služby (např. vychovatelé, speciální pedagogové), kteří se přímo podílejí na zajištění výkonu vazby, trestu odnětí svobody a zabezpečovací detence by byla v režimu pouze podle zákoníku práce,	
--	---	--

	- návrh se nevyrovnává s možností převodu příslušníků ve služebním poměru do pracovněprávního vztahu a naopak, včetně započítání praxe, - Vězeňskou službu a její organizační jednotky řídí služební funkcionáři ve služebním poměru, a to včetně občanských zaměstnanců - z § 3 návrhu vyplývá neakceptovatelný závěr, že by se stali "vedoucími úředníky". K problematice postavení zaměstnanců Vězeňské služby ČR, kteří se podílejí na výkonu vazby, trestu a zabezpečovací detence uvádíme následující. Ustanovení § 2 návrhu zákona o státních úřednících stanoví okruh činností vykonávaných státními úředníky, činí tak však natolik vágně, že z něj není zřejmé, na které občanské zaměstnance Vězeňské služby se bude vztahovat. Zásadní problém tak vzniká u kategorie zaměstnanců Vězeňské služby ČR podílejících se na výkonu vazby, trestu a zabezpečovací detence (vychovatelé, speciální pedagogové). V této souvislosti nelze připustit, že by zaměstnanci Vězeňské služby ČR, kteří se podílejí na výkonu vazby, trestu a zabezpečovací detence, vykonávali činnosti podřaditelné pod pojem správní rozhodování podle § 2 písm. e). Výkon vazby a výkon trestu odnětí svobody není výkonem veřejné (v tomto případě státní) správy, ale působením na vězněné osoby prostřednictvím konkrétních pokynů a příkazů v rámci právního vztahu nuceně založeného vykonatelným rozhodnutím soudu o uložení vazby nebo uložení trestu odnětí svobody. Použití základních zásad činnosti správních orgánů by vytvořilo prostor pro zpochybňování Vězeňskou službou vydávaných pokynů a příkazů vězněným osobám, což je principiálně nepřijatelné. K tomu je potřeba opakovaně zdůraznit, že Vězeňská služba ČR vykonává veřejnou správu, tedy vydává správní rozhodnutí na základě zvláštních zákonů jen omezeně, a to pouze ve věcech nemocenského pojištění příslušníků Vězeňské služby a vězněných osob a dále ve věcech sociálního zabezpečení příslušníků Vězeňské služby a ve věcech zdravotní péče.	
	3.2 <u>K části druhé návrhu zákona</u> Obsahuje úpravu vzdělávání úředníků. Vzdělávání úředníků považujeme samozřejmě za významné a potřebné, nicméně rozsah této úpravy obsažený v návrhu zákona je neúměrný ostatním částem návrhu zákona. Navrhovaný model, kdy úřednické zkoušky mají být podrobeni všichni úředníci bez ohledu na jejich odbornost a dosažené vzdělání, považujeme za časově i finančně natolik náročný, že může být ohroženo i hlavní poslání správních úřadů. Úředník je přijímán do správního úřadu především k výkonu práce a nadměrné zatížení úředníků školeními může vést ke zkrácení času na plnění pracovních úkolů.	Vysvětleno. Při zvolené koncepci považuje předkladatel právní úpravu vzdělávání za dostatečně „stručnou“. Právní úprava vzdělávání obsahuje pouze takové instituty, které je nutné upravit zákonnou úpravou, podrobná úprava např. průběhu zkoušky bude obsažena v prováděcím právním předpise. Navrhovaný zákon vstupní vzdělávání s ohledem na subsidiaritu zákoníku práce neruší.

	Žádáme proto tuto část návrhu zákona věcně přehodnotit a podstatně zestručnit. Některá ustanovení navrhovaného zákona je možno přenést do prováděcího právního předpisu (např. pravidla rozhodování a činnosti zkušební komise). Dále požadujeme zachovat stávající tzv. vstupní vzdělávání, které se osvědčilo a jedná se o vzdělávání, kterým zaměstnavatel naplňuje povinnosti vyplývající ze zákoníku práce ukládající povinnost seznámit zaměstnance s vnitřními předpisy úřadu.	
	3.3 <u>K obecné části důvodové zprávy</u> V obecné části důvodové zprávy postrádáme zhodnocení současného stavu a dopadů navrhovaného řešení ve vztahu k zákazu diskriminace, zhodnocení současného stavu a dopadů navrhovaného řešení ve vztahu k ochraně soukromí a osobních údajů a zhodnocení korupčních rizik. Žádáme tyto chybějící položky doplnit do předloženého materiálu.	Akceptováno.
	3.4 <u>K obecné části důvodové zprávy</u> V obecné části důvodové zprávy postrádáme samostatnou část obsahující předpokládaný hospodářský a finanční dopad navrhované právní úpravy na státní rozpočet. Ze Závěrečné zprávy z hodnocení dopadů regulace nelze odvodit konkrétní finanční dopady na kapitolu Ministerstva spravedlnosti. Vzhledem k tomu, že není stanovena konkrétní částka nákladů na zkoušku jednoho úředníka, můžeme pouze předpokládat, že náklady na vzdělávání nepokryjí bez navýšení současné rozpočty jednotlivých ústředních správních úřadů. Předkladatel v důvodové zprávě neuvádí v přehledu o rozdílném čerpání finančních prostředků na vzdělávání Ministerstvo spravedlnosti, pouze jen uvádí čerpání finančních prostředků Institutu vzdělávání Vězeňské služby jako jedinou resortní vzdělávací instituci. Není zřejmé, na základě jakých podkladů a za jaké časové období předkladatel tyto údaje stanovil. Uvedený přehled obsažený v předloženém materiálu je neúplný a nemá tedy vypovídající hodnotu. Nelze souhlasit s předkladatelem, že nedojde k nárůstu čerpání finančních prostředků na vzdělávání. V předloženém materiálu citované usnesení vlády má pouze doporučující charakter a nelze tedy na jeho základě stanovovat jednoznačnou povinnost jednotlivým úřadům. Nárůst požadavků na navýšení financí na vzdělávání bude mít zcela nepochybně dopad do rozpočtu daného úřadu. Žádáme doplnit důvodovou zprávu v obecné části o podrobný finanční dopad navrhované	Akceptováno.

	právní úpravy (pracovněprávní oblast úředníků a vzdělávání úředníků) na státní rozpočet s návrhem, z jakých zdrojů bude toto navýšení finančních výdajů jednotlivých úřadů státní správy hrazeno, resp. uložit povinnost Ministerstvu financí zohlednit tuto skutečnost v každoročních rozpočtech jednotlivých kapitol.	
	3.5 <u>K § 1</u> Poznamenáváme, že vzhledem k tomu, na jak široký okruh úředníků má zákon dopadat – např. i na úředníky Správy Národního parku České Švýcarsko, či úředníky Hasičského záchranného sboru ČR (za předpokladu, že vykonávají činnosti uvedené v § 2 zákona), není důvod, proč z působnosti zákona vyjímát úředníky Kanceláře prezidenta republiky, Kanceláře Poslanecké sněmovny, Kanceláře Senátu či Kanceláře veřejného ochránce práv. Navrhujeme proto přehodnotit a rozšířit působnost navrhovaného zákona.	Změněno na doporučující připomínku. Institucionální rozsah aplikace navrhovaného zákona odvíjející se od věcného záměru zákona a tezí zákona je koncipován tak, aby zahrnoval správní úřady a některé bezpečnostní sbory. Předkladatel vychází z názoru, že správním úřadem je organizační složka státu v rámci moci výkonné, která disponuje vrchnostenskými pravomocemi (a to minimálně ve smyslu rozhodování podle zákona č.106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím). V případě uvedených kanceláří však podle názoru předkladatele nelze tyto zařadit mezi výkonnou moc.
	3.6 <u>K § 1 odst. 2</u> V § 1 odst. 2 písm. b) je zavedena legislativní zkratka „vedoucí úřadu státní správy“, kterou však považujeme za nepřehlednou, neurčitou a v rozporu s čl. 44 Legislativních pravidel vlády, neboť se zavádí v souvislosti s vymezováním nového právního termínu a není jasné, ke kterým funkcím se tato zkratka vztahuje. Žádáme přesně vymezit pozici vedoucího úřadu tak, aby byl zajištěn cíl navrhované právní úpravy – odpolitizování veřejné správy. V případě, že by tímto vedoucím mohl být někdo uvedený v textu tohoto ustanovení před zavedením legislativní zkratky, nebyl by zřejmě záměr navrhované právní úpravy naplněn.	Rozpor. Oprávnění ministrů a jiných vedoucích správních úřadů vůči podřízenému personálu, při stanovování počtu personálu a organizační struktury úřadu, vychází ze skutečnosti, že je to právě vedoucí, kdo je za správné fungování jím řízeného úřadu odpovědný a rozsahu této odpovědnosti musí korespondovat příslušná pravomoc. V souladu s čl. 68 odst. 2 Ústavy České republiky řídí ministerstvo člen vlády (ministr). Ministr je tedy odpovědný za řízení ministerstva včetně řízení personálního a tomu musí odpovídat dostatečné nástroje. Podle názoru předkladatele je proto ústavně minimálně sporné, aby personální pravomoc v ministerstvu byla zákonem svěřena jiné osobě, aniž by toto bylo zohledněno v ústavou daném rozsahu ministrovy odpovědnosti. Ministr by totiž nesl plnou odpovědnost (nejenom politickou) za výkon pravomoci, která by mu však ze zákona nenáležela. Dále je nutno upozornit na skutečnost, že vláda při schvalování věcného záměru zákona o úřednících

		odmítla možnost zřízení pracovní pozice ředitele úřadu ministerstva, tedy pozice, která by mj. byla nositelem personální pravomoci vůči státním úředníkům v ministerstvu.
	3.7 <u>K § 1 odst. 3</u> Z odůvodnění k § 1 odst. 3 vyplývá, že předložený návrh zákona obsahuje definici správního úřadu, která má eliminovat pochybnosti o zařazení organizačních složek státu pod režim zákona – definice tak vymezuje pojem správní úřad pouze pro účely předloženého zákona. Požadujeme proto za slova „<i>Správním úřadem se</i>“ doplnit slova „<i>pro účely tohoto zákona</i>“, neboť jinak ze současného znění ustanovení vyplývá, že zákon obsahuje obecnou definici pojmu správní úřad. Vzhledem k tomu, že pojem správní úřad je v teorii správního práva (kromě institucionálního pojetí, z něhož první věta odstavce 3 vychází) možné chápat i v pojetí funkčním či pojetí pomocného orgánu, by taková definice nebyla vhodná.	Akceptováno.
	3.8 <u>K § 3</u> Z ustanovení § 3 vyplývá, že vedoucím úředníkem může být i osoba, která nevykonává činnosti definované v § 2 zákona, neboť pro to, aby se osoba stala vedoucím úředníkem, stačí řídit alespoň jednoho zaměstnance – úředníka. Podle našeho názoru je toto ustanovení v rozporu s § 1 odstavec 1, z něhož vyplývá, že úředníkem (za splnění tam uvedených podmínek) může být pouze osoba vykonávající činnost uvedenou v § 2 zákona. Požadujeme proto vysvětlit, zda se na takovou osobu vedoucího úředníka bude vztahovat navrhovaný zákon o státních úřednících. Rovněž požadujeme uvést definici vedoucího úředníka do souladu s § 1 návrhu zákona.	Vysvětleno. V souladu s § 11 zákoníku práce jsou vedoucími zaměstnanci, kteří jsou na jednotlivých stupních řízení oprávněni stanovit a ukládat podřízeným zaměstnancům pracovní úkoly, organizovat, řídit a kontrolovat jejich práci a dávat jim k tomu účelu závazné pokyny. Má-li vedoucí zaměstnanec alespoň jednoho podřízeného úředníka je vedoucím úředníkem. V souladu s definicí v zákoníku práce se tedy vedoucí zaměstnanec vždy podílí na činnostech podřízených zaměstnanců, a je-li tedy jeho podřízeným úředník, měl by být vedoucím úředníkem. S ohledem na skutečnost, že činnosti uvedené v § 2 budou na základě připomínky MPSV druhem práce a vedení podřízených zaměstnanců je samostatným druhem práce, předkladatel eliminuje „neúřednické“ vedoucí zaměstnance negativním výčtem (tento zákon se nevztahuje/vedoucím úředníkem není náměstek člena, vlády, poradce, ...a další osoby v pracovním poměru) a omezením okruhu fyzických osob oprávněných

		k řízení úředníků.
	3.9 <u>K § 4 odst. 4</u> Doporučujeme, aby pravidlo zde navrhované (změna systemizace) bylo aplikováno na celý úřad, neboť cílem tohoto ustanovení by mělo být zajištění efektivní činnosti celého úřadu a odstranění všech nadbytečných organizačních struktur.	Vysvětleno. Nová úprava systemizace by měla zaručit větší stabilitu úřadu státní správy a pracovních míst úředníků a zabránit účelovým změnám, což by mělo přispět k větší ochraně úředníků i stabilitě celé veřejné správy. Na základě připomínek většiny připomínkových míst budou posíleny stabilizační prvky systemizace – systemizace bude stanovena na 1 rok a bude možné ji měnit pouze jednou ročně, při změně působnosti úřadu státní správy nebo při podstatné změně podmínek, za kterých byla schválena (a to bez omezení na nejnižší organizační útvar).
	3.10 <u>K § 5</u> Ustanovení doporučujeme přehodnotit a vypustit, neboť nepovažujeme za potřebné vytvářet účelově další vedoucí pozice a útvary. Navrhované ustanovení (společně s § 3 návrhu) by vedlo k nárůstu počtu vedoucích úředníků a s tím spojenému nárůstu finančních výdajů.	Vysvětleno. Cílem je zajistit, aby v každém útvaru existovala osoba oprávněná k zastupování vedoucího tohoto útvaru minimálně v jeho nepřítomnosti. Tento cíl lze naplnit buď existencí pracovní pozice zástupce vedoucího zaměstnance, tj. státního úředníka, jehož druhem práce bude výlučně zastupování vedoucího útvaru, nebo určení pracovního místa, jehož druhem práce bude i zastupování vedoucího útvaru. U vyšších útvarů se předpokládá buď vytvoření samostatného pracovního místa zástupce (obvykle u útvarů s více nižšími útvary) nebo kumulace pracovního místa zástupce s místem vedoucího nižšího útvaru, u nejnižšího útvaru pak buď vytvoření samostatného pracovního místa zástupce (obvykle u útvarů početnějších, kde je řídicí činnost rozdělena mezi vedoucího a jeho zástupce, např. zástupce vedoucího spravuje jednu z agend útvaru), nebo pracovního místa „řadového“ úředníka, jehož povinností bude kromě výkonu obvyklé agendy v nepřítomnosti vedoucího řídit útvar. Volba bude vždy na vedoucím úřadu státní správy, který je odpovědný za efektivní nakládání s veřejnými prostředky i za řádné fungování úřadu. Navrhovaný zákon vytváří nepřekročitelný rámec, musí však umožnit zohlednění

		konkrétní situace v konkrétním úřadu.
	3.11 <u>K § 6</u> Ustanovení § 6 žádáme přepracovat a doplnit následovně. Žádáme rozšířit předpoklady pro zastávání pracovního místa úředníka o dosažení určitého stupně vzdělání a příslušnou odbornost. Domníváme se, že pracovní místa úředníků by měly zastávat osoby nejen osobnostně, ale i odborně fundované. Úředníci by měli již v době přijímání do pracovního poměru splňovat kromě jiného i odbornost a stupeň vzdělání stanovený pro místa, která zastávají. Dále žádáme vysvětlit, proč pro funkci úředníka je stanoven minimální věk a pro funkci vedoucího úředníka nikoliv.	Vysvětleno. Ustanovení stanoví obecné předpoklady pro zastávání pracovního místa úředníka. Další požadavky jako odborná kvalifikace a vzdělání vycházejí až z požadavků na konkrétní pracovní místo úředníka a nelze je tak stanovit obecně. Věková hranice je stanovena jako obecný předpoklad pro úředníka (tedy dosažení zletilosti), přičemž vedoucí úředník musí navíc splňovat délku praxe.
	3.12 <u>K § 6 odst. 1</u> V § 6 odst. 1 je obsažena poznámka pod čarou č. 1 odkazující na zákon č. 279/1992 Sb., který se týká splňování dalších předpokladů příslušníků Policie ČR. Z textu tohoto ustanovení lze dovodit, že úředníkem může být pouze taková fyzická osoba, která je držitelem osvědčení podle zákona č. 279/1992 Sb. S navrhovaným pojetím definice úředníka nesouhlasíme, neboť nevidíme důvod, proč by pozice úředníků na ministerstvech mohli zastávat pouze držitelé osvědčení podle zákona č. 279/1992 Sb., o některých dalších předpokladech pro výkon některých funkcí obsazovaných ustavením nebo jmenováním příslušníků Policie České republiky a příslušníků Vězeňské služby České republiky, ve znění pozdějších předpisů.	Vysvětleno. Požadavek negativního lustračního osvědčení podle zákona č. 451/1991 Sb. byl na základě výsledků vypořádání připomínek omezen na vedoucí úředníky a na úředníky, na jejichž pracovní místa je s ohledem na ochranu veřejného zájmu stanoven požadavek státního občanství České republiky. Zde se vychází z požadavků Mezinárodní organizace práce na to, aby byl požadavek na negativní lustrační osvědčení uplatňován pouze na pracovní místa, pro která je charakteristická bezprostřední spjatost s výkonem vládní politiky nebo která jsou spojena s odůvodněným požadavkem důvěrnosti. Cílem navrhované úpravy je, aby pracovní místa vedoucích úředníků a pracovní místa úředníků, u nichž vyžaduje veřejný zájem státní občanství České republiky, nezastávaly osoby, které se v rozhodném období podílely na potlačování lidských a občanských práv jako příslušníci Sboru národní bezpečnosti zařazení ve složce Státní bezpečnosti, byly vědomými spolupracovníky Státní bezpečnosti apod., což by mělo přispět ke zvýšení důvěryhodnosti státní správy.
	3.13	Rozpor.

	<u>K § 7</u> Uvádíme, že vymezení podmínek, za nichž se osoba považuje za bezúhonnou, považujeme za příliš přísné – zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, stanoví doby, po jejichž uplynutí dochází k zahlázení odsouzení, diferencovaně podle výše uloženého trestu a v některých případech může být tato lhůta poměrně dlouhá (blíže § 105 TZ). S institutem zahlázení je spojen zájem státu na tom, aby po uplynutí určité doby nepřetrvávaly důsledky odsouzení, a mohlo tak dojít k úplnému návratu osoby do společnosti. Proto po zahlázení odsouzení není ve výpisu z evidence Rejstříku trestů zveřejňována informace o spáchaném trestném činu. Přihlížet k zahlázeným odsouzením lze v podstatě pouze výjimečně na základě zvláštních předpisů, přičemž umožnění toho, aby s již zahlázenými odsouzeními byly spojovány formálně právní účinky typu nesplnění podmínky bezúhonnosti, musí být věcně odůvodnitelné, především musí být dodržena zásada přiměřenosti. Přihlížet k již zahlázeným odsouzením, jak se navrhuje v zákoně o úřednících, považujeme za neodůvodnitelné (k tomu jenom poznamenáváme, že úředníci územně samosprávného celku, které lze považovat za srovnatelnou skupinu, takto přísné podmínky stanoveny nemají; ostatně ani předchozí návrhy zákona o úřednících s tímto nepočítaly). V navržené úpravě proto spatřujeme obcházení institutu zahlázení. Ačkoliv je nám jasné, že předkladatel má zájem na tom, aby úředníci vykonávající správu splňovali přísné podmínky, není podle našeho názoru důvod, aby po uplynutí doby pro zahlázení odsouzení byla pro úředníky stanovena ještě dodatečná pětiletá lhůta, po níž nemohou činnost ve správním úřadu vykonávat.	Cílem navrhovaného zákona je, aby pracovní místa úředníků zastávali nejen odborně vzdělaní, ale i osobnostně kvalitní lidé. Institut odklonů v trestním řízení a institut zahlázení jsou prolomeny již v případě příslušníků bezpečnostních sborů (§ 14 zákona č. 361/2003 Sb.). Na státní úředníky coby stejně významnou skupinu vykonavatelů státní správy by tak měly být kladeny minimálně stejné požadavky jako na příslušníky bezpečnostních sborů (stejným směrem by se podle názoru předkladatele měla ubírat i úprava bezúhonnosti soudců a státních zástupců). „Prolomení“ odklonů v případě státních úředníků je žádoucí i s ohledem na aktuální zkušenosti z amnestie, obdobné problémy ovšem mohou nastat i v případě individuálních milostí. Vymezení nedbalostních trestních činů souvisejících s výkonem veřejné správy považuje předkladatel za dostatečně určité tak, aby postihlo veškerá jednání související s výkonem veřejné správy. Lze však přistoupit k tomu, aby připomínkové místo definovalo nedbalostní trestné činy, které může spáchat úřední osoba, a ty by pak byly vyjmenovány v pasáži navrhovaného zákona upravující bezúhonnost.
	3.14 <u>K § 7</u> Vymezení nedbalostních trestných činů obsažené v písm. a) jako „trestný čin spáchaný z nedbalosti, a to za jednání související s výkonem veřejné správy“ je vágní a nejasné. Navržená koncepce může při posuzování, zda trestný čin je překážkou pro výkon činnosti úředníka, způsobovat problémy v aplikační praxi, zejména má-li mít neoznámení toho, že úředník přestal splňovat podmínky bezúhonnosti, za následek okamžité zrušení pracovního poměru [§ 31 odst. 1 písm. b)]. Nesouhlasíme rovněž, aby překážkou pro splnění podmínky bezúhonnosti bylo skončení trestního řízení jedním z odklonů, neboť je to v rozporu se samotnou podstatou odklonů, kdy jejich účelem je právě skončení řízení bez	viz vypořádání připomínky 3.13

	vynesení trestního rozsudku, a zároveň i bez záznamu v Rejstříku trestů. Spojovat s odklony ztrátu bezúhonnosti považujeme rovněž za nepřiměřené. Požadujeme proto písm. b) a c) vypustit.	
	3.15 <u>K § 7</u> Ustanovení v písm. b) a c) navíc stanoví, že za bezúhonnou se pro účely navrhovaného zákona považuje ta osoba, jejíž trestní stíhání pro úmyslný trestný čin skončilo schválením narovnání či pravomocným zastavení trestního stíhání v důsledku toho, že se tato osoba osvědčila. Zákon však neřeší situace, kdy jedním z odklonů skončilo trestní stíhání pro nedbalostní trestný čin.	viz vypořádání připomínky 3.13
	3.16 <u>K § 8</u> Upozorňujeme, že z navrhovaného ustanovení není zřejmé, zda se pro opakované uznání vinným z přestupku vyžaduje stejnorodá recidiva či postačí nestejnorodá. Z návrhu není zcela jasné ani to, zda podmínku opakovaného uznání vinným splňuje osoba, která byla např. jednou uznána vinnou z přestupku a jednou ze správního deliktu, nebo zda se pro nesplnění podmínky spolehlivosti vyžaduje opakované uznání vinným ze dvou přestupků či uznání vinným ze dvou správních deliktů.	Vysvětleno. Bude postačovat recidiva nestejnorodá. Ustanovení bude dále upraveno tak, že zmínky o „jiných“ správních deliktech budou vypuštěny. Vysvětlení bude doplněno do důvodové zprávy.
	3.17 <u>K § 9</u> Ustanovení § 9 odst. 3 je nejasné zejména ve vazbě na legislativní zkratku zavedenou v § 1 odst. 2 písm. b) návrhu zákona (vágní definice vedoucího úřadu státní správy). Vzhledem k nejasnosti pojmu vedoucí úřadu státní správy a vzhledem k rozsáhlým pravomocem, které tomuto úředníkovi návrh zákona svěřuje, nelze souhlasit s tím, aby tato pozice byla obsazována bez výběrového řízení. Jsme toho názoru, že všechna volná místa na všech úrovních ve státní správě by měla být obsazována na základě transparentního a rovného výběrového řízení.	Akceptováno. Povinnost výběrového řízení se bude vztahovat na všechny vedoucí úřadů státní správy s výjimkou těch, kteří nebudou vedoucími úředníky, a těch, kteří jsou ustanovováni na základě volby.
	3.18 <u>K § 10</u>	Akceptováno.

	V § 10 odst. 2 žádáme vypustit bez náhrady druhou větu. Není zřejmé, proč by se výběrového řízení nemohli zúčastnit všichni zájemci z řad zaměstnanců, kteří splňují požadované podmínky. Výběr okruhu zaměstnanců vedoucím úřadu státní správy může být považován za nerovné zacházení a bránění v přístupu k funkci. Nejsou jasné ani parametry, na základě kterých vedoucí úřadu určí skupinu zaměstnanců.	
	3.19 <u>K § 11</u> V § 11 odst. 3 písm. b) žádáme s ohledem na pravidla pro zařazování do platových tříd stanovená zákoníkem práce slova „náplň práce“ nahradit slovy „druh práce“ doplněná např. podrobnějším popisem v úvahu připadajících pracovních činností, které druh práce zahrnuje.	Akceptováno.
	3.20 <u>K § 12</u> V § 12 odst. 3, 5 a 6 se navrhuje, že k prokázání bezúhonnosti si vedoucí úřadu vyžádá opis z evidence Rejstříku trestů. Vzhledem k našemu požadavku nezohledňovat při vymezování bezúhonnosti ukončení trestního řízení formou odklonu a respektovat institut zahlázení (viz připomínky k § 7), požadujeme stanovit, že pro posouzení splnění podmínky bezúhonnosti postačuje pouze výpis z Rejstříku trestů. V případě, že by naše připomínka k § 7 nebyla akceptována, poukazujeme na skutečnost, že vzhledem ke způsobu zpracování žádosti o opis z evidence Rejstříku trestů (která zásadně probíhá elektronicky přes webové rozhraní – viz § 16a odst. 4 zákona o Rejstříku trestů) je možnost zohledňovat souhlas žadatele vyloučena. Formulář, na němž se žádost podává, stanoví Ministerstvo spravedlnosti; v žádostech o opis se přitom souhlas žadatele nevyžaduje. Ustanovení § 12 návrhu zákona nepřímou novelizuje právní předpisy v působnosti Ministerstva spravedlnosti, což je nepřijatelné. Zásadně požadujeme, aby zákon výslovně stanovil, že žádost o opis/výpis z Rejstříku trestů se podává v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup. Rovněž považujeme za nevhodné, že návrh zákona u cizinců požaduje pouze opis z rejstříku trestů jako jediný doklad o splnění podmínek bezúhonnosti – u těchto osob je nutné požadovat i výpis z evidence obdobné rejstříku trestů ze státu, jehož jsou občané, popř. v němž před podáním žádosti dlouhodobě pobývaly.	viz vypořádání připomínky 3.13 Institut odklonů v trestním řízení a institut zahlázení jsou prolomeny již v případě příslušníků bezpečnostních sborů (§ 14 zákona č. 361/2003 Sb.). Na státní úředníky by tak měly být kladeny stejné požadavky jako na příslušníky bezpečnostních sborů. Ustanovení navrhovaného zákona bude upraveno ve smyslu § 16 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., což by mělo odpovídat technickým požadavkům na vydání opisu z evidence Rejstříku trestů. V případě občanů EU bude poskytování informací z příslušných evidencí upraveno ve smyslu připomínky. V případě § 13 odst. 8 se jedná o zvláštní právní úpravu vůči zákonu č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, která tento zákon doplňuje. Obdobná konstrukce je zvolena v případě již zmíněného zákona č. 361/2003 Sb. S ohledem na věcný posun úpravy výběrového řízení by si vedoucí úřadu státní správy vyžádal pouze opis pouze toho uchazeče, se kterým má být uzavřen pracovním poměr.

	3.21 <u>K § 13</u> Z textu § 13 odst. 2 lze dovodit, že členem výběrové komise může být pouze osoba zařazená v úřadu státní správy. Nesrozumitelnou se proto jeví druhá věta § 13 odst. 4, podle níž může být členem výběrové komise i osoba, která není zaměstnancem úřadu státní správy. Žádáme věcně vyjasnit a upravit druhou větu § 13 odst. 4 vypuštěním textu „který není zaměstnancem zařazeným v úřadu státní správy, v němž je volné pracovní místo úředníka obsazováno“.	Vysvětleno. Ustanovení § 13 odst. 2 návrhu zákona stanoví pouze obligatorní členy výběrové komise s tím, že nevylučuje, aby členem výběrové komise byl i někdo jiný. Stejnou možnost upravuje i § 8 odst. 2 zákona č. 312/2002 Sb.
	3.22 <u>K § 13</u> V ustanovení § 13 odst. 2 a 6 doporučujeme doplnit, jaké je složení komise, když jejím členem nebude člen Rady (po vyjasnění předchozí připomínky). S ohledem na úpravu usnášeníschopnosti komise a způsob jejího rozhodování se domníváme, že vhodnější by bylo stanovit počet členů komise na 5 členů.	Akceptováno v modifikované podobě. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že výběrová komise je usnášeníschopná, jsou-li přítomni nejméně tři členové komise. Povinným členem výběrové komise je člen rady úředníků pouze v případě, je-li rada úředníků zvolena. Ustanovení § 63 odst. 10 bude vypuštěno.
	3.23 <u>K § 14</u> K § 14 odst. 2 poznamenáváme, že výběrové řízení by mělo mít podrobnější pravidla, zejména pro určení případů, kdy může být pohovor nahrazen písemným ověřením. Domníváme se, že všichni uchazeči by měli mít stejné podmínky a žádáme proto v tomto smyslu ustanovení upravit.	Vysvětleno. S ohledem na skutečnost, že písemným ověřením lze nahradit pohovor, mělo by mít písemné ověření stejné náležitosti jako pohovor.
	3.24 <u>K § 15</u> V § 15 odst. 1 žádáme bez náhrady vypustit větu za středníkem, neboť jsme toho názoru, že výběrová komise by měla být zřízena i pro vnitřní výběrové řízení.	Akceptováno.
	3.25 <u>K § 18</u> Ustanovení § 18 odst. 2 žádáme vypustit bez náhrady, neboť ho považujeme za neopodstatněně diskriminační vzhledem k jiným zaměstnancům. Zároveň chybí odůvodnění, proč by úředník nemohl být členem v řídicích nebo kontrolních	Vysvětleno. V § 18 budou na základě připomínky MPSV ponechány pouze povinnosti nad rámec § 303 odst. 3 zákoníku práce, subsidiárně se nicméně použije totožná záповěď obsažená v zákoníku práce.

	orgánech právnických osob provozujících podnikatelskou činnost.	
	3.26 <u>K § 18</u> Ustanovení § 18 odst. 3 požadujeme přepracovat, neboť se nepředpokládá, že by činnosti v něm uvedené byly vykonávány podnikatelským způsobem. Tyto činnosti jsou zpravidla akceptovány jako jiná výdělečná činnost v jiných pracovněprávních vztazích. V této souvislosti je třeba vyřešit, jestli se na jinou výdělečnou činnost bude vztahovat zákoník práce (§ 304) nebo zda bude návrh zákona obsahovat zvláštní úpravu.	Vysvětleno. V § 18 budou na základě připomínky MPSV ponechány pouze povinnosti nad rámec § 303 odst. 3 zákoníku práce, subsidiárně se nicméně použije totožná záповěď obsažená v zákoníku práce.
	3.27 <u>K § 18</u> V ustanovení § 18 odst. 4 se vylučuje použití zákoníku práce upravující povinnosti zaměstnanců, což považujeme za značně problematické a nevhodné. Tímto způsobem by byla vyloučena veškerá ustanovení zákoníku práce týkající se povinností zaměstnance – například i povinnosti týkající se ochrany a bezpečnosti zdraví při práci, což předkladatel pravděpodobně neměl v úmyslu.	Akceptováno.
	3.28 <u>K § 19</u> Ustanovení § 19 odst. 1 žádáme doplnit tak, aby pravidla pro hodnocení byla stanovena jasně a shodně pro všechny úředníky. Domníváme se, že pohovor by měl být povinný vždy.	Vysvětleno. Podle názoru předkladatele nemusí být pohovor nezbytnou náležitostí pracovního hodnocení. Hodnocení se se svým pracovním hodnocením seznámí i v písemné formě obdobně, jako by k tomu došlo při osobním pohovoru. Ne vždy lze s ohledem na množství podřízených úředníků s časového hlediska provádět se všemi osobní pohovory.
	3.29 <u>K § 19</u> Z první věty § 19 odst. 2 lze odvodit, že pracovní hodnocení by v extrémních případech mohlo být prováděno i několikrát ročně, což nepovažujeme za vhodné a žádáme stanovit přesnou periodicitu (např. jednou za dva roky).	Vysvětleno. Navrhované ustanovení stanoví povinnost provést pracovní hodnocení nejméně jednou ročně. Nic tedy nebrání hodnotiteli, aby hodnocení provedl pouze jednou ročně. S ohledem na možnost negativního pracovního hodnocení je však nezbytné umožnit, aby pracovní hodnocení mohlo být prováděno vícekrát ročně, toto pracovní hodnocení však nebude možno provést dříve než po uplynutí 3 měsíců od předchozího

		hodnocení.
	3.30 <u>K § 19</u> Upozorňujeme, že není jasné, zda v případě nesouhlasu úředníka s obsahem pracovního hodnocení může být analogicky postupováno dle § 315 zákoníku práce. Žádáme v tomto smyslu návrh zákona upravit a doplnit i možnost soudního přezkumu. Je třeba připustit, že pracovní hodnocení může být v některých případech subjektivní ze strany nadřízeného a značně může ovlivnit profesní život úředníka, který by měl mít možnost bránit se proti takovému hodnocení, se kterým nesouhlasí, před objektivním a nezávislým orgánem (soud).	Akceptováno.
	3.31 <u>K § 21</u> Upozorňujeme, že z dikce tohoto ustanovení není jasné, zda se do doby trvání pracovního poměru bude započítávat i doba trvání pracovního poměru k bezpečnostním sborům (u civilních zaměstnanců) a doba výkonu funkce státního zástupce. Žádáme proto dotčené ustanovení přeformulovat a doplnit.	Vysvětleno/akceptováno. Ustanovení § 21 odst. 5 řeší pouze situace, kdy se doba pracovního poměru úředníka k jinému subjektu než České republice nebo jiný vztah než pracovní poměr započítává do doby trvání pracovního poměru k České republice. Civilní zaměstnanec bezpečnostní sboru, který je úředníkem, je v pracovním poměru k České republice. Doba výkonu funkce státního zástupce bude do odstavce 5 doplněna.
	3.32 <u>K § 35</u> V § 35 odst. 2 žádáme vypustit poslední větu bez náhrady. Tato věta systematicky nepatří do části vzdělávání a je nepřímou novelou správního řádu, podle něhož úkony správního orgánu ve správním řízení mohou provádět úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu.	Vysvětleno. Podle názoru předkladatele se nejedná o nepřímou novelu správního řádu, ale pouze o doplnění zákona stanovením podmínky, za které může úředník plnit úkoly oprávněné úřední osoby.
	3.33 <u>K § 36</u> V § 36 odst. 3 se navrhuje možnost provést aktualizaci individuálního vzdělávacího plánu úředníka v případě, že je to pro potřeby úřadu státní správy nezbytné. Toto ustanovení považujeme za vágní a neurčité, neboť není jasné, v čem má aktualizace spočívat a dále není srozumitelné, co jsou nezbytné potřeby	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno na „změní-li se podstatným způsobem podmínky, za nichž byl individuální vzdělávací plán stanoven, zejména vyžadují-li to výsledky pracovního hodnocení úředníka, ...“.

	úřadu státní správy. Pokud bude toto ustanovení v návrhu zákona ponecháno, žádáme jeho přepracování a doplnění dle uvedené připomínky.	
	3.34 <u>K § 37 a 38</u> Z textu § 37 a 38 vyplývá, že přípravný kurz na úřednickou zkoušku by měl trvat 5 dní a předmětem zkoušky by mělo být např. ověření znalostí základů veřejného práva, práva veřejných financí či základních ustanovení právních předpisů upravujících postup správních orgánů. V případě, že této zkoušce má být podroben absolvent s vysokoškolským vzděláním v oboru právo, považujeme tuto zkoušku za nadbytečnou, neboť pětileté vysokoškolské studium v oboru právo je nepochybně postačující a nepochybně i hlubší než pětidení kurz. Žádáme proto doplnit do návrhu zákona možnost prominutí povinné úřednické zkoušky v případě, že úředník má vysokoškolské vzdělání v magisterském studijním programu v oboru právo.	Akceptováno. Příprava na úřednickou zkoušku nebude povinná.
	3.35 <u>K § 38</u> Z ustanovení § 38 odst. 1 vyplývá, že vyšší úřednická zkouška zahrnuje ověření stejných znalostí jako u základní zkoušky a navíc dále schopnost aplikace těchto znalostí a taktéž ověření schopnosti tvůrčí činnosti ve vymezených oblastech. Domníváme se, že schopnost aplikace svých znalostí by měl prokazovat i úředník při úřednické zkoušce, neboť tvůrčí činnosti jsou potřebné i v úřednické činnosti a nejenom v práci vedoucího úředníka. Dále požadujeme vysvětlit, jak bude toto „ověření schopnosti tvůrčí činnosti ve vymezených oblastech“ probíhat. Dále žádáme přehodnotit obsah a rozsah úřednické zkoušky tak, aby získané znalosti byly pro úředníka přínosem k jeho práci (předmětem zkoušky by měly být znalosti potřebné pro výkon jeho práce).	Vysvětleno. Zda úředník skládá vyšší nebo základní úřednickou zkoušku je závislé na jeho zařazení v platové třídě, tedy i řadový referent zařazený v 11 a vyšší platové třídě bude skládat vyšší úřednickou zkoušku (tzn. nejen vedoucí úředník). Příprava na úřednickou zkoušku a úřednická zkouška je pojata tak, aby zajistila shodně obecné vzdělání pro všechny úředníky a tím byla zajištěna prostupnost veřejné správy (úřednická zkouška bude postavena na roveň obecné zkoušce zvláštní způsobilosti podle zákona č. 312/2002 Sb.) a zkvalitnění a profesionalizace státní správy. Obsah, organizace a průběh zkoušky budou předmětem prováděcích právních předpisů.
	3.36 <u>K § 46 a 47</u>	Vysvětleno. Justiční akademii je podle zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů,

	V § 46 a 47 odst. 3 upozorňujeme na absenci stávajících resortních vzdělávacích institucí zřízených zákonem. Domníváme se, že k poskytování průběžného vzdělávání by měly být oprávněny i tyto vzdělávací instituce. V resortu spravedlnosti se jedná o Justiční akademii zřízenou zákonem o soudech a soudcích (§129, zákon č.6/2000 Sb.), která ve svých vzdělávacích programech využívá renomované odborníky z oblasti práva a justice. Právě Justiční akademie nám v současnosti garantuje vysokou odbornost vzdělávacích programů v rámci průběžného vzdělávání zaměstnanců resortu spravedlnosti. Stejně tak Institut vzdělávání Vězeňské služby (zákon č. 555/1992 Sb.), který zajišťuje vzdělávání všech zaměstnanců bezpečnostního sboru – vězeňské služby.	organizační složkou státu, to znamená, že může být poskytovatelem průběžného vzdělávání podle § 47 odst. 3. Poskytovatelem vzdělávání podle § 47 odst. 3 může být rovněž Institut vzdělávání Vězeňské služby, který je podle § 1 odst. 4 zákona č. 555/1992 Sb. organizační jednotkou Vězeňské služby.
	3.37 <u>K § 47</u> K § 47 odst. 4 uvádíme, že nelze bez dalších podmínek zákonem svěřit vzdělávání úředníků Ministerstvu vnitra, které není vysokou školou určenou ke vzdělávání. Pokud vzdělávání úředníků má být odborně na výši, měla by ho zajišťovat instituce k tomu způsobilá, tj. vysoká škola univerzitního typu s příslušným akreditovaným programem. V případě, že by se poskytovatelem vzdělávání stalo Ministerstvo vnitra, není jasné, jak by byla aplikována některá ustanovení navrhovaného zákona (např. § 47 odst. 6, § 48 odst. 5, § 53 odst. 1 písm. a).	Vysvětleno. Ustanovení představuje řešení pro případ, že by neexistoval žádný poskytovatel vzdělávání úředníků, což se nepředpokládá. Obdobné ustanovení obsahuje rovněž zákon č. 312/2002 Sb., aniž by bylo v praxi využito. S ohledem na užití slova „zabezpečí“ se nepředpokládá, že by vzdělávání provádělo samo ministerstvo, to by pouze zajistilo, aby vzdělání provedla vhodná instituce (např. resortní škola).
	3.38 <u>K § 47</u> Podle § 47 odst. 5 může poskytovatel vzdělávání úředníků poskytovat toto vzdělávání i za úplatu. Žádáme doplnit pravidla, kdy a za jakých podmínek se úplata za vzdělávání bude vyžadovat.	Vysvětleno. Je na poskytovatelích vzdělávání úředníků za jakých podmínek budou vzdělávání poskytovat. Úřad státní správy může s ohledem na tyto podmínky zvolit, u kterého poskytovatele vzdělávání zajistí vzdělávání svých úředníků.
	3.39 <u>K § 71</u> V § 71 odst. 1 je stanovena lhůta 5 let od účinnosti navrhovaného zákona pro dosavadní zaměstnance k prokázání splnění předpokladů podle § 6 návrhu zákona. Jedná se o zcela jednoduché formální skutečnosti, které lze doložit během podstatně kratší doby, než se navrhuje. Žádáme proto navrhovanou lhůtu podstatně zkrátit tak, aby teprve po prokázání splnění předpokladů podle § 6 mohl dosavadní zaměstnanec složit úřednickou zkoušku podle § 72 odst. 1, kde	Akceptováno. Lhůta k prokázání splnění předpokladů bude 1 rok.

	je lhůta pro složení úřednické zkoušky stanovena na 3 roky ode dne nabytí účinnosti navrhovaného zákona. Tato připomínka se obdobně vztahuje i na přechodná ustanovení pro vedoucí zaměstnance.	
	3.40 <u>K § 75</u> S obsahem § 75 nelze souhlasit, neboť z textu tohoto přechodného ustanovení lze dovodit, že úřednické zkoušky všech dosavadních zaměstnanců státní správy (tj. více jak 100 000 lidí) by provádělo 12 mimořádných zkušebních komisařů přímo jmenovaných Ministerstvem vnitra bez povinnosti splňovat všechny požadavky kladené návrhem zákona na řádné zkušební komisaře (§ 50 návrhu zákona). Za zcela nepřijatelné lze považovat návrh, aby se od mimořádného zkušebního komisaře podle § 75 nepožadovalo osvědčení o odbornosti v oblasti, která je obsahem úřednické zkoušky. Žádáme toto přechodné ustanovení přepracovat tak, aby počáteční „nápor“ na přezkoušení všech dosavadních zaměstnanců byl po přijetí navrhovaného zákona rozložen na všechny dotčené instituce.	Akceptováno. Zkušební komisaři budou vybráni ze seznamu zkušebních komisařů pro obecnou a zvláštní část zkoušky zvláštní odborné způsobilosti podle zákona o úřednících územních samosprávných celků.
4. Ministerstvo zahraničních věcí	4.1 <u>Obecně</u> Navrhovaný zákon se vůbec netýká specifík působení státních úředníků v zahraničí. Ministerstvo zahraničních věcí proto navrhuje vyjmout celou kategorii zaměstnanců, resp. úředníků, u nichž je výkon práce v zahraničí standardní součástí jejich práce, z působnosti zákona o úřednících s tím, že jejich pracovní poměry budou upraveny samostatným zákonem. Navrhuje se proto do úvodních ustanovení navrhovaného zákona doplnit následující text: „Tento zákon se nevztahuje na státní úředníky, jejichž povaha práce spočívá ve vysílání k výkonu práce v zahraničí. Pracovní poměry těchto státních úředníků upraví samostatný zákon.“. Pokud by návrh na vynětí výše uvedené kategorie státních úředníků z působnosti navrhovaného zákona nebyl přijatelný, požaduje Ministerstvo zahraničních věcí do navrhovaného zákona doplnit zvláštní ustanovení pro výkon práce státního úředníka v zahraničí a současně provést další úpravy v zákoně podle konkrétních připomínek uvedených v bodě II., v části označené písm. C.	Vysvětleno. Věcný záměr zákona a teze zákona nepočítají se zvláštní právní úpravou právního postavení úředníků v Ministerstvu zahraničních věcí. Z ryze procesního hlediska navíc nelze předpokládat, že by bylo možno připravit zvláštní úpravu tak, aby nabyla účinnosti k témuž datu, jako připomínkový návrh zákona (platí-li pro ten požadavek, aby nabyl účinnosti 1. ledna 2014).
	4.2 <u>Obecně</u>	Vysvětleno. Při zvolené koncepci považuje předkladatel právní úpravu vzdělávání za dostatečně „stručnou“. Právní

	Vzhledem k hlavnímu účelu navrhované právní úpravy, kterým je především zakotvení a úprava postavení státního úředníka, jeví se druhá část zákona, týkající se vzdělávání, ve vztahu k části první jako nepoměrně rozsáhlá a detailní. Ministerstvo zahraničních věcí proto navrhuje omezit právní úpravu vzdělávání úředníků v zákoně jen na zásadní ustanovení s tím, že podrobná úprava by byla provedena v prováděcím předpise, tj. nařízením vlády.	úprava vzdělávání obsahuje pouze takové instituty, které je nutné upravit zákonnou úpravou, podrobná úprava např. průběhu zkoušky bude obsažena v prováděcím právním předpise.
	4.3 <u>Obecně</u> Působení státních úředníků v zahraničí má celou řadu specifik. Proto se do předkládaného zákona navrhuje doplnit zvláštní ustanovení pro výkon práce úředníka v zahraničí tohoto typu: „(1) Výkonem práce úředníka v zahraničí se rozumí výkon svěřené agendy na zastupitelském úřadu České republiky a na jiných zastoupeních státních orgánů a organizací České republiky, dislokovaných mimo území České republiky. (2) Na výkon práce úředníka v zahraničí se použijí přiměřeně příslušná ustanovení zákoníku práce a s ním souvisejících předpisů. (3) Poskytne-li vedoucí úřadu státní správy úředníkovi pracovní volno za účelem vyslání národního experta*) do instituce Evropské unie, do jiné mezinárodní vládní organizace, do mírové nebo záchranné operace anebo za účelem humanitární pomoci v zahraničí, přísluší úředníkovi mzda nebo plat ve výši průměrného výdělku. Doba takto odpracovaná se započítává do doby uvedené v § 21 odst. 5. O poskytnutí pracovního volna vydá vedoucí úřadu státní správy úředníkovi písemné potvrzení, v němž uvede údaj o délce trvání pracovního volna. Délka takto poskytnutého pracovního volna nesmí přesáhnout dobu 4 let. Délku pracovního volna lze výjimečně na žádost instituce EU a se souhlasem vedoucího úřadu státní správy prodloužit, maximálně však na dobu dalších dvou let po uplynutí čtyřletého období. *) Například Rozhodnutí Rady č. 2007/829 ES ze dne 5. prosince 2007 o pravidlech pro národní odborníky a vojenský personál přidělený do generálního sekretariátu Rady, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutí Komise č. C(2008)6866 final ze dne 12. 11. 2008, kterým se stanoví pravidla pro přidělování a odborné stáže národních odborníků v rámci útvarů Komise, ve znění pozdějších předpisů, aj.“.	Vysvětleno. V návrhu bude doplněn samostatný druh práce „obhajoba zahraničních zájmů“. Subsidiaritu zákoníku práce řeší § 69 navrhovaného zákona. Pokud se jedná o navrhovaný odstavec 3, tato úprava by podle názoru předkladatele měla být zařazena do zákoníku práce, neboť by se měla vztahovat na všechny zaměstnance, nikoliv jen na státní úředníky.

	4.4 <u>Obecně</u> V zájmu podpory rodiny vyslaného zaměstnance úřadu státní správy a stabilizace podmínek rodinných příslušníků, kteří následují vyslaného zaměstnance, navrhuje MZV <u>v zákonu č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění</u> a o změně a doplnění některých dalších zákonů, v § 7 (výčet pojištěnců, kterým zdravotní pojištění hradí stát) v odst. 1 za písmeno n) vložit nové písmeno o), které zní: „o) manžela/manželku, registrovaného partnera/registerovanou partnerku zaměstnance úřadu státní správy, pokud ho následuje do místa vyslání v zahraničí a nemůže být v zahraničí z objektivních důvodů zaměstnán,“ Stávající písmena o), p) a q) se nově označují jako písmena p), q) a r)	Vysvětleno. Nelze upravit v navrhovaném zákoně, který pojištění úředníků neřeší, ale v rámci eventuální novely zákona č. 48/1997 Sb. ve spolupráci s věcně příslušným ministerstvem.
	4.5 <u>Obecně</u> MZV navrhuje pro manžela/registerovaného partnera, kteří doprovázejí na zastupitelský úřad ČR v zahraničí zaměstnance s diplomatickou hodností (přičemž se očekává, že svou protokolární přítomností a účastí na veřejných akcích reprezentují ČR), aby za ně stát hradil pojistné na důchodové pojištění. V současné době vyplývá ze zákonné úpravy, že doba pobytu nepracující manželky vyslaných zaměstnanců MZV na zastupitelském úřadu v zahraničí se nezapočítává pro účely důchodového pojištění. Před plánovaným odjezdem je u těchto osob pouze <i>možné</i> se přihlásit k dobrovolnému důchodovému pojištění z důvodu pobytu v cizině v době, po kterou osoba následovala svého manžela, který v cizině působil v diplomatických službách České republiky, a hradit si pojistné ze svých prostředků. MZV proto <u>v zákonu č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění</u>, navrhuje: a) v § 5 odst. 1 za písmeno y) vložit nové písmeno z), které zní: „z) manžel/manželka, registrovaný partner/registerovaná partnerka zaměstnance úřadu státní správy s diplomatickou hodností, který následuje zaměstnance do místa vyslání v zahraničí.“, b) v § 12 odst. 1 slova „u) a y)“ nahradit slovy „u), y) a z)“ a c) v § 12 odst. 1 v první větě ve větě za středníkem za slova „podle § 5 odst. 1 písm. y)“ vkládají slova „a z)“.	Vysvětleno. Nelze upravit v navrhovaném zákoně, který pojištění úředníků neřeší, ale v rámci eventuální novely zákona č. 155/1995 Sb. ve spolupráci s věcně příslušným ministerstvem.
	4.6	Akceptováno v modifikované podobě.

	<u>K § 2</u> V § 2 je třeba doplnit ustanovení, ve kterých bude definována činnost vykonávaná v působnosti MZV, tj. - příprava návrhů a podkladů v rámci zabezpečování vztahů mezi státy, - řízení a usměrňování činností vyplývajících pro Českou republiku z mezinárodních smluv a z členství v mezinárodních organizacích a integračních uskupeních, - zastupování státu v soudních a kvasisoudních řízeních před vnitrostátními, unijními a mezinárodními orgány, - interní audit a audit ve veřejné správě.	Do § 3 budou doplněna nová písmena: b) obhajoba zahraničních zájmů České republiky a zájmů České republiky vyplývajících z jejího členství v Evropské unii nebo v mezinárodních a obdobných organizacích, c) příprava a sjednávání mezinárodních smluv, předpisů Evropské unie nebo mezinárodních a obdobných organizací,
	4.7 <u>K § 4</u> V § 4 odst. 6 se navrhuje doplnit nové písm. d) v tomto znění: „d) pracovní místo vedoucího zastupitelského úřadu v zahraničí,“ Dosavadní písm. d) se nově označuje jako písm. e).	Akceptováno.
	4.8 <u>K § 4 odst. 1</u> Je navrhována možnost stanovit každého půl roku novou systemizaci, tj. počet pracovních míst úředníků, včetně jejich zařazení do platových tříd, a zařazení pracovních míst v organizační struktuře úřadu. Tato úprava nijak nezajišťuje stabilizaci úředníků státní správy - změna systemizace může být nástrojem ke snižování stavů úředníků, neboť umožňuje přesuny nebo propouštění úředníků z „organizačních“ důvodů, takže si úředník nemůže být jistý svým pracovním místem na déle než půl roku.	Změněno na doporučující připomínku. S ohledem na požadavky většiny připomínkových míst, avšak při respektování potřeby reagovat změnou organizační struktury a počtu pracovních míst na změnu podmínek, bude systemizace stanovována na kalendářní rok, v jeho průběhu bude možnost změny pouze tehdy, dojde-li ke změně působnosti úřadu státní správy nebo k podstatné změně podmínek, za nichž byla schválena.
	4.9 <u>K § 7 písm. a)</u> Je prolomen princip, že při zahlázení trestu se na osobu hledí jako by nebyla odsouzena, tím, že osoba je podle navrhovaného zákona bezúhonná až po uplynutí 5 let po zahlázení trestu! Navíc toto ustanovení obsahuje podmínku, že bezúhonnou je osoba, která nebyla odsouzena za trestný čin, který spočíval v jednání <i>souvisejícím s výkonem veřejné správy</i>, což by znamenalo, že např. na	Změněno na doporučující připomínku. Cílem navrhovaného zákona je, aby pracovní místa úředníků zastávali nejen odborně vzdělaní lidé, ale i osobnostně kvalitní lidé. Z tohoto důvodu navrhovaný zákon stanoví rovněž podmínky bezúhonnosti obdobně jako v případě zákona č. 533/1991 Sb., o obecní policii, nebo zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Výkon státní správy

	defraudanta ze <i>soukromé firmy</i> by se hledělo jako na bezúhonného. Navrhuje se proto uvedenou pětiletou lhůtu i podmínku spočívající v jednání souvisejícím s výkonem veřejné správy vypustit.	by tak měl být realizován úředníky, kteří nejenže nebyli pravomocně odsouzeni, ale ani neskončilo jejich trestní stíhání jedním z odklonů.
	4.10 <u>K § 7 odst. b) a c)</u> Se stanoví, že osoba je bezúhonná, pokud její trestní stíhání bylo ze stanoveného důvodu zastaveno, resp. odloženo, a od tohoto rozhodnutí uplynulo alespoň 5 let, ale jako <i>další podmínka</i> se uvádí, že nesmí jít o jednání, které by <i>narušilo důvěryhodnost úřadu státní správy</i>. V případě této podmínky není jasné, kdo a jak bude toto posuzovat, resp. čím se bude řídit při posuzování, které jednání by mohlo narušit důvěryhodnost úřadu. Vzhledem k tomu, že bezúhonnost je jedním ze základních předpokladů pro zastávání pracovního místa úředníka, je nezbytné text v tomto smyslu upřesnit.	Změněno na doporučující připomínku. Obdobná úprava je v současné době obsažena v zákoně č. 361/2003 Sb. Posouzení, zda se jedná o narušení důvěryhodnosti úřadu státní správy, bude vždy na vedoucím úřadu státní správy, který je odpovědný za výběr uchazeče, resp. odpovědný za řízení úřadu.
	4.11 <u>K § 8 odst. 1 písm. a) až h)</u> Jsou výslovně uvedeny některé přestupky, které nesmí opakovaně spáchat fyzická osoba, aby bylo možné ji považovat za spolehlivou, avšak v písmenu i) se uvádí, že může jít i o <i>jiný přestupek nebo správní delikt</i> - z uvedené formulace není zřejmé, proč se v písm. a) až h) uvádí <i>konkrétní druhy přestupků</i> a podle písm. i) kde to mohou být i jiné (další) přestupky a správní delikty /výčet uvedený v písm. a) - h) je tedy zbytečný/. Na konci odst. 1 je však uvedena <i>další podmínka</i>, která je platná pro úpravu bezúhonnosti u všech přestupků a) až i), a to pokud jednání, kterým byl přestupek nebo správní delikt spáchán, <i>může narušit důvěryhodnost úřadu státní správy</i>. U této podmínky opět není nikde stanoveno, jaké konkrétní jednání může narušit důvěryhodnost úřadu. Vzhledem k tomu, že spolehlivost podle § 8 prokazuje uchazeč, resp. úředník, čestným prohlášením, je pouze na něm, jak splnění této podmínky posoudí. Vzhledem k tomu, že nejsou nikde stanovena kritéria, jaké jednání může narušit důvěryhodnost úřadu, může však následně při dodatečném posuzování splnění podmínky spolehlivosti jiným subjektem - např. personálním úředníkem úřadu na základě vnějšího podnětu - být vyhodnoceno, že tato podmínka spolehlivosti splněna nebyla. Nesplnění tohoto předpokladu je podle § 26 důvodem pro ukončení pracovního poměru výpovědí nebo podle § 31 důvodem pro okamžité zrušení pracovního poměru. Proto je nezbytné příslušný text upřesnit.	Akceptováno. Písmeno i) bude upraveno tak, aby se vztahovalo pouze na přestupky souvisejí druhem práce úředníka.
	4.12	Rozpor.

	<u>K § 9</u> V § 9 odst. 2 se navrhuje vložit nové písm. e) v tomto znění: „e) jde-li o obsazení pracovního místa vedoucího zastupitelského úřadu v zahraničí,“ Dosavadní písm. e) se nově označuje jako písm. f).	Vyloučení vedoucích zastupitelských úřadů z výběrového řízení by narušilo transparentnost výběrových řízení. Předkladateli není znám důvod, proč by tyto osoby měly být vyloučeny.
	4.13 <u>K § 10</u> Je třeba v odst. 2 a 3 doplnit, že výběrového řízení se může účastnit kromě zaměstnance také úředník, neboť pro jeho vyloučení z výběrového řízení zde není žádný důvod.	Změněno na doporučující připomínku. Zaměstnanec je obecný pojem – viz definice v § 2 odst. 1 návrhu zákona („státní úředník je zaměstnanec...“) – a je jím myšlen jak „jiný“ zaměstnanec, tak i úředník.
	4.14 <u>K § 10 odst. 2</u> Je třeba druhou větu (vedoucí úřadu určí skupiny zaměstnanců úřadu, kteří se mohou vnitřního výběrového řízení zúčastnit) vypustit, protože může být diskriminační (čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod - právo na rovné podmínky přístupu občanů k veřejným funkcím).	Akceptováno.
	4.15 <u>K § 10 odst. 5</u> Se stanoví, že vedoucí úřadu státní správy rozhoduje o tom, jaký druh výběrového řízení se pro obsazení volného pracovního místa úředníka vyhlásí. Vzhledem k tomu, že vedoucího úřadu státní správy, který je členem vlády, může své kompetence delegovat na náměstka (§ 64), může být tímto ustanovením předána kontrola nad personálními otázkami do rukou politického (neúřednického) vedení úřadu státní správy. Tato úprava je tudíž v rozporu s deklarovaným cílem odpolitizování státní správy.	Změněno na doporučující připomínku. Vedoucí úřadu státní správy, který je členem vlády, je rovněž politikem. Z tohoto důvodu nám není zřejmá argumentace uvedená v připomínce. Navrhovaný zákon navíc neříká, že náměstek člena je politikem, pouze stanoví, že není státním úředníkem. Navrhovaný zákon bude rovněž doplněn o ustanovení, podle kterého bude zřejmé, že náměstek člena vlády je vedoucím zaměstnancem podle zákoníku práce.
	4.16 <u>K § 12 odst. 3</u> Z ustanovení § 12 odst. 3 vyplývá, že bezúhonnost uchazeče (budoucího úředníka) se má prokazovat na základě <i>opisu</i> z evidence Rejstříku trestů. Tento	Změněno na doporučující připomínku. Ustanovení navrhovaného zákona bude upraveno ve smyslu § 16 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., který vychází ze stejné konstrukce bezúhonnosti v případě příslušníků bezpečnostních sborů. Úprava bude

	požadavek však jde nad rámec rozsahu standardně poskytovaných osobních údajů. K opisu z evidence Rejstříku trestů mají standardně přístup jen orgány činné v trestním řízení, resp. soudy. Jedinou výjimkou v umožnění přístupu jiného orgánu k uvedeným osobním údajům je Národní bezpečnostní úřad, a to pouze při provádění šetření v rámci prověrky pro vydání osvědčení, které umožní prověřované osobě styk s utajovanými informacemi. Pro poskytnutí stejné možnosti v zásadě všem státním orgánům není dostatečně zdůvodnění. V protikladu s výše uvedeným požadavkem se v § 71 (přechodném ustanovení) pro stávající zaměstnance zařazené v úřadech státní správy navrhuje dokladovat jejich bezúhonnost pouze <i>výpisem</i> z evidence Rejstříku trestů. Jedná se o nevyváženou a v podstatě diskriminační úpravu, kterou je třeba pro obě skupiny osob sjednotit a za účelem ochrany osobních údajů pro všechny případy jako doklad vyžadovat výpis z Rejstříku trestů.	zohledněna i v přechodných ustanoveních. Opis z evidence Rejstříku trestů se bude vyžadovat až u vybraného uchazeče před uzavřením pracovního poměru.
	4.17 <u>K § 14</u> Z ustanovení § 14 odst. 7 doslova vyplývá, že vypisování jakéhokoli výběrového řízení na místo úředníka bude vlastně jen „nutná formalita“ a vedoucí úřadu státní správy si stejně sám určí, kdo bude na místo úředníka přijat. Nejenže si vedoucí úřadu státní správy nemusí vybrat vítěze výběrového řízení, ale nemusí si vybrat ani nikoho z těch, kdo se ve výběrovém řízení umístili mezi prvními pěti, přičemž to ani nemusí nijak zdůvodnit. V případě vnitřního výběrového řízení podle §15 odpadá i formalita posuzování uchazečů výběrovou komisí, protože v těchto případech posuzuje a rozhoduje pouze vedoucí úřadu státní správy (nebo může tyto pravomoci delegovat na jiného úředníka nebo i náměstka - viz § 64). Tento způsob výběrového řízení je v rozporu se snahou o zajištění „větší transparentnosti a menší míry korupčního rizika při výběru uchazečů na volné pracovní místo“, která je deklarována v důvodové zprávě.	Změněno na doporučující připomínku. V souladu s čl. 68 odst. 2 Ústavy České republiky ministr řídí ministerstvo. Ministr je tedy odpovědný za řízení ministerstva, a musí tak mít k tomu dostatečné nástroje. Obdobně i v případě ostatních vedoucích úřadů. Nelze podle názoru předkladatele tak omezovat pravomoc ministra (vedoucího úřadu) a zákonem stanovit, že část svých pravomocí vykonávat nemůže (např. že nemůže rozhodnout, kterého uchazeče přijme do úřadu). Za řízení úřadu odpovídá vedoucí úřadu, který tudíž musí mít rozhodovací pravomoc ve věci přijetí uchazeče na pracovní místo. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že vedoucí úřadu si vybere ze tří nejlepších uchazečů, které mu doporučí výběrová komise. I v případě vnitřního výběrového řízení se bude zřizovat výběrová komise.
	4.18 <u>K § 17</u> V § 17 odst. 2 požaduje MZV doplnit další důvod pro uzavření pracovního poměru na dobu určitou /nové písm. c)/. Z gramatického i věcného hlediska se proto navrhuje formulovat odst. 2 takto:	Akceptováno.

	„Vedoucí úřadu státní správy může uzavřít s úředníkem pracovní poměr na dobu určitou a) z důvodu zajištění výkonu časově omezené působnosti úřadu státní správy, b) z důvodu nahrazení dočasně nepřítomného úředníka po dobu trvání překážky v práci na straně tohoto úředníka, c) pokud je místo výkonu práce, popřípadě i pravidelné pracoviště, úředníka mimo území České republiky, nebo d) na žádost úředníka.“. <i>Odůvodnění:</i> Vedoucí zastupitelské mise, který do okamžiku pověření prezidentem republiky neměl k ČR žádný pracovněprávní vztah, avšak jehož jmenování je MZV povinno realizovat, by měl být úředníkem jen po dobu trvání pověření touto funkcí prezidentem republiky. Po odvolání z funkce v zahraničí nesmí nastupovat automatismus pracovního poměru na dobu neurčitou, jímž by se narušil systémový prvek obsazování volných úřednických pracovních míst ve výběrovém řízení (dle § 9 odst. 1 zákona).	
	4.19 <u>K § 18</u> Výčet povinností úředníka považuje MZV za neúplný (oproti zákoníku práce chybí např. zákaz požívání alkoholických a psychotropních látek). Vzhledem k tomu, že předkladatel navrhuje příslušná ustanovení zákoníku práce pro úředníky nepoužít, MZV navrhuje zvážit odpovídající doplnění § 18. Současně v dalším textu zákona postrádá MZV případné sankce za porušení těchto povinností.	Změněno na doporučující připomínku. Stanovení sankcí za porušení povinností by bylo v rozporu s vládou schváleným věcným záměrem zákona, tezemi zákona a soukromoprávní koncepcí navrhovaného zákona.
	4.20 <u>K § 19</u> V § 19 odst. 3 se uvádí, že hodnocení úředníka bude provádět pracovník, který je bezprostředně nadřízený pracovníkovi, který je bezprostředně nadřízený hodnocenému úředníkovi; návrh pracovního hodnocení má vypracovávat bezprostředně nadřízený hodnoceného úředníka. Tato konstrukce může v praxi (zejm. na ministerstvech) vést k tomu, že hodnotitel bude každoročně provádět hodnocení značného počtu úředníků, které ani osobně nezná, což z jeho strany logicky musí vést k provádění pouze formálního hodnocení. Proto se navrhuje upravit předmětné ustanovení tak, aby hodnotitelem úředníka byl jeho	Akceptováno. Pracovní hodnocení bude propojeno s odměňováním úředníka. Tím, že hodnocení bude vázáno na odměňování, měla by o něm rozhodovat osoba, která rozhoduje o platových prostředcích, což není vždy osoba bezprostředně nadřízená hodnocenému.

	bezprostředně nadřízený, který by za vypracované pracovní hodnocení odpovídal, a pokud by hodnocený úředník nesouhlasil s obsahem pracovního hodnocení, mohl by proti němu podat námitky ve lhůtě podle odst. 7, a to tomu, kdo je bezprostředně nadřízený hodnotiteli.	
	4.21 <u>K § 20</u> V jeho ustanoveních se úřední hodnosti navrhuje stanovit zvlášť pro úředníky zařazené na Úřadu vlády, zvlášť pro úředníky ministerstev a zvlášť pro úředníky jiných správních úřadů, ačkoliv mezi jimi prováděnými činnostmi není zásadní rozdíl. Zavedení nové úřední hodnosti „inspektor“, ať už vládní, ministerský nebo správní, nepovažuje MZV za vhodné. Je diskutabilní, zda úředníci v této úřední hodnosti skutečně budou provádět inspekční činnost, název je proto matoucí. Označení inspektor používá např. celní správa, kde je toto označení na místě. Vzhledem k tomu, že získání vyšší úřední hodnosti je motivováno pouze minimálně (finančně - v návaznosti na platové třídy - snad jen pouze v případě dvou nejvyšších hodností), je zakotvení úpravy úředních hodností v zákoně v podstatě nadbytečné.	Vysvětleno. Jak již předkladatel uvedl v důvodové zprávě, považuje za vhodné prostřednictvím úředních hodností vyzdvihnout exkluzivitu zaměstnavatele a odlišit jej od zaměstnavatelů ostatních. Na rozdíl od připomínkového místa se nedomnívá, že by hodnosti neměly žádný přínos i pro konkrétního úředníka. Např. pro řadového úředníka může být určitou motivací dosáhnout ve zrychleném čase vyšší hodnosti náležející obvykle vedoucím úředníkům, bude-li pozitivně pracovní hodnocen, aniž by byl nucen postupovat vertikálně. Vyšší hodnost u takového úředníka může naznačovat jeho přínos a význam pro úřad státní správy, aniž by nutně musel být vedoucím úředníkem. Nadto se nedomnívá, že by terminologie byla překonaná – většina hodností je užívána např. v účinném zákonu č. 361/2003 Sb., s hodnostmi počítal i zákon č. 218/2002 Sb. Považuje též za nutné zdůraznit, že nepovažuje zejména předlitavskou administrativu za méně efektivní než stávající státní správu, spíše naopak (jak ukazují počty úředníků tehdejších okresních hejtmanství v porovnání s počty úředníků obecních úřadů obcí s rozšířenou působností při téměř identickém rozsahu kompetencí), a konstatovat, že správní metody se od dob monarchie fakticky nezměnily (vyjma používání výpočetní techniky). Předkladatel současně respektuje koncepci nového občanského zákoníku, který bude aplikován subsidiárně, jehož terminologie navazuje na předsocialistickou právní úpravu. Úprava úřednických hodností byla zjednodušena.
	4.22 <u>K § 27</u>	Vysvětleno. Výpovědní důvody by měly přispět k eliminaci zásahů

	Důvody pod písm. a) až d), dle kterých může vedoucí úřadu státní správy dát úředníkovi výpověď, považuje MZV za nevyvážené. Za hrubé porušení pracovní kázně dle písm. b) je považováno porušení povinnosti zdržovat se v době prvních 14 dnů v místě pobytu či nedodržení doby a rozsahu povolených vycházek. Naopak jiné hrubé porušení pracovních povinností (při nemožnosti uplatnění ustanovení zákoníku práce – viz § 28) vyžaduje podle písm. a) jejich opakování, což rozhodně není v zájmu zaměstnavatele.	a negativních vlivů politické reprezentace na úředníky, zároveň by úprava měla podpořit potřebnou stabilizaci úředníků, která je nezbytným předpokladem pro zvýšení kvality výkonu státní správy. Ustanovení § 27 písm. a) bude upraveno v tom smyslu, že dvě pracovní hodnocení úředníka v posledních třech letech obsahovaly závěr, že úředník při výkonu práce dosahuje neuspokojivých výsledků. Výpovědní důvod uvedený v § 27 písm. b) byl převzat ze stávající úpravy v zákoníku práce [viz § 52 písm. h) zákona č. 262/2006 Sb. ve spojení s § 301a zákona č. 262/2006 Sb.], podle předkladatele není důvod, proč by se tento výpovědní důvod neměl uplatňovat rovněž u úředníků.
	4.23 <u>K § 27</u> V § 27 písm. a) se stanoví, že pokud je práce úředníka opakovaně hodnocena tak, že dosahuje neuspokojivých výsledků, může dostat úředník výpověď. Pokud by mezi jednotlivými neuspokojivými hodnoceními však byl delší časový odstup (např. 10 let), lze takový postup považovat za poněkud nepřiměřený, proto by bylo vhodné doplnit předmětné ustanovení o určitou lhůtu, která by toto umožnila zohlednit. Tato připomínka platí i pro § 29 (vedoucí úředník).	Akceptováno. Ustanovení § 27 písm. a) a § 29 odst. 2 bude upraveno v tom smyslu, že dvě pracovní hodnocení úředníka v posledních třech letech obsahovaly závěr, že úředník při výkonu práce dosahuje neuspokojivých výsledků.
	4.24 <u>K § 27</u> V § 27 se uvádí, že úředník může dostat <u>výpověď</u> podle písm. c) v případě, pokud podle lékařského posudku nesmí vykonávat práci pro <i>pracovní úraz, onemocnění z povolání</i> apod. a dále podle písm. d) v případě, pokud kvůli svému zdravotnímu stavu pozbyl podle lékařského posudku dlouhodobě zdravotní způsobilost. Navrhuje se tyto případy řešit ohleduplněji, a to pokud už dostane výpověď, kompenzovat ji alespoň finančně, tj. do § 34 odst. 1 za slova „§ 26 odst. 1 písm. a) nebo b)“ doplnit slova „a nebo v § 27 odst. c) nebo d)“.	Akceptováno. Úprava stanoví postup vedoucího úřadu státní správy tak, aby rozvázání pracovního poměru s úředníkem bylo ultima ratio. Doplněno přiznání dalšího odstupného.
	4.25 <u>K § 29</u>	Akceptováno.

	V § 29 odst. 1 vložit nové písm. d) v tomto znění: „d) jde-li o pracovní místo vedoucího zastupitelského úřadu v zahraničí, nebo“. Dosavadní písm. d) se nově označuje jako písm. e). V návaznosti na tuto úpravu je třeba v § 29 odst. 4 za slova „v odstavci 1 písm. a)“ vložit nový text „nebo d)“.	
	4.26 <u>K § 33</u> V § 33 se stanoví podmínky a výše peněžitého vyrovnání pro úředníka, na kterého se vztahuje konkurenční doložka. Z navrhovaného textu však vyplývá, že nárok na peněžité vyrovnání podle § 33 by měl i úředník, který by dostal výpověď podle § 27 písm. a), tj. v případě neuspokojivých pracovních výsledků.	Změněno na doporučující připomínku. Podle názoru předkladatele není důvod nepřiznat peněžité vyrovnání úředníkovi, s kterým byl skončen pracovní poměr z důvodu neuspokojivých pracovních výsledků. Pracovní hodnocení hodnotí dispozice či nedispozice úředníka k jím vykonávané práci. Připomínkovým místem navrhované řešení by podle názoru předkladatele bylo příliš tvrdé.
	4.27 <u>K § 35 až 60</u> V části druhé - § 35 až § 60 (vzdělávání úředníků) - se navrhuje Ministerstvu vnitra udělit zásadní rozhodovací, resp. schvalovací pravomoci - např. pro rozhodování o udělení akreditace pro poskytovatele vzdělávání (vysoké školy), pro schvalování zkušebních komisí, pro zabezpečování vzdělávání v případě § 47 odst. 4. Současně předkladatel navrhuje, aby MV rozhodovalo o zakotvení organizace, obsahu a průběhu úřednické zkoušky, a to prováděcím předpisem MV. Tyto pravomoci mělo doposud MV ve vztahu k obecním a krajským úřadům, resp. jejich úředníkům, jako podřízeným subjektům; není zřejmé, proč by mělo mít MV tyto pravomoci i vůči ostatním ministerstvům (subjektům na stejné úrovni). Navrhovaný systém poskytování vzdělávání úředníků prostřednictvím vysokých škol, kterým by k této lukrativní činnosti mělo udělovat akreditaci MV, nezaručuje požadovanou kvalitu poskytovaného vzdělávání. Udělování akreditace může být ovlivněno řadou faktorů, korupční jednání zde rovněž nelze vyloučit. Navíc problematika vzdělávání, potažmo udělování akreditace k poskytování vzdělávání, obecně spadá do působnosti MŠMT. Celý navrhovaný systém vzdělávání úředníků bude znamenat zvýšení nákladů pro zaměstnavatele (§ 47 odst. 5 - poskytovatel vzdělávání úředníků může poskytovat toto vzdělávání za úplatu), přičemž podstatná část úředníků již vzděláváním, které je v podstatě obdobné navrhovanému, prošla - např. stávající vstupní vzdělávání následné. Bylo by proto vhodné zakotvit v přechodných	Připomínka byla změněna na doporučující. Působnost Ministerstva vnitra je navrhovaná s ohledem na skutečnost, že je předkladatelem navrhovaného zákona. Předkladateli není známo, že by jiný ústřední správní úřad (Úřad vlády České republiky, Ministerstvo práce a sociální věcí, či připomínkovým místem zmiňované Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy) projevil o působnost v této oblasti zájem. Zvýšení profesionality státní správy pochopitelně bude znamenat výdaje v oblasti vzdělávání úředníků. Osoba, která prokázala zvláštní odbornou způsobilost z obecné části podle zákona č. 312/2002 Sb., nebude povinna skládat úřednickou zkoušku. Zároveň předkladatel zvažuje stanovení věkové hranice pro výjimku ze složení úřednické zkoušky.

	ustanoveních uznávání stávajících zkoušek vstupního vzdělávání a vstupního vzdělávání následného.	
	4.28 <u>K § 39</u> V § 39 odst. 1 se navrhuje upravit tak, že složení zkušební komise nebude dopředu zveřejněno. Ta by měla být losována bezprostředně před zahájením zkoušky, aby nemohlo dojít k jejímu ovlivňování. Zároveň se dává ke zvážení veřejné konání úřednické zkoušky (jako je tomu u mnoha jiných zkoušek, jejichž výsledkem je veřejná listina), a to v zájmu transparentnosti.	Vysvětleno. Zveřejnění zákonem stanovených údajů na personálním portálu přispěje k transparentnosti skládání úřednické zkoušky. Úřednická zkouška, stejně tak jako vyhlášení výsledků je veřejné (§ 39 odst. 5).
	4.29 <u>K § 57</u> V § 57 odst. 1 požaduje MZV za výraz „pracovní neschopnosti“ vložit tento text: „ , doba, po kterou bylo s úředníkem sjednáno místo výkonu práce, popřípadě i pravidelné pracoviště, mimo území České republiky“. <i>Odůvodnění: vzhledem k tomu, že část zaměstnanců MZV je vysílána k výkonu práce v zahraničí, kde je dosah poskytovatele vzdělávání úředníků podstatně omezený (fyzická vzdálenost mezi místem výkonu práce a učebnou, nemožnost garantovat připojení k internetu pro vzdělávání formou e-learningu v některých destinacích), požaduje MZV, aby důvodem odkladu termínů stanovených pro vzdělávání úředníků bylo též vyslání k výkonu práce v zahraničí.</i>	Vysvětleno. Viz vypořádání k připomínce 4.1.
	4.30 <u>K § 63</u> V § 63 odst. 1 je zvolení rady úředníků formulováno jako povinnost, v odst. 10 se však připouští možnost, že rada úředníků zvolena nebude. Navíc účast v této radě není chráněna, jako je tomu v případě působení v odborech podle zákoníku práce - z ustanovení § 63 odst. 6 písm. b) vyplývá, že i zvolený člen rady úředníků může být v rámci jakékoliv reorganizace kdykoliv propuštěn. V zákonu není nijak upravena působnost rady úředníků, tj. zda budou o něčem rozhodovat nebo mají pouze poradní hlas, nicméně nulová ochrana zvolených členů rady nijak neposílí jejich nezávislost.	Vysvětleno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že rada úředníků je v úřadu státní správy zřizována dobrovolně. Působnost rady úředníků vyplývá z jiných ustanovení navrhovaného zákona-člen rady úředníků je členem výběrové komise, rozhodování o námitkách proti pracovnímu hodnocení úředníka, kdy je rada úředníků poradním orgánem vedoucího úřadu veřejné správy, a vyjádření ke změně systemizace úřadu.
	4.31	Rozpor.

	<u>K § 64</u> Se stanoví, že výkonem práv a povinností vedoucího úřadu státní správy může tento pověřit úředníka v jím řízeném úřadu a pokud je vedoucím úřadu státní správy člen vlády, může pověřit výkonem práv a povinností podle navrhovaného zákona také svého náměstka. Náměstek ministra však podle předkládaného návrhu zákona není úředníkem /§ 2 písm. a)/ a navrhovaný zákon se na něj nevztahuje, ale často je také politickým nominantem, proto je tato úprava neslučitelná s deklarovanou snahou o odpolitizování a stabilizaci státní správy.	Pokud se jedná o postavení náměstka člena vlády, úprava jeho postavení byla v návrhu zákona doplněna.
	4.32 <u>K § 68</u> V § 68 se v souvislosti s ochranou úředníků oznamujících protiprávní jednání v úřadu státní správy odkazuje na jiný právní předpis a důvodová zpráva v této souvislosti odkazuje na návrh věcného záměru legislativního řešení whistleblowingu a úpravu ochrany oznamovatelů obsaženou v antidiskriminačním zákoně. Antidiskriminační zákon ochranu oznamovatelů ve státní správě neupravuje nikterak a předmětný věcný záměr k whistleblowingu jasně ochranu oznamovatelů, kteří jsou úředníky, přenechává tomuto navrhovanému předpisu. Proto je nezbytné tento aspekt vyjasnit a případně předmětnou část do návrhu zákona přidat.	Akceptováno.
	4.33 <u>K § 72</u> K § 72 odst. 1 - MZV požaduje prodloužení lhůty pro složení úřednické zkoušky ze 3 na 5 let. <i>Odůvodnění:</i> Kromě důvodů k připomínce k § 57 odst. 1 lze jako další důvod uvést, že bude-li účinnost zákona stanovena k 1. 1. 2014, původní lhůta pro složení úřednické zkoušky by vypršela 31. 12. 2016, zatímco námi navrhovanou lhůtou by došlo k posunu do 31. 12. 2018. Obvyklá doba pře ložení zaměstnance MZV k výkonu práce v zahraničí činí 4 roky. Při vyslání těsně před účinností zákona na sklonku roku 2013 se zaměstnanec vrátí na konci r. 2017. K dispozici zůstává lhůta 1 roku, během které se takový zaměstnanec za standardních pracovních podmínek v ČR připraví k vykonání úřednické zkoušky.	Akceptováno v modifikované podobě.
	4.34	Vysvětleno.

	<u>K § 75</u> V § 75 se v rámci přechodných ustanovení uvádí, že MV jmenuje zkušební komisaře ve lhůtě do 6 měsíců od nabytí účinnosti zákona, avšak v textu zákona se o jmenování zkušebních komisařů nehovoří, pouze o jejich registraci (§ 50). Věcně je toto třeba vyjasnit.	Přechodná ustanovení řeší pouze jmenování prvních dvanácti zkušebních komisařů, kteří budou jmenováni, aniž by měli vyšší úřednickou zkoušku, která je jedním z požadavků, které musí zkušební komisař splňovat.
	4.35 Obecně Stejně jako ve svých předchozích stanoviscích požadují, aby výše uvedená problematika byla řešena normou veřejnoprávní povahy. K předloženému legislativnímu návrhu uplatňují zásadní připomínky, které jsou obsaženy v příloze k tomuto dopisu. MZV již ve svých stanoviscích k předchozím návrhům zákona o úřednících upozorňovalo na skutečnost, že z Doporučení Rady EU k Národnímu programu reforem České republiky na rok 2012 a stanoviska Rady ke konvergenčnímu programu České republiky na období 2012-2015, jakož i z Pracovního dokumentu Evropské komise vydanému spolu s výše uvedenými doporučeními, vyplývá apel na urychlené přijetí a vstup v účinnost služebního zákona, jenž je dle Evropské komise zásadní podmínkou stabilní, transparentní a profesionální veřejné správy v České republice. Evropská komise rovněž považuje přijetí a vstup v účinnost služebního zákona za jednu z předběžných podmínek pro čerpání finančních prostředků z fondů EU v novém programovacím období 2014-2020. S ohledem na tyto apely ze strany orgánů Evropské unie MZV nadále požaduje přijetí zákona o úřednících ve formě veřejnoprávního předpisu, jelikož tento na rozdíl od soukromoprávní normy garantuje stabilní, transparentní a profesionální státní správu. Pokud by ve vládě přesto převážil názor, že by orgány Unie mohly akceptovat i soukromoprávní úpravu, je naprosto nezbytné, aby taková úprava zajišťovala výše uvedené kvality státní správy, neboť se jedná o předpoklad pro správnou administraci finančních prostředků z fondů EU. Podle názoru MZV však dotčený návrh takové garance nezajišťuje, a to proto, že: a) podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona je možné dvakrát za rok měnit systemizaci a v té souvislosti tedy lze vyhlásit reorganizaci, jejímž důsledkem	Rozpor. O koncepci nového zákona založeného na soukromoprávní úpravě a odmítnutí úpravy právních poměrů státních úředníků služebním zákonem rozhodla vláda (schválený věcný záměr navrhovaného zákona a teze zákona). Podle čl. 79 odst. 2 Ústavy České republiky „právní poměry státních zaměstnanců v ministerstvech a jiných správních úřadech upravuje zákon“. K otázce, zda tímto Ústava předpokládá pouze veřejnoprávní úpravu pracovního poměru státních zaměstnanců, se při projednávání věcného záměru zákona vyjádřila Legislativní rada vlády v tom smyslu, že je možný i soukromoprávní přístup. K bodům, které připomínkové místo v navrhovaném zákoně považuje za problematické: a) systemizace pracovních míst bude na základě výsledků připomínkového řízení upravena tak, že ji bude možné stanovit jednou ročně a v průběhu roku změnit, jen dojde-li ke změně působnosti úřadu státní správy nebo k podstatné změně podmínek, za kterých byla systemizace schválena. Novou systemizaci bude vždy nutné projednat s radou úředníků. b) postavení náměstků členů vlády bude v návrhu zákona podrobněji upraveno, c) u vedoucích úřadů státní správy se výběrové řízení nebude vztahovat pouze na vedoucího Úřadu vlády České republiky a členy Rady pro rozhlasové a televizní vysílání.

	může být i snižování stavů úředníků, tj. je zde riziko narušení stability výkonu státní správy, b) systemizaci podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona stanovuje vedoucí úřadu státní správy, přičemž podle ustanovení § 64 zákona může být výkonem práv a povinností vedoucího úřadu státní správy pověřen i náměstek ministra, což podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona není úředník, ale může jím být i politický činitel, c) ani postavení vedoucího úřadu státní správy není nijak stabilizováno; osoba pověřená výkonem práv a povinností vedoucího úřadu státní správy, která vlastně rozhoduje o úřednících, může být měněna kdykoliv bez jakéhokoliv omezení.	
5. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy	5.1 <u>Obecně</u> V rámci celého zákona je užíván pojem „vedoucí úřadu státní správy“, který však není definován. S přihlédnutím k § 64 návrhu zákona soudíme, že vedoucím úřadu státní správy je člen vlády nebo ten, kdo stojí v čele úřadu státní správy. Zvedení legislativní zkratky v ust. § 2 písm. b) je však zmatečné a zahrnuje pod tento pojem i náměstka člena vlády. Uvedené požadujeme vysvětlit, resp. zakotvit konkrétní definici „vedoucího úřadu státní správy“.	Vysvětleno. Vedoucím úřadu státní správy je osoba, která stojí v čele úřadu. Pro zpřesnění bude upraveno zavedení legislativní zkratky a vysvětleno v důvodové zprávě.
	5.2 <u>Obecně</u> V souvislosti s připomínkou č. 1 navrhujeme stanovit v každém úřadu státní správy, v jehož čele stojí člen vlády, pracovní místo „vedoucího služebního úřadu“, který by byl funkčně nejvýše postaveným úředníkem v úřadu státní správy. Na vedoucího služebního úřadu by byly zákonně delegovány kompetence vedoucího úřadu státní správy ve věcech pracovněprávních vztahů úředníků podle navrhovaného zákona včetně tvorby systemizace.	Rozpor. Vláda odmítla koncepci „ředitele úřadu“ nebo „státního tajemníka“. Pokud jde o oprávnění ministrů a jiných vedoucích správních úřadů vůči podřízenému personálu, při stanovování počtu personálu a organizační struktury úřadu, předkladatel vychází z toho, že je to právě vedoucí, kdo je za správné fungování jím řízeného úřadu odpovědný a rozsahu této odpovědnosti musí korespondovat příslušná pravomoc. Např. postavení členů vlády coby vedoucích ministerstev lze dovodit z čl. 68 odst. 2 Ústavy ČR, a je proto diskutabilní, jaká míra omezení jejich pravomocí vůči řízenému úřadu prostým zákonem je možná (obzvláště za situace, kdy se toto omezení neprojevuje na rozsahu odpovědnosti, respektive za situace, kdy osoby v tomtéž postavení mají rozsah pravomocí různý, determinovaný toliko faktem, zda osoba je či není

		členem vlády).
	5.3 <u>Obecně</u> Navrhujeme doplnit působnost tohoto zákona o státní fondy, které mají působnost správního úřadu.	Vysvětleno. Navrhovaný zákon vychází z vládou schválených tezí zákona. S ohledem na účel zákona se tak zákon vztahuje na zaměstnance v pracovním poměru k České republice zařazené v úřadech státní správy, kteří nejsou ve služebním poměru k České republice, s výjimkou zpravodajských služeb a Generální inspekce bezpečnostních sborů. Zaměstnanci vykonávající veřejnou správu, kteří nejsou v pracovním poměru k České republice, režimu zákona podléhat nebudou – což se týká i státních fondů, které jsou právními osobami (viz obdobně Česká národní banka)
	5.4 <u>Obecně</u> Domníváme se, že v návrhu zákona není jednoznačně vymezeno postavení náměstka člena vlády. Uvádí se jen, že není úředníkem, tedy neměl by být ani vedoucím úředníkem. Podle našeho názoru by neměl mít ani postavení vedoucího zaměstnance (manažera) ve smyslu zákoníku práce (jak se uvádí v důvodové zprávě), což požadujeme výslovně uvést. Doporučujeme rovněž vyjasnit právní povahu postavení náměstka člena vlády pozitivně, a to tak, že bude stanoveno, že funkce náměstka člena vlády je veřejnou funkcí založenou jmenováním a vykonávanou v pracovním poměru k České republice.	Akceptováno.
	5.5 <u>Obecně</u> Požadujeme doplnit finanční aspekt zkoušení a vzdělávání. Kdo hradí výdaje vzdělávání, kdo hradí první a další zkoušky, jaký je správní poplatek za udělení autorizace a za získání statusu zkušební komisaře.	Vysvětleno. S ohledem na skutečnost, že povinnost složit úřednickou zkoušku vyplývá z pracovního poměru (jedná se vlastně o požadavek zaměstnavatele), první zkoušku hradí zaměstnavatel. Opakování zkoušky si vzhledem k možnému úmyslnému podcenění přípravy na zkoušku při prvním opakování hradí z poloviny úředník, při druhém opakování hradí úředník celé. Problematika správních poplatků bude upravena v novele zákona č.634/2004 Sb., o správních

		poplaticích, v rámci změnového zákona k zákonu o státních úřednících.
	5.6 <u>Obecně</u> Zákon zavádí povinné vzdělávání úředníků, které mají mimo jiné zajišťovat vysoké školy. V návrhu zákona ani v důvodové zprávě a analýze finančních dopadů není uvedeno (prováděcí předpis je sice zmíněn, ale nebyl předložen), jakým způsobem a v jaké výši budou financovány subjekty, které budou poskytovat vzdělávání podle § 35 navrhovaného zákona.	Vysvětleno. V souladu s § 47 odst. 5 návrhu zákona poskytovatel vzdělávání může poskytovat vzdělávání státních úředníků za úplatu.
	5.7 <u>K § 14</u> Požadujeme toto ustanovení upravit tak, aby bylo jasné, se kterými uchazeči provede výběrová komise pohovor, jestli se všemi, nebo jen s vybranými.	Vysvětleno. Podle názoru předkladatele z návrhu zákona vyplývá, že výběrová komise provede pohovor jen s těmi uchazeči, kteří splnili podmínky uvedené v § 15 odst. 2 návrhu zákona, přičemž výběrové řízení může být i vícekolové.
	5.8 <u>K § 14</u> K odst. 1 - Upravit text ve smyslu, že pro neúplnost lze vyřadit přihlášku až po té, kdy ji uchazeč na základě výzvy v daném termínu nedoplnil (§ 12 odst. 4 umožňuje neúplnou přihlášku na základě výzvy doplnit), popř. provést celkovou revizi tohoto ustanovení.	Akceptováno.
	5.9 <u>K § 20 a 21</u> Právní institut úřednických hodností se jeví archaickým a bude přinášet pouze administrativní zátěž, bez faktického přínosu a tedy i motivace státního úředníka. Navrhovaná úprava je navíc příliš komplikovaná (přiznávání hodností podle kombinace pracovní funkce, platové třídy a délky praxe v příslušné platové třídě) a z významné části duplicitní ke skutečně zastávaným pracovním funkcím. Požadujeme vypustit.	Rozpor. Jak již předkladatel uvedl v důvodové zprávě, považuje za vhodné prostřednictvím úředních hodností vyzdvihnout exkluzivitu zaměstnavatele a odlišit jej od zaměstnavatelů ostatních. Na rozdíl od připomínkového místa se nedomnívá, že by hodnosti neměly žádný přínos i pro konkrétního úředníka. Např. pro řadového úředníka může být určitou motivací dosáhnout ve zrychleném čase vyšší hodnosti náležející obvykle vedoucím úředníkům, bude-li pozitivně pracovní hodnocen, aniž by byl nucen postupovat vertikálně. Vyšší hodnost u takového úředníka může

		naznačovat jeho přínos a význam pro úřad státní správy, aniž by nutně musel být vedoucím úředníkem. Nadto se nedomnívá, že by terminologie byla překonaná – většina hodnotí je užívána např. v účinném zákonu č. 361/2003 Sb., s hodnotami počítal i zákon č. 218/2002 Sb. Považuje též za nutné zdůraznit, že nepovažuje zejména předlitavskou administrativu za méně efektivní než stávající státní správu, spíše naopak (jak ukazují počty úředníků tehdejších okresních hejtmanství v porovnání s počty úředníků obecních úřadů obcí s rozšířenou působností při téměř identickém rozsahu kompetencí), a konstatovat, že správní metody se od dob monarchie fakticky nezměnily (vyjma používání výpočetní techniky) . Předkladatel současně respektuje koncepci nového občanského zákoníku, který bude aplikován subsidiárně, jehož terminologie navazuje na předsocialistickou právní úpravu. Pravidla přiznání hodnoty budou zjednodušena; předkladatel však hodlá zachovat nárok na přiznání vyšší hodnoty na základě celkové doby trvání pracovního poměru státního úředníka bez ohledu na hierarchii (to musí zaměstnavatel stejně sledovat s ohledem na posun v platových stupních).
	5.10 <u>K § 24</u> Není zřejmé, zda se při stanovování výše ošatného vychází z měsíční nebo roční platové základny. Není ošetřeno ani posuzování nároku na ošatné za neukončený rok pracovního poměru ani posuzování nároku při změně platové základny v průběhu roku. Požadujeme doplnit.	Vysvětleno. Ošatné je konstruováno jako plnění roční, odvíjí se od platové základny, která je určena konkrétní částkou, tzn. bez vazby na časovou jednotku vyjma stanovení „platnosti“ výše platové základny. Samotná výše platové základny se stanoví pro příslušný kalendářní rok, její změna v průběhu roku je tak možná pouze v případě zásahu Ústavního soudu. Řešení takové situace by se odvíjelo od konkrétního obsahu rozhodnutí této instituce. Nárok na ošatné nastane dnem, kdy úředník začne zastávat pracovní místo, na které se budou vztahovat požadavky na zvláštní oděv a bude trvat do doby, co takové místo bude zastávat. S ohledem na fakt, že ošatné má být částka vyplácená

		ročně, postačí i pouhý den zastávání dotčeného pracovního místa v kalendářním roce na to, aby nárok na jeho vyplacení v tomto roce vznikl. V zákonu budou doplněny výplatní termíny ošatného, respektive poskytnutí oděvu.
	5.11 <u>K § 47 odst. 1</u> Požadujeme slova „vysoká škola akreditovaná k poskytování studia v bakalářském nebo magisterském studijním programu“ nahradit slovy „vysoká škola s akreditovaným bakalářským nebo magisterským studijním programem“, aby bylo respektováno pojmosloví podle zákona o vysokých školách (akreditují se studijní programy, nikoli vysoké školy). Slova „v oboru právo“ nutno v souladu s § 46 zákona o vysokých školách nahradit slovy „v oblasti práva“.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.
	5.12 <u>K § 47 odst. 2</u> Slova „v oboru management“ požadujeme v souladu s § 46 zákona o vysokých školách nahradit slovy „v oblasti managementu“.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.
	5.13 <u>K § 47 odst. 3</u> Požadujeme mezi tyto osoby doplnit také vysoké školy.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno ve smyslu připomínky.
	5.14 <u>K § 48 odst. 4</u> Požadujeme zakotvit ponechání autorizace právnímu nástupci po určitou dobu v případě sloučení vysokých škol.	Akceptováno. Autorizace bude právnímu nástupci ponechána 1 rok.
	5.15 <u>K § 50 odst. 2 písm. e)</u> Požadujeme slova „magisterského stupně“ nahradit slovy „získané v magisterském studijním programu“.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.

	5.16 <u>K § 50 odst. 2 písm. f)</u> Vzhledem k tomu, že vysoké školy budou zajišťovat dle § 35 odst. 1 písm. a) přípravu na úřednickou zkoušku a úřednickou zkoušku, měli by akademičtí pracovníci vysokých škol, kteří se budou na této přípravě úředníků podílet, avšak nebudou mít úřednickou zkoušku, mít možnost být i zkušebními komisaři. Požadujeme tuto kategorii do předmětného ustanovení doplnit.	Vysvětleno. Budou-li akademičtí pracovníci vysokých škol mít zájem být zkušebními komisaři, budou muset složit vyšší úřednickou zkoušku. Ustanovení je založeno na rovném přístupu k funkci zkušební komisaře, což by mělo přispět k transparentnosti vzdělávání státních úředníků.
	5.17 <u>K § 50 odst. 4</u> Navrhujeme za slova „pohovoru doklad o“ vložit slovo „řádně“ v souladu s § 55 zákona o vysokých školách.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.
6. Ministerstvo kultury	6.1 <u>Obecně</u> Podle předkládací zprávy by měl předložený návrh zákona o státních úřednících respektovat „<i>požadavek na jednotnou právní úpravu postavení úředníků ve veřejné správě</i>“ a měl by být „<i>postaven na obdobných principech jako stávající právní úprava postavení úředníků územních samosprávných celků</i>“. Při srovnání navrhované úpravy s platným zněním zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, lze však nalézt velké množství odchylek v rozsahu práv a povinností i zásadních rozdílů v podobě některých institutů (např. rozsah průběžného vzdělávání je u státních úředníků navrhován v rozsahu 1,5 pracovního dne, u úředníků územních samosprávných celků zákon požaduje průměrně 6 pracovních dnů ročně; u úředníků územních samosprávných celků je zcela vyloučena možnost obsazení míst vedoucích úředníků bez výběrového řízení a to i při obsazování z vlastních zdrojů, zákon o státních úřednících naopak toto za některých podmínek umožňuje; státní úředníci mají mít speciální úpravu výpovědních důvodů odchýlných od zákoníku práce, na úředníky územních samosprávných celků se žádá speciální úprava nevztahuje a plně se uplatňuje zákoník práce; státní úředníci podléhají pouze zkoušce obsahově obdobné obecné části zkoušky zvláštní odborné způsobilosti úředníka územních samosprávných celků a nikoli zkoušce z vlastní odborné činnosti, přičemž státním úředníkům přísluší studijní	Akceptováno. V navrhovaném zákoně bude doplněna prostupnost v oblasti vzdělávání mezi státní správou a samosprávou – úředník územního samosprávného celku, který má zvláštní odbornou způsobilost, nebude muset skládat úřednickou zkoušku. Do legislativního procesu bude předložena samostatná novela zákona č. 312/2002 Sb., která bude reagovat na změny provedené navrhovaným zákonem tak, aby došlo ke sjednocení obou úprav při zachování jejich specifčnosti.

	volno a úředníkům územních samosprávných celků nikoli apod. Navrhovaný zákon neupravuje na rozdíl od zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, a o změně některých zákonů, otázku rovnocennosti vzdělání. Pouze na straně 12 důvodové zprávy je mezi výhody, které přináší navržená úprava pro státní úředníky, zařazeno zrušení prokazování rovnocennosti vzdělávání. Státní úředníci na rozdíl od úředníků územních samospráv nemají platnou a účinnou normou upravenou povinnost prokazovat rovnocennost vzdělání, tedy navrhovaná úprava ve vztahu k těmto úředníkům žádnou povinnost rušit nemůže. Z tohoto pohledu je tedy tvrzení o úspoře cca 2 miliónů Kč na straně 22 důvodové zprávy zavádějící, neboť zákon č. 312/2002 Sb. dle předloženého návrhu zůstává v platnosti, a to včetně ustanovení § 33 a § 34, které předmětnou problematiku upravují, a na státní úředníky se dosud takováto úprava nevztahovala; za jaké činnosti tedy má být generována předmětná úspora, zůstává neznámé. Otázka úpravy uznání rovnocennosti vzdělání, jak ji upravuje zákon č. 312/2002 Sb. přitom představuje zjevně nemalou finanční úsporu jak na straně zaměstnavatele, tak na straně úředníka. Není však zřejmé, proč tuto zcela srovnatelnou oblast úpravy návrh zákona nepředpokládá. Např. absolvent magisterského nebo bakalářského studia pak bude muset dokládat úřednickou zkouškou znalosti, které musel nabýt a prokázat v podstatně širší míře v rámci svého vysokoškolského studia. Dále je třeba pamatovat na vzájemnou prostupnost sfér státních úředníků a úředníků územních samospráv. Dosavadní systém vzdělávání úředníků územních samosprávných celků odlišný a oddělený od navrhovaného systému zůstává zachován. Navržená úprava dává svým způsobem bezdůvodnou výhodu státním úředníkům, kteří by ze sféry státní přešli do sféry územně samosprávné. Tito úředníci by se totiž mohli domáhat postupem podle § 33 a § 34 zákona č. 312/2002 Sb. uznání úřednické zkoušky podle navrženého zákona. Zatímco úředníci územních samospráv by své vzdělání podle zákona č. zákona č. 312/2002 Sb., zde je v první řadě míněna zkouška odborné způsobilosti nebo absolvování vzdělávání vedoucích úředníků podle § 27 zákona č. 312/2002 Sb., uplatnit nemohli a povinnosti vzdělání zjevně v obdobném rozsahu by podléhali znovu. S ohledem na výše uvedené navrhuje do návrhu vložit úpravu uznávání rovnocennosti, tak jak ji upravují ustanovení § 33 a § 34 zákona č. 312/2002 Sb.	
	6.2 <u>K § 23</u>	Změněno na doporučující připomínku. Úřednická zkouška se podle svého rozsahu dělí

	Poskytnutí 5 dnů pracovního volna jako rovnocenná kompenzace za povinnost složení úřednické zkoušky je sporná hned z několika hledisek. V danou chvíli není zřejmý obsah a rozsah zkoušek, z ustanovení § 38 odst. 1 však vyplývá, že zkoušky budou mít minimálně dva stupně obtížnosti, které si vyžádají jinou náročnost přípravy. Přesto je kompenzace poskytována jednotně. Dále je právě pro absenci konkrétního obsahu a rozsahu zkoušek jen těžko odhadnutelné, zdali s ohledem na nastavenou náročnost zkoušek bude vůbec možné se v tomto v časovém úseku seznámit s nezbytnými podklady pro zkoušku, natož si takové materiály řádně prostudovat. Mají-li být úřednické zkoušky srovnatelné např. se zkouškami odborné způsobilosti podle zákona č. 312/2002 Sb., není jasné, zda skutečně jednotně poskytované volno v rozsahu 5 pracovních dnů může být kvalitativně rovnocennou náhradou za omezení v podobě povinnosti složit úřednickou zkoušku, a to navíc ve dvou kvalitativně rozdílných náročnostech. Doporučujeme zohlednit rozdílnost nároků na přípravu na základní úřednickou zkoušku a na vyšší úřednickou zkoušku také v délce poskytnutého pracovního volna. V opačném případě ustanovení zakládá nerovnost podmínek.	na základní úřednickou zkoušku, kterou je povinen složit úředník zařazený v desáté a nižší platové třídě (tj. úředník, u něhož je potřebné vzdělání vysokoškolské v bakalářském studijním programu nebo vyšší odborné a nižší), a vyšší úřednickou zkoušku, kterou je povinen složit úředník zařazený v jedenácté a vyšší platové třídě (tj. úředník, u něž je potřebné vzdělání vysokoškolské v bakalářském studijním programu nebo v magisterském studijním programu). Vzhledem k výše uvedenému se předkladatel nedomnívá, že by bylo nutné stanovovat rozdílnou délku pracovního volna pro základní a vyšší úřednickou zkoušku.
	6.3 <u>K § 67</u> I když náměstek není ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 písm. a) úředníkem, jeho odměňování se řeší k tíži rozpočtu úřadu státní správy. Jeho postavení ani organizační začlenění, resp. systemizaci, však tento zákon neřeší. Navrhujeme vymezit počet míst náměstků v úřadu státní správy např. počtem podřízených útvarů a celkovým počtem zaměstnanců, jak je obdobně stanoveno v § 4.	Změněno na doporučující připomínku. V navrhovaném zákoně bude doplněno, že náměstek člena vlády je vedoucím zaměstnancem podle zákoníku práce, který je na základě pověření člena vlády oprávněn ho zastupovat.
	6.4 <u>K § 71, 72, a k § 35</u> Podle § 71 se stávající zaměstnanci v pracovním poměru k České republice zařazení v úřadech státní správy vykonávající činnosti, které jsou náplní práce úředníka, považují za úředníky. Na prokázání složení úřednické zkoušky mají tito zaměstnanci v § 72 odst. 1 stanovenou lhůtu 3 let od účinnosti zákona. Upozorňujeme na skutečnost, že řada stávajících zaměstnanců je v rámci svého pracovního zařazení tzv. oprávněnou úřední osobou podle správního řádu. Podle § 35 odst. 2 poslední věty navrhovaného zákona je však plnění úkolů oprávněné osoby podle správního řádu výslovně vázáno na složení úřednické zkoušky. Je	Změněno na doporučující připomínku. Zákon na základě výsledků vypořádání připomínek stanoví výjimky ze složení úřednické zkoušky.

	tedy zřejmé, že i když budou současní zaměstnanci úředníky, nebudou moci fungovat jako oprávněné osoby podle správního řádu. Situaci je nutno řešit v přechodných ustanoveních, jinak vzniknou značné problémy v dosavadní praxi fungování úřadu a vydávání rozhodnutí.	
	6.5 <u>K § 72</u> V § 72 je zaměstnancům, ať již dle § 71 odst. 1 nebo odst. 2, uložena povinnost prokázat složení úřednické zkoušky. Tento zákon však v přechodných ustanoveních neřeší skutečnost, že se všichni zaměstnanci, pouze s uvedenými výjimkami, účastnili povinného vzdělávání dle usnesení vlády č. 1542 ze dne 30. listopadu 2005, v jehož rámci absolvovali kurz Vstupního vzdělávání následného. Jeho obsah dle našeho mínění odpovídá obsahu základní úřednické zkoušky, alespoň pokud můžeme dle tohoto zákona soudit. Praktický výkon úředních činností pak může povýšit tuto zkoušku na vyšší úřednickou zkoušku. Domníváme se, že je nutné výše uvedené skutečnosti zohlednit v navrhovaném znění přechodných ustanovení zákona. Obdobně navrhuje postupovat v § 72 odst. 2 v případě manažerského vzdělávání realizovaného na základě citovaného usnesení vlády.	Změněno na doporučující připomínku. Příprava na úřednickou zkoušku a úřednická zkouška je pojata tak, aby zajistila shodně obecné vzdělání pro všechny úředníky a tím byla zajištěna prostupnost veřejné správy (úřednická zkouška bude postavena na roveň obecné zkoušce zvláštní způsobilosti podle zákona č. 312/2002 Sb.) a zkvalitnění a profesionalizace státní správy. K výjimkám ze složení úřednické zkoušky – viz vypořádání připomínky 6.4. Vzdělávání vedoucích úředníků je pojato tak, aby bylo shodné pro všechny vedoucí úředníky a tím byla zajištěna prostupnost veřejné správy a zkvalitnění a profesionalizace státní správy.
7. Ministerstvo zdravotnictví	7.1 <u>Obecně</u> MZ kladně hodnotí skutečnost, že předkladatel předkládá návrh upravující pracovněprávní postavení zaměstnanců České republiky samostatně. Ovšem navrhovaný zákon, aby mohl být splněn úkol programového prohlášení vlády, by měl dát jednak jasný rámec pro řízení státní správy a stanovit povinnosti a práva úředníka, ale také zefektivnit výkon státní správy a odpolitizovat ji. MZ konstatuje, že v důvodové zprávě sice předkladatel uvádí zabezpečení stability a odpolitizování výkonu státní správy, ale předložený návrh tento záměr nesplňuje, tj. nezajišťuje splnění požadavků EK na stanovení jasného rámce řízení státní služby a její odpolitizování. Odůvodnění: Navržený postup podle § 64, to je delegování povinností a práv v řízení správního úřadu z vedoucího úřadu na jeho náměstka, řízení státní správy neodpolitizuje - návrh ustanovuje funkci náměstka vedoucího úřadu jako	Vysvětleno. Pokud jde o oprávnění ministrů a jiných vedoucích správních úřadů vůči podřízenému personálu, při stanovování počtu personálu a organizační struktury úřadu, vychází předkladatel ze skutečnosti, že je to právě vedoucí, kdo je za správné fungování jím řízeného úřadu odpovědný a rozsahu této odpovědnosti musí korespondovat příslušná pravomoc. Například postavení členů vlády coby vedoucích ministerstev lze dovodit z čl. 68 odst. 2 Ústavy České republiky, a je proto diskutabilní, jaká míra omezení jejich pravomocí vůči řízenému úřadu prostým zákonem je možná (obzvláště za situace, kdy se toto omezení neprojeví na rozsahu odpovědnosti, respektive za situace, kdy osoby v tomtéž postavení mají rozsah pravomocí různý, determinovaný toliko faktem, zda osoba je či není

	politickou. Jestliže předkladatel trvá na zařazení politických pozic do státní správy, měl by jasně stanovit přesné vymezení vztahů mezi politickými a úřednickými pozicemi.	členem vlády). Pokud se jedná o postavení náměstka člena vlády, úprava jeho postavení byla v návrhu zákona doplněna.
7.2 <u>Obecně</u> MZ postrádá transparentní výběrová řízení. <i>Odůvodnění:</i> Výběrová řízení, kde výběrová komise sestaví pořadí uchazečů ve jmenném seznamu bez hodnocení a vedoucí úřadu si vybere nebo nevybere mezi pěti prvními uchazeči (nemá o nich žádné informace než jejich jména), nelze považovat za transparentní. Návrh sice umožňuje tři způsoby výběrových řízení, ale dva z nich lze pro výše uvedené závady považovat za netransparentní.	Vysvětleno. Součástí zprávy o posouzení uchazečů výběrovou komisí bude i zdůvodnění výběru těch uchazečů, z nichž si bude vedoucí úřadu státní správy vybírat (nově pouze ze tří nejlepších). Nově zákon bude upravovat pouze dva druhy výběrového řízení – vnitřní a vnější.	
7.3 <u>Obecně</u> MZ postrádá objektivní systém hodnocení s provázaností na výkon a na odměňování. <i>Odůvodnění:</i> Hodnocení, kde hodnotitelem je nadřízený přímého nadřízeného hodnoceného úředníka, který hodnoceného přímo neřídí, kde je možné hodnotit bez přímé účasti hodnoceného, kde u vedoucích úředníků chybí hodnocení úrovně personálního řízení a hodnocení 360, kde lze očekávat výjimky v odměňování ve formě smluvních platů bez vazby na hodnocení, nelze považovat za objektivní a transparentní.	Vysvětleno. Do návrhu zákona bude doplněna vazba pracovního hodnocení a odměňování. Pozitivní pracovní hodnocení bude vedle délky dosažené praxe podmínkou pro postup do vyššího platového stupně, stejně jako podmínkou pro přiznání osobního příplatku či jeho zvýšení. Negativní pracovní hodnocení bude naopak důvodem pro snížení či odejmutí osobního příplatku. S ohledem na tuto skutečnost není možné, aby pracovní hodnocení schvaloval bezprostředně nadřízený, ale musí se jednat o osobu, která rozhoduje o přiznání osobního příplatku. Součástí pracovního hodnocení vedoucího úředníka je rovněž hodnocení jeho řídicích schopností. Hodnocení 360 nepovažuje předkladatel za realizovatelné pro jeho časovou a administrativní náročnost (úředníci by značnou část své pracovní doby strávili hodnocením svých podřízených, nadřízených a kolegů).	
7.4 <u>Obecně</u>	Vysvětleno. Ustanovení § 69 návrhu zákona bude upraveno	

	Předložený návrh zákona vykazuje neprovázanost na ustanovení zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „ZP“). Realizace navrhovaného zákona bude složitá vzhledem k formulaci některých ustanovení. Navržené označení úředníků úředním titulem podle služební pragmatiky 100 let starého zákona, souborné označení úředních hodností bez českého označení a bez obsahu výkonu činnosti dodává návrhu zákona podtext archaického a obtížně realizovatelného.	ve smyslu připomínky Ministerstva práce a sociálních věcí (viz 2.1), tedy i s odkazem na subsidiaritu občanského zákoníku, nikoliv pouze zákoníku práce. Cílem navrhované úpravy úřednických hodností je vyzdvihnout exkluzivitu zaměstnavatele a odlišit jej od zaměstnavatelů ostatních. Nedomníváme se, že by hodnosti neměly žádný přínos i pro konkrétního úředníka. Například pro řadového úředníka může být určitou motivací dosáhnout ve zrychleném čase vyšší hodnosti náležející obvykle vedoucím úředníkům, bude-li pozitivně pracovní hodnocen, aniž by byl nucen postupovat vertikálně. Vyšší hodnost u takového úředníka může naznačovat jeho přínos a význam pro úřad státní správy, aniž by nutně musel být vedoucím úředníkem. Nadto se nedomníváme, že by terminologie byla překonaná – většina hodností je užívána např. v účinném zákonu č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, s hodnostmi počítal i služební zákon (zákon č. 218/2002 Sb.). Navrhovaný zákon současně respektuje koncepci nového občanského zákoníku, který bude aplikován subsidiárně, jehož terminologie navazuje na předsocialistickou právní úpravu (viz např. návrat pojmů „pacht“ a „výprosa“). Pravidla přiznání hodnosti byla na základě výsledků vypořádání připomínek zjednodušena. Kritériem pro přiznání hodnosti je kombinace zařazení v hierarchii úřadu státní správy, platové třídy a praxe (s tou je potřeba pracovat již nyní při stanovování platového stupně). Administrativní náročnost určení úřednické hodnosti je tedy minimální, povinnost potvrzovat aktuální úřednickou hodnost byla modifikována v tom smyslu, že tak bude činěno výlučně na žádost státního úředníka.
	7.5 <u>Obecně</u>	Připomínka změněna na doporučující. Navrhovaný zákon vychází z vládou schváleného

	MZ postrádá stanovení nestranného nadresortního koordinačního místa ústředních orgánů státní správy v souladu s § 28 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, a to Úřadu vlády ČR pro úkoly spojené s jednotným systémem personálního řízení ve státní správě a správnou implementací zákona. Nepovažujeme za vhodné, aby tímto místem bylo některé z ministerstev a pokud, tak vzhledem k pracovněprávní problematice, MPSV.	věcného záměru zákona a tezí zákona, ve kterých vláda odmítla zřízení úřadu obdobnému Generálnímu ředitelství státní služby. S ohledem na tuto skutečnost lze v této souvislosti uvažovat pouze o koordinační úloze některého z ministerstev, přičemž s ohledem na negativní postoj Ministerstva práce a sociálních věcí a Úřadu vlády České republiky připadá v úvahu toliko Ministerstvo vnitra. Věc bude dále řešena v rámci změnového zákona.
	7.6 <u>Obecně</u> MZ upozorňuje na skutečnost, že navrhovaný způsob vzdělávání úředníků nemůže nahradit odbornou kvalifikaci. Dále není patrné, které oblasti navrhovaného vzdělávání by měly být doplňujícími pro kvalifikaci úředníka. Žádáme, aby byla v návrhu zákona v části věnující se vzdělávání doplněna ustanovení, která připustí, že jiné zákony mohou stanovit další požadavky na vzdělávání úředníků (např. § 88 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví). <i>Odůvodnění:</i> V návrhu zákona je velká část věnována problematice vzdělávání. Ale není respektováno, že výkon specializované agendy musí garantovat odbornou úroveň zaměstnanců samotný subjekt, kterému je taková agenda svěřena.	Vysvětleno. Cílem úřednické zkoušky není nahrazení požadavku kvalifikace stanoveného jiným právním předpisem. Navrhovaný zákon nevylučuje použití jiných zákonů stanovících požadavky na další vzdělávání úředníků. Z tohoto důvodu se jeví nadbytečným do zákona doplňovat odkaz na jiné zákony, jednalo by se pouze o deklaratorní ustanovení.
	7.7 <u>K § 1 odst. 1</u> Již v tomto ustanovení je třeba výslovně definovat, co se rozumí veřejnou správou. Pokud zůstane navrhované dělení na vnější a vnitřní správu, je zde třeba určit na základě jakých kritérií je nutno ji odlišovat. S tím souvisí i nutnost provést v tomto ustanovení další dělení, a to na referenty, vedoucí úředníky atd. s určením jejich náplně práce a předpokladů k výkonu práce úředníka. <i>Odůvodnění:</i> Členění na úředníka jako „zaměstnance v pracovním poměru“ a úředníka „zařazeného ve správním úřadu“ je nutno vysvětlit již v tomto ustanovení. Jde-li o členění na vnější a vnitřní správu, pak je nutné toto uvést již na úvod, neboť až v §2 zákon rozlišuje veřejnou správu na vnější a vnitřní.	Vysvětleno. Cílem úvodních ustanovení navrhovaného zákona je stanovit osobní a institucionální působnost zákona. Podle názoru předkladatele není nutno zde ani v jiných pasážích zákona nutno definovat veřejnou správu, neboť jde jednak o pojem, který se v právním řádu běžně používá, aniž by byl definován, jednak zvláštní definici nevyžaduje ani navrhovaný zákon. Zákon rovněž nerozlišuje – na rozdíl od verze zaslané do připomínkového řízení v roce 2012 – vnější a vnitřní veřejnou správu. Podle názoru předkladatele je z ustanovení § 1 a 2

		působnost zákona zřejmá. Musí se vždy jednat o zaměstnance v pracovním poměru k České republice (nikoliv na základě dohody o práci konané mimo pracovní poměr) zařazeného v úřadu státní správy a vždy musí vykonávat nejméně jednu činnost uvedenou v § 3 (pokud tedy vykonává jinou činnost např. pomocné, manuální nebo servisní práce, není státním úředníkem).
	7.8 <u>K § 1 odst. 1</u> MZ žádá o přehodnocení a navrhuje vypustit text „nebo v bezpečnostním sboru“. <u>Odůvodnění:</u> <i>Dosavadní úprava služebního poměru zavedená zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, zůstává v platnosti (v derogačních ustanoveních není navrženo jeho zrušení) a přesto § 1 odst. 1 uvádí: “Státním úředníkem (dále jen „úředník“) je zaměstnanec v pracovním poměru k České republice zařazený ve správním úřadu nebo v bezpečnostním sboru“. Zvláštní části důvodové zprávy určuje, že se bude jednat o Policii ČR, Hasičský záchranný sbor ČR, Celní správu ČR a Vězeňskou službu ČR.</i>	Akceptováno. S vyjmenovanými bezpečnostními sbory nevznikl rozpor ohledně jejich zařazení do působnosti navrhovaného zákona s výjimkou Ministerstva spravedlnosti – viz připomínky 3.1, která byla akceptována.
	7.9 <u>K § 1 odst. 2 písm. a)</u> MZ žádá doplnit na konci textu písmene a) slova „s výjimkou funkce hlavního hygienika České republiky“. <u>Odůvodnění:</u> <i>Hlavní hygienik ČR není funkcí politickou, nýbrž odbornou.</i>	Rozpor. Hlavní hygienik České republiky je odborná funkce, a proto není žádoucí, aby byl vyňat z působnosti zákona (obzvláště za situace, kdy budou režimu zákona podléhat i např. vedoucí ústředních správních úřadů).
	7.10 <u>K § 1 odst. 2</u> MZ žádá o doplnění dalšího písmene d) v tomto znění: „d) zaměstnanec, který zajišťuje pro příslušný úřad státní správy provozní a majetkové potřeby, obslužné činnosti, spisovou a archivní službu, provoz informačních systémů, správu rozpočtu a účetnictví.“	Vysvětleno. Podle § 1 odst. 1 návrhu zákona je státním úředníkem zaměstnanec v pracovním poměru k České republice zařazený v úřadu státní správy, který vykonává alespoň jednu z činností uvedených v § 3 v rozsahu působnosti úřadu státní správy. Musí se tedy vždy jednat o pracovní poměr (nikoliv dohodu o práci konané mimo pracovní poměr) a vždy musí vykonávat

		nejméně jednu činnost uvedenou v § 3 (pokud tedy vykonává pouze pomocné, manuální nebo servisní práce, není státním úředníkem). S ohledem na výše uvedené je nadbytečné v navrhovaném zákoně uvádět, na které zaměstnance se zákon nevztahuje; tato skutečnost je zřejmá z definice v návrhu zákona. Některé činnosti uvedené v § 3 budou zpřesněny, aby nedocházelo k výkladovým nejasnostem.
	7.11 <u>K § 3 odst. 2</u> MZ žádá o doplnění případů zastupování vedoucího úředníka na všech stupních řízení úředníkem, který není vedoucím úředníkem na nižším stupni řízení, z hlediska příplatku za vedení podle stupně řízení s případnou úpravou podle § 124 ZP bez ohledu na dobu zastupování delší než 4 týdny. <i>Odůvodnění: Zastupování vedoucího úředníka úředníkem jako zástupcem vedoucího úředníka, kdy je takto zřízeno pracovní místo, je nezbytné dořešit i jeho příplatek za vedení podle stupně řízení bez ohledu na dobu zastupování delší než 4 týdny.</i>	Vysvětleno. Navrhované ustanovení reaguje na mezeru v právní úpravě poskytnutí příplatku zaměstnancům zastupujícím vedoucího zaměstnance nejnižšího organizačního útvaru v zákoníku práce. Ostatní případy poskytnutí příplatku za vedení jsou upraveny v § 124 zákoníku práce, který je subsidiární vůči navrhovanému zákonu.
	7.12 <u>K § 4 odst. 1 a 2</u> MZ žádá o změnu odst. 1 a 2 tak, aby termín stanovení systemizace byl v souladu se schválením státního rozpočtu. <i>Odůvodnění: Termín stanovení systemizace do 31.10. kalendářního roku pro 1. pololetí roku následujícího je v rozporu s navrhovaným ustanovením odstavce 2, který předpokládá soulad s parametry schváleného státního rozpočtu.</i>	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno ve smyslu, že systemizace se bude schvalovat jednou ročně.
	7.13 <u>K § 4 odst. 6</u> MZ žádá, aby stanovení počtu pracovních míst v útvech umožňovalo výjimky pro případy, kdy z důvodu hospodárnosti je nezbytné zřídit útvar i s menším počtem pracovních míst, např. oddělení interního auditu, útvar bezpečnostního	Připomínka změněna na doporučující. Cílem navrhované úpravy je sjednotit organizační struktury úřadů státní správy a zabránit účelovému vytváření pracovních míst vedoucích úředníků s příplatkem za vedení.

	ředitele, případně jiný. <i>Odůvodnění:</i> <i>Jde o zajištění nezbytnosti s maximální hospodárností.</i>	Stanovení minimálního počtu podřízených pracovních míst jednotlivým vedoucím úředníkům považuje předkladatel za minimální hranici vzniku jednotlivých organizačních útvarů s ohledem na zajištění efektivitu práce. Lze uvažovat o snížení počtu v případě oddělení na 3 řízená pracovní místa (tj. 1+3), v případě odboru na 9 řízených pracovních míst (tj. 1+9) a v případě sekce na 21 řízených pracovních míst, včetně dvou řízených míst ředitelů odborů (tj. 1+22).
	7.14 <u>K § 6 odst. 1 a 2</u> MZ žádá o doplnění navrhovaného textu o další předpoklad, a to o zdravotní způsobilost k práci. <i>Odůvodnění:</i> <i>Pracovní místa mají stanoveny požadavky na zdravotní způsobilost k výkonu pracovní činnosti, zařazený úředník je musí splňovat.</i>	Vysvětleno. V souladu s § 103 odst. 1 písm. a) zákoníku práce je zaměstnavatel povinen nepřipustit, aby zaměstnanec vykonával zakázané práce a práce, jejichž náročnost by neodpovídala jeho schopnostem a zdravotní způsobilosti. Zákoník práce ve spojení se zákonem č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, dále upravuje vstupní lékařskou prohlídku. S ohledem na subsidiaritu zákoníku práce se tak v otázce zdravotní způsobilosti použije zákoník práce.
	7.15 <u>K § 6 odst. 1 až 3</u> MZ žádá o doplnění podmínky plnění stupně požadovaného vzdělání, minimálně s uvedením zmocnění na jinou právní úpravu. Kvalifikační stupeň je upraven nařízením vlády, obor studia je dán vnitřním opatřením. Dále je nezbytné provázat požadavek na plnění stupně vzdělání s § 26 odst. 1 písm. c) tohoto návrhu, aby byla možná realizace výpovědi z pracovního poměru. <i>Odůvodnění:</i> <i>Jedná se o předpoklady pro zastávání pracovního místa úředníka. Uvedení odkazu na požadavky podle dalších právních předpisů, je uvedeno ve zvláštní části důvodové zprávy ve vztahu k požadavku jazyka a plnění stupně vzdělání, ale v návrhu tohoto zákona tyto požadavky chybí.</i>	Vysvětleno. Ustanovení § 7 stanoví obecné předpoklady pro zastávání pracovního místa úředníka. Odborná kvalifikace a vzdělání jsou požadavky na konkrétní pracovní místo úředníka, a nelze je tak stanovit obecně. Stanoví-li zvláštní právní předpis pro určitý druh práce odbornou kvalifikaci, použije se tento zvláštní právní předpis. Věková hranice je stanovena jako obecný předpoklad pro úředníka (tedy dosažení zletilosti), přičemž vedoucí úředník musí navíc splňovat délku praxe (viz § 7 návrhu zákona).
	7.16 <u>K § 6 odst. 2, § 71 odst. 2</u>	Akceptováno. V případě otázky předložení osvědčení podle zákona č. 451/1991 Sb. u občanů z jiných členských států

	MZ žádá o zkrácení lhůty pro předložení osvědčení podle zákona č. 451/1991 Sb., kterým se stanoví některé další předpoklady pro výkon některých funkcí ve státních orgánech a organizacích České a Slovenské Federativní Republiky, České republiky a Slovenské republiky, podle § 6 odst. 2, stanovené v § 71 odst. 2. Odůvodnění: Lhůta 1.1.2019 je v tomto případě příliš dlouhá vzhledem k tomu, že osvědčení lze získat max. za 6 měsíců. MZ upozorňuje na nerovnoprávnost občanů EU. Občané EU, pokud nejsou občany ČR, osvědčení získat nemohou a nesplní tak „nepřekročitelnou“ podmínku.	Evropské unie se musí vycházet z ústavněkonformního výkladu objektivní splnitelnosti dané podmínky. Nelze-li objektivně podmínku splnit, nelze ji aplikovat. Požadavek negativního lustračního osvědčení podle zákona č. 451/1991 Sb. byl na základě výsledků vypořádání připomínek omezen na vedoucí úředníky a na úředníky, na jejichž pracovní místa je s ohledem na ochranu veřejného zájmu stanoven požadavek státního občanství České republiky. Pokud jde o délku lhůty stanovené pro předložení negativního lustračního osvědčení stávajícími zaměstnanci, ta byla na základě připomínek zkrácena na 1 rok ode dne nabytí účinnosti zákona.
	7.17 <u>K § 6 odst. 3</u> MZ doporučuje přehodnocení pevně stanovených požadavků pro zastávání pracovního místa úředníka. Odůvodnění: Pro výkon vybraných vedoucích pracovních pozic je vyžadována minimální praxe ve veřejné správě. Toto ustanovení bude v praxi přinášet mnohé praktické problémy v případě, pokud vznikne zákonem zcela nová agenda a do funkce vedoucího oddělení/ředitele/zástupce odboru by měl být dosazen vysoce uznávaný odborník ze soukromé sféry - takováto osoba, byť jistě pro státní správu velmi ceněná, by neměla splněno stanovené kvalifikační kritérium spočívající v počtu odpracovaných let ve veřejném sektoru. Nebo např. pro obsazení volného pracovního místa lze velmi operativně přijmout vysoce odborného zaměstnance z přímo řízené organizace, který je odborníkem v předmětné činnosti, zná specifika řídicích subjektů a není nebezpečí prodlení při přechodné době neobsazeného pracovního místa. MZ postrádá řešení uznání praxe vedoucího úředníka stojícího v čele správního úřadu s celostátní působností (např. SÚKL) nebo s krajskou působností (např. KHS).	Vysvětleno. Navrhované ustanovení již v současné podobě upravuje obecně praxi vedoucího zaměstnance podle zákoníku práce „...čtyřletou praxi jako vedoucí zaměstnanec...“.
	7.18 <u>§ 6 odst. 3</u>	Vysvětleno. Navrhované ustanovení již v současné podobě upravuje

	MZ žádá rozšíření pevně stanovených požadavků pro zastávání pracovního místa úředníka. K tomu uvádíme: • pro výkon vybraných vedoucích pracovních pozic je vyžadována minimální praxe ve veřejné správě. Toto ustanovení bude v praxi přinášet mnohé praktické problémy - už jen v tom případě, pokud vznikne zákonem zcela nová agenda a do funkce vedoucího odd./ředitel/zástupce odboru by měl být dosazen vysoce uznávaný odborník ze soukromé sféry - takováto osoba, byť jistě pro státní správu velmi ceněná, by neměla splněno stanovené kvalifikační kritérium spočívající v počtu odpracovaných let ve veřejném sektoru; • je potřebné zahrnout situaci, kdy pro obsazení volného pracovního místa lze velmi operativně přijmout vysoce odborného zaměstnance z přímo řízené organizace, který je odborníkem v předmětné činnosti, zná specifika řídicích subjektů a není nebezpečí prodloužení při přechodné době neobsazeného pracovního místa; • postrádáme řešení požadavků, kdy se bude jednat o vedoucího úředníka stojícího v čele správního úřadu s celostátní (např. SÚKL) nebo s krajskou (např. KHS) působností, kdy by se mělo jednat též o úředníka nejméně s 3-letou praxí nebo s praxí vedoucího úředníka.	obecně praxi vedoucího zaměstnance podle zákoníku práce „...čtyřletou praxí jako vedoucí zaměstnanec...“.
	7.19 <u>K § 9 odst. 2</u> MZ žádá o rozšíření odstavce 2 o možnost obsadit pracovní místo úředníka, vedoucího úředníka přímo bez výběrového řízení úředníkem z přímo podřízeného správního úřadu, nebo jiného správního úřadu se stejným zaměřením. V praxi by to znamenalo, aby bylo možné obsadit volné pracovní místo vedoucího úředníka bez výběrového řízení, např. z krajské hygienické stanice na MZ do sekce ochrany a podpory veřejného zdraví, ze Státního ústavu pro kontrolu léčiv pro práci v oblasti farmacie a cenotvorby léčiv, z ministerstva práce a sociálních věcí na MZ v oblasti odměňování, nebo obsazení úředníka ze zaměstnanců podřízené organizace (příspěvkové nebo ostatní organizační složky státu) v témže pracovním zaměřením, např. z fakultní nemocnice osvědčeného ekonoma na MZ do finančního odboru, apod. <i>Odůvodnění: Návrh MZ směřuje k urychlení obsazování volných míst vhodnými a zkušenými pracovníky.</i>	Rozpor. Výjimky z výběrového řízení by podle názoru předkladatele měly být velmi omezené [i s ohledem na požadavek mezinárodních organizací (např.GRECO), aby místa ve veřejné správě, zejména vedoucí posty byly obsazovány na základě výběrového řízení]. Předkladatel je proto omezuje na situace, kdy jde o obsazování vedoucích pozic úředníky, kteří pocházejí ze stejného prostředí a znají detailně postupy a činnost vykonávanou v daném organizačním útvaru.
	7.20	Vysvětleno.

	<u>K § 11 odst. 3 písm. d)</u> MZ žádá vypustit „den“ a ponechat pouze „nástup do práce“. <i>Odůvodnění: přesný den nástupu lze ve fázi vyhlášení výběrového řízení velmi obtížně stanovit, dostačující je oznámit měsíc, v němž by mělo k nástupu dojít.</i>	Uchazeči by měly známy všechny náležitosti vzniku pracovního poměru už v době, kdy se na volné pracovní místo hlásí.
	7.21 <u>K § 12 odst. 3 písm. d) a odst. 5</u> MZ žádá nahradit „opis z evidence Rejstříku trestů“ textem „výpis z Rejstříku trestů“ <i>Odůvodnění: Požadování opisu z evidence Rejstříku trestů považujeme za nevhodné a příliš přísné.</i>	Rozpor. Cílem navrhovaného zákona je, aby pracovní místa úředníků zastávali nejen odborně vzdělaní, ale i osobnostně kvalitní lidé. Institut odklonů v trestním řízení a institut zahlazení jsou prolomeny již v případě příslušníků bezpečnostních sborů (§ 14 zákona č. 361/2003 Sb.). Na státní úředníky coby stejně významnou skupinu vykonavatelů státní správy by tak měly být kladeny minimálně stejné požadavky jako na příslušníky bezpečnostních sborů (stejným směrem by se podle názoru předkladatele měla ubírat i úprava bezúhonnosti soudců a státních zástupců). „Prolomení“ odklonů v případě státních úředníků je žádoucí i s ohledem na aktuální zkušenosti z amnestie, obdobné problémy ovšem můžou nastat i v případě individuálních milostí.
	7.22 <u>K § 12 odst. 5 a 6</u> MZ žádá o zrušení těchto navrhovaných ustanovení.	Viz vypořádání připomínky 7.21.
	7.23 <u>K § 14 odst. 1</u> MZ žádá o doplnění textu tak, aby ustanovení dávalo správním úřadům možnost „předvýběru“ uchazečů bez jejich účasti s případným stanovením maximálního počtu uchazečů. <i>Odůvodnění: Tímto návrhem MZ sleduje snížení časové náročnosti výběrového řízení při obsazování volného pracovního místa.</i>	Rozpor. Taková úprava při přinesla netransparentnost výběrového řízení, neboť o zařazení uchazeče do výběrového řízení by mohla libovolně rozhodovat výběrová komise.
	7.24	Akceptováno.

	<u>K § 14 odst. 3 písm. c) a odst. 6</u> MZ požaduje uvedení § 14 odst. 3 písm. c) a odst. 6 do souladu. <i>Odůvodnění: Dle odst. 3 písm. c) má být ve zprávě o posouzení uchazečů uveden pouze seznam uchazečů – není tu uveden požadavek na další informace či údaje o uchazečích. Přitom následně v odst. 6 se počítá s tím, že ve zprávě by měly být uvedeny osobní údaje o uchazečích.</i>	Mezi náležitosti zprávy bude doplněno zdůvodnění výběru uchazečů. Pořadí uchazečů nebude ve zprávě uváděno, neboť výběrová komise doporučí vedoucímu úřadu tři nejlepší uchazeče, ze kterých si vedoucí úřadu vybere, a to bez stanovení jejich pořadí. S ohledem na ochranu osobních údajů a osobnost neúspěšných uchazečů budou ve zprávě uvedena pouze jména a příjmení tří nejlepších uchazečů; v případě ostatních uchazečů bude údaj o jménu a příjmení anonymizován.
	7.25 <u>§ 17</u> MZ konstatuje, že odkazem na ustanovení § 39 odst. 12 ZP není dotčeno využití dalších ustanovení doby trvání pracovního poměru, např. sjednání zkušební doby dle § 35 ZP.	Akceptováno. Subsidiarita zákoníku práce ve věcech neupravených navrhovaným zákonem.
	7.26 <u>K § 17 odst. 1 a 2</u> V odstavci 1 je uvedeno, že vedoucí úřadu uzavře s úředníkem pracovní poměr na dobu neurčitou s tím, že <u>se nepoužije § 39 odst. 1 ZP. Ale § 39 zákoníku práce říká, cit.: „(1)–Pracovní poměr trvá po dobu neurčitou, nebyla-li výslovně sjednána doba jeho trvání.“</u> Přitom následně odstavec 2 návrhu zákona uvádí možnost uzavření pracovního poměru na dobu určitou za daných podmínek. <u>Odstavec 1 odporuje textu odstavce 2, proto by měla být odstraněna druhá věta odstavce 1 a současně upraven text odstavce 1 v tom smyslu, že „se pracovní poměr uzavře, až na výjimky, na dobu neurčitou“.</u>	Vysvětleno. Navrhovaný zákon stanoví zvláštní právní úpravu a z tohoto důvodu se vylučuje ustanovení zákoníku práce.
	7.27 <u>K § 18 odst. 1 písm. g)</u> MZ žádá vložit za slovo „předpisem“ slova „<u>pokud tuto skutečnost úředník zjistí</u>“. <i>Odůvodnění: Z navrhovaného ustanovení vyplývá, že úředník je povinen</i>	Vysvětleno. Dodržovat právní předpisy by měli jak úředníci, tak i vedoucí úředníci.

	<i>nadřízeného <u>bezodkladně upozornit na to, že jím vydaný příkaz je v rozporu s právním předpisem</u> a dále informovat vedoucího úřadu. Toto ustanovení přenáší zodpovědnost za dodržování právních předpisů na podřízeného úředníka, ten však nemusí znát předpisy, které nejsou přímo spojeny s jeho agendou.</i>	
	7.28 <u>K § 18 odst. 1 písm. i)</u> MZ žádá úpravu textu před středníkem takto: „<u>mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se úředník při výkonu práce dozvěděl</u>“. <i>Odůvodnění: Navrhované ustanovení stanovuje povinnost „zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dozvěděl při výkonu práce a které v zájmu České republiky nelze sdělovat jiným osobám“. Ale úředník musí zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se při výkonu své práce dozvěděl (např. osobní údaje dotčených osob, informace o kontrolované osobě apod.).</i>	Vysvětleno. Ustanovení bylo upraveno. Nově stanoví pouze povinnosti nad rámec zákoníku práce.
	7.29 <u>K §18 odst. 4</u> MZ žádá ve výčtu nahrazených ustanovení ZP nahradit „ustanovení § 301 až 303 ZP“, ponechat možnost ustanovení § 304 ZP pro případy jiné shodné výdělečné činnosti se souhlasem zaměstnavatele, ale i pro další povinnosti vyplývající ze ZP např. v oblasti dodržování pracovní doby (§ 81 ZP), BOZP (§ 106 ZP), předcházení škodám (§ 249 ZP) a pod. <i>Odůvodnění: Ze znění § 18 odst. 4 „Ustanovení zákoníku práce upravující povinnosti zaměstnanců se nepoužijí“ vyplývá, že se na úředníky nebude vztahovat ani ustanovení ZP § 106 odst 4, to je pracovně lékařské prohlídky, pokyny BOZP, povinnost nepožívat alkoholické nápoje, příp. podrobit se zjištění, zda úředník není pod jejich vlivem, hlášení zdravotních úrazů.</i>	Akceptováno.
	7.30 <u>§ 19 odst. 2</u> MZ žádá upravit první větu takto: „Pracovní hodnocení se provádí v závislosti na potřebě úřadu státní správy, nejméně však jednou za 5 let.“	Rozpor. Pracovní hodnocení jednou za pět let zcela popírá smysl pracovního hodnocení, a to i s ohledem na skutečnost, že pracovní hodnocení bude propojeno s osobním ohodnocením a je rovněž vázáno na skončení

	Odůvodnění: <i>Ponechat prostor pro vedoucího úřadu státní správy pro rozhodnutí i s ohledem na časové vytížení, provozní a organizační nároky a potřeby řízení.</i>	pracovního poměru (v případě opakovaného negativního pracovního hodnocení).
	7.31 <u>§ 21 odst. 5</u> MZ požadujeme upřesnit zápočet doby trvání pracovního poměru k ČR v případech doby výkonu jiné veřejné funkce, a to konkretizací v jakých případech.	Připomínka změněna na doporučující. Předkladatel považuje navrhované ustanovení za dostačující. Co se rozumí výkonem veřejné funkce, příkladmo vymezuje § 201 zákoníku práce.
	7.32 <u>§ 21 odst. 6</u> Postrádáme definici co je „dobrý výsledek“ a co je „vynikající výsledek“. Odůvodnění: <i>Od výsledku se bude odvíjet započítání doby postupu do vyšší úřední hodnosti a nemůže být na subjektivních pocitech hodnotitele.</i>	Vysvětleno. Uvedené výsledky odpovídají závěrům pracovního hodnocení úředníka. V navrhovaném ustanovení bude doplněna charakteristika jednotlivých výsledků pracovního hodnocení tak, aby se zabránilo nejednotnému posuzování pracovního hodnocení.
	7.33 <u>§ 27 písm. c) a d)</u> <u>Možnost</u> dát výpověď v případě, že úředník podle lékařského posudku nesmí konat dosavadní práci a nebo pozbyl-li dlouhodobě zdravotní způsobilost nepovažujeme za relevantní nastalé skutečnosti a <u>požadujeme řešit analogicky jako zákoník práce</u>, tj. přesunout do § 26 návrhu, ale raději do § 31 návrhu jako důvodu pro okamžité zrušení pracovního poměru s navýšeným odstupným (vazba k § 52 odst. d) ZP a 67 odst. 2 ZP). Tím je provázaně požadovaná i úprava návrhu § 6 o zdravotní způsobilosti.	Částečně akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky Ministerstva průmyslu a obchodu (8.18): na konci ustanovení § 27 c) a d) bude doplněna věta „a nelze-li postupovat podle § 26 odst. 2“. Podle mínění předkladatele je úprava navrhovaná připomínkovým místem příliš tvrdá a neumožňuje zohlednit individuální případy (např. situace, kdy by některý z druhů práce nebyl nepřiznivým zdravotním stavem vyloučen).
	7.34 <u>§ 29 odst. 7</u> MZ žádá vymezit speciálně nahrazenou úpravou odvolání z pracovního místa vedoucího zaměstnance konkrétním ustanovením zákoníku práce, a ponechat procesní postup a požadavky podle § 73a ZP.	Akceptováno v modifikované podobě. Odstavec 7 bude upraven tak, že se zákoník práce nepoužije pouze na důvody odvolání z pracovního místa vedoucího zaměstnance a postup zaměstnavatele tak, aby užití některých ustanovení § 73a zákoníku práce nebylo vyloučeno.

	7.35 <u>K § 31 odst. 2</u> MZ žádá o doplnění ustanovení o „v dočasné pracovní neschopnosti“. <i>Odůvodnění: Pokud by ustanovení nebylo doplněno, byli by úředníci v nevýhodném postavení oproti § 53 ZP, který neumožňuje dát zaměstnanci výpověď v ochranné době, to je v době, kdy je zaměstnanec uznán dočasně práce neschopným, pokud si tuto neschopnost úmyslně nepřivodil nebo nevznikla-li tato neschopnost jako bezprostřední následek opilosti zaměstnance nebo zneužití návykových látek, a v době od podání návrhu na ústavní ošetřování nebo od nástupu lázeňského léčení až do dne jejich ukončení; při onemocnění tuberkulózou se tato ochranná doba prodlužuje o 6 měsíců po propuštění z ústavního ošetřování.</i>	Vysvětleno. § 31 odst. 3 bude upraven v tom směru, že se zákoník práce nepoužije pouze na důvody okamžitého zrušení pracovního poměru a § 31 odst. 2 bude zrušen.
	7.36 <u>K § 36 odst. 1</u> MZ žádá zkrátit dobu zpracování individuálních plánů vzdělávání na období 1 roku. <i>Odůvodnění: Při zpracovávání plánů vzdělávání je nutné zohledňovat výši rozpočtu přiděleného na vzdělávací aktivity v daném roce.</i>	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.
	7.37 <u>K § 36 odst. 2</u> MZ žádá doplnit na konci druhé věty KOMU vedoucí úřadu státní správy předá písemné vyhotovení individuálního vzdělávacího plánu.	Akceptováno. Ustanovení bude doplněno. Písemné vyhotovení předává vedoucí úřadu státní správy úředníkovi.
	7.38 <u>K § 38 odst. 1</u> MZ navrhuje blíže specifikovat úroveň znalostí pro vykonání základní úřednické zkoušky (úředníci zařazení v 10. a nižší platové třídě) a vyšší úřednické zkoušky (úředníci zařazení v 11. a vyšší platové třídě). <i>Odůvodnění: Výkon práce zařazené do 10. a nižší plat. třídy je spjat s nižšími</i>	Vysvětleno. Obsah úřednické zkoušky bude podrobněji stanoven v prováděcím právním předpisu, který bude předložen v souladu s čl. 10 odst. 5 Legislativních pravidel vlády v rámci předložení návrhu zákona vládě.

	<i>nároky na duševní vyspělost a kvalifikační vybavenost zaměstnance. Rozsah a hloubka znalostí pro potřeby vykonání základní úřednické zkoušky by měl být nižší než v případě vykonání vyšší úřednické zkoušky.</i>	
	7.39 <u>K § 47 odst. 5</u> MZ žádá přehodnotit, kdo ponese náklady za vzdělávání zaměstnanců v rámci přípravy na úřednickou zkoušku a její vykonání. <i>Odůvodnění:</i> <i>Vzhledem k finanční náročnosti musí být podstatně navýšena příslušná část státního rozpočtu, např. MZ v souvislosti s úspěšnými opatřeními ve státní správě disponuje jen s omezenými finančními zdroji.</i>	Vysvětleno. Profesionalizaci státní správy si nelze představit bez vynaložení nákladů na vzdělávání úředníků. Koncepce vzdělávání státních úředníků vychází z vládou schváleného věcného záměru zákona o úřednících a zaměstnancích veřejné správy a o vzdělávání ve veřejné správě a z tezí zákona o úřednících veřejné správy.
	7.40 <u>K § 48</u> MZ žádá o změnu textu v odst. 3 a 4, § 43 a § 50 a nahradit Ministerstvo vnitra Úřadem vlády, popřípadě Ministerstvem školství mládeže a tělovýchovy. <i>Odůvodnění:</i> <i>Udělování autorizace vysokým školám ze strany MV nepovažujeme za vhodné, jako vhodnější považujeme MŠMT, pokud by nebyla centrální koordinační působnost na Úřadu vlády ČR, jak je již uvedeno v obecné části.</i>	Vysvětleno. Působnost Ministerstva vnitra byla zvolena s ohledem na to, že je předkladatelem navrhovaného zákona a s ohledem na jeho zkušenosti se vzděláváním úředníků územních samosprávných celků. Předkladatelé není známo, že by Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nebo Úřad vlády České republiky projevíly zájem mít působnost v této oblasti.
	7.41 <u>K § 50 odst. 1</u> MZ žádá o doplnění odstavce tak, aby byl jednoznačně daný proces, jak bude Ministerstvo vnitra o zápisu do registru rozhodovat.	Vysvětleno. Proces, na základě kterého Ministerstvo vnitra rozhodne o zápisu zkušebního komisaře do registru zkušebních komisařů, vyplývá z § 50 odst. 2 až 5.
	7.42 <u>K § 50 odst. 3</u> MZ žádá o doplnění odstavce tak, aby bylo jasné i odvolání předsedy a ostatních členů.	Akceptováno. Podle názoru předkladatele je z povahy věci zřejmé, že kdo jmenuje, rovněž odvolává. Ustanovení bude nicméně upraveno podle připomínky.
	7.43 <u>K § 57 odst. 1</u>	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.

	MZ žádá o doplnění textu „pracovní neschopnost“ na „dočasná pracovní neschopnost“	
	7.44 <u>K § 62</u> MZ nepovažuje za vhodné, aby správcem personálního portálu bylo Ministerstvo vnitra. Pro nestrannost získaných a evidovaných údajů požadujeme, aby správcem portálu byl Úřad vlády ČR, příp. vzhledem k věcné stránce činnosti Ministerstvo práce a sociálních věcí. <i>Odůvodnění: Jde o nestrannost úkolů spojených s organizací správy ústředních orgánů státní správy a odkazujeme na zákon č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky.</i>	Přípomínka změněna na doporučující. Projekt „Vytvoření a implementace interaktivního personálního portálu pro potřeby zaměstnanců ve veřejné správě“ je financován z části z Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost (příjemcem dotace je Ministerstvo vnitra) a z prostředků alokovaných v rozpočtu Ministerstva vnitra. Ministerstva vnitra je správcem personálního portálu rovněž s ohledem na to, že je předkladatelem navrhovaného zákona. Předkladateli není známo, že by Úřad vlády České republiky nebo Ministerstvo práce a sociálních věcí projeví zájem být správcem personálního portálu. Předkladatel nadto nesdílí obavy připomínkového místa stran jeho nestrannosti, obzvláště za situace, kdy je již pátým rokem správcem datových schránek, tedy systému, který svým významem personální portál nepochybně převyšuje.
	7.45 <u>K § 63</u> MZ neshledává nezbytnost ani účelnost institutu rady úředníků. <i>Odůvodnění: Ani v důvodové zprávě není vyjasněno, zda je rada úředníků poradní či spolurozhodovací volený orgán. Není zcela zřejmé k čemu bude sloužit, jde o pravomoci, na jakém základě tento volený orgán „stojí“.</i>	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že rada úředníků je v úřadu státní správy zřizována dobrovolně. Úředníkům je tímto institutem dána možnost podílet se na rozhodování vedoucího úřadu státní správy. Působnost rady úředníků vyplývá z jiných ustanovení navrhovaného zákona - člen rady úředníků je členem výběrové komise, podílí se na rozhodování o námitkách proti pracovnímu hodnocení úředníka, kdy je rada úředníků poradním orgánem vedoucího úřadu veřejné správy, vyjadřuje se ke změně systemizace úřadu.

	7.46 <u>K § 71</u> MZ žádá o přehodnocení požadavku na osvědčení podle zákona č. 279/1997 Sb., o některých dalších předpokladech pro výkon některých funkcí obsazovaných ustanovením nebo jmenováním příslušníků Policie České republiky a příslušníků Sboru nápravné výchovy České republiky pro všechny státní úředníky. Zároveň upozorňujeme na vazbu k § 6 odst. 1	Akceptováno.
	7.47 <u>K § 72 odst. 4</u> MZ žádá o změnu textu, místo „podle § 71 do 6 měsíců“ uvést „podle § 71 do 10 měsíců.	Vysvětleno. Předkladatelem navrhovaná doba 6 měsíců pro stanovení prvního individuálního vzdělávacího plánu je dostatečná.
	7.48 <u>K § 76</u> MZ doporučuje zařadit odst. 2, v němž bude stanoveno přechodné období pro úpravu pracovněprávních vztahů podle dosavadních právních předpisů na podmínky podle tohoto zákona v délce nejméně 3 měsíců po dni nabytí účinnosti tohoto zákona.	Přípomínka změněna na doporučující. Předkladatel se domnívá, že přechodné období na úpravu pracovněprávních vztahů nad rámec stávajících přechodných ustanovení není nutné.
8. Ministerstvo průmyslu a obchodu	8.1 <u>Obecně</u> <i>Soulad s programovými dokumenty</i> Návrh zákona je předkládán na základě zásadních dokumentů, kterými jsou Strategie vlády v boji proti korupci na období let 2013 a 2014 a Programové prohlášení vlády. Nově předložený návrh zákona vychází ze snahy zohlednit zásadní koncepční připomínky, které byly uplatněny k návrhu v roce 2012. Pozitivně lze hodnotit rozdělení zákonů upravujících postavení státních úředníků a úředníků územních samosprávných celků. Tímto je umožněno postupně připravit návrh, který by mohl splnit požadavek dodržení soukromoprávní povahy se zachováním některých prvků veřejnoprávní povahy. Tím by mohlo být dosaženo cíle prostřednictvím zákona stabilizovat státní právu. Snaha odstranit účelové změny v organizaci a systemizaci a s tím související spory ohledně odvolání a výpovědních důvodů je zahrnuta v § 26 - § 31. Tato ustanovení by	Akceptováno.

	měla být přehlednější s důrazem na jednoznačné povinnosti vedoucích zaměstnanců . Měla by umožnit prostupnost v rámci státní správy.	
	8.2 <u>Obecně</u> <i>Úřední hodnosti</i> Značná část návrhu se věnuje zavedení „úřední hodnosti“. Podle důvodové zprávy je hlavním důvodem výraz sounáležitosti s vykonávanou činností jako službou veřejnosti a výrazem jisté exkluzivity zaměstnavatele. Z tohoto pohledu není námitek, ale s ohledem na nárůst administrativy s tímto opatřením by bylo vhodné více propracovat využití hodností právě v rámci odpolitizování řízení a zajištění profesionalizace státní správy. Používání hodností by mělo být zohledněno i v § 18 v povinnostech úředníka. Měla by být propracována vazba na hodnocení a následně odměňování úředníků (např. osobní ohodnocení a mimořádné odměny) a jejich transparentnost . V opačném případě se jedná o nadbytečnou byrokracii.	Částečně akceptováno. Vazba úřednických hodností na pracovní hodnocení je uvedena v § 21 odst. 6 návrhu zákona. Právní úprava úředních hodností bude zjednodušena. Používání úřednické hodnosti je oprávněním úředníka, které nezpůsobuje další administrativní zátěž. Každý úředník si s ohledem na délku praxe nebo svou funkci snadno zjistí, která úřednická hodnost mu náleží. V návrhu zákona bude doplněna úprava odměňování úředníků včetně vazby na pracovní hodnocení, a to na základě návrhu zaslaného Ministerstvem práce a sociálních věcí.
	8.3 <u>Obecně</u> <i>Působnost ústředních orgánů</i> Materiál zakládá Ministerstvu vnitra nové úkoly a přisuzuje mu řadu pravomocí (např. personální a vzdělávací aktivity ve státní správě), které nejsou zakotvené v zákoně č. 2/1969 o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy (tzv. Kompetenční zákon), ale vyplývá z nich určité nadresortní postavení vůči ostatním ústředním orgánům státní správy v podobě koordinace, metodického vedení a dohledu nad vykonáváním zákona. Domníváme se, že vzhledem k tomu, že navrhovaný zákon do značné míry vychází ze zákona č. 218/2002 Sb., služební zákon, vhodnějším gestorem by byl podle našeho názoru Úřad vlády, případně MPSV , které bylo předkladatelem původního zákona o státní službě, a to i vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o problematiku pracovněprávních a zaměstnaneckých vztahů, které má uvedené ministerstvo ve své působnosti. Co se týče garance nad oblastí vzdělávání úředníků, doporučujeme součinnost s Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy při zpracovávání prováděcího předpisu ke vzdělávání (především u stanovování obsahu úřednických zkoušek) a dále spolupráci při výběru vzdělávacích institucí oprávněných k poskytování vzdělávání a zabezpečování zkoušek (udělování autorizací). Důvodem je	Vysvětleno. Působnost Ministerstva vnitra byla zvolena s ohledem na jeho předkladatelství navrhovaného zákona. Působnost Ministerstva vnitra se tak zakládá navrhovaným zákonem. Předkladatelé není známo, že by Ministerstvo práce a sociálních věcí nebo Úřad vlády projevily zájem být věcným gestorem navrhovaného zákona.

	skutečnost, že MŠMT má oblast vzdělávání ve své působnosti a rovněž má dlouholeté zkušenosti se spoluprací s vysokými školami.	
	8.4 <u>Obecně</u> <i>Plošné zavedení povinnosti vzdělávání a následné složení zkoušek i pro všechny stávající zaměstnance - úředníky</i> Zákon zakládá povinnost přípravy ke vzdělávání a složení zkoušky pro všechny úředníky s výjimkou vyjmenovaných kategorií (náměstci a političtí pracovníci). S takto navrhovaným opatřením nesouhlasíme a navrhujeme, aby ode dne účinnosti zákona byla výše uvedená povinnost závazná pouze pro nově nastupující úředníky. U stávajících zaměstnanců -úředníků doporučujeme stanovit uznatelnost dosaženého vzdělání a praxe. Jedním z hlavních důvodů je finanční náročnost a značná administrativní zátěž, ale i zaručení stability úřadu. V případě, že nebude výše uvedená připomínka akceptována, požadujeme umožnit zaměstnavateli poskytování výjimek z povinnosti vzdělávání a složení zkoušky. V této souvislosti navrhujeme začlenit do návrhu zákona institut výjimky ve smyslu prominutí přípravy na zkoušku a složení zkoušky z důvodu věku a praxe ve státní správě a dále u těch zaměstnanců, kteří již mají absolvované vstupní vzdělávání následné podle usnesení vlády č. 1542/2005, jehož obsah je v podstatě totožný s obsahem základní úřednické zkoušky.	Částečně akceptováno. V návrhu zákona bude doplněna prostupnost mezi státní správou a samosprávou, úředník územního samosprávného celku, který má zvláštní odbornou způsobilost, nebude muset skládat úřednickou zkoušku. Obdobně i v případě zvláštní odborné způsobilosti správců národních parků a chráněných krajinných oblastí.
	8.5 <u>K § 1</u> Řada pojmů je používána v ustanoveních, která jsou až následně jako základní pojmy vymezeny, dochází k nepřehlednosti a v řadě případů může dojít k nejasnému výkladu ustanovení. Doporučujeme vymezení základních pojmů doplnit (například systemizace pracovních míst, organizace úřadu, útvar, působnost úřadu, podstatná změna podmínek fungování úřadu, vedoucí zaměstnanec a úředník).	Částečně akceptováno. Podle názoru předkladatele jsou uvedené pojmy dostatečně známé jak v praxi, tak v právních předpisech a není nutné je v navrhovaném zákoně definovat. Pojem „podstatná změna podmínek“ bude v důvodové zprávě blíže vysvětlen.
	8.6 <u>K § 3 a § 5</u> V ustanovení je rozpor ve stanovení řídicí struktury úřadu, neboť v § 1 je stanoveno, který řídicí zaměstnanec včetně náměstka není úředníkem. Zároveň je	Vysvětleno. Postavení náměstka člena vlády bylo v zákoně podrobněji upraveno.

	však stanoveno, že pokud bude řídit úředníka, měl by úředníkem být. Je třeba přesněji vyspecifikovat organizaci úřadu a řídicí strukturu a pravomoci vedoucích zaměstnanců.	
	8.7 <u>K § 4</u> Současně se systemizací pracovních míst úředníků je třeba stanovit systemizaci pracovních míst zaměstnanců a organizační strukturu, která vychází z působnosti úřadu. Stanovení systemizace má zajistit stabilitu úřadu, ale není jednoznačně stanoveno, co se myslí podstatnou změnou podmínek pro stanovení systemizace mimo stanovené termíny předložení. Navrhujeme, aby vedoucí úřadu stanovil systemizaci pracovních míst a organizaci jednou za rok v rámci přípravy návrhu rozpočtu a následná úprava může být provedena v souladu se schváleným rozpočtem. Mělo by být stanoveno, že organizační strukturu a systemizaci pracovních míst předloží na Úřad vlády a na Ministerstvo financí současně s návrhem rozpočtu. Diskutabilní je i pevné stanovení počtů pracovních míst v útvech, navrhujeme, aby bylo doporučující.	Částečně akceptováno. Navrhované ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že systemizace bude stanovena na 1 rok a bude ji možné měnit pouze v případě změny působnosti úřadu nebo podstatné změny podmínek, za kterých byla systemizace sestavena. Touto úpravou by měly být zajištěna stabilita pracovních míst úředníků a celého úřadu. Předkladatel nepovažuje za vhodné kazuisticky stanovit, co je myšleno podstatnou změnou podmínek v návrhu zákona. Pojem „podstatná změna podmínek“ bude v důvodové zprávě blíže vysvětlen. V důvodové zprávě bude doplněno, že počty pracovních míst, na jejichž základě lze zřídit pracovní místo vedoucího úředníka, se vztahují k úředníkům i ostatním zaměstnancům.
	8.8 <u>K § 4 odst. 3</u> Podle našeho názoru není vhodné, aby vedoucí úřadu mohl v rámci systemizace sám určit pracovní místa úředníků, u kterých je s ohledem na ochranu veřejného zájmu požadavkem státní občanství České republiky. Určení takovýchto míst by mělo proběhnout na základě předem stanovených objektivních kritérií. V opačném případě by svévolným rozhodnutím vedoucího úřadu mohlo docházet k omezení volného pohybu osob v rámci EU.	Částečně akceptováno. Ve shodě se stanoviskem odboru kompatibility Úřadu vlády ČR (připomínka 16.2) předkladatel konstatuje, že nutnost ochrany veřejného zájmu by se měla vždy posuzovat podle konkrétního případu a nikoliv obecně. Pracovní místa s požadavkem státního občanství České republiky budou muset být stanovena tak, aby byla v souladu s předpisy Evropské unie a judikaturou Soudního dvora EU.
	8.9 <u>K § 6 odst. 3</u> Vzhledem ke snaze České republiky o odbourání požadavků na výkon povolání navrhujeme upravit požadavky praxe pro vedoucího oddělení a jeho zástupce, ředitele odboru a jeho zástupce a vrchního ředitele sekce. Všeobecně jsou	Vysvětleno. Tato skutečnost již vyplývá ze současného znění § 6 odst. 3 „...nebo čtyřletou praxi jako vedoucí zaměstnanec...“ – tedy jakýkoliv vedoucí zaměstnanec podle § 11 zákoníku práce. S ohledem na subsidiaritu zákoníku práce je nadbytečné na něj odkazovat

	takovéto požadavky přijatelné a adekvátní, nicméně je třeba řešit i situaci, kdy mají mít přístup k takovému zaměstnání i zkušení pracovníci z privátní sféry nebo neziskového sektoru.	v poznámce pod čarou.
	8.10 <u>K § 12</u> Nesouhlasíme s podmínkou podání písemné přihlášky, což je finančně, administrativně a environmentálně nepřiměřeně zatěžující a nezohledňuje vývoj v oblasti elektronických komunikací. Není přípustné, aby náležitostí přihlášky bylo číslo občanského průkazu nebo číslo dokladu o povolení k pobytu, jde-li o cizího státního občana, protože toto ustanovení nadbytečně zasahuje do osobních práv žadatele. Pokud by MV trvalo na tomto požadavku, doplnili bychom „nebo číslo pasu, jde-li o cizího státního příslušníka“, protože občan státu Evropské unie nemusí mít povolení k pobytu na území České republiky, a zároveň nemusí mít občanský průkaz.	Částečně akceptováno. Číslo občanského průkazu a číslo dokladu bude vypuštěno. Stanovení povinnosti zaslat přihlášku pouze v elektronické podobě by bylo v rozporu se zásadou rovnosti a zákazem diskriminace. Ustanovení bude upraveno na základě vypořádání připomínky s Ministerstvem dopravy.
	8.11 <u>K § 12</u> Nesouhlasíme s požadavkem na přílohu úředně ověřené kopie dokladu o nejvyšším dosaženém vzdělání, což je finančně, administrativně a environmentálně nepřiměřeně zatěžující. Nesouhlasíme s opatřením souhlasu s poskytnutím opisu z evidence Rejstříku trestů podpisem uchazeče, který je úředně ověřen, nebo uznávaným elektronickým podpisem uchazeče. Elektronickým podpisem disponuje jenom malé množství uchazečů a požadování úředně ověřeného podpisu klade na uchazeče nepřiměřené finanční a administrativní požadavky. Uvedené doklady by měly být vyžadovány pouze po vítězi výběrového řízení.	Částečně akceptováno. Pokud se jedná o souhlas s opatřením opisu z evidence Rejstříku trestů, ustanovení navrhovaného zákona bude upraveno ve smyslu § 16 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb.; po uchazeči se tedy písemný souhlas již požadovat nebude. Úředně ověřená kopie dokladu o nejvyšším vzdělání bude požadována až po vybraném uchazeči před uzavřením pracovního poměru.
	8.12 <u>K § 13 a § 14</u> Výsledky výběrového řízení by měly být pro obsazení volných míst závaznými, při větším počtu uchazečů je počet výběru z 5 nejlepších vysoký, mělo by jít maximálně o 2-3 nejlepší uchazeče a mělo by o vítězi být rozhodnuto jednoznačně.	Vysvětleno. Za řízení úřadu odpovídá vedoucí úřadu, který tudíž musí mít rozhodovací pravomoc ve věci přijetí uchazeče na pracovní místo. Navrhované ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že vedoucí úřadu státní správy si vybere ze třech nejlepších uchazečů, u kterých výběrová komise stanoví pořadí, s tím, že pokud si vedoucí úřadu státní správy vybere jiného než prvního uchazeče, bude svůj výběr muset odůvodnit.

	8.13 <u>K § 15</u> Úkoly vyplývající pro vedoucího úřadu v rámci výběrových řízení a stanovení vnitřní komise lze delegovat podle §64 na vedoucí úředníky, v rozporu s oddělením od politických vlivů je možnost pověření náměstka.	Vysvětleno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že výběrová komise se bude zřizovat i v případě vnitřního výběrového řízení. Pokud se jedná o delegaci práv a povinností vedoucího úřadu státní správy, který je členem vlády, nelze podle našeho názoru vyloučit náměstka člena vlády ze zastupování vedoucího úřadu státní správy, neboť náměstek je zástupcem člena vlády. Vysvětlení bude doplněno do důvodové zprávy
	8.14 <u>K § 19</u> V ustanovení k hodnocení úředníků je nutné vhodným způsobem zamezit konflikt mezi vlivy řídicích politických zaměstnanců a vedoucích úředníků.	Vysvětleno. Podle názoru předkladatele navrhovaná úprava pracovního hodnocení neumožňuje politický vliv na výsledek pracovního hodnocení. S ohledem na skutečnost, že Ministerstvo průmyslu a obchodu neuvedlo, v čem spatřuje uvedený konflikt, nelze se k připomínce konkrétněji vyjádřit.
	8.15 <u>K § 23</u> Návrh předpokládá studijní volno v rozsahu 5 pracovní dnů s náhradou platu pro přípravu na úřednickou zkoušku. Navrhujeme, aby úředníkům dále příslušely v závislosti na odsloužených letech další dny pro samostudium jako motivační prvek či jiný motivační prvek pro další vzdělávání; navíc v rychle se měnící společnosti je vždy potřeba dalšího vzdělávání v oboru, na které však v rámci pracovní doby nezbývá čas.	Vysvětleno. Rozsah benefitů byl předkladatelem zvolen tak, aby úředníkům byly kompenzovány zvýšené povinnosti kladné na ně návrhem zákona a zároveň byl dodržen požadavek na nezvyšování výdajů státního rozpočtu vyplývající z programu „vlády rozpočtové odpovědnosti“. Přiznání dalších benefitů není z tohoto důvodu možné.
	8.16 <u>K § 26 odst. 2</u> Navrhujeme doplnit možnost zařazení úředníka na místo v nižší platové třídě, pokud o to požádá a splňuje kvalifikační požadavky.	Vysvětleno. Podle předkladatele připomínkovým místem navrhovanou možnost upravuje § 26 odst. 2 věta třetí.
	8.17 <u>K § 27</u>	Vysvětleno. Podle předkladatele řeší připomínkovým místem

	Chybí možnost dát úředníkovi standardní výpověď za hrubé porušení nebo opakované porušování pracovních povinností. Návrh by měl komplexně a systémově pracovat s adekvátně zvýšenou mírou ochrany, ale zároveň umožňovat, v případě potřeby, adekvátní postih úředníků.	uvedené případy § 27 písm. a) (výpověď pro opakované neuspokojivé výsledky), neboť součástí pracovního hodnocení je rovněž hodnocení dodržování povinností úředníka, a c) (výpověď z důvodu porušení povinností zdržovat se v době prvních 14 kalendářních dnů trvání dočasné pracovní neschopnosti v místě pobytu a dodržovat dobu a rozsah povolených vycházek podle zákona o nemocenském pojištění, a to zvlášť hrubým způsobem) a § 31 písm. d) (okamžité zrušení pracovního poměru pro porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahující se k úředníkem vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem).
	8.18 <u>K § 27</u> V písm. c) a d) – navrhuje doplnit možnost posouzení jiného zařazení s ohledem na zdravotní stav.	Akceptováno. Na konci ustanovení § 27 c) a d) bude doplněna věta „a nelze-li postupovat podle § 26 odst. 2“.
	8.19 <u>K § 29</u> Uvažuje se pouze se zařazením v hierarchické úrovni vedoucího místa, ale je třeba zároveň zohlednit kvalifikace a odborné předpoklady, v případě jejich nesplnění přistoupit k zařazení na místo úředníka popř. zaměstnance.	Akceptováno. Ustanovení bude zohledňovat kvalifikační předpoklady.
	8.20 <u>K § 29 odst. 6</u> Ve druhé větě je třeba nahradit slova „podle věty druhé“ slovy „podle věty první“.	Akceptováno. Návrh zákona bude upraven podle připomínky.
	8.21 <u>K § 32</u> Domníváme se, že takto široce stanovená konkurenční doložka u pracovníků strukturálních fondů není ani žádoucí, ani efektivní. Podle názoru MPO není nutné vyžadovat konkurenční doložku od běžných pracovníků z oblasti dotační	Částečně akceptováno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že stanovuje zákaz činnosti po dobu 6 měsíců. Zároveň bude zpřesněn okruh úředníků, kterých se konkurenční doložka týká tak, že se budu jednat o o úředníky, kteří rozhodují při zadávání veřejných zakázek nebo při

	politiky EU či veřejných zakázek, navíc finanční zátěž v souvislosti s výplatou šestinásobku průměrného měsíčního platu by byla pro úřady enormní (a nelze ji zajistit vyplácet z fondů EU, ale pouze z rozpočtu úřadu). Pozn.: Jednoletý zákaz činnosti je používán např. u top managementu v bankovníctví, tedy rozhodně ne u všech zaměstnanců banky. Ve výše uvedených případech se tak celoroční konkurenční doložka jeví jako neadekvátní. Navíc smluvní pokuta ve výši šestinásobku průměrného měsíčního platu podle našeho názoru není pro takové pracovníky dostatečnou motivací k dodržování konkurenční doložky – pokud přejdou do privátní sféry, bude jejich plat s největší pravděpodobností několikanásobný. Navrhujeme proto konkurenční doložku stanovit pouze pro vedoucí pracovníky z oboru veřejných zakázek a strukturálních fondů s tím, že zákaz činnosti bude stanoven na 3 - 6 měsíců (dle pozice) a peněžité vyrovnání bude odpovídajícím způsobem tři- až šestinásobkem průměrného měsíčního platu.	výkonu práv a povinností zprostředkovatele při realizaci dotační politiky a programů Evropské unie. Nově upravený přestupek bude doplněn povinností vrátit poměrnou část vyrovnání.
	8.22 <u>K § 38</u> V odst. 1 se uvádí: „Vyšší úřednická zkouška zahrnuje ověření znalostí, schopnosti aplikace těchto znalostí a schopnosti tvůrčí činnosti ...“ Požadujeme upřesnění způsobu přezkušování výše uvedených schopností, vzhledem k tomu, že citovanou formulaci požadujeme za velmi vágní. Vzdělávání by mělo být, kromě úvodních školení, individualizované na oblast, ve které úředník pracuje, a z této oblasti by měl skládat zkoušku. Naopak takto navrhovaná zkouška ze všeobecných základů nepovede k vyšší odbornosti úředníka při výkonu jeho povolání a zbytečně ho zatíží v praxi nepotřebnými informacemi. Proto navrhujeme, aby předmětem zkoušky byly např. pouze 3 okruhy z výše uvedených, vybrané s ohledem na oblast působnosti úředníka. Dále požadujeme, aby došlo k uznávání dosažených kvalifikací.	Částečně akceptováno. Organizace, obsah a průběh úřednické zkoušky bude podle § 44 upraven prováděcím právním předpisem. Teze návrhu prováděcího právního předpisu budou předloženy v souladu s čl. 10 odst. 5 Legislativních pravidel vlády v rámci předložení návrhu zákona vládě. Úřednická zkouška je koncipována jako ověření obecných znalostí o činnosti veřejné správy, sloužící rovněž k zajištění prostupnosti veřejné správy. Specifické znalosti činností jednotlivých úřadů státní správy jsou předmětem průběžného vzdělávání. Návrh zákona bude doplněn o uznávání obecné části zkoušky zvláštní odborné způsobilosti podle zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů a zkoušky zvláštní odborné způsobilosti podle zákona o ochraně přírody a krajiny..
	8.23 <u>K § 47</u> Dochází ke střetu zájmů v MV pokud úřad odpovědný za „autorizaci“ má zajisti	Vysvětleno. Působnost Ministerstva vnitra byla zvolena s ohledem na to, že je předkladatelem navrhovaného zákona a s ohledem na jeho zkušenosti se vzděláváním

	vzdělávání, pokud nebude žádný poskytovatel (viz. obecné připomínky). V § 47 odst. 1 ve větě: „Vzdělávání poskytuje vysoká škola...“ požadujeme doplnit uvedenou formulaci takto: „Vzdělávání poskytuje veřejná vysoká škola...“ Důvodem je skutečnost, že veřejné vysoké školy mají větší pravděpodobnost poskytovat vyšší kvalitu vzdělávání účastníkům z veřejného sektoru. V § 47, odst. 5 se uvádí: „Poskytovatel vzdělávání úředníků může poskytovat vzdělávání úředníků za úplatu“. Tuto formulaci požadujeme upřesnit, neboť z dikce zákona vyplývá, že vzdělávání bude poskytováno za úplatu a náklady ponese vysílající zaměstnavatel.	úředníků územních samosprávných celků. Návrh zákona stanoví, že Ministerstvo vnitra „zabezpečí“, nikoliv že samo bude tuto působnost vykonávat. Pokud soukromá vysoká škola obdržela akreditaci studijního programu od Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, není důvod ji považovat za méně schopnou poskytovat vzdělávání státních úředníků.
	8.24 <u>K § 54</u> V odst. 1 se uvádí: „Ministerstvo vnitra vypracuje na základě písemných zpráv o vzdělávání úředníků za uplynulý kalendářní rok předložených poskytovateli vzdělávání úředníků souhrnnou výroční zprávu o vzdělávání úředníků v ČR za uplynulý kalendářní rok“. Požadujeme přeformulovat výše uvedený text ve smyslu jeho rozšíření o spolupráci se správními úřady, které budou v procesu vzdělávání úředníků v roli objednatele a bez jejich zpětné vazby by uvedená zpráva postrádala reliabilitu.	Povinné vypracování výroční zprávy bude z návrhu zákona vypuštěno.
	8.25 <u>K § 56</u> Navrhujeme, aby zaměstnanec (úředník) nesl náklady až za druhou opravnou zkoušku.	Akceptováno v modifikované podobě. Nelze požadovat po úřadu státní správy, aby nesl náklady za úředníka, který podcenil přípravu na zkoušku. Návrh byl upraven v tom smyslu, že úředník při prvním opakování bude hradit polovinu nákladů, při druhém opakování a nové zkoušce poté všechny náklady.
	8.26 <u>K § 63</u> Doporučujeme vymezit v rámci ustanovení tohoto paragrafu vztahy, spolupráci a působnost Rady úředníků a odborových organizací v souladu se ZP .	Vysvětleno. Rada úředníků je navrhována jako orgán, který se ve vymezených oblastech bude podílet na rozhodování vedoucího úřadu státní správy. Působnost rady úředníků vyplývá z jiných ustanovení navrhovaného zákona - člen rady úředníků je členem výběrové komise, podílí se na rozhodování o námitkách proti pracovnímu hodnocení úředníka, kdy je rada úředníků poradním orgánem vedoucího úřadu veřejné správy, a vyjadřuje se ke změně systemizace úřadu.

	8.27 <u>K § 68</u> Antidiskriminační zákon by měl nabýt účinnosti současně s účinností tohoto zákona a měl by být uveden jednoznačný odkaz.	Akceptováno v modifikované podobě.
	8.28 <u>K § 72</u> Do přechodných ustanovení navrhuje doplnit možnost uznávání zkoušek a kurzů u stávajících zaměstnanců – úředníků, pokud nebude řešeno podle obecných připomínek přímo v Části druhé zákona.	Částečně akceptováno. Zákon na základě výsledků vypořádání připomínek stanoví výjimky ze složení úřednické zkoušky.
9. Ministerstvo pro místní rozvoj	9.1 <u>Obecně</u> Návrh v podobě, v jaké je předložen, nesplňuje cíle, které si klade, tedy zejména odpolitizování, profesionalizaci a stabilizaci státní správy. Není vytvořena funkce státního tajemníka/ředitele úřadu, který by sloužil jako záruka proti politickému ovlivňování výkonu státní správy, naopak většina personálních činností (včetně administrativních) se soustřeďuje v rukou vedoucího úřadu státní správy. V případě členů vlády může člen vlády pověřit výkonem práv a povinností stanových zákonem svého náměstka, který ale není úředníkem! Povinné výběrové řízení je prolomeno řadou výjimek, snad jen požadavek praxe ve státní správě pro vedoucí úředníky může mít pozitivní vliv na profesionalizaci státní správy (ovšem pokud v zákoně zůstane ve stávající podobě). Stabilizace veřejné správy formou nabízených benefitů za zvýšené povinnosti je značně iluzorní – navrhuje se ošatné ve výši cca 6 tis. Kč ročně, o kterém sám předkladatel v důvodové zprávě předpokládá, že z důvodů úsporných opatření zřejmě nebude uplatňováno plošně a zvýšené odstupné, které ale vůbec nesouvisí s kvalitním výkonem státní správy, ale je naopak spojené s tím, že úředník státní správu opustí. To nepředstavuje příliš velký motivační faktor pro kvalitní uchazeče o kariéru ve státní správě. Finanční náročnost – předkladatel se zabývá zejména náklady spojenými s ošatným, hypotetickými počty lidí, kteří odejdou ze státní správy a budou mít nárok na další odstupné, příp. náklady na vzdělání. Důvodová zpráva, ale neřeší finanční náklady peněžitého vyrovnání (§ 33) ve výši 6-ti násobku průměrného	Připomínka změna na doporučující. V souladu s čl. 68 odst. 2 Ústavy České republiky řídí ministerstvo člen vlády (ministr). Ministr je tedy odpovědný za řízení ministerstva včetně řízení personálního a tomu musí odpovídat dostatečné nástroje. Podle názoru předkladatele je proto ústavně minimálně sporné, aby personální pravomoc v ministerstvu byla zákonem svěřena jiné osobě, aniž by toto bylo zohledněno v ústavou daném rozsahu ministrovy odpovědnosti. Ministr by totiž nesl plnou odpovědnost (nejenom politickou) za výkon pravomoci, která by mu však ze zákona nenáležela. Dále je nutno upozornit na skutečnost, že vláda při schvalování věcného záměru zákona o úřednících odmítla možnost zřízení pracovní pozice ředitele úřadu ministerstva, tedy pozice, která by mj. byla nositelem personální pravomoci vůči státním úředníkům v ministerstvu. Pokud se jedná o postavení náměstka člena vlády, úprava jeho postavení byla v návrhu zákona doplněna. Podle názoru předkladatele je navrhovaný zákon schopen zajistit stabilitu, profesionalitu a odpolitizování státní správy, a to zejména stanovením pravidel systemizace, výběrových řízení, výpovědních důvodů a

	měsíčního platu pro zaměstnance, kteří měli v náplni práce dotační politiku a programy EU nebo veřejné zakázky (§32), což bude zejména v rámci Ministerstva pro místní rozvoj ČR velmi nákladné. Navíc tito zaměstnanci nesmějí po dobu 1 roku po skončení pracovního poměru vykonávat přímou podnikatelskou činnost nebo být v pracovním či obdobném poměru k osobě podnikající v tomto oboru, a to pod pokutou ve stejné výši. Je velmi pravděpodobné, že to způsobí potíže při obsazování daných pracovních pozic. Zákon zcela nesmyslně zavádí po vzoru právní úpravy rakousko-uherské institut úřednických hodností, které by dle předkladatele měly mít pozitivní dopad na sociální status úředníka. Požadavek na něco podobného se dle našich informací neobjevil jako zásadní připomínka v žádném z předchozích připomínkových kol, zavedení úředních hodností ve stávající podobě, kdy kromě platových tříd a odpracovaných let hraje roli i výsledek hodnocení, příp. možnost používat předchozí označení i po převedení na nové místo, povede k naprostým zmatkům. O nevhodnosti používání mužských rodů v označeních hodností v případě, kdy je zastává žena, či o zmatcích při společném používání hodností a pracovní funkce ani nemluvě. Dosavadní označování úředníků dle řídicí úrovně (referent, vedoucí oddělení, ředitel odboru, ředitel sekce, náměstek, ev. analogicky v rámci jednotlivých správních úřadů) je dostatečné, jasné a vžitě. Vzhledem k tomu, že úřednické hodnosti nezakládají žádné výhody (finanční, sociální), nesouvisí s žádným kariérním řádem či postupem, a protože by jeho administrace (sledování platových tříd, odsloužených let, násobků let za dobré hodnocení, výjimečného užívání při převezech pracovních míst atd.) byla spojena se značnou personální zátěží, navrhujeme tento institut zcela vypustit. Návrh jednoznačně nedeklaruje, zda půjde o úpravu soukromoprávní či veřejnoprávní (jako např. platný leč neúčinný zákon č. 218/2002 Sb., o službě státních zaměstnanců ve správních úřadech a o odměňování těchto zaměstnanců a ostatních zaměstnanců ve správních úřadech /služební zákon/). Předložený návrh se zdá se být nesystémovou kombinací obou variant. Návrh zákona v sobě nezahrnuje kariérní řád a chybí tak motivační podmínky pro setrvání ve státní správě. Návrh zákona neřeší problematiku „odměňování“, což nadále umožňuje netransparentní a svévolné udělování odměn "vybraným" úředníkům. Máme dále za to, že návrh vede ke zvýšení počtu vedoucích úředníků na celkovém počtu úředníků, což povede ke zvýšeným výdajům ze státního rozpočtu. Z počtu 70 paragrafů je 26 paragrafů věnováno vzdělávání úředníků; dáváme v úvahu vynětí některých podrobností do prováděcích předpisů.	povinného vzdělávání úředníků. Rozsah benefitů byl konstruován s ohledem na program „vlády rozpočtové odpovědnosti“ a tedy s ohledem na současné finanční možnosti. Přiznání dalších benefitů by se neobešlo bez zvýšení finančních nákladů navrhovaného zákona. Navrhovaný zákon přináší pouze možnost, nikoliv povinnost úřednické hodnosti užívat. Pravidla přiznání hodnosti byla na základě výsledků vypořádání připomínek zjednodušena. Kritériem pro přiznání hodnosti je kombinace zařazení v hierarchii úřadu státní správy, platové třídy a praxe (s tou je potřeba pracovat již nyní při stanovování platového stupně). Administrativní náročnost určení úřednické hodnosti je tedy minimální, povinnost potvrzovat aktuální úřednickou hodnost byla modifikována v tom smyslu, že tak bude činěno výlučně na žádost státního úředníka. To, zda je návrh úpravou soukromoprávní nebo veřejnoprávní je pouze teoreticko-právní otázka a je zcela nadbytečné toto deklarovat v navrhovaném zákoně. Navrhovaný zákon obsahuje určité prvky kariérního systému (např. obsazení pracovního místa bez výběrového řízení, zdůraznění praxe v případě vedoucího úředníka). Při zvolené koncepci považuje předkladatel právní úpravu vzdělávání za dostatečně „stručnou“. Právní úprava vzdělávání obsahuje pouze takové instituty, které je nutné upravit zákonnou úpravou, podrobná úprava např. průběhu zkoušky bude obsažena v prováděcím právním předpise.
--	--	---

	Požadujeme v uvedených směrech návrh zákona přepracovat.	
	9.2 <u>Obecně</u> Nutnost přijetí zákona o státních úřednících je zmiňována zejména v souvislosti s předběžnými podmínkami pro programové období 2014 - 2020, tedy s „předem přesně vymezenými podstatnými faktory, které jsou nezbytným předpokladem pro účinné a efektivní splnění specifického cíle investiční priority nebo priority Unie, jsou s plněním tohoto cíle spojeny a mají na jeho účinné a efektivní splnění přímý vliv“ (návrh nařízení k fondům Společného strategického rámce). Na splnění předběžných podmínek je vázáno čerpání prostředků z evropských fondů pro programové období 2014-2020. V oblasti veřejné správy to znamená existenci strategie pro posílení účinnosti správy, včetně přijetí služebního zákona odpovídajícího evropským normám (včetně jeho účinného provádění a politiky lidských zdrojů). Upozorňujeme, že přijetím předkládaného návrhu zákona nebude zajištěno naplnění daných předběžných podmínek a může tak být ohroženo celkové čerpání fondů Společného strategického rámce pro programové období 2014 – 2020.	Rozpor. Podle názoru předkladatele je navrhovaný zákon dostatečným prostředkem k zajištění stabilní, nezávislé a profesionální státní správy. Podle názoru předkladatele je navrhovaný zákon schopen zajistit stabilitu, profesionalitu a odpolitizování státní správy, a to zejména stanovením pravidel systemizace, výběrových řízení, výpovědních důvodů a povinného vzdělávání úředníků.
	9.3 <u>Obecně</u> Jedním z doporučení EK pro Českou republiku je přijmout a provést služební zákon ke zlepšení stability a účinnosti veřejné správy a k zabránění nekalým praktikám. Předkládaný návrh zákona toto doporučení nenaplní v potřebném rozsahu. Přestože se předkládaný návrh zákona snaží o oddělení politických a nepolitických míst v rámci státní správy, nelze říci, že navržená úprava je vyhovující. Při výběru úředníků je například navrhován významný vliv a rozhodovací pravomoc vedoucího úřadu státní správy. Pro zajištění profesionální státní správy je dále významným momentem omezení fluktuace kvalifikovaných pracovních sil, nedomníváme se však, že postup navrhovaný například v ustanovení § 29 odst. 5, kdy je za určitých okolností dána povinnost zaměstnavatele přesunout vedoucího úředníka z jednoho vedoucího místa na jiné bez ohledu na jeho kvalifikaci pro výkon dané činnosti, profesní zaměření a schopnosti, je krok správným směrem. Návrh zákona zcela opomíjí zavedení kariérního systému. Kariérní systém lze přitom považovat za jeden z momentů, které by mohly přispět nejen k motivaci	Částečně akceptováno/částečně vysvětleno. Podle názoru předkladatele je navrhovaný zákon dostatečným prostředkem k zajištění stabilní, nezávislé a profesionální státní správy. V souladu s čl. 68 odst. 2 Ústavy České republiky řídí ministerstvo člen vlády (ministr). Ministr je tedy odpovědný za řízení ministerstva včetně řízení personálního a tomu musí odpovídat dostatečné nástroje. Podle názoru předkladatele je proto ústavně minimálně sporné, aby personální pravomoc v ministerstvu byla zákonem svěřena jiné osobě, aniž by toto bylo zohledněno v ústavou daném rozsahu ministrovy odpovědnosti. Ministr by totiž nesl plnou odpovědnost (nejenom politickou) za výkon pravomoci, která by mu však ze zákona nenáležela. Dále je nutno upozornit na skutečnost, že vláda při schvalování věcného záměru zákona o úřednících odmítla možnost zřízení pracovní pozice ředitele úřadu ministerstva, tedy pozice, která by mj. byla nositelem

	úředníků, ale také k omezení fluktuace a v důsledku tak ke zvýšení stabilizace státní správy. Požadujeme v uvedeném směru návrh zákona dopracovat.	personální pravomoci vůči státním úředníkům v ministerstvu. Navrhovaný zákon obsahuje prvky kariérního systému, které předkladatel spatřuje zejména v obsazování omezeného okruhu pracovních míst úředníků v taxativně vymezených případech úředníky ve stejném úřadu státní správy bez výběrového řízení, požadavku kratší délky praxe při obsazování vedoucích pozic v úřadech státní správy úředníky oproti jiným zaměstnancům, systému úřednických hodností, který je založen na principu, podle kterého v systému úřednických hodností rychleji postupuje úředník, jehož kvalita práce je hodnocena jako nadprůměrná a v zavedení dalšího odstupného, jehož výše se odvíjí od délky pracovního poměru úředníka k České republice.
	9.4 <u>Obecně</u> Zákon se nevztahuje na úředníky územní samosprávy, tj. na zaměstnance na „krajích“ působících v oblastech, kde dochází k čerpání z fondů EU. Není tedy zajištěno odpolitizování, profesionalizace, stabilizace a transparentnost těchto úřadů. EK požadovala zajistit stabilizaci především na pozicích úředníků, kteří se zabývají dotační politikou fondů EU. Je třeba zpracovat novelu zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků.	Vysvětleno. Novela zákona č. 312/2002 Sb. je již připravena.
	9.5 <u>K § 1</u> Odpolitizování státní správy je provedeno ustanovením § 1 odst. 2, kde je taxativním způsobem uvedeno, kdo není považován za úředníka podle tohoto zákona. To považujeme za pozitivní krok v rámci odpolitizování státní správy, nicméně ve vazbě na ustanovení týkající se pravomocí vedoucího úřadu státní správy v rámci obsazování volných pracovních míst (vyhlášení výběrového řízení, jmenování a odvolávání členů výběrové komise, právo neobsadit volné místo žádným z komisí vybraných uchazečů), není navrhovaná úprava dostačující. Požadujeme oddělit možnost politických vlivů v této oblasti mnohem	Částečně akceptováno/částečně vysvětleno. V souladu s čl. 68 odst. 2 Ústavy České republiky řídí ministerstvo člen vlády (ministr). Ministr je tedy odpovědný za řízení ministerstva včetně řízení personálního a tomu musí odpovídat dostatečné nástroje. Podle názoru předkladatele je proto ústavně minimálně sporné, aby personální pravomoc v ministerstvu byla zákonem svěřena jiné osobě, aniž by toto bylo zohledněno v ústavou daném rozsahu ministrovy odpovědnosti. Ministr by totiž nesl plnou odpovědnost (nejenom politickou) za výkon pravomoci, která by mu však ze zákona nenáležela. Dále je nutno upozornit na skutečnost, že vláda

	výrazněji.	při schvalování věcného záměru zákona o úřednících odmítla možnost zřízení pracovní pozice ředitele úřadu ministerstva, tedy pozice, která by mj. byla nositelem personální pravomoci vůči státním úředníkům v ministerstvu. Pokud se jedná o postavení náměstka člena vlády, úprava jeho postavení byla v návrhu zákona doplněna.
	9.6 <u>K § 1</u> V odstavci 2 písm. b) požadujeme určit, která z uvedených osob bude vedoucím úřadu státní správy.	Akceptováno. Legislativní zkratka „vedoucí úřadu státní správy“ je nově zavedena v § 5 odst. 1.
	9.7 <u>K § 1</u> Požadujeme odstavci 2 vypustit slovo „výlučně“, případně nahradit slovy „zčásti nebo zcela“. V takto formulované podmínce lze předpokládat vysoké riziko obcházení ustanovení, a to buď úmyslně, nebo na základě ne zcela jasných výkladů vymezených činností člena vlády ve vztahu k veřejné moci vykonávané správním úřadem. Ve správních úřadech jsou např. pozice poradců a dalších osob blízkých členovi vlády (tiskové a PR odbory, vedoucí kabinetu ministra apod.) zařazeny do běžných procesů rozhodování a tím nevykonávají výlučně činnosti pro člena vlády. V některých případech mohou částečně vykonávat činnosti uložené správnímu úřadu ze zákona (např. zákon o svobodném přístupu k informacím). Přestože se v tomto případě nejedná o činnosti výlučně vykonávané pro člena vlády, mohou být členem vlády zásadním způsobem ovlivňovány.	Vysvětleno. Zaměstnanci uvedení v § 1 odst. 2 písm. b) návrhu zákona jsou vyloučeni z působnosti zákona s ohledem na skutečnost, že vykonávají činnost výlučně pro potřeby člena vlády jako veřejného funkcionáře. Nově bude tato skupina zaměstnanců vymezena v § 2 odst. 3 jako „zaměstnanec, který vykonává poradenské nebo obdobné činnosti pro člena vlády“.
	9.8 <u>K § 1</u> Požadujeme upřesnit, zda se zákon vztahuje i na zaměstnance České republiky zařazené ve státních příspěvkových organizacích zřízených státem (např. Zařízení služeb pro Ministerstvo vnitra, Bytová správa Ministerstva vnitra, Vojenská lázeňská a rekreační zařízení). I když tyto organizace nejsou uvedeny ani v důvodové zprávě, vzhledem ke své činnosti, kdy spravují majetek státu, zabývají se veřejnými zakázkami (tj. činnostmi s vysokou mírou rizika korupce), je	Vysvětleno. Navrhovaný zákon se vztahuje pouze na správní úřady definované v § 1 odst. 3 návrhu zákona, nikoliv např. na příspěvkové organizace.

	nezbytné, aby se i na zaměstnance vykonávající tyto činnosti vztahoval navrhovaný zákon.	
	9.9 <u>K § 2</u> V § 2 není uvedena činnost správa majetku státu (nakládání s majetkem), přestože jde o činnost s vysokou mírou rizika korupce, což je patrné i z dosavadních kauz, a je nezbytné, aby se na osoby vykonávající jeho správu vztahovaly stejné podmínky jako na úředníky. Tato problematika je také řešena v hodnocení dopadů regulace jako jedna z činností, kdy zaměstnanci České republiky ve správních úřadech nebudou podléhat zákonu. S tímto postupem nelze zásadně souhlasit – požadujeme rozšířit okruh činností úřadu státní správy, které jsou náplní práce úředníka, také o správu majetku.	Vysvětleno. V případě činností uvedených v § 2 návrhu zákona se jedná o činnosti, které jsou přímým výkonem působnosti úřadu státní správy nebo s tímto výkonem úzce souvisí a mají zásadní vliv na jeho kvalitu. Na osoby tyto činnosti vykonávající by tak měly být kladeny zvýšené požadavky. Tyto činnosti proto nelze rozšiřovat o další činnosti, které jsou vykonávány jak v úřadu státní správy, tak i v soukromém sektoru, a nejsou tudíž vlastní toliko státní správě. Pojem „správa majetku státu“ je nadto podle názoru předkladatele příliš široký a zahrnuje značné množství zaměstnanců státu.
	9.10 <u>K § 2</u> V písmeni k) požadujeme, aby úředníky byli i ti zaměstnanci úřadu státní správy, kteří vykonávají činnosti související se správou veřejných rozpočtů, a to i v příslušném úřadu státní správy, ve kterém pracují.	Vysvětleno. Viz vypořádání připomínky 9.9.
	9.11 <u>K § 3</u> Není zřejmý důvod úpravy příplatku zástupce vedoucího úředníka limitem (když jiné platové rámce zákon neobsahuje). Navrhujeme vypustit limit 5-15 %.	Vysvětleno. V navrhovaném zákoně bude doplněna právní úprava odměňování státních úředníků. Rozpětí příplatku za vedení bylo stanoveno s ohledem na rozpětí příplatků za vedení u jednotlivých vedoucích zaměstnanců podle § 124 zákoníku práce.
	9.12 <u>K § 4</u> V odstavci 2 upozorňujeme, že systemizace musí být stanovena v souladu s parametry státního rozpočtu. Požadujeme upřesnit, zda bude státní rozpočet rozlišovat prostředky na platy úředníků a prostředky na platy zaměstnanců.	Vysvětleno. V současné době předkladateli není známo, že by v rámci státního rozpočtu měly být rozlišovány finanční prostředky na platy úředníků a na platy ostatních státních zaměstnanců. Tato záležitost je v působnosti Ministerstva financí.
	9.13	Akceptováno.

	<u>K § 4</u> K odstavci 4 upozorňujeme, že pokud se změny systemizace budou týkat pouze nejnižšího organizačního útvaru úřadu státní správy nebo útvaru, jehož je tento nejnižší organizační útvar součástí, a pokud jsou změny na vyšších stupních možné bez omezení, není navrhovaná úprava v souladu s požadavkem na stabilitu úřadu státní správy a pracovních míst úředníků.	
	9.14 <u>K § 4</u> V písmeni d) požadujeme upřesnit, zda pracovní místo zástupce vedoucího úřadu státní správy je totožné s pracovním místem náměstka.	Vysvětleno. Postavení náměstka člena vlády bylo v zákoně podrobněji upraveno.
	9.15 <u>K § 6</u> Požadujeme doplnit požadavek na znalost českého jazyka. Uvedený požadavek nemá diskriminační charakter a patří do výjimek, které může členská země stanovit v zákoně s ohledem na národní zájem, aniž by byla taková podmínka v rozporu s právem EU. Zachování českého jazyka ve výkonu státní správy jako jedné z historických identit lze považovat za národní zájem. V Důvodové zprávě se ve zvláštní části k § 6 sice předpokládá, že úředník rovněž ovládá jednací jazyk stanovený zvláštními právními předpisy (např. § 16 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 76 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád), tato podmínka by však měla být explicitně uvedena přímo v zákoně, čímž se předejde možným problémům v rámci přijímacích řízení a souvisejících odvolacích řízení. Obdobná podmínka je stanovena např. i na Slovensku v zákoně č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v § 19 odst. 1.	Vysvětleno. Požadavek na znalost českého jazyka vyplývá ze zvláštních právních předpisů. Z povahy věci je pak požadavek znalosti českého jazyka uplatněn u pracovních míst, u kterých je nezbytné státní občanství České republiky.
	9.16 <u>K § 6</u> V § 6 požadujeme jednoznačně vymežit vztah navrhované právní úpravy k právní úpravě obsažené v zákoně o uznávání výsledků dalšího vzdělávání. V rámci tohoto je z veřejných zdrojů (ESF a SR) financován projekt, který zahrnuje mimo jiné i sektorovou radu pro veřejné služby a správu. Ta se v návaznosti na Národní soustavu povolání (MPSV) a Národní soustavu kvalifikací (MŠMT) zabývá vytvářením kvalifikačních a hodnotících standardů i pro úředníky státní správy.	Vysvětleno. Aplikace zákona o uznávání výsledků dalšího vzdělávání není navrhovaným zákonem dotčena.

	Uvedené systémy nejsou účelně a hospodárně propojeny a využívány a existuje tedy reálné riziko duplicitního plnění z veřejných zdrojů.	
	9.17 <u>K § 6</u> Upozorňujeme, že termín spolehlivá osoba je vymezen až v § 8. Požadujeme vymezení uvést ještě před § 6.	Vysvětleno. V souladu s čl. 5 odst. 7 legislativních pravidel vlády nelze jako zásadní připomínky označit připomínku, která se týká legislativně technických požadavků.
	9.18 <u>K § 6</u> V odstavci 3 požadujeme doplnit nebo vysvětlit pojem „vedoucí zaměstnanec“. <i>Odůvodnění: V návrhu pojem vedoucí zaměstnanec není definován. Proto požadujeme, aby tento pojem byl v zákoně vyjasněn například odkazem na jiný právní předpis, kde je tento pojem definován. Dále doporučujeme doplnit zástupce vedoucího oddělení.</i>	Vysvětleno. S ohledem na subsidiaritu zákoníku práce je vedoucím zaměstnancem zaměstnanec podle § 11 zákoníku práce.
	9.19 <u>K § 6</u> Upozorňujeme, že § 6 (zejména v oblasti požadavků na délku uznávané praxe podle odstavců 3 a 4) není v souladu s textem důvodové zprávy, část III na str. 27, první odstavec, kde se uvádí: „Rozhodující pro kvalitní veřejnou správu je rovněž zvýšení úrovně řízení, a tedy vedoucích úředníků. Z tohoto důvodu se navrhuje, aby jedním z předpokladů pro jmenování na pracovní místo vedoucího úředníka byla i určitá praxe ve veřejné správě nebo praxe s řízením v nevládních organizacích anebo v soukromém sektoru. Praxe vyžaduje, aby se na vedoucích místech uplatnily již vyzrálé osobnosti mající náležitou odbornou praxi a zkušenosti. Určité zvýhodnění státních úředníků, pokud jde o délku praxe, je činěno za účelem zavedení prvků kariérního systému“. Normativní text zcela pomíjí možnost uznání manažerské praxe v organizacích s jinou právní formou než je stát, i když tato může být přínosem pro výkon kvalitní veřejné správy. Požadujeme doplnit § 6 odst. 3 o možnost uznání odborné praxe s řízením v nevládních organizacích nebo v soukromém sektoru, jak je uvedeno v důvodové zprávě.	Vysvětleno. Navrhovaný § 6 odst. 3 již v současné podobě upravuje obecně praxi vedoucího zaměstnance podle zákoníku práce návrhu zákona „...čtyřletou praxi jako vedoucí zaměstnanec...“. Jedná se o jakéhokoliv vedoucího zaměstnance podle § 11 zákoníku práce.
	9.20	Vysvětleno.

	<u>K § 7</u> V písmeni a) požadujeme upřesnit, jakým způsobem bude zaměstnavatel zjišťovat, že od zahlázení trestu uplynulo alespoň 5 let.	Tuto skutečnost lze zjistit z opisu z evidence Rejstříku trestů (viz § 10 zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů).
	9.21 <u>K § 8</u> Ustanovení § 8 odst. 1 písm. i) požadujeme vypustit. <i>Odůvodnění: Toto ustanovení může být zneužito zejména v případech, kdy úředník již byl shledán vinným z jiného přestupku uvedeného v § 8 odst. 1 písm. a) až h). S ohledem na to, že spolehlivost je jedním ze základních předpokladů pro výkon práce úředníka, je třeba zamezit svévolnému výkladu tohoto ustanovení ze strany zaměstnavatele. Návrh neumožňuje, aby úředník vyslovil nesouhlas s názorem, že přestupek/správní delikt uvedený v § 8 odst. 1 písm. i) zaměstnavatel vyhodnotil jako přestupek/správní delikt, který narušují důvěryhodnost úřadu státní správy.</i>	Akceptováno.
	9.22 <u>K § 9</u> Požadujeme na konec odstavce 1 doplnit větu „Konečný výběr úředníka podléhá souhlasu vedoucího úředníka, v jehož útvaru se volné pracovní místo nachází.“.	Přípomínka změněna na doporučující. Předkladatel vychází z premisy, že za řízení úřadu státní správy odpovídá vedoucí úřadu státní správy, který tudíž musí mít rozhodovací pravomoc ve věci přijetí uchazeče na pracovní místo. Tato jeho kompetence nemůže být omezena souhlasem jeho podřízeného (tj. vedoucího úředníka, v jehož útvaru se volné pracovní místo nachází).
	9.23 <u>K § 9</u> Požadujeme v odstavci 2 za slovo „úředníka“ doplnit slova „se souhlasem vedoucího úředníka, v jehož útvaru se volné pracovní místo nachází“.	Akceptováno v modifikované podobě.
	9.24 <u>K § 9</u>	Vysvětleno. V ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) je přímo uvedeno, že se jedná i o případy převedení na jinou práci.

	V odstavci 2 písm. a) požadujeme upřesnit, zda jde o převedení na jinou práci podle zákoníku práce.	
	9.25 <u>K § 9</u> Požadujeme slova „na žádost“ nahradit slovy „se souhlasem“.	Vysvětleno. Slova „na žádost úředníka“ v § 9 odst. 2 písm. b) znamenají, že jedná o změnu pracovního místa z iniciativy úředníka. Použitím slov „se souhlasem“ by se tak změnil smysl daného ustanovení.
	9.26 <u>K § 9</u> V odstavci 2 písm. d) požadujeme slovo „nejnižšího“ nahradit slovem „nižšího“.	Vysvětleno. Výjimku z výběrového řízení by měli mít pouze úředníci, kteří pocházejí ze stejného prostředí a znají detailně postupy a činnost vykonávanou v daném organizačním útvaru.
	9.27 <u>K § 10</u> Požadujeme s ohledem na zásadu nediskriminace vypustit členění na druhy výběrových řízení.	Akceptováno. Navrhovaný zákon bude upraven v tom smyslu, že budou dva druhy výběrového řízení – vnitřní a vnější.
	9.28 <u>K § 10</u> V odstavci 2 požadujeme slova „určí skupiny zaměstnanců v úřadu státní správy, kteří se mohou vnitřního výběrového řízení zúčastnit“ nahradit slovy „určí podmínky vnitřního výběrového řízení“. <i>Odůvodnění: Obsah slov „určí skupiny“ je nejednoznačný, zřejmě i diskriminační, a nezapadá do kontextu následujících ustanovení.</i>	Akceptováno. Věta druhá v § 10 odst. 2 návrhu zákona bude vypuštěna.
	9.29 <u>K § 11</u> V odstavci 3 požadujeme do výčtu náležitostí Oznámení doplnit informaci o tom, zda se jedná o pracovní poměr na dobu určitou či neurčitou, a dále, pokud se jedná o práci na částečný úvazek, tak velikost tohoto úvazku.	Akceptováno.
	9.30	Akceptováno.

	<u>K § 12</u> Ze znění ustanovení odstavce 2 písm. e) není jasné, proč je po uchazeči o pracovní místo požadováno číslo občanského průkazu. Požadujeme tento požadavek vypustit.	Písmeno e) bude z § 12 odst. 2 návrhu zákona vypuštěno.
	9.31 <u>K § 12</u> Podle odstavce 2 písm. g) je náležitostí přihlášky i podpis uchazeče a není tedy zřejmě možné nadále podávat přihlášky do výběrového řízení prostřednictvím elektronické pošty. Není zřejmé, zda lze poslat scan přihlášky s podpisem nebo musí být přihláška podepsaná zaručeným elektronickým podpisem. Požadujeme v tomto směru návrh zákona dopracovat.	Akceptováno v modifikované podobě. Navrhované ustanovení nevylučuje elektronickou formu přihlášky, z toho důvodu ji lze zaslat jak v listinné podobě, tak v elektronické podobě. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že uznávaný elektronický podpis se nevyžaduje.
	9.32 <u>K § 12</u> V odstavci 2 návrhu zákona požadujeme doplnit, aby přihláška byla podána v úředním tj. v českém jazyce, včetně příloh. V případě, že uchazeč předloží doklad o nejvyšším dosaženém vzdělání mimo území České republiky, požadujeme, aby bylo uvedeno, že tento doklad musí být úředně přeložen do českého jazyka a obsahovat doložku o uznání dosažené výše vzdělání vydané Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy dle platné právní úpravy (tzv. nostrifikační doložka).	Akceptováno.
	9.33 <u>K § 12</u> V odstavci 3 požadujeme písmeno b) vypustit. Navíc není zřejmé, jakým způsobem má být předána úředně ověřená kopie dokladu o nejvyšším dosaženém vzdělání. Podle našeho názoru je kopie tohoto dokladu, poslaná jako příloha e-mailu, pro první kolo výběrového řízení postačující. Požadujeme v tomto směru návrh zákona dopracovat.	Akceptováno v modifikované podobě. Vedoucí úřadu státní správy může nově v oznámení stanovit, že se připojení některých příloh nebo jejich předepsaná forma nepožaduje.
	9.34 <u>K § 12</u> Upozorňujeme, že v případě značného množství uchazečů je navrhovaná úprava	Připomínka změněna na doporučující. Navrhovaná úprava je konstruována tak, aby výběrové řízení bylo transparentní a každý uchazeč měl stejné podmínky, což jiná podoba výběrového řízení, než

	nehospodárná a vysoce časově a administrativně náročná.	stejný postup vůči všem uchazečům o místo úředníka, podle názoru předkladatele nezaručí. Připomínkové místo navíc nenavrhuje, jak výběrové řízení upravit, aby nebylo nehospodárné a vysoce časově a administrativně náročné.
	9.35 <u>K § 12</u> Upozorňujeme na rozpor obsahu § 12 odst. 4 (výzva, aby uchazeč v přiměřené lhůtě doplnil chybějící náležitosti přihlášky nebo její přílohy) a § 14 odst. 1 (vyřazení uchazeče, pokud je podána neúplná přihláška nebo k ní nejsou připojeny požadované doklady).	Akceptováno v modifikované podobě. Návrh zákona byl upraven v tom smyslu, že vedoucí úřadu státní správy vyřadí přihlášku, která nebyla ve lhůtě 5 dnů doplněna. Požaduje-li připomínkové místo, aby neúplné přihlášky mohly být rovnou vyřazeny, aniž by byl uchazeč žádán o jejich doplnění, předkladatel se domnívá, že tento postup by nenaplňoval požadované principy výběrového řízení, tedy aby bylo transparentní a každý uchazeč měl stejné podmínky.
	9.36 <u>K § 12</u> Podle § 12 odst. 5 a 6 je po uchazečích požadováno doložení (resp. udělení souhlasu s poskytnutím) opisu z Rejstříku trestů (dále jen „RT“), který zahrnuje všechny trestné činy, včetně informací o zahlazených nebo zastavených nebo amnestovaných trestných činech. Podle § 71 – Přejícná ustanovení – zaměstnanec v pracovním poměru k České republice zařazený v úřadu státní správy, který vykovává činnosti, které jsou podle tohoto zákona náplní práce úředníka, prokáže splnění podmínky bezúhonnosti výpisem z evidence RT. V opisu z evidence RT se podle § 10 odst. 5 zákona o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, uvádějí všechny údaje o každém odsouzení fyzické osoby nebo o zániku účinků odsouzení právnické osoby, které se opis týká, a všechny údaje o průběhu výkonu trestů a ochranných opatřeních i o zahlazení odsouzení, včetně údajů o cizozemských odsouzeních, na která se hledí jako na odsouzení soudy České republiky. V opise se uvádějí i údaje z evidence podmíněného zastavení trestního stíhání, podmíněného odložení návrhu na potrestání a jiné významné skutečnosti pro trestní řízení, pokud tak stanoví zvláštní právní předpis. Podle § 13 odst. 1 zákona o Rejstříku trestů, se ve výpisu uvedou všechna odsouzení včetně údajů o průběhu výkonu uložených trestů a ochranných opatřeních, pokud se podle zákona na pachatele nehledí, jako by nebyl odsouzen, a to včetně odsouzení cizozemskými soudy, na která se hledí	Akceptováno. V § 71 návrhu zákona bude výpis nahrazen opisem z evidence Rejstříku trestů.

	jako na odsouzení soudy České republiky. Ve výpisu se neuvádějí údaje o pravomocných odsouzeních občanů České republiky soudy jiného členského státu Evropské unie v trestním řízení a údaje navazující na tato odsouzení, a to na základě informací zaslaných jinými členskými státy Evropské unie. Podmínku bezúhonnosti musí splňovat jak „uchazeč“ o místo státního úředníka, stejně tak jako stávající úředník. V tomto případě je tedy „uchazeč“ o místo státního úředníka diskriminován vůči stávajícímu úředníkovi, neboť „uchazeč“ musí prokazovat bezúhonnost v širším měřítku. Požadujeme v této souvislosti sjednotit požadavky na opisy z RT v zákoně tak, aby jak stávající tak i noví úředníci měli stejné podmínky. Požadujeme nahradit slovo „výpisem“ slovem „opisem“.	
	9.37 <u>K § 12</u> V návaznosti na výše uvedenou připomínku je podle navrhovaného znění nesoulad v prokazování podmínky bezúhonnosti uchazeče o místo státního úředníka, který je cizí státní příslušník (občan EU). Součástí výpisu Rejstříku trestů ČR je i výpis z RT státu EU, jehož je osoba státním příslušníkem. Výpis vydaný Rejstříkem trestů ČR po 27. dubnu 2012, o jehož vydání požádala osoba se státním občanstvím jiného členského státu EU, musí obsahovat informace, ze kterých je patrný výsledek dožádání do příslušného členského státu. Pokud příloha výpisu s informacemi od příslušného orgánu členského státu obsahuje údaj o tom, že osoba, které se výpis týká, nemá ve státě, jehož je občanem, záznam (nebo naopak příloha výpisu obsahuje údaje týkající se záznamu o odsouzení), jedná se o informace stejné kvality, jako informace, které jsou výstupem z „tuzemské“ evidence. Pro případ, že o výpis z RT žádá osoba, která je státním příslušníkem jiného členského státu Evropské unie, je nyní dle § 16g odst. 2 zákona Rejstříku trestů, RT uloženo požádat příslušný orgán členského státu, jehož je tato osoba státním příslušníkem, o informace o jeho pravomocných odsouzeních za trestné činy a o navazujících údajích o těchto odsouzeních zapsaných v evidenci tohoto státu. Podle ustanovení § 13 odst. 2 zákona o Rejstříku trestů se informace získané od příslušného orgánu členského státu uvedou v příloze vydávaného výpisu. Citovaná ustanovení se uplatní, pokud příslušný orgán členského státu žádosti vyhoví. Rejstřík trestů ČR nemá možnost ovlivnit, zda a v jaké lhůtě bude žádosti o informace dožádaným členským státem vyhověno. Odpověď na žádost o informace má dožádaný stát v souladu s článkem 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2009/315/SVV, o organizaci a obsahu výměny informací z rejstříku trestů	Akceptováno. Poskytování informací o bezúhonnosti uchazeče z jiného členského státu Evropské unie bude upraveno ve smyslu připomínky Ministerstva spravedlnosti (připomínka 3.20).

	mezi členskými státy, poskytnout do 20 pracovních dnů. Pokud v uvedené lhůtě RT vyžádané informace neobdrží, nemá jinou možnost, než skutečnost, že informace nezískal, vyjádřit v příloze vydaného výpisu. Právě na základě citovaného rámcového rozhodnutí měly členské státy vytvořit podmínky pro vzájemnou výměnu informací z rejstříků trestů, a to úpravou národní legislativy a přizpůsobením svých informačních systémů k tomu, aby výměna informací mohla probíhat elektronicky za užití standardizovaného formátu. Zahájení výměny informací v rámci tzv. systému ECRIS bylo stanoveno na den 27. dubna 2012. Stávající praxe ovšem ukazuje, že řada členských států dosud nevytvořila dostatečné podmínky k naplnění cílů uvedeného rámcového rozhodnutí. V důsledku toho jejich příslušné orgány (rejstříky trestů), ve stanovené lhůtě vyžádané informace neposkytují. Z výše uvedeného vyplývá, že u cizího státního příslušníka (občana EU) se prokazuje podmínka bezúhonnosti výpisem z Rejstříku trestů, nikoli jeho opisem. Je zde tedy nesoulad v požadavcích na rozsah dokládáných okolností u tuzemského uchazeče a cizího státního příslušníka. Požadujeme tento nesoulad odstranit.	
	9.38 <u>K § 14</u> Z odstavce 1 vyplývá, že bude stanovena povinnost pozvat na pohovor všechny uchazeče, kteří splňují podmínky § 6. Upozorňujeme, že splnit takovou povinnost v praxi bude v některých případech nereálné.	Vysvětleno. Navrhovaná úprava je konstruována tak, aby výběrové řízení bylo transparentní a každý uchazeč měl stejné podmínky. K pohovoru budou pozváni pouze uchazeči splňující podmínky v § 15 odst. 2 návrhu zákona. Pohovor je přitom podle § 15 odst. 3 možné nahradit písemným ověřením, které lze využít právě v případě velkého množství uchazečů o pracovní místo úředníka. V navrhovaném ustanovení byla navíc doplněna možnost konat vícekolové výběrové řízení.
	9.39 <u>K § 14</u> V odstavci 2 požadujeme stanovit možnost uskutečnit vícekolové výběrové řízení, kdy v prvním kole výběrová komise vybere uchazeče, kteří nejlépe splňují požadavky na pracovní místo, a ty pozve do druhého kola k pohovoru.	Akceptováno.
	9.40 <u>K § 14</u>	Vysvětleno. Navrhovaná úprava je konstruována tak, aby výběrové

	Vést pohovory podle odstavce 2 se všemi uchazeči je podle našeho názoru velmi neefektivní (60 uchazečů i více na jedno místo) - pohovory je podle našeho názoru efektivní vést jen s uchazeči, kteří postoupí do užšího výběru. Požadujeme v tomto smyslu návrh upravit.	řízení bylo transparentní a každý uchazeč měl stejné podmínky. Pohovor je podle § 15 odst. 3 možné nahradit písemným ověřením, které lze využít právě v případě velkého množství uchazečů o pracovní místo úředníka. V navrhovaném ustanovení byla navíc doplněna možnost konat vícekolové výběrové řízení.
	9.41 <u>K § 14</u> Požadujeme v odstavci 2 větě poslední slova „nahradit nebo“ vypustit. Máme za to, že by nebylo vhodné dávat zákonem možnost pohovor zcela nahradit písemným ověřením. Navíc § 14 odst. 3 předpokládá provedení pohovoru, tj. není zde provázanost na situaci, kdy by pohovor neproběhl.	Připomínka změněna na doporučující. Ustanovení reaguje na situaci, kdy se do výběrového řízení přihlásí velké množství uchazečů. Problematičnost takové situace přitom připomínkové místo ve svých předchozích připomínkách namítalo. Z povahy věci je zřejmé, že pokud byl pohovor nahrazen písemným ověřením, výběrová komise bude vybírat uchazeče po písemném ověřením, přičemž návrh připouští vícekolové výběrové řízení.
	9.42 <u>K § 14</u> Za velmi rizikové považujeme sdělovat podle odstavce 6 všem uchazečům jména a příjmení ostatních uchazečů a jejich pořadí ve výběrovém řízení. Požadujeme tuto povinnost vypustit (sdělovat např. jen počet uchazečů bez jejich identifikace podle jména a příjmení).	Akceptováno v modifikované podobě. Navrhovaného ustanovení vychází z § 9 odst. 5 zákona č. 312/2002 Sb. a mělo by posílit transparentnost výběrového řízení. Na základě připomínky 2.26 bude ve zprávě zároveň uvedeno zdůvodnění výběru uchazečů. S ohledem na ochranu osobních údajů a osobnost neúspěšných uchazečů budou ve zprávě uvedena pouze jména a příjmení tří nejlepších uchazečů; v případě ostatních uchazečů bude údaj o jménu a příjmení anonymizován.
	9.43 <u>K § 14</u> Ustanovení odstavce 9 požadujeme přeformulovat tak, aby nebylo použito slovo „rozhodnutí“. <i>Odůvodnění:</i> Z předmětného ustanovení není zřejmé, zda se jedná o rozhodnutí ve smyslu správního řádu.	Akceptováno. Slova „před rozhodnutím“ budou nahrazena slovy „před obsazením“.
	9.44	Akceptováno.

	<u>K § 14</u> Požadujeme upřesnit, co se stane, když vybraný uchazeč nenastoupí.	
	9.45 <u>K § 15</u> V odstavci 1 požadujeme slovo „obdobně“ nahradit slovem „přiměřeně“ a slova „výběrová komise se nezřizuje“ požadujeme vypustit.	Akceptováno v modifikované podobě. Výběrová komise se bude zřizovat i v případě vnitřního výběrového řízení.
	9.46 <u>K § 15</u> Požadujeme odstavec 2 písm. b) upravit tak, aby nebyl zveřejněn seznam jmen (viz připomínka k § 14 odst. 6). V rámci jednoho úřadu státní správy je informování uchazečů o jejich konkurenci ještě méně vhodné než v případě vnějšího výběrového řízení. Takovéto informace mohou v pracovním kolektivu vyvolat negativní reakce.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno ve smyslu vypořádání připomínky 9.42.
	9.47 <u>K § 15</u> V odstavci 2 požadujeme doplnit následující náležitosti do písemné zprávy: c) identifikace pozice; d) termíny, kdy byly uskutečněny přijímací pohovory; e) zdůvodnění výběru úředníka, který je výběrovou komisí doporučen k přijetí na danou pozici; f) datum vyhotovení písemné zprávy z výběrového řízení; g) jména, pracovní pozice a název útvaru členů hodnotící komise včetně jejich podpisů; h) přiložený text zveřejněného inzerátu.	Akceptováno.
	9.48 <u>K § 17</u> V odstavci 2 jsou taxativně vymezeny důvody, na základě kterých může být s úředníkem uzavřen pracovní poměr na dobu určitou. V odstavci 2 písm. a) je jako důvod uvedeno zajištění výkonu časově omezené působnosti úřadu státní	Akceptováno.

	správy, není však přípustněna možnost zajištění časově omezeného výkonu činnosti v působnosti úřadu státní správy. Řada agend v působnosti úřadů státní správy má předem jasně ohraničený časový rámec a na základě tohoto důvodu by měla být uvedena i možnost na tuto činnost uzavírat pracovní poměry na dobu určitou. Důvodová zpráva k § 17 uvádí, že „při sjednání pracovního poměru na dobu určitou je třeba vždy uvést důvod, proč nebyl tento poměr sjednán na dobu neurčitou. Pokud není uveden žádný důvod, nebo je uveden důvod, který tento zákon nezná, půjde vždy ze zákona o pracovní poměr na dobu neurčitou.“ Požadujeme do § 17 odst. 2 doplnit jako jeden z důvodů pro uzavření pracovního poměru na dobu určitou také zajištění časově omezeného výkonu činnosti v působnosti úřadu státní správy. Zároveň požadujeme (s odkazem na důvodovou zprávu) uvést přímo do textu § 17, že důvod, proč nebyl pracovní poměr sjednán na dobu neurčitou, musí být uveden.	
	9.49 <u>K § 18</u> V odstavci 1 písm. f) požadujeme, aby se omezení vyžadovat údaje po dotčených osobách nevztahovalo pouze na údaje, které lze získat z úřední evidence vedené příslušným úřadem státní správy, nýbrž i na údaje obsažené v základních registrech, k nimž má příslušný úřad státní správy přístup. Sdílení údajů ze základních registrů patří mezi základní principy e-governmentu.	Vysvětleno.
	9.50 <u>K § 18</u> V odstavci 1 písm. g) za nepřipustné stanovit v zákoně povinnost splnit pokyn nadřízeného, který je v rozporu s právním předpisem. Požadujeme vypustit.	Akceptováno v modifikované podobě. Ustanovení vychází z obdobné povinnosti stanovené pro úředníky územních samosprávných celků (§ 16 odst. 1 zákona č. 312/2002 Sb.).
	9.51 <u>K § 18</u> V odstavci 1 písm. m) požadujeme upřesnit, či převedení na jinou práci nebo výpověď z pracovního poměru je úředník povinen oznámit nadřízenému.	Akceptováno.
	9.52	Akceptováno.

	<u>K § 19</u> V odstavci 2 požadujeme poslední větu vypustit. S ohledem na povinnost stanovenou v § 46 odst. 5, kdy „Úředník je povinen zúčastnit se průběžného vzdělávání v rozsahu minimálně 12 vyučovacích hodin ročně.“, což v praxi může znamenat minimálně 2 – 3 školení za rok, bude představovat povinnost dle § 19 odst. 2 neúměrnou zátěž vedoucích pracovníků. Modelový příklad: Velikost odboru se pohybuje průměrně kolem 15 pracovních míst. V případě, že každý pracovník absolvuje 3 akce průběžného vzdělávání za rok (v min. předepsaném rozsahu 12 hod.), to představuje minimálně celkem 45 dílčích pracovních hodnocení + 15 standardních hodnocení prováděných nejméně jednou za rok. V případě modelového odboru to představuje celkem 60 hodnocení, která musí provést nadřízený pracovník, což představuje v průměru 5 hodnocení měsíčně. Pokud mají mít hodnocení skutečnou vypovídající hodnotu, tak se jeví jako optimální jejich frekvence jednou ročně. V opačném případě hrozí, že se tato hodnocení stanou pouhou formalitou, která bude nadřízené pracovníky neúměrně zatěžovat při plnění jejich standardních pracovních povinností.	
	9.53 <u>K § 19</u> Požadujeme upravit odstavec 3 v tom směru, že hodnocení provádí přímý (bezprostředně) nadřízený hodnoceného.	Vysvětleno. Pracovní hodnocení bude propojeno s osobním ohodnocením úředníka. Tím, že hodnocení bude vázáno na poskytnutí osobního ohodnocení, měla by o něm rozhodovat osoba, která rozhoduje o platových prostředcích, což není vždy osoba bezprostředně nadřízená hodnocenému.
	9.54 <u>K § 19</u> V odstavci 8 požadujeme stanovit pravidla pro řízení o námitkách a doplnit, že na řízení o námitkách proti pracovnímu hodnocení se nevztahuje správní řád.	Vysvětleno. Předkladatel považuje navrhovanou úpravu řízení o námitkách za dostatečnou. Řízení o námitkách nebude výkonem působnosti úřadu státní správy v oblasti veřejné správy, nýbrž v oblasti pracovněprávní, správní řád se proto na toto řízení vztahovat nebude.
	9.55 <u>K § 20</u>	Akceptováno. Vládou schválený věcný záměr zákona a vládou schválené teze zákona předpokládají, že státní úředníci

	Požadujeme provázat hodnocení s odměňováním. V navrženém znění je zcela formální, nepůsobí motivačně a postrádá tak jakýkoli hlubší smysl.	budou odměňováni podle pravidel stanovených zákoníkem práce. Zákon nicméně propojí pracovní hodnocení s odměňováním.
	9.56 <u>K § 20 a 21</u> Požadujeme oba paragrafy vypustit. Přestože období před první světovou válkou je charakteristické vysokým společenským kreditem státních úředníků, inspirace sto let starou právní úpravou a terminologií této doby působí v dnešních společenských podmínkách poněkud archaicky. Úřední hodnosti v navržené podobě s sebou nenesou žádné výhody ani pozitiva pro jejich nositele, z návrhu nevyplývá jejich smysl ani účel. Pouhé přidělení úředních hodností nemůže zajistit nezávislou, profesionální a stabilní státní správu.	Připomínka změněna na doporučující. Jak již předkladatel uvedl v důvodové zprávě, považuje za vhodné prostřednictvím úředních hodností vyzdvihnout exkluzivitu zaměstnavatele a odlišit jej od zaměstnavatelů ostatních. Na rozdíl od připomínkového místa se nedomnívá, že by hodnosti neměly žádný přínos i pro konkrétního úředníka. Např. pro řadového úředníka může být určitou motivací dosáhnout ve zrychleném čase vyšší hodnosti náležející obvykle vedoucím úředníkům, bude-li pozitivně pracovní hodnocen, aniž by byl nucen postupovat vertikálně. Vyšší hodnost u takového úředníka může naznačovat jeho přínos a význam pro úřad státní správy, aniž by nutně musel být vedoucím úředníkem. Nadto se nedomnívá, že by terminologie byla překonaná – většina hodností je užívána např. v účinném zákonu č. 361/2003 Sb., s hodnotami počítal i zákon č. 218/2002 Sb. Předkladatel současně respektuje koncepci nového občanského zákoníku, který bude aplikován subsidiárně, jehož terminologie navazuje na předsocialistickou právní úpravu. Pravidla přiznání hodnosti byla na základě výsledků vypořádání připomínek zjednodušena. Kritériem pro přiznání hodnosti je kombinace zařazení v hierarchii úřadu státní správy, platové třídy a praxe (s tou je potřeba pracovat již nyní při stanovování platového stupně). Administrativní náročnost určení úřednické hodnosti je tedy minimální, povinnost potvrzovat aktuální úřednickou hodnost byla modifikována v tom smyslu, že tak bude činěno výlučně na žádost státního úředníka.
	9.57 <u>K § 25</u>	Akceptováno.

	Upozorňujeme, že znění odstavce 1 je v rozporu s presumpcí nevinu. Pokud vedoucí úředník není bezúhonný, nemůže být ani úředníkem.	
	9.58 <u>K § 26</u> V odstavci 1 písm. a) požadujeme zohlednit případy, kdy věcná působnost přejde z jednoho úřadu státní správy na jiný nebo na úřad územního samosprávného celku. Případná úprava se může dotknout i § 25 a 27.	Vysvětleno. Změna působnosti úřadu státní správy není možná bez změny zákona, přechod zaměstnanců pak řeší přechodná ustanovení zákona, kterým se mění působnost úřadu státní správy. V takovém zákoně by pak bylo třeba vyloučit aplikaci § 26 odst. 1 písm. a) zákona o státních úřednících.
	9.59 <u>K § 26</u> V odstavci 1 písm. b) požadujeme upřesnit obsah výrazu „v rámci systemizace“, zda jde o snížení absolutního počtu míst nebo o snížení v jednom útvaru a navýšení v jiném útvaru a zda je snížení počtu zaměstnanců vázáno na termíny, ke kterým se systemizace sestavuje.	Vysvětleno. Slovy „v rámci systemizace“ je míněna systemizace provedená podle § 4 odst. 1 návrhu zákona (na základě výsledků připomínkového řízení bude možné systemizaci provést jednou ročně) a podle § 4 odst. 4 návrhu zákona. Výpověď z tohoto důvodu je možná pouze nelze-li u úředníka postupovat podle § 26 odst. 2, tedy není-li v úřadu jiné vhodné volné pracovní místo.
	9.60 <u>K § 26</u> V odstavci 1 písm. d) požadujeme stanovit pravidla a lhůtu, do které lze po nesložení úřednické zkoušky dát úředníku výpověď.	Vysvětleno. Není zřejmé, jaká pravidla by měla být stanovována, ani smysl lhůty – nesloží-li úředník úřednickou zkoušku je vedoucí úřadu státní správy povinen dát bezodkladně úředníkovi výpověď, nelze-li ho převést na neúřednické místo v úřadu státní správy podle § 26 odst. 3. Tato skutečnost bude doplněna do zvláštní části důvodové zprávy.
	9.61 <u>K § 26</u> K odstavci 2: Požadujeme do právní úpravy zahrnout i situaci, kdy v blízké době nejspíš vznikne volné pracovní místo úředníka s obdobnou náplní práce. Obecně platí, že přirozená obměna pracovníků, jenom z titulu odchodu do důchodu, je v průměru větší než 3% stavu a bylo by přirozené neztrácet zkušeného pracovníka a za 3 měsíce hledat nového.	Vysvětleno. Koncepce zákona o státních úřednících neumožňuje postavit úředníka „mimo výkon činnosti úředníka“ jako je tomu např. u příslušníků bezpečnostních sborů. Navrhovaná úprava by byla finančně náročná, s ohledem na program vlády „rozpočtové odpovědnosti“ ji nelze do návrhu zákona promítnout.
	9.62	Akceptováno.

	<u>K § 29</u> K odstavci 5: Není zcela jasný pojem „stejně hierarchické úrovně“. Přestože se v praxi zřejmě vyskytují případy, kdy jsou pracovní místa vedoucích úředníků obsazována bez ohledu na skutečnost, zda vedoucí pracovník je současně také odborníkem v dané oblasti, nejeví se zcela vhodné tuto praxi zavádět jako povinnost přímo do zákona. Je zde sice dána zvýšená ochrana proti politickým zásahům ve vztahu k odvolání vedoucího úředníka, nicméně návrh zákona zcela rezignuje na profesní kvalitu a odbornost. V rámci jednoho úřadu státní správy mohou být na jednotlivá místa vedoucích úředníků kladeny různé profesní požadavky a ne vždy je možné vedoucí úředníky libovolně bez dalšího zaměnit. Jen obtížně lze takto dosáhnout skutečně profesionální státní správy. Zastáváme názor, že místa vedoucích úředníků by měla být obsazována také s ohledem na profesní kvality vedoucích úředníků. Požadujeme ve výše uvedeném smyslu návrh upravit.	Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že volné pracovní místo musí odpovídat kvalifikaci odvolaného vedoucího úředníka.
	9.63 <u>K § 32 a 33</u> Konkurenční doložka v navrhované podobě je bez odpovídajícího odůvodnění formulována nepřiměřeně široce a ve vztahu k dotčeným osobám velmi diskriminačně. Skutečnost, že úředník má v náplni práce stanovenou některou konkrétní činnost, ještě neznamená, že tento úředník skutečně disponuje informacemi, které by bylo možné v budoucnu zneužít, a zneužití informací v takovém případě je tedy nemožné.	Akceptováno. Ustanovení bude zpřesněno v tom směru, že okruh úředníků, kterých se konkurenční doložka bude týkat, bude omezen na úředníky, kteří rozhodují při zadávání veřejných zakázek nebo při výkonu práv a povinností zprostředkovatele při realizaci dotační politiky a programů Evropské unie. Ustanovení bude dále upraveno v tom smyslu, že zákaz činnosti se bude vztahovat na dobu 6 měsíců po skončení pracovního poměru.
	9.64 <u>K § 32 a 33</u> Z navrhované úpravy není zřejmé, o jaké veřejné zakázky a dotační politiku a programy EU jde. Požadujeme v tomto směru návrh zákona upřesnit.	Vysvětleno. Ustanovení musí být dostatečně obecné, účelem ustanovení je obecně zabránit zneužití informací nabytých v souvislosti s výkonem práce úředníka, jehož druhem práce byly veřejné zakázky nebo dotační politika a programy Evropské unie. Ustanovení bude nicméně zpřesněno v tom směru, že se jedná o úředníky, kteří rozhodují při zadávání veřejných zakázek nebo při výkonu práv a povinností zprostředkovatele při realizaci dotační politiky a programů Evropské unie.

	9.65 <u>K § 32 a 33</u> V současné době není mnoho oblastí, které nejsou dotčeny dotační politikou EU. Vzhledem k tomu požadujeme zvýšit peněžité vyrovnání podle § 33.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že zákaz činnosti se bude vztahovat na dobu 6 měsíců po skončení pracovního poměru, za což bude náležen peněžité vyrovnání ve výši šestinásobku průměrného měsíčního platu úředníka.
	9.66 <u>K § 34</u> Požadujeme upřesnit, zda se má navrhovaná právní úprava vztahovat i na vedoucí úředníky a odkdy se počítá doba trvání pracovního poměru v České republice.	Vysvětleno. Každý vedoucí úředník je zároveň úředníkem, není-li v návrhu zákona stanovena zvláštní úprava pro vedoucí úředníky, platí, že se na něj vztahuje ustanovení, které hovoří o úřednících. Doba trvání pracovního poměru k České republice se počítá od vzniku České republiky, tj. od 1. ledna 1993.
	9.67 <u>K § 34</u> Vzhledem k tomu, že řada správních úřadů má v kolektivních smlouvách sjednány vyšší nároky na odstupné, požadujeme upřesnit, zda kolektivní vyjednávání v této věci bude po přijetí návrhu zákona omezeno.	Vysvětleno. Navrhovaný zákon neomezuje kolektivní vyjednávání, kolektivní smlouva může sjednat vyšší nároky na odstupné. V tomto směru bude doplněna zvláštní část důvodové zprávy.
	9.68 <u>K § 35 a násl.</u> Nároky na vzdělávání (finanční, kapacitní) budou v prvních 3 letech po přijetí zákona vysoké, protože ho budou muset absolvovat všichni dosavadní zaměstnanci státní správy. Zároveň bude nutné dodržovat lhůty stanovené zákonem, což bude pro všechny účastníky velmi náročné. Požadujeme stanovit možnost výjimek – např. pro případy, kdy zaměstnanci doloží, že absolvovali určitý typ vzdělávání v blízkém časovém období před nabytím účinností zákona (eliminace duplicit a zbytečně vynaložených finančních nákladů). Významné to může být zvláště u vzdělávání hrazeného z evropských peněz, kde by teoreticky mohly v této souvislosti vznikat nezpůsobilé výdaje.	Přípomínka změněna na doporučující. Návrh zákona má sjednotit podmínky (a nároky) odborné způsobilosti úředníků úřadů státních správy a úředníků územních samosprávních celků. Je proto nezbytné, aby i oblast vzdělávání, a tedy absolvování úřednické zkoušky bylo odpovídající. Počáteční náklady se (i podle názoru Evropské komise) vždy vrátí v podobě kvalitnější veřejné správy. Osoba, která prokázala zvláštní odbornou způsobilost z obecné části podle zákona č. 312/2002 Sb. nebo zvláštní odbornou způsobilost podle zákona o ochraně přírody a krajiny, nebude povinna skládat úřednickou zkoušku. Zároveň budou stanoveny výjimky ze skládání úřednické zkoušky pro stávající zaměstnance.
	9.69	Vysvětleno.

	<u>K § 39</u> S ohledem na efektivitu vynaložených nákladů požadujeme zrušit ústní část zkoušky. Zkouška by měla probíhat pouze písemnou formou, a to v místě výkonu práce úředníka. Na správný průběh písemné zkoušky může dohlížet zaměstnanec personálního útvaru nebo úředník Ministerstva vnitra.	Úřednická zkouška je koncipována s důrazem na její transparentnost a objektivitu. Eliminací ústní části se může stát pouze formální záležitost.
	9.70 <u>K § 39</u> Nesouhlasíme s tím, aby úřednická zkouška byla veřejná. Požadujeme návrh upravit tak, aby zkouška byla neveřejná.	Připomínka změněna na doporučující. Veřejnost úřednické zkoušky přispěje k její transparentnosti a objektivitě. Stejný postup je zvolen i v případě zkoušky zvláštní odborné způsobilosti úředníků územních samosprávných celků.
	9.71 <u>K § 40</u> Požadujeme upřesnit, zda zkoušený bude zkoušku konat u dosavadního poskytovatele vzdělávání nebo jinde a zda může zaměstnanec změnit poskytovatele vzdělávání, u kterého bude konat zkoušku.	Akceptováno. Vedoucí úřadu státní správy určí poskytovatele vzdělávání, u kterého složí opakovanou nebo novou úřednickou zkoušku po dohodě s úředníkem.
	9.72 <u>K § 40</u> Odstavec 2 požadujeme upravit v tom směru, že pokud úředník úřednickou zkoušku nesloží, měla by následovat výpověď.	Vysvětleno. Nesloží-li úředník úřednickou zkoušku stanovené lhůtě, tj. do 18 měsíců ode dne vzniku pracovního poměru, je dán výpovědní důvod podle § 26 odst. 1 písm. e) návrhu zákona. Namítané ustanovení upravuje novou úřednickou zkoušku, tedy možnost úředníka po druhém neúspěšném opakování zkoušku vykonat, ovšem stále ve lhůtě 18 měsíců ode dne vzniku pracovního poměru.
	9.73 <u>K § 45</u> S ohledem na množství realizovaných projektů z prostředků fondů EU zaměřených na rozvoj měkkých dovedností, nejen vedoucích zaměstnanců, považujeme vzdělávání vedoucích úředníků navržených tímto zákonem za duplicitní. Požadujeme doplnit možnost, aby se vedoucí úředník nemusel účastnit vzdělávání vedoucích úředníků navržených tímto zákonem, pokud prokáže (osvědčením, certifikátem), že se obdobného školení již účastnil. V opačném	Vysvětleno. Cílem povinného absolvování vzdělávání vedoucích úředníků je osvojit si základní mechanismy řízení podřízených. Vzdělávání vedoucích úředníků má nově nastavit požadovaný rozsah znalostí a bylo by kontraproduktivní činit v této oblasti výjimky. Je nutno upozornit i na skutečnost, že by bylo nutno „obdobná“ školení posuzovat, zda jsou skutečně

	případě se jedná o neefektivní vynakládání prostředků. Navíc není z textu patrná časová dotace prezenčního vzdělávání vedoucích úředníků.	„obdobná“. Předkladatel má velmi negativní praktické zkušenosti s institutem uznávání rovnocennosti vzdělávání podle zákona č. 312/2002 Sb., které je administrativně velmi náročné a nepřinášející kýžený efekt.
	9.74 <u>K § 45</u> Požadujeme, aby osvědčení o absolvování úřednické zkoušky a zkoušky vedoucích úředníků, vydávalo Ministerstvo vnitra, nikoliv jednotliví poskytovatelé.	Vysvětleno. Není důvod, aby osvědčení vydávalo Ministerstvo vnitra, poskytovatelé mají údaje o úřednících, kteří u nich absolvovali přípravu na úřednickou zkoušku a přehled o absolventech. Pokud by osvědčení mělo vydávat Ministerstvo vnitra, jednalo by se o zbytečnou administrativní zátěž. Ministerstvo vnitra poskytuje pouze tiskopisy osvědčení.
	9.75 <u>K § 45</u> V odstavci 2 požadujeme zkrátit dobu 36 měsíců, neboť vzdělávání může vedoucí úředník absolvovat již s předstihem jako úředník.	Vysvětleno. Argument, že úředník si může vzdělávání vedoucích absolvovat již s předstihem, nepovažujeme za dostatečný pro zkrácení lhůty. Lhůtu 36 měsíců považuje předkladatel za optimální, a to vzhledem k náplni práce a povinnostem vedoucích úředníků.
	9.76 <u>K § 46</u> Požadujeme, aby průběžné vzdělávání nepodléhalo autorizaci Ministerstva vnitra, ale bylo řešeno každým úřadem samostatně. Požadujeme, aby autorizované vzdělávací společnosti měly v kompetenci pouze povinné vzdělávání úředníků, tj. nikoliv průběžné vzdělávání. Současná úprava je diskriminační zejména pro mikropodniky působící v oblasti vzdělávání, nehledě na zahraniční vzdělávací společnosti. Navíc některé resorty mají uzavřenou smlouvu se vzdělávacími agenturami na zajištění vzdělávání, a to až do poloviny roku 2015. Není možné, aby do tohoto procesu vstoupilo Ministerstvo vnitra a chtělo takovéto společnosti autorizovat a vybírat za to poplatky. Takový postup by podle našeho názoru nebyl v souladu s právní úpravou obsaženou v zákoně o veřejných zakázkách.	Akceptováno. Poskytovatelé průběžného vzdělávání nebudou podléhat registraci Ministerstvem vnitra.
	9.77 <u>K § 48</u>	Připomínka změněna na doporučující. Kontrolní pravomoc ministerstva vnitra vyplývá z § 48

	Požadujeme doplnit kontrolní oprávnění ministerstva vnitra vůči poskytovateli vzdělání a možnost odejmutí akreditace za porušení povinností při poskytování vzdělávání a při zkouškách.	odst. 6 návrhu zákona. Ustanovení bylo doplněno o možnost odejmutí akreditace za porušení povinností při poskytování vzdělávání a při zkouškách. Jde-li o porušení povinností zkušební komisaře (neetické jednání), to je podle názoru předkladatele řešeno v § 51 odst. 6 návrhu zákona, kde jsou stanoveny důvody pro vyškrtnutí zkušební komisaře z registru zkušebních komisařů. Zkušební komisař je tak podle § 51 odst. 6 písm. b) vyškrtnut ze seznamu zkušebních komisařů, jednal-li jako zkušební komisař v rozporu s § 52 odst. 1, tj. nepostupoval při ověřování vzdělávání úředníků nezávisle, nestranně a spravedlivě.
	9.78 <u>K § 55</u> Nesouhlasíme s tím, že účast na úřednické zkoušce podle § 40 odst. 1 nebo 2 se nepovažuje za výkon práce. Požadujeme v tomto směru návrh zákona upravit.	Akceptováno. Ustanovení dopadá na případy, kdy úředník opakuje zkoušku. Nelze požadovat po úřadu státní správy, aby nesl náklady za úředníka, který podcenil přípravu na zkoušku. V těchto případech je úředníkovi poskytnuto pracovní volno bez náhrady platu. Stejnou úpravu obsahuje i zákon č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů.
	9.79 <u>K § 56</u> V odstavci 1 požadujeme stanovit řešení pro případy, kdy úřad státní správy nebude moci nést náklady spojené se vzděláváním úředníků a jejich ověřováním.	Vysvětleno. Finanční náklady úřadů státní správy na přípravu úředníků ke zkouškám lze výrazně snížit využitím e-learningových kurzů, případně i zrušením tzv. vstupního vzdělávání a vstupního vzdělávání následného. Finanční prostředky spojené s přípravou a ověřováním znalostí úředníků nebudou představovat další náklady vůči současnému stavu, neboť mohou být financovány z prostředků alokovaných úřady státní správy na základě usnesení vlády ze dne 30. listopadu 2005 č. 1542 o Pravidlech vzdělávání zaměstnanců ve správních úřadech. Náklady na vzdělávání si u v rámci resortních rozpočtů určuje každý úřad zvlášť. Rozšířením možností vzdělávání bude variabilnější i cena jednotlivých

		poskytovatelů. V situaci proreformních opatření nelze vytvořit „záchytný“ plán pro jednotlivé úřady.
	9.80 <u>K § 56</u> Nesouhlasíme s tím, že náklady spojené s přípravou a účastí na úřednické zkoušce podle § 40 odst. 1 nebo 2 má nést úředník. Požadujeme odstavec 2 vypustit.	Připomínka změněna na doporučující. Podle předkladatele není důvod, aby náklady opakované zkoušky nesl úřad státní správy. Důsledky případného podcenění přípravy úředníka na úřednickou zkoušku nemůže nést úřad státní správy. Stejnou úpravu obsahuje i zákon č 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků. Návrh zákona dává úředníkovi v podobě možnosti podat námitku proti postupu zkušební komise (§ 42 návrhu zákona) dostatečný prostředek bránit se proti postupu zkušební komise v případě, že při úřednické zkoušce neuspěl. Ustanovení bylo dále upraveno v tom směru, že náklady spojené s prvním opakováním úřednické zkoušky nese úředník v poloviční výši.
	9.81 <u>K § 59</u> Požadujeme, aby osvědčení o absolvování úřednické zkoušky a zkoušky vedoucích úředníků, vydávalo Ministerstvo vnitra (viz připomínka k § 45).	Vysvětleno. Není důvod, aby osvědčení vydávalo Ministerstvo vnitra, poskytovatelé mají údaje o úřednících, kteří u nich absolvovali přípravu na úřednickou zkoušku a přehled o absolventech. Pokud by osvědčení mělo vydávat Ministerstvo vnitra, jednalo by se o zbytečnou administrativní zátěž. Ministerstvo vnitra poskytuje pouze tiskopisy osvědčení.
	9.82 <u>K § 62</u> V odstavci 4 požadujeme doplnit, jakému okruhu úředníků bude přístupná evidence volných pracovních míst úředníků.	Akceptováno. Ustanovení bude doplněno ve smyslu připomínky.
	9.83 <u>K § 63 a 73</u> Požadujeme upřesnit, zda rada úředníků nadřízeného úřadu plní i úkoly rady úředníků při výběrovém řízení.	Vysvětleno. Na základě připomínky Ministerstva práce a sociálních věcí (2.60) byl z ustanovení § 63 vypuštěn odstavec 10.
	9.84	Akceptováno v modifikované podobě.

	<u>K § 75</u> V odstavci 2 požadujeme slova „do 3 let“ nahradit slovy „do 6 měsíců“.	Na základě výsledků připomínkového řízení bylo dohodnuto, že prvních 12 komisařů nebude skládat úřednickou zkoušku.
	9.85 <u>K důvodové zprávě</u> Náklady na personální portál, vyčíslené v důvodové zprávě, považujeme za nepřiměřeně vysoké.	Vysvětleno. Jedná se reálné vyčíslení nákladů na vytvoření a správu tohoto informačního systému veřejné správy.
	9.86 <u>K důvodové zprávě</u> Požadujeme ve zvláštní části důvodové zprávy k § 1 uvést, z jakého důvodu je Ústav pro studium totalitních režimů považován za správní úřad.	Akceptováno. Důvodová zpráva bude doplněna ve smyslu připomínky.
	9.87 <u>K důvodové zprávě</u> Požadujeme ve zvláštní části důvodové zprávy k § 6 doplnit odůvodnění požadavku na délku praxe 15 let.	Akceptováno v modifikované podobě.
	9.88 <u>K důvodové zprávě</u> Upozorňujeme, že podle zvláštní části důvodové zprávy k § 24 je ošatné určitou kompenzací zvýšených povinností úředníka. V případě maximálních úsporných opatření s cílem minimalizovat počet pracovních míst, kterým bude náležet ošatné, v podstatě nepůjde o kompenzaci zvýšených povinností všech úředníků.	Akceptováno. Zvláštní část důvodové zprávy bude ve smyslu připomínky upravena.
10. Ministerstvo zemědělství	10.1 <u>Obecně</u> V úvodu návrhu zákona chybí vymezení pojmů. Z dalšího textu není zcela zřejmé, kdo je považován za „vedoucího úřadu státní správy“ a použití tohoto pojmu v dalším textu je v některých případech nesrozumitelné (např. § 14 odst. 1 a 6; § 14 odst. 3). Domníváme se, že pro větší srozumitelnost by bylo vhodnější zachování dosavadního pojmu „zaměstnavatel“ (zákoník práce) nebo u některých	Částečně akceptováno/vysvětleno. Vedoucím úřadu státní správy je osoba, která stojí v čele úřadu. Pro zpřesnění bude upraveno zavedení legislativní zkratky v § 1 odst. 2 písm. b) a zpřesněno v důvodové zprávě. Tento pojem byl zvolen namísto pojmu zaměstnavatel s ohledem na § 9 zákoníku práce, podle kterého za Českou republiku v pracovněprávních vztazích jedná

	ustanovení doplnit „vedoucí úřadu státní správy zajistí ... určitou činnost“.	a práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů vykonává organizační složka státu, která jménem státu v základním pracovněprávním vztahu zaměstnance zaměstnává.
	10.2 <u>K § 2</u> • Navrhujeme toto znění písmene l): „l) správa informačních systémů veřejné správy nebo provozních informačních a komunikačních systémů a uživatelské podpory“ • Navrhujeme doplnit další písmena tohoto znění: - „realizace finanční kontroly podle jiného právního předpisu - činnost manažera systémů jakosti dle ISO“. <i>Odůvodnění:Náplní práce úředníka by měla být rovněž správa provozních informačních a komunikačních systémů a uživatelská podpora z důvodu minimálně stejné úrovně náročnosti této činnosti jako u správy informačních systémů veřejné správy.</i> <i>Dále by náplní práce úředníka jistě měla být také realizace finanční kontroly formou předběžné, průběžné a následné řídicí kontroly, včetně služby interního auditu (jiným právním předpisem, podle kterého se při realizaci finanční kontroly postupuje, je v současné době zákon č. 320/2001 Sb.).</i> <i>V neposlední řadě by mezi náplň práce úředníka měla být zařazena i činnost manažera jakosti, a to s ohledem na její odbornost a specifčnost.</i>	Vysvětleno. Předkladatel se domnívá, že připomínkovým místem navrhované činnosti „dozor a dohled“ lze subsumovat pod činnost uvedenou v § 3 písm. g) návrhu zákona, tedy pod pojem „kontrola“. V souvislosti s přijetím zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), dochází k nahrazování pojmů „dozor“ a „dohled“ pojmem „kontrola“. Pojmy „dozor“, „dohled“ a „kontrola“ se v právním řádu České republiky používají promiscue. V § 3 písm. g) bude doplněn odkaz formou poznámky pod čarou na zákon č. 255/2012 Sb. Dále bude do § 3 doplněna „finanční kontrola“ ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 320/2000 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole)“, tedy „vnější finanční kontrola“. V tomto smyslu bude doplněna zvláštní část důvodové zprávy. Interní audit je již obsažen v § 3 písm. o) návrhu zákona.
	10.3 <u>K § 3 odst. 3 ve vazbě na § 5 odst. 4</u> Z ustanovení § 3 odst. 3 není patrné, zda by příplatek za vedení příslušel i zaměstnanci, který má sice v pracovní náplni stanoveno zastupování vedoucího oddělení, ale pracovní místo tohoto zástupce není zřízeno. Z ustanovení § 3 odst. 2 vyplývá, že vedoucím úředníkem je pouze ten zaměstnanec, který je zařazen na zřízeném pracovním místě tohoto zástupce. Z tohoto důvodu požadujeme znění § 3 odst. 3 upravit takto: <i>„Úředníkovi zařazenému na zřízeném pracovním místě zástupce vedoucího úředníka v čele nejnižšího organizačního útvaru....“</i>	Akceptováno.
	10.4	Akceptováno.

	<u>K § 4 odst. 1</u> Požadujeme vypustit v odstavci 1 slova „<i>a uvedení úřední hodnosti</i>“ – úřední hodnosti jsou vztaženy k osobě, nikoliv k pracovnímu místu – udělení úřední hodnosti je vázáno na vykonání úřednické zkoušky a odpracování příslušných let. Nelze stanovit v systemizaci.	
	10.5 <u>K § 6 odst. 4</u> Navrhované znění předpokládá „jmenování na pracovní místo“, v celém návrhu však není upraveno, která pracovní místa jsou obsazována „jmenováním“. Domníváme se, že je nezbytné v daném směru návrh doplnit.	Vysvětleno. Jmenování na pracovní místo upravuje § 33 zákoníku práce. S ohledem na subsidiaritu zákoníku práce vůči navrhovanému zákonu, použije se ve věcech neupravených navrhovaným zákonem zákoník práce.
	10.6 <u>K § 7</u> Požadujeme vypustit písmena b) a c). Z hlediska bezúhonnosti se jedná o nevhodná ustanovení, protože zejména spáchání úmyslného trestného činu může vždy narušit důvěryhodnost úřadu státní správy.	Vysvětleno. S ohledem na charakter institutu odklonů v trestním řízení a zahlazení odsouzení se zmírňuje požadavek zákona obdobně jako v § 14 zákona č. 361/2003 Sb.
	10.7 <u>K § 8 odst. 1</u> Požadujeme vypustit ustanovení písm. g) – přešůpek proti občanskému soužití, neboť tento přešůpek není objektivním hlediskem pro posouzení spolehlivosti pro výkon práce úředníka a dále zde hrozí možnost zneužitelnosti.	Vysvětleno. Cílem navrhovaného zákona je, aby pracovní místa úředníků zastávali nejen odborně vzdělaní lidé, ale i osobnostně kvalitní lidé. Přestupky uvedené v § 8 odst. 1 návrhu zákona byly zvoleny s ohledem na jejich souvislost s veřejnou správou nebo s požadavky kladenými na úředníka ve vztahu k jeho osobní způsobilosti.
	10.8 <u>K § 9 odst. 2 písm. d)</u> Žádáme slovo „nejnižšího“ nahradit za slovo „nižšího“, pokud by se např. obsazovalo místo vrchního ředitele, nemohlo by se podle stávajícího znění obsadit ředitelem odboru.	Vysvětleno. Na základě požadavků jiných připomínkových míst bude výjimka z výběrového řízení omezena toliko na pozici vedoucího nejnížšího organizačního útvaru. Důvodem je teze, že výjimku z výběrového řízení by měli mít pouze úředníci, kteří pocházejí ze stejného prostředí a znají detailně postupy a činnost vykonávanou v daném organizačním útvaru.

	10.9 <u>K § 11 odst. 2</u> Navrhujeme doplnit minimální lhůtu, po kterou bude oznámení o výběrovém řízení zveřejněno, aby bylo výběrové řízení nediskriminační. S přihlédnutím k § 11, odst. 3 písm. i) navrhujeme tuto lhůtu stanovit na 20-30 dní.	Vysvětleno. Vyplývá již z § 11 odst. 3 písm. i) návrhu zákona. Oznámení musí být zveřejněno minimálně 15 dnů před lhůtou pro podání přihlášky.
	10.10 <u>K § 12 odst. 2</u> Požadujeme vypustit písm. b) – hledisko věku (tj. datum narození), neboť může být z pohledu rovného přístupu považováno za diskriminační hodnotící kritérium, datum narození není pro posuzování uchazeče o volné pracovní místo v rámci výběrového řízení podstatné.	Vysvětleno. Datum narození je důležitým údajem při identifikaci uchazeče (např. z důvodu doručování tomuto uchazeči), a proto ho nelze vypustit. Tento údaj se uvádí např. i v přihlášce uchazeče o pracovní místo úředníka územního samosprávného celku (§ 7 odst. 4 zákona č. 312/2002 Sb.). Podle názoru předkladatele nemůže při výběrovém řízení v podobě, v jaké je navrhován v návrhu zákona, dojít k diskriminaci uchazeče na základě věku pouze s ohledem na skutečnost, že v přihlášce uchazeč uvádí datum svého narození. K pohovoru musí být pozváni všichni uchazeči, kteří splňují podmínky uvedené v § 15 odst. 2. I kdyby uchazeč datum narození v přihlášce neuvedl, jeho přibližný věk jistě vyjde najevo při osobním kontaktu s výběrovou komisí. Pravidla výběrového řízení jsou nicméně podle předkladatele nastavena dostatečně tak, aby uchazeč nemohl být z důvodu věku diskriminován.
	10.11 <u>K § 20</u> Ustanovení o zařazování do úředních hodností je potřeba upravit tak, aby reflektovala, že do 31. 12. 2003 měla stupnice platových tarifů pouze 12 tříd, a dále, jak postupovat v případech, kdy pracovní poměr k ČR netrval nepřetržitě, zda tyto doby počítat či ne.	Vysvětleno. Úřední hodnosti budou reflektovat stav k 1.1. 2014 (účinnost návrhu zákona), tj. rozhodné pro přiznání úřední hodnosti je platová třída, ve které je úředník zařazen k tomuto datu. Podle názoru předkladatele, pokud návrh zákona výslovně nestanoví podmínku nepřetržitého trvání pracovního poměru, platí, že se doby počítají. Navrhovaná úprava se tudíž jeví nadbytečná. Toto vysvětlení bude doplněno do důvodové zprávy.
	10.12	Akceptováno.

	<u>K § 26 odst. 2, věta druhá</u> Žádáme doplnit za slova volné pracovní místo slova „odpovídající kvalifikaci úředníka“.	Ustanovení bude upraveno podle připomínky.
	10.13 <u>K § 27 písm. a)</u> Pokud pracovní hodnocení úředníka obsahuje opakovaně závěr, že pracovní výsledky jsou neuspokojivé, nedá se předpokládat, že by trval zájem úřadu takového úředníka nadále zaměstnávat na jiných pracovních místech. Požadujeme vypustit část věty „<i>a nelze-li postupovat podle § 26 odst. 2 věty druhé až čtvrté</i>“.	Částečně akceptováno/vysvětleno. Pracovní hodnocení se váže ke konkrétnímu pracovnímu místu, neuspokojivé hodnocení úředníka, který vykonává náročné, vysoce odborné činnosti neznamena, že tento úředník nemůže dosahovat uspokojivých výsledků na jiném pracovním místě. Ustanovení zároveň představuje určitou ochranu úředníka před subjektivním pracovním hodnocením, které na něj může mít vážný dopad. Ustanovení bude nicméně upraveno v tom směru, že se postupuje podle § 26 odst. 2 věta třetí až čtvrtá. Dále bude v návrhu zákona uvedeno, že pracovní hodnocení úředníka se provádí jednou ročně a pokud hodnocení bude obsahovat závěr, že úředník dosahuje neuspokojivých výsledků, smí se toto hodnocení opakovat nejdříve po 3 měsících.
	10.14 <u>K § 29 odst. 4</u> 2. věta – neplnění předpokladů podle § 6 odst. 1 písm. b) – pokud nesplňuje tyto předpoklady, nemůže být úředníkem a nelze použít postup podle § 26 odst. 2 – požadujeme přeformulovat znění odstavce 4 – z 2. věty vypustit slova „písm. b)“ a vložit větu třetí: <i>„..... Odvolá-li vedoucí úřadu státní správy vedoucího úředníka z pracovního místa z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. c), postupuje dále podle § 26 odst. 2 obdobně. Odvolá-li vedoucí úřadu státní správy vedoucího úředníka z pracovního místa z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. b), postupuje dále podle § 26 odst. 3 obdobně.“</i> - poslední věta - pokud pracovní hodnocení vedoucího úředníka obsahuje opakovaně závěr, že pracovní výsledky jsou neuspokojivé, nedá se	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.

	předpokládat, že by trval zájem takového úředníka nadále zaměstnávat na jiných vedoucích pracovních místech. Požadujeme proto na konec věty doplnit „... <i>podle odstavce 6, věty třetí</i>“.	
	10.15 <u>K § 29 odst. 6, věta druhá</u> Požadujeme nahradit slovo „druhé“ za slovo „první“.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.
	10.16 <u>K § 29 odst. 7</u> Návrh stanoví, že ustanovení zákoníku práce se na odvolání z pracovního místa vedoucího pracovníka nepoužijí. Zákoník práce však v § 73a upravuje podmínky odvolání v podstatně konkrétnějším rozsahu, včetně úpravy podmínek poskytnutí či neposkytnutí odstupného po odvolání. Pokud je v této oblasti vyloučena působnost zákoníku práce, je nutné doplnit konkrétní podmínky odvolání vedoucího úředníka v tomto návrhu.	Vysvětleno. Do návrhu zákona bude doplněno, že vedoucímu úředníkovi odvolanému z důvodu zrušení pracovního místa vedoucího zaměstnance, z důvodu vyžaduje-li to zájem České republiky nebo zájem přijímajícího státu a jde-li o vedoucího zastupitelského úřadu, a z důvodu neabsolvování vzdělávání vedoucího úředníka, kterého nelze zařadit na jiné pracovní místo, bude náležet odstupné a další odstupné.
	10.17 <u>K § 34 odst. 1</u> Doplnit důvod uvedený v <i>§ 29 odst. 1 písm. a)</i> návrhu - zrušení pracovního místa vedoucího úředníka. Částečně by to řešilo připomínku k § 29 odst. 7.	Akceptováno.
	10.18 <u>K § 36 odst. 2</u> Obecně k odst. 2 - v první větě uvedeného odstavce není zřejmé, kam a komu bude vedoucí úřadu státní správy předávat vzdělávací plán.	Akceptováno. Ustanovení bude doplněno. Písemné vyhotovení předá vedoucí úřadu státní správy úředníkovi.
	10.19 <u>K § 38</u> Požadujeme doplnit odstavec 4 – nahrazení úřednické zkoušky příslušným odborným vysokoškolským vzděláním v oboru právo nebo veřejná správa, které požadavkům úřednické zkoušky zcela odpovídají: <u>„(4) Přípravu na úřednickou zkoušku a složení úřednické zkoušky lze nahradit</u>	Rozpor. Zkouška bude povinná pro všechny úředníky bez rozdílu dosaženého vzdělání. Vzdělání úředníků musí být v obecné rovině stejné. Absolventi v oboru právo nebo veřejná správa mají pouze znalostní výhodu, která jim umožní rychle a zdárně absolvovat zkoušku

	<u>vysokoškolským vzděláním v magisterském studijním programu v oboru právo nebo v oboru veřejná správa.</u>	Je třeba rovněž poukázat na problematičnost uznávání rovnocennosti zkoušek či vzdělání, které představuje značnou zátěž pro subjekt, který má aplikovat uznání rovnocennosti vzdělávání a představuje i potenciální korupční riziko.
	10.20 <u>K § 39 a násl.</u> Ustanovení § 39 neřeší případ, kdy úředník je v písemné části hodnocen kvalifikačním stupněm „vyhověl“ a v ústní části kvalifikačním stupněm „nevyhověl“. Zákon by měl stanovit, zda v případě opakování zkoušky bude muset opakovat obě části (jak ústní, tak písemnou) nebo pouze tu část zkoušky, ve které nevyhověl (ústní). Z důvodu hospodárnosti požadujeme, aby zkoušený opakoval jen tu část, ve které „nevyhověl“.	Akceptováno. Ustanovení bude v tomto směru doplněno.
	10.21 <u>K § 40 odst. 2 věta třetí</u> Žádáme nahradit slova „6 měsíců“ slovy „2 měsíců“. Pokud by zůstalo opakování zkoušky až po 6 měsících, tak není reálné stihnout roční lhůtu pro získání úřednické zkoušky.	Akceptováno v modifikované podobě. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že úředník bude povinen absolvovat první pokus úřednické zkoušky do 12 měsíců od vzniku pracovního poměru, přičemž úředník bude povinen úřednickou zkoušku složit do 18 měsíců od vzniku pracovního poměru. Nesložil-li úřednickou zkoušku do 18 měsíců, bude dán výpovědní důvod.
	10.22 <u>K § 71 a násl. - Přechodná ustanovení</u> V důvodové zprávě se uvádí, že tento zákon by se měl vztahovat na cca 120 tis. stávajících úředníků státní správy. Dle § 72 by všichni tito úředníci měli složit do 3 let od nabytí účinnosti zákona úřednickou zkoušku. Vezmeme-li v úvahu pouze časové hledisko, pak uvažujeme-li s minimální dobou pro složení úřednické zkoušky 30 minut (ústní část, kterou nelze absolvovat s větším počtem úředníků současně), představuje to celkem 60 tis. hodin nutných jenom pro složení úřednické zkoušky. Přitom jeden rok má cca 2 tis. pracovních hodin, tj. 6 tis. hodin za 3 roky. Z této doby je ještě nutné odečíst dobu 6 měsíců dle § 72 odst. 4 a další dobu na přípravu na zkoušku v rozsahu dle § 37. Aby bylo možné fyzicky naplnit ustanovení zákona, předpokládalo by to existenci více než 100 zkušebních komisí, tj. min. 300 zkušebních komisářů.	Částečně akceptováno. Příprava na úřednickou zkoušku a úřednická zkouška je pojata tak, aby zajistila shodně obecné vzdělání pro všechny úředníky a tím byla zajištěna prostupnost veřejné správy (úřednická zkouška bude postavena na roveň obecné zkoušce zvláštní způsobilosti podle zákona č. 312/2002 Sb.) a zkvalitnění a profesionalizace státní správy. Návrh zákona bude upraven o výjimky ze složení úřednické zkoušky.

	Přitom většina zaměstnanců, kteří pracují v úřadech státní správy déle než 1 rok, mají řadu povinných vzdělání absolvovanou. Za současné rozpočtové situace považujeme za nehospodárné, aby zaměstnanci státních úřadů, kteří již prošli příslušným vzděláváním i ověřením, podstupovali ověření znovu za vynaložení nemalých finančních částek. Domníváme se, že pokud pracovního poměr úředníka v obdobných činnostech, které jsou náplní činnosti úředníka dle tohoto zákona, trval několik let, úředník dostatečně prokázal předchozí praxí svoji úřednickou způsobilost. Požadujeme proto z důvodů finančních, časových a kapacitních doplnit do § 72 nový odstavec 1 - přechodné ustanovení obdobného znění z návrhu zákona z listopadu 2012 (§ 66 odst. 3), tj. například: „(1) Zaměstnanec uvedený v § 71, který vykonává činnosti, které jsou podle tohoto zákona náplní práce úředníka alespoň 3 roky, není povinen prokazovat úřednickou způsobilost složením úřednické zkoušky.“ Odstavce 1 až 4 § 72 označit jako odstavce 2 až 5 a upravit znění odstavce 1 (2) následujícím způsobem: „(2) Zaměstnanec podle § 71 odst. 1 a vedoucí zaměstnanec podle § 71 odst. 2 a 3, který nesplňuje podmínky ustanovení odstavce 1, je povinen prokázat složení úřednické zkoušky do 3 let...“	
	10.23 <u>K důvodové zprávě</u> Veškeré náklady spojené se vzděláváním státních úředníků a vedoucích úředníků podle tohoto zákona nese vysílající zaměstnavatel. Vzhledem k tomu, že v resortu zemědělství se jedná cca o 6 000 zaměstnanců a budou-li se muset vzdělávat i všichni dosavadní zaměstnanci, nároky na vzdělávání (finanční a kapacitní) budou v prvních 3 letech po přijetí zákona značné. Pro Ministerstvo zemědělství to bude znamenat finanční nárůst minimálně o 70 mil. Kč ročně (po dobu 3 let se jedná o částku 210 mil. Kč). Dále se bude se jednat o navýšení počtu zaměstnanců - vzdělavatelů, kteří budou průběh vzdělávání a skládání zkoušek zajišťovat. Je zřejmé, že finanční náklady zde uvedené jsou zavádějící a vyčíslení skutečných finančních nákladů je mnohonásobně vyšší. Výčet úřadů není kompletní, např. Ministerstvo zemědělství není vůbec v tabulce uvedeno, u Ministerstva zahraničních věcí nejsou doplněny údaje. Předložený návrh zákona musí být v souladu s Legislativními pravidly vlády doplněn o reálné vyčíslení hospodářského a finančního dopadu navrhované úpravy na státní rozpočet.	Vysvětleno. Je třeba si uvědomit, že převážná část úředníků může využít samostudia či e-learningových kurzů, čímž převažující náklady na přípravu formou prezenčního studia (20 tis. Kč/os.) odpadají. Dosud nemohou být známy ceny přípravy a zkoušek, vzhledem k tomu, že bude k 1. 1. 2014 zrušen Institut pro veřejnou správu a přípravu i zkoušky úředníků budou zabezpečovat fyzické a právnické osoby, včetně vysokých škol. Pokud se týká tabulky uvádějící čerpání prostředků na vzdělávání, tato je pouze informativní a čerpá z Výroční zprávy o vzdělávání zaměstnanců ve správních úřadech za rok 2011 podle Pravidel vzdělávání zaměstnanců ve správních úřadech, která byla zpracována na základě údajů jednotlivých správních úřadů, a to na základě žádosti ministra vnitra v dopis č. j. MV – 46156/2012-VES ze dne 18. 4. 2012. Pokud se Ministerstvo zemědělství poskytne údaje,

		bude tabulka upravena. Nemá však pro výpočet nákladů vliv, pouze informativní charakter o různém čerpání prostředků.
11. Ministerstvo obrany	11.1 <u>Obecně</u> Cílem návrhu zákona o státních úřednících mělo být odpolitizování státní správy mj. stanovením hranice mezi politicky obsazovanými a úřednickými místy ve státní správě. Navrhovaná právní úprava je však v tomto směru nejednoznačná (viz např. § 9 odst. 3, podle kterého se volné pracovní místo vedoucího ústředního úřadu státní správy může obsadit bez výběrového řízení, tedy politicky, a § 1 odst. 2 písm. c), kdy tam uvedené místo řídícího zaměstnance, obsazované politicky, by mohlo být zároveň místem vedoucího ústředního úřadu státní správy obsazovaným úřednický). Obsazování úřednických míst vedoucích úřadů státní správy pak je řešeno nedostatečně, pouze v § 65, který nezahrnuje např. úřednická místa vedoucích ústředních správních úřadů obsazovaná na základě jmenování vládou. Jednoznačný není ani samotný pojem vedoucí úřadu státní správy, v návrhu zákona často používaný a zavedený prostřednictvím legislativní zkratky (§ 1 odst. 2 písm. b)), přičemž není zřejmé, ke kterým osobám v ustanovení uvedeným se zkratka váže. Personální řízení není vždy svěřeno osobě na úřednickém místě, což sice odpovídá zadání vlády podle jejího usnesení ze dne 15. února 2012 č. 92 k návrhu tezí zákona o úřednících veřejné správy neřešit odpolitizování institucionálně (viz část IV/5 materiálu k uvedenému usnesení), nicméně zároveň vláda stanovila, že „<i>při přípravě paragrafovaného znění zákona bude zpracovatel plně akceptovat stanovisko LRV</i>“ (viz část IV/4 materiálu k výše uvedenému usnesení), přičemž předmětné stanovisko LRV ze dne 11. 8. 2011 (k věcnému záměru zákona o úřednících a zaměstnancích veřejné správy a o vzdělávání ve veřejné správě, viz usnesení vlády ze dne 31. srpna 2011 č. 647) uvádí v návrzích změn obecně v bodě 2 (str. 8 stanoviska LRV), že pokud bude od zavedení funkce ředitele úřadu jako nadbytečného stupně řízení v ministerstvech upuštěno, „<i>odpolitizování realizovat prostřednictvím ... prodloužené výpovědní doby</i>“, což však do návrhu zákona promítnuto není. Je proto třeba přesněji stanovit, na koho se zákon (ne)bude vztahovat, pojem „vedoucí úřadu státní správy“ vymezit konkrétní definicí a z hlediska zamezení korupce a zajištění stabilizace a transparentnosti státní správy stanovit, že i místa	Akceptováno. V navrhovaném zákoně bude doplněna právní úprava výběrového řízení na vedoucí ústředních správních úřadů s výjimkou pracovního místa vedoucího úřadu státní správy, které je obsazováno volbou, a pracovního místa člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Výběrovou komisi bude zřizovat ten, kdo osobu do čela úřadu jmenuje. V případě jmenování prezidentem vláda zřídí výběrovou komisi, provede výběrové řízení a prezidentovi doporučí nejvhodnějšího kandidáta. Postup výběrového řízení bude obdobný postupu výběru státního úředníka.

	vedoucích úřadů státní správy (samozřejmě s výjimkou členů vlády) jsou obsazována, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, v souladu se zákonem o státních úřednících, tj. standardním výběrovým řízením (organizovaným nadřízeným správním úřadem, resp. správním úřadem, jehož vedoucímu je jmenování svěřeno, resp. Úřadem vlády, je-li jmenování svěřeno vládě, popř. ministerstvem vedeným tím členem vlády, který plní vůči ústřednímu správnímu úřadu koordinační funkci), a to při splnění všech požadavků kladených na úředníky a zároveň při (vyšším, než v zákoně navrženém) respektování výsledku výběrového řízení, jinak je jeho smysl devalvován.	
	11.2 <u>Obecně</u> V návrhu zákona je nezbytné k provádění úkonů stanovit lhůty, v případech potřeby jak subjektivní, tak i objektivní, např. pro výpověď, odvolání z vedoucího místa, okamžité zrušení pracovního poměru atd.	Vysvětleno. S ohledem na § 69 upravený ve smyslu připomínky Ministerstva práce a sociálních věcí (subsidiarita soukromého práva) vyplývají lhůty ze soukromého práva a není je nutné tak stanovit v navrhovaném zákoně.
	11.3 <u>Obecně</u> V důvodové zprávě k § 20 odst. 3 se konstatuje, že označování úředníků úředním titulem vychází ze zákona č. 15/1914 ř. z., o služebním poměru státních úředníků a státních sluhů (služební pragmatika) a jeho předchůdců. Navržené úřední hodnosti však neodpovídají současnému stavu právnímu řádu v mnoha ohledech a jeví se jako archaické. Zavádějící může být např. hodnost ministerského inspektora, navozující dojem osoby vykonávající kontrolní a obdobnou činnost. Část věnovaná hodnostem nadto není řádně rozpracována, měla by mít vazbu na plnění povinností podle § 18 návrhu zákona, neboť nelze souhlasit s tím, aby např. hodnosti „vrchní ministerský rada“ bylo dosaženo bez ohledu na předchozí pracovní hodnocení, které by mělo být navázáno též na odměňování úředníků (např. osobní ohodnocení, příp. mimořádné odměny) a jeho průhlednost (viz též důvodová zpráva k § 19). Požadujeme dopracovat, popř. ustanovení týkající se úřednických hodností vypustit.	Částečně akceptováno. Vazba úředních hodností na pracovní hodnocení je uvedena v § 21 odst. 6 návrhu zákona. Právní úprava úředních hodností bude zjednodušena a doplněna o vztah k odměňování úředníka a také vazbu na negativní pracovní hodnocení.
	11.4 <u>Obecně</u>	Vysvětleno. Při zvolené koncepci považuje předkladatel právní úpravu vzdělávání za dostatečně „stručnou“. Právní

	Zákon je z hlediska obsahu nevyvážený, jeho významná část se ve velké míře detailu zabývá problematikou vzdělávání, a to v rozsahu a struktuře, která bude mít za následek značné rozpočtové dopady, jejichž kvantifikace je více než obtížná, byť je určitý odhad obsažen v důvodové zprávě, včetně dalších, zejména organizačních rizik. S přihlédnutím k § 47 odst. 5 zákona je však tento odhad rozpočtových dopadů poměrně diskutabilní. V neposlední řadě lze předpokládat, že realizace takto rigidně stanoveného systému vzdělávání státních úředníků bude znamenat značné administrativní i personální nároky, které významným způsobem zatíží vlastní výkon státní správy, nehledě na dopady rozpočtové. Požadujeme v zákoně stanovit pouze základní zásady vzdělávání státních úředníků, které by byly dále rozvedeny v prováděcím předpisu a byla dána i určitá volnost jednotlivým vedoucím úřadů státní správy. Požadujeme též podrobně rozpracovat možné finanční dopady navrhované právní úpravy. Namítáme mj., že zdůvodnění finančních nákladů k otázce delší výměry dovolené, uvedené v důvodové zprávě (část A/VI/2.1), totiž že „<i>úředník bude plnit řádně své úkoly, tudíž 1 týden dovolené neznamená oproti současnému stavu nárůst platu, ale méně času na plnění úkolů úředníka</i>“ je nekorektní. Je-li na stanovený stejný rozsah práce menší časová dotace, nejde o benefit.	úprava vzdělávání obsahuje pouze takové instituty, které je nutné upravit zákonnou úpravou, podrobná úprava např. průběhu zkoušky bude obsažena v prováděcím právním předpise. Důvodová zpráva bude v této souvislosti dopracována.
	11.5 <u>Obecně</u> V otázkách vzdělávání je na místě spolupráce Ministerstva vnitra s ostatními resorty, a to minimálně ve věcech upravených § 44 (obsah úřednické zkoušky) a § 50 odst. 3 (problematika zkušební komise a zkoušek pro zapsání do registru zkušebních komisařů). Z ekonomického i logického hlediska požadujeme uznání některých oborů vzdělání nahrazující úřednickou zkoušku a vzdělávání vedoucích úředníků dle obsahu a rozsahu absolvovaného magisterského studia. Dále zcela chybí úprava dozoru nad poskytovateli vzdělávání úředníků, které má podle § 47 odst. 6 vykonávat Ministerstvo vnitra. Ta je třeba též dopracovat.	Vysvětleno. Úřednická zkouška je zkouškou obecnou a není tak podle názoru předkladatele nezbytná součinnost při úpravě uvedených ustanovení zákona s ostatní ministerstvy. V navrhovaném zákoně bude doplněna prostupnost státní správy a samosprávy ve vztahu k úřednické zkoušce – úřednickou zkoušku nebude muset skládat úředník, která má zvláštní odbornou způsobilost (§ 21 zákona č. 312/2002 Sb.). Úprava dozoru v navrhovaném zákoně je nadbytečná, neboť se na výkon dozoru použije kontrolní řád.
	11.6 <u>K § 1 odst. 2 písm. b)</u> Slova „nebo pro jeho politickou činnost“ vypustit. <i>Odůvodnění: Zákon by musel vycházet z předpokladu, že ze státního rozpočtu je</i>	Akceptováno v modifikované podobě.

	<i>financována činnost člena vlády de facto pro politickou stranu.</i>	
	11.7 <u>K § 4 odst. 1</u> Ustanovení uvést v tomto znění: „(1) Vedoucí úřadu státní správy stanoví do 31. října kalendářního roku počet pracovních míst vedoucích úředníků, počet pracovních míst úředníků, zařazení pracovních míst úředníků do platových tříd, zařazení jednotlivých pracovních míst úředníků v organizační struktuře úřadu státní správy včetně vztahu podřízenosti a nadřízenosti vůči dalším pracovním a obdobným místům a uvedení úřední hodnosti (dále jen „systemizace“) pro následující kalendářní rok, a to pouze tehdy, má-li během rozpočtového roku dojít ke změně působnosti úřadu státní správy.“. V návaznosti na to v odstavci 4 slovo „pololetí“ nahradit slovy „kalendářního roku“ a odstavec 5 uvést v tomto znění: „Nestanoví-li vedoucí úřadu státní správy systemizaci do data uvedeného v odstavci 1, použije se pro následující rok dosavadní systemizace.“. V návaznosti na to též doplnit do přechodných ustanovení dobu, do které je třeba stanovit systemizaci po nabytí účinnosti zákona tak, aby úřady státní správy měly čas ji odpovědně připravit i při příp. krátké legisvakanci lhůtě (nabytí účinnosti k 1. lednu 2014 je iluzorní). <i>Odůvodnění:</i> <i>Pololetní systemizace je nadbytečná a nepřiměřeně zatěžující správní úřady.</i>	Akceptováno v modifikované podobě.
	11.8 <u>K § 6 odst. 2</u> Za slova „Evropské unie,“ doplnit slova „dosáhla věku 25 let,“. <i>Odůvodnění:</i> <i>Zatímco při stanovení předpokladů pro zařazení na pracovní místo úředníka v § 6 odst. 1 je stanovena věková hranice 18 let, u předpokladů pro práci vedoucího úředníka již věková hranice v odstavci 2 není stanovena vůbec, přestože ostatní předpoklady jsou totožné jako v odstavci 1. Vzhledem k</i>	Vysvětleno. Věková hranice pro vedoucího úředníka není stanovena s ohledem na podmínku praxe pro vedoucího úředníka uvedené v § 7 odst. 3 návrhu zákona. Předkladatel se domnívá, že takto nastavené předpoklady na vedoucího úředníka jsou dostatečné. Stanovení věkové hranice by mohlo být vnímáno jako diskriminační. Patrně nelze paušálně stanovit hranici „zralosti“ fyzické osoby pro pracovní místo vedoucího úředníka.

	<i>tomu požadujeme stanovit věkovou hranici též jako předpoklad pro zastávání pracovního místa vedoucího úředníka; jinak by z navrhovaného znění vyplývalo, že na pracovní místa některých vedoucích úředníků (viz též odstavec 3) by mohly být, při splnění ostatních předpokladů, zařazeny i osoby mladší 18 let. S ohledem na to, že by se zpravidla mělo jednat o vysokoškolsky vzdělané osoby (dle důvodové zprávy vyzrálé osobnosti mající náležitou odbornou praxi a zkušenosti) požadujeme věkovou hranici určit v rozmezí 25 až 30 let.</i>	
	11.9 <u>K § 6 odst. 3</u> Slova „a jeho zástupcem může být fyzická osoba, která má“ nahradit slovy „a jejich zástupci mohou být fyzické osoby, které mají“ a za slova „Vrchním ředitelem sekce“ vložit slova „a jeho zástupcem“. <i>Odůvodnění:</i> <i>Z předloženého znění návrhu ustanovení vyplývá, že pro zástupce vedoucího oddělení a zástupce vrchního ředitele sekce není podmínka praxe stanovena, což je, nechceme-li ustoupit od požadavku na profesionalizaci státní správy, nepřijatelné.</i>	Vysvětleno/akceptováno. Pokud se jedná o první část připomínky, uvedení jednotného čísla obecně neznamena, že těchto osob nemůže být více (viz čl. 40 odst. 5 Legislativních pravidel vlády). Zástupce vrchního ředitele sekce bude do navrhovaného ustanovení doplněn.
	11.10 <u>K § 6 odst. 3</u> Navrhujeme do textu § 6 odst. 3 návrhu slova „nebo voják z povolání“ nahradit slovy „voják z povolání nebo zaměstnanec zařazený ve zpravodajské službě nebo Generální inspekci bezpečnostních sborů“. <i>Odůvodnění:</i> <i>Jestliže jako předpoklad pro zastávání místa vedoucího oddělení úřadu státní správy lze uznat tříletou praxi příslušníka bezpečnostního sboru nebo vojáka z povolání, měla by být uznána i praxe zaměstnance zpravodajské služby nebo Generální inspekce bezpečnostních sborů, která může být obsahově totožná s náplní práce úředníků nebo jiných zaměstnanců státu.</i>	Akceptováno.
	11.11 <u>K § 8 odst. 1</u> Varianta I V úvodní části ustanovení slovo „opakovaně“ vypustit.	Vysvětleno. Ustanovení upravující spolehlivost považuje předkladatel ve spojení s podmínkou bezúhonnosti za dostatečné ve vztahu k „osobnostní kvalitě“ úředníka. Úprava navrhovaná Ministerstvem obrany by

	V návaznosti na to odstavec 2 vypustit a zrušit označení odstavce 1. Varianta II V odstavci 2 číslo 3 nahradit číslem 6. Odůvodnění: <i>Z původně navrhovaného znění plyne, že by fyzická osoba splňovala podmínku spolehlivosti, pokud by se jednou dopustila jednoho z přestupků taxativně stanovených v § 8 předkládaného návrhu zákona. Jsme toho názoru, že je tento požadavek zákonodárcem formulován příliš mírně. Bylo by vhodné, aby byl požadavek na splnění kvalifikačního kritéria spolehlivosti stanoven tak, že fyzická osoba již nebude předmětné kritérium splňovat, pakliže se dopustí některého z přestupků uvedených v § 8 předkládaného návrhu zákona byť jen jednou, alt. dvakrát za posledních 6 let, nemá-li být požadavek na spolehlivost jen proklamativní.</i>	byla nepřiměřeně přísná vůči úpravě pracovního poměru ostatních státních zaměstnanců nebo služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Obdobné ustanovení obsahoval zákon o zbraních a střelivu a aplikační praxe vedla k mnoha nespravedlnostem. Ve vztahu k pracovněprávním předpisům by se pro nepoměr jeden banální přestupek – ztráta pracovního místa navíc mohlo jednat o rozpor s Ústavou nebo mezinárodními smlouvami v oblasti ochrany lidských práv.
	11.12 <u>K § 8 odst. 1</u> Podmínka spolehlivosti, spočívající v tom, že fyzická osoba se považuje za spolehlivou, jestliže nebyla v posledních 3 letech opakovaně pravomocně uznána vinnou z přestupku nebo správního deliktu, „<i>může-li jednání, kterým byl tento přestupek nebo jiný správní delikt spáchán, narušit důvěryhodnost úřadu státní správy</i>“, je vyjádřena normou umožňující široké „správní“ uvážení, tedy normou víceméně veřejnoprávního charakteru, aniž by však byla dána odpovídající pravidla řízení, tedy i ochrany. Ztráta spolehlivosti je přitom jedním z důvodů pro odvolání vedoucího úředníka /§ 29 odst. 1 písm. b)/ či propuštění úředníka /§ 26 odst. 1 písm. c)/. Mezi základní povinnost úředníka patří mj. /§ 18 odst. 1 písm. m)/ povinnost „<i>nadřízenému písemně oznámit, že nastaly skutečnosti, které odůvodňují převedení na jinou práci, odvolání z pracovního místa vedoucího úředníka nebo výpověď z pracovního poměru, a tyto skutečnosti doložit</i>“. Vyhodnocení přestupku či jiného správního deliktu v tom směru, zda je s to „<i>narušit důvěryhodnost úřadu státní správy</i>“, přitom může být úředníkem a nadřízeným odlišné. Není-li zákon koncipován jako předpis veřejnoprávní, kdy by nadřízený by byl povinen ke změnám v personálních vztazích vydávat rozhodnutí s řádným odůvodněním, proti kterému by byla přípustná obrana. Považujeme proto za nezbytné buď stanovit kategorie přestupků aj. správních deliktů, při jejichž spáchání dochází ke ztrátě spolehlivosti vždy, a u ostatních stanovit meze jednání, která mohou narušit důvěryhodnost úřadu státní správy	Vysvětleno. Doplněna povinnost úředníka zdržet se jednání, které by závažným způsobem narušilo důvěryhodnost úřadu státní správy.

	(obdobně by se použilo u § 7 písm. b) a c)), anebo uložit úředníkovi další povinnost do § 18 „ <i>chovat se i mimo pracovní dobu tak, aby nenarušil důvěryhodnost úřadu státní správy</i> “ a opět narušení důvěryhodnosti úřadu státní správy v obecné poloze vymezit. (Srovnej § 48 odst. 1 písm. f) zákona č. 221/1999 Sb.).	
	11.13 <u>K § 9 odst. 2 písm. d)</u> Slovo „nejnižšího“ nahradit slovem „nižšího“. <i>Odůvodnění:</i> Tato formulace více odpovídá důvodové zprávě a logice kariérního postupu.	Vysvětleno. Výjimku z výběrového řízení by měli mít pouze úředníci, kteří pocházejí ze stejného prostředí a znají detailně postupy a činnost vykonávanou v daném organizačním útvaru. V případě obsazení místa vrchního ředitele sekce ředitelem odboru již tuto znalost nelze očekávat s ohledem na ucelenost vykonávaných činností v případě odboru a jistou rozdílnost v případě sekce.
	11.14 <u>K § 10</u> Požadujeme jasně indikovat, zda systém výběrových řízení, který se bude používat, bude primárně otevřený, což spíše odpovídá vládou schváleným tezí k návrhu zákona o úřednících veřejné správy, nebo zda půjde o systém uzavřený. Půjde-li o systém uzavřený, neměla by být volba druhu výběrového řízení ponechána na vedoucím úřadu státní správy, aniž by principy výběru toho kterého druhu výběrového řízení byly vyjádřeny v zákoně.	Vysvětleno. Druhy výběrového řízení budou nově pouze dva – vnitřní výběrové řízení a vnější výběrové řízení. Volba druhu výběrového řízení bude vycházet ze znalostí personální situace v konkrétním úřadu státní správy. V případě, že z těchto znalostí bude zřejmé, že úřad státní správy nedisponuje vlastními zdroji, zvolí vedoucí úřadu státní správy jiný druh výběrového řízení. Vnitřní výběrové řízení má být určitou modifikací kariérního systému.
	11.15 <u>K § 10 odst. 3</u> Slova „a úředník územního samosprávného celku“ nahradit slovy „, úředník územního samosprávného celku, příslušník bezpečnostního sboru, voják z povolání a zaměstnanec zařazený ve zpravodajské službě nebo Generální inspekci bezpečnostních sborů“. <i>Odůvodnění:</i> Smyslem navrhované změny je umožnit i zaměstnancům zpravodajských služeb a Generální inspekce bezpečnostních sborů, a dále osobám ve služebním poměru k ČR, kteří plánují služební poměr ukončit, účastnit	Vysvětleno. Druhy výběrového řízení budou nově pouze dva – vnitřní výběrové řízení a vnější výběrové řízení, přičemž vnitřního výběrového řízení se budou moci zúčastnit pouze zaměstnanci daného úřadu státní správy.

	<i>se omezeného vnějšího výběrového řízení.</i>	
	11.16 <u>K § 10 odst. 5</u> Na konec ustanovení doplnit slova „, a stanovený druh výběrového řízení zdůvodní“. <i>Odůvodnění:</i> <i>Jde o požadavek na transparentnost výběrových řízení.</i>	Akceptováno.
	11.17 <u>K § 11</u> Všechny druhy výběrových řízení požadujeme zveřejňovat prostřednictvím personálního portálu, a to včetně zdůvodnění druhu výběrového řízení. <i>Odůvodnění:</i> <i>Jde o požadavek na transparentnost výběrových řízení.</i>	Připomínka změněna na doporučující.
	11.18 <u>K § 13 odst. 2</u> Ustanovení uvést v tomto znění: „(2) Výběrová komise má nejméně 3 členy. Předsedu a ostatní členy komise jmenuje a odvolává vedoucí úřadu státní správy. Členem výběrové komise je vedoucí úředník, jemuž je obsazované pracovní místo úředníka nebo vedoucího úředníka přímo podřízeno, nebo vedoucí úředník na stejné nebo vyšší hierarchické úrovni, který stojí v čele organizačního útvaru vykonávajícího příbuznou činnost, člen rady úředníků, je-li rada úředníků zvolena, a zaměstnanec zařazený v personálním útvaru úřadu státní správy.“. <i>Odůvodnění:</i> <i>Není zřejmé, proč by, tak jak se navrhuje v § 13 odst. 2, měl být členem výběrové komise úředník zařazený v organizačním útvaru státní správy, ve kterém se volné místo obsazuje a ne vedoucí úředník, který daného úředníka bude pak řídit. Navíc s ohledem na nezávislost útvarů interních auditů vyjádřenou v zákoně č. 320/2001 Sb., lze mít pochybnosti o možnosti ingerenci úředníků zařazených v personálním útvaru a radě úředníků, na výběru úředníka do útvaru interního auditu. Důsledkem tohoto postupu by bylo narušení nezávislosti interního auditu.</i>	Vysvětleno. Úředníkem zařazeným v organizačním útvaru úřadu, ve kterém se volné pracovní místo úředníka obsazuje, je myšlen i vedoucí úředník, neboť i vedoucí úředník je úředníkem. Člen rady úředníků je členem výběrové komise jako zástupce úředníků a měl by posílit transparentnost výběrového řízení. Ustanovení tak dává členům rady možnost podílet se na výběru uchazečů.

	11.19 <u>K § 14 odst. 1</u> Ve větě druhé za slova „která je“ vložit slova „, ačkoliv uplynula lhůta podle § 12 odst. 4,“. <i>Odůvodnění: V ustanovení navrhovaného § 14 odst. 1 ve větě druhé se konstatuje, že přihlášku uchazeče, která je neúplná, nejsou k ní připojeny, požadované doklady vyřadí z dalšího výběru, přičemž dle § 12 odst. 4 nemá-li přihláška této náležitosti vyzve vedoucí úřadu státní správy, aby tyto náležitosti v přiměřené lhůtě doplnil. Tato ustanovení jsou v rozporu.</i>	Akceptováno.
	11.20 <u>K § 14 odst. 3 písm. c)</u> Na konci písmene c) tečku nahradit čárkou, doplnit písmeno d) a uvést je v tomto znění: „d) odůvodnění závěru výběrové komise.“. <i>Odůvodnění: Zákon zde stanovuje taxativním výčtem náležitosti Zprávy o posouzení uchazečů, aniž by byl požadavek na konkrétní „odůvodnění“ závěru (výběru), k němuž došla výběrová komise. Vlastní závěr výběrové komise je omezen toliko na stanovení pořadí, což činí činnost komise do značné míry netransparentní. V kontextu s navrhovanou úpravou se jeví právo uchazeče nahlédnout dle odst. 6 do zprávy o posouzení uchazečů jako veskrze formální.</i>	Akceptováno.
	11.21 <u>K § 14 odst. 7</u> Větu první nahradit větou „Vedoucí úřadu státní správy může obsadit volné pracovní místo úředníka uchazečem, který je uveden v první polovině pořadí uchazečů, nejvýše však mezi prvními třemi.“. <i>Odůvodnění: Právo vedoucího úřadu obsadit volné pracovní místo úředníka uchazečem, uvedeným v první polovině pořadí, nejvýše však mezi prvními pěti, činí v kontextu s náležitostmi zprávy o posouzení uchazečů dle odst. 3 celé výběrové řízení netransparentní, a to dokonce s určitým korupčním potenciálem.</i>	Akceptováno v modifikované podobě. Navrhované ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že vedoucí úřadu státní správy si vybere ze třech nejlepších uchazečů, které doporučí výběrová komise s tím, že u těchto tří nejlepších výběrová komise neurčí pořadí.

	<i>Skutečnost, že vedoucí úřadu není vázaný návrhem komise, lze akceptovat, ale pouze za předpokladu, že komise bude povinna svůj výběr písemně odůvodnit a stejně tak i vedoucí úřadu, pokud nebude respektovat návrh výběrové komise. Pouze za tohoto předpokladu lze považovat výběrové řízení za transparentní a nediskriminační.</i>	
	11.22 <u>K § 18 odst. 1 písm. h)</u> V ustanovení je nezbytné určit meze právní úpravy pro vedoucího úřadu státní správy ke stanovení činností ve vnitřním předpise, při kterých lze uvádět pouze identifikačního čísla úředníka. <i>Odůvodnění:</i> <i>Naplněním tohoto základního legislativního požadavku, např. stanovením kritérií, kterými se vedoucí úřadu státní správy při výběru zmíněných činností má řídit, se sjednotí praxe, zvýší právní jistota klientů veřejné správy i ochrana úředníků, eliminují se dotazy veřejnosti, popř. činnost správních úřadů na úseku svobodného přístupu k informacím v tomto směru, zamezí se příp. excesům atd.</i>	Akceptováno v modifikované podobě.
	11.23 <u>K § 18 odst. 4</u> Ustanovení zpřesnit a uvést je a důvodovou zprávu do souladu. <i>Odůvodnění:</i> <i>Formulace tohoto ustanovení je nejednoznačná. Je třeba zpřesnit, zda se jedná o všechna ustanovení z části třinácté hlavy II zákoníku práce upravující povinnosti zaměstnanců, která se ve vztahu k úředníkům nepoužijí, nebo jaká konkrétně.</i>	Akceptováno. Návrh zákona bude upravovat pouze další povinnosti nad rámec zákoníku práce.
	11.24 <u>K § 19 odst. 3</u> Větu první uvést v tomto znění: „Pracovní hodnocení úředníka provádí hodnotitel, kterým je bezprostředně nadřízený hodnocenému úředníkovi.“. V návaznosti větu druhou a třetí vypustit.	Akceptováno v modifikované podobě.

	<i>Odůvodnění:</i> Hodnoceného nejlépe zná jeho přímý nadřízený. Dále považujeme za nezbytné, aby hodnotitel vysvětlil hodnocenému, proč ho takto hodnotil, z čeho vycházel apod.	
	11.25 <u>K § 19</u> Považujeme též za nezbytné, aby hodnotitel vysvětlil hodnocenému, proč ho takto hodnotil, z čeho vycházel (důvodová zpráva by měla zmínit např. možnost prolínání pracovního hodnocení úředníka a hodnocení interního auditora) apod. Požadujeme proto upravit systém hodnocení tak, že se závěry hodnocení seznamuje hodnoceného za přítomnosti nadřízeného hodnotiteli (hodnotící pohovor). Pokud jde o námitky proti hodnocení, je prakticky nemožné, aby se jimi zabýval vedoucí úřadu státní správy. Je na místě, aby je řešil nadřízený hodnotitele.	Vysvětleno. Podle názoru předkladatele nemusí být pohovor nezbytnou náležitostí pracovního hodnocení. Hodnocený se se svým pracovním hodnocením seznámí i v písemné formě obdobně jako by k tomu došlo při osobním pohovoru. Ne vždy lze s ohledem na množství podřízených úředníků s časového hlediska provádět se všemi osobní pohovory. Pracovní hodnocení může být v některých případech subjektivní ze strany nadřízeného a značně může ovlivnit profesní život úředníka, který by měl mít možnost se proti takovému hodnocení bránit. Vzhledem ke skutečnosti, že pracovní hodnocení bude provádět osoba, která je oprávněna vůči úředníkovi činit pracovněprávní úkony jménem zaměstnavatele, považujeme za nutné, aby o námitkách rozhodoval vedoucí úřadu státní správy. Návrh zákona bude navíc doplněn v tom smyslu, že proti zamítnutí námitek lze podat žalobu.
	11.26 <u>K § 20 odst. 2 a 3</u> V odstavci 2 písm. a) bodu 2 a v odstavci 3 písm. a) bodu 1 doplnit osobu zástupce vrchního ředitele sekce. <i>Odůvodnění:</i> Zástupce vrchního ředitele sekce, nebude-li zároveň ředitelem odboru, dosáhne nejvyšší hodnosti až po 30 letech, zatímco ředitel odboru už po 10, což je nesrovnatelné.	Akceptováno v modifikované podobě. Předkladatel na základě výsledků připomínkové řízení zváží zjednodušení pravidel pro přiznávání hodností tak, aby byly pro úřad co nejméně zatěžující (dvě skupiny hodností pro pracovní místa vyžadující a nevyžadující vysokoškolské vzdělání zůstanou zachovány, v rámci těchto skupin však již nebudou stanoveny další požadavky na výši platové třídy, rovněž bude upuštěno od nároku na přiznání vyšší hodnosti v souvislosti s délkou zastávání pracovního místa vedoucího úředníka; předkladatel však hodlá zachovat nárok na přiznání vyšší hodnosti na základě celkové doby trvání pracovního poměru státního úředníka bez ohledu na hierarchii (to musí zaměstnavatel stejně

		sledovat s ohledem na posun v platových stupních).
	11.27 <u>K § 24</u> Větu první nahradit větou „Vedoucí úřadu státní správy může určit pracovní místa úředníků, pro která stanoví pravidla pro odívání úředníků při určených pracovních příležitostech (§ 61).“. <i>Odůvodnění: Zpřesnění formulace ve snaze zamezit jeho nejednotnou aplikaci, popř. zneužití.</i>	Akceptováno v modifikované podobě. Předkladatel na základě připomínek jiných připomínkových míst předpokládá následující znění odstavce 1: „Vláda může svým nařízením určit pracovní místa úředníků, která s ohledem na jejich charakter vyžadují, aby úředník zastávající takové pracovní místo užíval při výkonu práce zvláštní oděv, a požadavky na tento oděv.“
	11.28 <u>K § 25 odst. 4</u> Odstavec 4 uvést včetně poznámky pod čarou v tomto znění: „(4) Úředníkovi po dobu převedení podle odstavce 1 náleží plat za práci, na kterou byl převeden. Úředníkovi po dobu trvání překážky v práci podle odstavce 3 náleží jeho průměrný plat zkrácený o 50%. Míra krácení se snižuje o 5 % za každou vyživovanou osobu, nejvýše však o 25 %. Krácený plat nesmí být nižší než minimální mzda stanovená zvláštním právním předpisem.^{x)} ^{x)} § 111 odst. 3 zákoníku práce“. <i>Odůvodnění: Je-li úředník převeden na jinou práci, nemůže mu náležet plat nižší, než pro tuto práci stanovený.</i>	Akceptováno v modifikované podobě. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že úředníkovi náleží po dobu převedení k výkonu jiné práce plat za práci, na kterou byl převeden.
	11.29 <u>K § 29 odst. 4</u> Větu druhou rozčlenit do těchto dvou vět: „Odvolá-li vedoucí úřadu státní správy vedoucího úředníka z pracovního místa z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. b), postupuje podle § 26 odst. 1 písm. c) obdobně. Odvolá-li vedoucí úřadu státní správy vedoucího úředníka z pracovního místa z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. c), postupuje podle § 26 odst. 2 obdobně.“.	Akceptováno v modifikované podobě.

	Odůvodnění: Pro důvod uvedený v § 29 odst. 1 písm. b), což je ztráta spolehlivosti, jako základního předpokladu pro zastávání místa úředníka, nelze postupovat u vedoucího úředníka podle § 26 odst. 2 obdobně, tj. jinak, než u úředníka, tj. podle § 26 odst. 1 písm. c), resp. § 26 odst. 3.	
	11.30 <u>K § 29 odst. 5</u> I v případě zrušení místa vedoucího úředníka je třeba, aby se při jeho jmenování na volné pracovní místo stejné nebo i nižší hierarchické úrovně respektoval požadavek na odbornost potřebnou pro zastávání daného pracovního místa. Požadujeme dopracovat.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno ve smyslu připomínky.
	11.31 <u>K § 35</u> Důvodovou zprávu doplnit o zdůvodnění, proč není vzdělávání vedoucích úředníků podle § 35 odst. 1 písm. b) zakončeno zkouškou.	Akceptováno. Důvodová zpráva bude v tomto směru doplněna.
	11.32 <u>K § 38 odst. 1</u> Za slova „činnosti veřejné správy“ vložit slova „a bezpečnostní politiky státu“. Odůvodnění: V současné době roste komplexita hrozeb, rizik a z ní plynoucí nutnost adaptace bezpečnostního systému ČR. Naše společnost přitom věnuje nízkou pozornost a prostředky na snížení své zranitelnosti. Jednou z cest jak přispět k řešení tohoto problému je i povinná příprava všech úředníků státní správy v oblasti bezpečnostní politiky státu. Vzhledem k tomu, že neexistuje koordinovaná komplexní příprava na krizové situace nevojenského i vojenského charakteru, která by se závazně vztahovala na bezpečnostní systém a veřejnou správu, je v zájmu státu, aby úřednické zkoušky zahrnovaly ověření znalostí i v oblasti bezpečnostní politiky státu a tím byl tento nedostatek alespoň částečně eliminován.	Vysvětleno. Úřednická zkouška je koncipována jako obecná zkouška pro všechny úředníky zařazené ve státních úřadech, bezpečnostní politika státu je příliš specializovaná oblast, která se dotýká pouze určitého užšího okruhu úředníků. Připomínkové místo může speciální zkoušku z této oblasti upravit ve svých právních předpisech.
	11.33 <u>K § 38 odst. 2</u> Za slova „úřednické zkoušky“ vložit slova „, neprokázal-li její složení nebo její	Vysvětleno. Podle ustanovení § 38 odst. 3 se úřednická zkouška prokazuje osvědčením o jejím složení, z čehož je podle názoru předkladatele zřejmé, že pokud úředník

	prominutí,“. <i>Odůvodnění: Ze znění § 38 odst. 2 se zdá, že úředník musí skládat úřednickou zkoušku i při opakovaném vzniku pracovního poměru, přestože již jednou příslušnou úřednickou zkoušku složil a má přiznanou úřední hodnost. Zmínka o prominutí zkoušky souvisí s návrhem na změnu přechodných ustanovení - § 72.</i>	osvědčení má, § 38 odst. 2 se na něj nevztahuje. Navrhovaná úprava se tudíž jeví nadbytečná.
	11.34 <u>K § 41 odst. 3</u> Za větu první vložit větu „Ustanovení § 42 a § 53 odst. 1 písm. c) se použijí obdobně.“. <i>Odůvodnění: Jde o úplnost údajů Personálního portálu a evidence související.</i>	Akceptováno.
	11.35 <u>K § 44</u> Slova „Ministerstvo vnitra“ nahradit slovy „Vláda stanoví nařízením organizaci, obsah a průběh úřednické zkoušky.“. <i>Odůvodnění: Zásaditosti upravené tímto předpisem budou mít zásadní dopady na činnosti celé veřejné správy a k jejich úpravě by měly mít možnost se náležitě vyjádřit všechna ministerstva. To lze zajistit jedině tehdy, budou-li mít prováděcí předpisy formu nařízení vlády.</i>	Akceptováno.
	11.36 <u>K § 46 odst. 5</u> Stanovení rozsahu vyučovacích hodin roční účasti na povinném průběžném vzdělávání ponechat na vedoucím úřadu státní správy, který bude postupovat v souladu s metodikou vydanou pro ten který resort. <i>Odůvodnění: Nároky na rozsah vzdělávání jsou proměnlivé v čase ve vazbě na změny právního řádu, kvalitu aplikační praxe atd.</i>	Vysvětleno. Stanovený minimální rozsah vyučovacích hodin ročně považuje předkladatel za adekvátní.
	11.37 <u>K § 47</u>	Vysvětleno. Výlučné zapojení vysokých škol se týká pouze přípravy na úřednickou zkoušku a její absolvování, ostatní druhy

	1. V odstavci 1 vypustit slova „, byla-li jí udělena autorizace k poskytování vzdělávání úředníků (dále jen „autorizace“)“ a v odstavci 2 vypustit slova „, byla-li jí udělena autorizace“. 2. Odstavec 3 uvést v tomto znění: „(3) Vzdělávání podle § 35 odst. 1 písm. a) nebo b) poskytuje úřad státní správy, organizační složka státu, která není úřadem státní správy, státní příspěvková organizace zřízená ministerstvem nebo jiným ústředním správním úřadem za účelem vzdělávání a odborné přípravy zaměstnanců anebo fyzická osoba nebo právnická osoba podnikající v oblasti vzdělávání, byla-li jim udělena autorizace.“. 3. Za odstavec 3 vložit nový odstavec 4 a uvést jej v tomto znění: „(4) Vzdělávání podle § 35 odst. 1 písm. c) poskytuje subjekt uvedený v odstavci 3, je-li zapsán do registru poskytovatelů průběžného vzdělávání, nebo zahraniční organizace schválená Ministerstvem vnitra na návrh vedoucího úřadu státní správy.“. 4. V návaznosti na to dosavadní odstavce 4 a 5 označit jako odstavce 5 a 6. 5. Odstavec 7 nahradit novým paragrafem, ve kterém bude rozpracována problematika dozoru podrobně (předmět dozoru, oprávnění dozorujícího orgánu atd.). 6. V návaznosti na body 1 až 3 dopracovat související ustanovení. Odůvodnění: Pro udělování autorizací vysokým školám nevidíme relevantní důvod, stejně tak, jako nevidíme relevantní důvod. Proč by vzdělávání podle § 35 odst. 1 písm. a) nebo b) nehly poskytovat i jiné osoby, než vysoké škola, budou-li mít autorizaci. Z praxe MO dále vyplývá, že průběžné vzdělávání (zejm. prohlubující a specializační) může být nejefektivněji poskytováno zahraničními organizacemi (např. NATO School v Oberammergau v SRN nebo NATO Defence College v Římě v Itálii). Stávající znění zákona však tuto možnost nezohledňuje, a proto se navrhuje doplnit do § 47 odst. 3 dalšího poskytovatele vzdělávání – vedoucím úřadu státní správy vybranou a Ministerstvem vnitra schválenou zahraniční organizací. V souvislosti s touto změnou je navržena též změna § 52, 53 a 59).	vzdělávání jsou v kompetenci dalších institucí. Důvodem této výlučnosti je snaha o státem garantované kvalitní zkoušky úředníků, mající jednotný charakter, jde-li o poskytovatele průběžného vzdělávání, ustanovení bude upraveno v tom směru, že nebudou podléhat registraci. Předkladatel se domnívá, že zahraniční osobu poskytující vzdělávání bude možné subsumovat pod „právníckou osobu podnikající v oblasti vzdělávání“. Návrh zákona bude upraven v tom smyslu, že poskytovatelé průběžného vzdělávání nebudou podléhat registraci ani dozoru. Předkladatel se domnívá, že zahraniční osobu poskytující vzdělávání bude možné subsumovat pod „fyzickou osobu nebo právnickou osobu podnikající v oblasti vzdělávání“.
	11.38 <u>K § 50 odst. 7</u> Slova „Ministerstvo vnitra“ nahradit slovy „Vláda stanoví nařízením způsob organizace, obsah a vyhodnocení ústního pohovoru.“.	Akceptováno.

	Odůvodnění: <i>Záležitosti upravené tímto předpisem budou mít zásadní dopady na činnosti celé veřejné správy a k jejich úpravě by měly mít možnost se náležitě vyjádřit všechna ministerstva. To lze zajistit jedině tehdy, budou-li mít prováděcí předpisy formu nařízení vlády.</i>	
	11.39 <u>K § 53</u> Za odstavec 1 vložit nový odstavec 2 a uvést jej v tomto znění: „(2) Povinnosti podle odstavce 1 se nevztahují na poskytovatele vzdělávání úředníků, kterými jsou zahraniční osoby schválené podle § 47 odst. 3.“. V návaznosti na to dosavadní odstavec 2 označit jako odstavec 3. Odůvodnění: <i>Od zahraničních organizací lze jen stěží požadovat splnění povinností uvedených v diskutovaném ustanovení.</i>	Vysvětleno. Návrh zákona bude upraven v tom smyslu, že poskytovatelé průběžného vzdělávání nebudou podléhat registraci ani doзору, tudíž se na ně nebudou vztahovat ani povinnosti uvedené v § 53.
	11.40 <u>K § 59 odst. 4</u> Je třeba stanovit meze, ve kterých se bude cena příslušného tiskopisu pohybovat. Odůvodnění: <i>Výši úplaty není na místě ponechat na volné úvaze.</i>	Akceptováno. Ustanovení bude doplněno v tom smyslu, že tiskopis bude poskytnut za úplatu, která nepřesáhne náklady na jeho výrobu.
	11.41 <u>K § 59</u> Doplnit odstavec 5 a uvést jej v tomto znění: „(5) Povinnosti stanovené v odstavci 1 se nevztahují na poskytovatele průběžného vzdělávání, kterými jsou zahraniční osoby schválené podle § 47 odst. 3.“. Odůvodnění: <i>U zahraničních organizací se v takovém případě automaticky uznává jimi vydaný certifikát.</i>	Vysvětleno. Povinnost bude upravena v tom smyslu, že tiskopis vydávaný Ministerstvem vnitra nebude povinný u poskytovatelů průběžného vzdělávání.
	11.42	Akceptováno v modifikované podobě.

	<u>K § 61</u> Ustanovení uvést v tomto znění: „§ 61 (1) Vedoucí úřadu státní správy vydá etický kodex, ve kterém stanoví pravidla vystupování, chování a jednání úředníka ve vztahu k veřejnosti, ostatním úředníkům a jiným zaměstnancům ve státní správě, příp. konkretizuje další povinnosti podle § 18 a stanoví pravidla pro odívání úředníků uvedených v § 24. (2) Pravidla pro odívání podle odstavce 1 obsahují doporučení pro úředníky a vedoucí úředníky, jak volit vhodné oblečení, barvy, příp. materiál pro profesionální vzhled úředníka při pracovních příležitostech, a to pro pracovní neformální styl, pracovní formální styl a reprezentační styl.“. <i>Odůvodnění:</i> Etické zásady veřejné správy nad rámec § 18 je nutno alespoň v obecné poloze promítnout do zákona a v důvodové zprávě je dále vysvětlit a rozvést tak, aby byla zachována jednotnost v rámci všech správních úřadů. Dodržování kodexu by pak mělo být povinnou položkou hodnocení úředníka.	
	11.43 <u>K § 62 odst. 4</u> Slova „přístupná úřadu státní správy a úředníku“ nahradit slovy „je veřejně přístupná.“. <i>Odůvodnění:</i> Evidence volných míst by měla být přístupná všem zaměstnancům státu i územních samosprávných celků, jelikož tyto osoby se mohou v rámci omezeného vnějšího výběrového řízení o tato místa ucházet.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno ve smyslu připomínky.
	11.44 <u>K § 71 odst. 1</u> Slova „do 1. ledna 2019“ nahradit slovy „do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“. <i>Odůvodnění:</i> Lhůta uvedená v návrhu zákona je pro prokázání splnění předpokladů neodůvodněně neúměrně dlouhá. Je třeba ji zkrátit, a to i s ohledem	Akceptováno v modifikované podobě. Akceptováno v modifikované podobě, slova „do 1. ledna 2019“ budou nahrazena slovy „do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti zákona“ s výjimkou předpokladu bezúhonnosti (zákon nemůže být retroaktivní).

	na § 72 odst. 3 návrhu zákona, kde je od 1. 1. 2015 pro úředníky stanovena povinnost účastnit se průběžného vzdělávání. Má-li se úředník účastnit vzdělávacích kurzů, které jsou financovány ze státní pokladny, pak by tento úředník již měl splňovat předpoklady dle § 6 návrhu zákona, aby nedošlo k situaci, kdy úředník absolvuje určitý počet školení, následně neprokáže splnění předpokladů podle § 6, takže by byly dány podmínky pro ukončení pracovního poměru výpovědí dle § 26 návrhu zákona, a finanční prostředky na úředníkovu vzdělání by tak byly vynaloženy zbytečně.	
	11.45 <u>K § 72 odst. 1</u> Na konec textu odstavce doplnit větu „Povinnost prokázat složení úřednické zkoušky se nevztahuje na zaměstnance podle věty první, který ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona vykonával nejméně 3 roky činnosti, které podle tohoto zákona vykonává úředník.“ <i>Odůvodnění:</i> V případě zkušených zaměstnanců státní správy, kteří se určitými činnostmi zabývají již řadu let, nepřináší složení úřednické zkoušky žádný znatelný efekt a bude v praxi znamenat jen administrativní a finanční zatížení úřadů státní správy. Dlouhodobá praxe by měla poskytovat dostatečnou záruku jejich způsobilosti. Dále lze předpokládat, že v rámci redukce zaměstnanců ve státní správě prováděné v úřadech státní správy v posledních letech byl ukončen pracovní poměr zejména s těmi zaměstnanci, jejichž schopnosti nebyly na úrovni požadované moderní veřejnou správou.	Akceptováno v modifikované podobě. Příprava na úřednickou zkoušku a úřednická zkouška je pojata tak, aby zajistila shodně obecné vzdělání pro všechny úředníky a tím byla zajištěna prostupnost veřejné správy (úřednická zkouška bude postavena na roveň obecné zkoušce zvláštní způsobilosti podle zákona č. 312/2002 Sb.) a zkvalitnění a profesionalizace státní správy. Návrh zákona bude upraven o výjimky ze složení úřednické zkoušky.
	11.46 <u>K § 72 odst. 2</u> Na konec textu odstavce doplnit větu „Povinnost prokázat absolvování vzdělávání vedoucích úředníků se nevztahuje na vedoucího zaměstnance podle věty první, který byl ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona zařazen jako vedoucí zaměstnanec nejméně 3 roky.“ <i>Odůvodnění:</i> V případě zkušených vedoucích zaměstnanců státní správy, kteří zastávají vedoucí pozici již delší dobu, nepřináší absolvování vzdělávání vedoucích úředníků žádný znatelný efekt a bude v praxi znamenat jen administrativní a finanční zatížení úřadů státní správy. Dlouhodobá praxe při výkonu vedoucí pozice by měla poskytovat dostatečnou záruku jejich způsobilosti	Vysvětleno. Vzdělávání vedoucích úředníků je pojato tak, aby bylo shodné pro všechny vedoucí úředníky a tím byla zajištěna prostupnost veřejné správy a zkvalitnění a profesionalizace státní správy.

	<i>být vedoucím úředníkem.</i>	
	11.47 <u>K § 78</u> Výběrová řízení a úřednické zkoušky podle návrhu zákona plně závisí na informačním systému Personální portál. Jeho provoz je proto nezbytné řádně připravit a provést jeho pilotní prověření. Navrhovaný termín nabytí účinnosti předmětného zákona od 1. 1. 2014 je proto nereálný. Požadujeme tuto skutečnost řešit příp. v přechodných ustanoveních zákona.	Vysvětleno. Projekt „Vytvoření a implementace interaktivního personálního portálu pro potřeby zaměstnanců ve veřejné správě“ byl zahájen dne 1. května 2010 a jeho ukončení se předpokládá 30. dubna 2013.
12. Ministerstvo dopravy	12.1 <u>Obecně</u> Jedním ze základních cílů návrhu má být v souladu s předchozími politickými dokumenty a se směrnicemi EU odpolitizování státní správy. Jakkoliv návrh obsahuje některé instituty, které směřují ke splnění tohoto cíle (např. povinné výběrové řízení, stanovení předpokladů pro zastávání pracovního místa a další), zachovává současně značná oprávnění vedoucího úřadu státní správy. Zdůraznit je možné zejména oprávnění ve výběrovém řízení, především skutečnost, že vedoucí úřadu státní správy nemusí respektovat zprávu výběrové komise o posouzení uchazečů (§ 14). Dále je možné uvést, že podle návrhu vedoucí úřadu vykonává řadu práv a povinností, které by reálně mohly zajišťovat jiné osoby v úřadu. Oprávnění pověřit výkonem těchto práv a povinností svého náměstka nebo úředníka úřadu je v § 64 formulováno pouze fakultativně. Má-li být zákonem zajištěna depolitizace státní správy, považujeme za nezbytné upravit celý návrh tak, aby působnost vedoucího úřadu a jeho práva a povinnosti byly taxativně vymezeny jen na nezbytně nutné otázky a ostatní záležitosti zajišťovaly v souladu s vnitřními organizačními předpisy jiné osoby v úřadu.	Vysvětleno. V souladu s čl. 68 odst. 2 Ústavy České republiky řídí ministerstvo člen vlády (ministr). Ministr je tedy odpovědný za řízení ministerstva včetně řízení personálního a tomu musí odpovídat dostatečné nástroje. Podle názoru předkladatele je proto ústavně minimálně sporné, aby personální pravomoc v ministerstvu byla zákonem svěřena jiné osobě, aniž by toto bylo zohledněno v ústavou daném rozsahu ministrovy odpovědnosti. Ministr by totiž nesl plnou odpovědnost (nejenom politickou) za výkon pravomoci, která by mu však ze zákona nenáležela. Dále je nutno upozornit na skutečnost, že vláda při schvalování věcného záměru zákona o úřednících odmítla možnost zřízení pracovní pozice ředitele úřadu ministerstva, tedy pozice, která by mj. byla nositelem personální pravomoci vůči státním úředníkům v ministerstvu.
	12.2 <u>K § 1 odst. 2 písm. b)</u> Ustanovení obsahuje negativní vymezení osobní působnosti návrhu, podle důvodové zprávy se na zaměstnance uvedené v tomto písmenu bude plně vztahovat režim zákoníku práce. Počet takových zaměstnanců v úřadu není návrhem nijak limitován, přitom by však i tito zaměstnanci byli zahrnuti do mzdových prostředků, které by měl úřad k dispozici. Považujeme za nezbytné,	Vysvětleno. S ohledem na působnost navrhovaného zákona – vztahuje se na státní úředníky – v něm nelze upravovat vztahy zaměstnanců, kteří nejsou státními úředníky. Předkladatel nepovažuje stanovení počtu těchto pracovníků za vhodné, rozhodnutí by mělo být ponecháno členu vlády.

	aby návrh obsahoval kritéria pro stanovení počtu těchto zaměstnanců (např. podle počtu všech zaměstnanců úřadu), jinak hrozí nebezpečí vyčerpání přidělených mzdových prostředků.	
	12.3 <u>K § 1 odst. 2 písm. b)</u> Současně vymezení zahrnuje zaměstnance vykonávající koncepční činnost a prolíná se tedy s § 2 písm. a), který naopak zahrnuje přípravu návrhů koncepcí do činnosti práce úředníka. Rozpor je třeba odstranit.	Akceptováno.
	12.4 <u>K § 4 odst. 1 a 2</u> Ustanovení obsahují povinnost vedoucího úřadu stanovit dvakrát v průběhu kalendářního roku systemizaci. V povinné formě nelze navrženou úpravu chápat jako stabilizační, vedoucímu úřadu jsou zde stanoveny velké a fakticky neomezené pravomoci. V této podobě nepovažujeme úpravu za stabilizační oproti současnému stavu. Požadujeme ustanovení buď bez náhrady vypustit, nebo zpracovat v jiné podobě, bylo by např. možné zpracovat určitá kritéria, na základě kterých má být systemizace vytvářena.	Vysvětleno. Nová úprava systemizace by měla zaručit větší stabilitu úřadu státní správy a pracovních míst úředníků a zabránit účelovým změnám, což by mělo přispět k větší ochraně úředníků. Navrhovaná právní úprava systemizace se tedy týká pouze pracovních míst úředníků. Navrhované ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že systemizace bude stanovena na 1 rok; vedoucí úřadu státní správy bude moci měnit systemizaci v průběhu roku pouze při změně působnosti úřadu nebo při podstatné změně podmínek, za kterých byla systemizace sestavena. Vedoucí úřadu státní správy projedná návrh systemizace nebo její změnu s radou úředníků, je-li zřízena.
	12.5 <u>K § 4 odst. 6</u> Agendy svěřené do působnosti oddělení představují obvykle ucelený soubor činností, u nichž se vyžaduje specifická kvalifikace a další předpoklady a u nichž je důvodné, aby byly soustředěny pod jedním vedoucím úředníkem. Návrh, aby možnost zřízení pracovního místa vedoucího oddělení byla omezena pouze na případy, že jsou tomuto pracovnímu místu podřízena alespoň 4 pracovní místa, může být kontraproduktivní, protože v určitých případech je žádoucí zřídit oddělení, v němž budou spojeny obdobné pracovní činnosti řízené jedním vedoucím oddělení, ale přitom pro výkon této agendy nejsou nutní 4 zaměstnanci. Požadujeme proto § 4 odst. 6 písm. a) buď zcela vypustit, nebo	Akceptováno. Cílem navrhované úpravy je sjednotit organizační struktury úřadů státní správy a zabránit účelovému vytváření pracovních míst vedoucích úředníků s příplatkem za vedení. Stanovení minimálního počtu podřízených pracovních míst jednotlivým vedoucím úředníkům uvedeného v návrhu zákona považuje předkladatel za minimální hranici vzniku jednotlivých organizačních útvarů s ohledem na zajištění efektivity práce. Ustanovení bylo upraveno v tom směru, že pro zřízení místa vedoucího oddělení postačí, pokud tomuto

	snížit počet pracovních míst v oddělení na 3 a příslušným způsobem upravit také požadavky na obsazení dalších organizačních útvarů.	pracovnímu místu budou podřízena alespoň 3 pracovní nebo obdobná místa, u ředitele odboru alespoň 9 pracovních míst.
	12.6 <u>K § 6 odst. 1 a 2</u> Z návrhu ustanovení ani z důvodové zprávy není zřejmé, proč se vyžaduje předložení osvědčení podle zákona č. 279/1992 Sb., který se vztahuje pouze na některé funkce u Policie České republiky a Vězeňské služby České republiky (v navržené podobě se jedná fakticky o rozšíření osobní působnosti tohoto zákona). Požadujeme proto omezit osvědčení pouze na zákon č. 451/1991 Sb.	Akceptováno.
	12.7 <u>K § 6</u> V odstavci 2 se nadbytečně opakují požadavky na vedoucí úředníky, které jsou uvedeny již v odstavci 1 obecně pro úředníky, u vedoucích úředníků však chybí podmínka 18 let věku. Navrhujeme stanovit jednotné požadavky pro všechny úředníky, případné zvýšené požadavky na vedoucí úředníky vyjádřit v samostatné větě nebo odstavci.	Akceptováno.
	12.8 <u>K § 6 odst. 3</u> Návrh vyžaduje pro výkon práce vedoucího úředníka pouze praxi ve státní správě nebo v samosprávě nebo v bezpečnostních sborech, zcela vylučuje osoby s dostatečnou praxí v soukromé sféře. Požadujeme ustanovení doplnit o osoby s praxí v odpovídající soukromé oblasti, praxe by v jejich případě mohla být stanovena na delší dobu než je základní doba praxe v tomto ustanovení (navrhujeme např. 4 nebo 5 let).	Vysvětleno. Navrhované ustanovení již v podobě rozeslané do meziresortního připomínkového řízení upravuje praxi vedoucího zaměstnance podle zákoníku práce („...čtyřletou praxi jako vedoucí zaměstnanec...“). Jedná se o jakéhokoliv vedoucího zaměstnance podle § 11 zákoníku práce. Jde-li o to, aby funkci vrchního ředitele sekce mohla zastávat rovněž osoba s praxí v soukromé sféře jako vedoucího zaměstnanec, předkladatel se domnívá, že u takové funkce je požadavek na praxi jako vedoucí úředník odůvodněný. Tyto osoby by podle názoru předkladatele měly vzhledem k rozsahu své působnosti v úřadu státní správy (zejména tvorba koncepcí) mít zkušenosti s chodem veřejné správy, která je v mnoha směrech odlišná od soukromé sféry, a to i s ohledem na skutečnost, že ředitelé odborů mohou být osoby bez

		praxe ve veřejné správě.
	12.9 <u>K § 7 písm. a)</u> Není zřejmé, zda se dovětek „a to za jednání související s výkonem veřejné správy“ vztahuje také na trestné činy spáchané z nedbalosti nebo pouze na úmyslné trestné činy, protože písmena b) a c) hovoří pouze o úmyslných trestných činech. Upozorňujeme, že např. živnostenský zákon spojuje ztrátu bezúhonnosti pouze s trestnými činy spáchanými úmyslně.	Vysvětleno. Slova „a to za jednání související s výkonem veřejné správy“ se vztahují pouze k trestným činům spáchaným z nedbalosti. Ustanovení bylo upraveno tak, aby tato skutečnost byla zřejmá. Předkladatel trvá na takto pojatém předpokladu bezúhonnosti. Cílem navrhovaného zákona je, aby pracovní místa úředníků zastávali nejen odborně vzdělání, ale i osobnostně kvalitní lidé. Z tohoto důvodu navrhovaný zákon stanoví rovněž podmínky bezúhonnosti a spolehlivosti.
	12.10 <u>K § 8 odst. 1 písm. i)</u> Obecná skutková podstata přestupku v tomto písmenu fakticky popírá konkrétní výčet v předchozích písmenech, a požadujeme proto vypuštění tohoto písmene bez náhrady. Současně je třeba vyjasnit, zda se dovětek o narušení důvěryhodnosti úřadu státní správy vztahuje na všechna písmena, co se takovým narušením rozumí a kdo bude hloubku tohoto narušení posuzovat. V praxi lze předpokládat zcela rozdílný přístup a aplikační problémy.	Vysvětleno. Cílem navrhovaného zákona je, aby pracovní místa úředníků zastávali nejen odborně vzdělání, ale i osobnostně kvalitní lidé. Z tohoto důvodu navrhovaný zákon stanoví rovněž podmínky bezúhonnosti a spolehlivosti. Přestupky uvedené v návrhu zákona byly zvoleny s ohledem na jejich vztah ke státní správě a zároveň s ohledem na neakceptování opakovaného nežádoucího chování osob, které by měly zastávat pracovní místa úředníků. Písmeno i) bude upraveno tak, aby se vztahovalo pouze na přestupky nebo správní delikty související s vykonávanou prací úředníka. Navíc se vždy musí jednat o přestupky nebo správní delikty, které mohou závažně narušit důvěryhodnost úřadu státní správy.
	12.11 <u>K § 12</u> Podání přihlášky se omezuje pouze na standardní písemný způsob, z návrhu dovozujeme, že není přípustné využití elektronické formy, která je však dnes zcela běžná. Nadbytečný je také požadavek na předkládání úředně ověřených dokladů již při podání přihlášky, protože většina těchto dokladů je nutná až při uzavírání pracovní smlouvy. Požadujeme proto doplnit také elektronickou formu	Akceptováno v modifikované podobě. Ustanovení bylo upraveno v tom smyslu, že v případě, že je přihláška podána v elektronické podobě, nevyžaduje se uznávaný elektronický podpis.

	podání přihlášky a možnost předkládat doklady až při uzavírání smlouvy.	
	12.12 <u>K § 14</u> Odstavec 3 doporučujeme doplnit o určení uchazečů, kterým bude nabídnuta možnost obsadit volné pracovní místo. Může totiž nastat situace, že uchazeči v první polovině seznamu podle odst. 7 např. nebudou způsobilí pro výkon příslušné práce.	Vysvětleno. Navrhovaná úprava je konstruována tak, aby výběrové řízení bylo transparentní a každý uchazeč měl stejné podmínky. K pohovoru budou pozváni pouze uchazeči splňující podmínky v § 14 odst. 1 návrhu zákona. Výběrová komise poté vybere tři nejlepší uchazeče, ze kterých si vybere vedoucí úřadu. S ohledem na výše uvedené není předkladateli zřejmé, proč by takto vybraní uchazeči měli být nezpůsobilí k výkonu příslušné práce.
	12.13 <u>K § 14</u> Úprava výběrového řízení v celém ustanovení je značně složitá a v praxi nebude realizovatelná, zejména při značném počtu uchazečů. Navrhujeme zapracovat možnost rozdělit výběrové řízení do dvou kol, pohovor nebo písemné ověření by v druhém kole probíhalo pouze s menší skupinou uchazečů. Stanovení pořadí všech zájemců není realizovatelné a stejně tak sdělování pořadí všem, je nutno omezit jen na prvních pět.	Vysvětleno. V navrhovaném ustanovení byla doplněna možnost konat vícekolové výběrové řízení. Dále bylo ustanovení upraveno v tom smyslu, že výběrová komise vybere tři nejlepší uchazeče, u kterých stanoví pořadí. Pokud si vedoucí úřadu státní správy vybere druhého nebo třetího uchazeče, musí své rozhodnutí odůvodnit. Předkladatel v této podobě neshledává navrhované řešení výběrového řízení za náročné a obtížně realizovatelné.
	12.14 <u>K § 18 odst. 1 písm. g)</u> Ustanovení navrhujeme formulovat obdobně jako v zákoně č. 312/2002 Sb., který vychází ze subjektivní domněnky úředníka o protiprávnosti pokynu nadřízeného (tedy např. slovy „má-li úředník za to, že vydaný pokyn je v rozporu s právními předpisy“).	Vysvětleno. Navrhovaná úprava nepřináší podle názoru předkladatele věcnou změnu ustanovení. I navrhované ustanovení „úředník je povinen upozornit bezodkladně nadřízeného, že jím vydaný pokyn je v rozporu s právním předpisem;...“ předpokládá subjektivní domněnku úředníka, že pokyn vydaný nadřízeným je v rozporu s právními předpisy.
	12.15 <u>K § 18 odst. 4</u> Navrhovaná úprava je do určité míry v rozporu s § 69, který naopak předpokládá subsidiární použití zákoníku práce. Obecně formulovaná výjimka ze zákoníku práce by fakticky vyloučila také použití ustanovení zákoníku práce např. o	Akceptováno. V navrhovaném ustanovení budou vyloučena pouze ta ustanovení zákoníku práce, která upravují povinnosti státních zaměstnanců.

	pracovní době, bezpečnosti a ochraně zdraví při práci apod. Požadujeme proto ustanovení zákoníku práce, která se nepoužijí, stanovit zcela konkrétně.	
	12.16 <u>K § 19 odst. 3</u> V ustanovení se odlišuje osoba, která provádí pracovní hodnocení, od osoby, která zpracovává návrh pracovního hodnocení. Rozdíl mezi těmito dvěma činnostmi není zřejmý, navíc takové řešení nepovažujeme za vhodné a praktické (na základě návrhu předkladatele by např. vedoucího oddělení hodnotil náměstek ministra). Podle našeho názoru by tuto působnost měl zajišťovat bezprostředně nadřízený hodnoceného úředníka, který jeho činnost nejlépe zná. K omezení subjektivních vlivů by případně bylo možné stanovit, že při hodnocení bude spolupracovat personální útvar. Nesouhlas s hodnocením řeší institut námitek.	Vysvětleno. Pracovní hodnocení bude propojeno s osobním ohodnocením úředníka. Tím, že hodnocení bude vázáno na odměňování, měla by o něm rozhodovat osoba, která je oprávněna vůči úředníkovi činit pracovněprávní úkony jménem zaměstnavatele.
	12.17 <u>K § 26 odst. 2 a 3</u> Požadujeme, aby v případě obsazení volného pracovního místa úředníkem, jehož pracovní místo se ruší, byl podmínkou také souhlas vedoucího úředníka, jemuž je volné pracovní místo podřízeno. Podle našeho názoru je tato podmínka zcela důvodná a umožní také ověřit, zda převáděný úředník fakticky splňuje podmínky pro výkon příslušné práce. Současně doporučujeme alespoň v důvodové zprávě vysvětlit postup v případě, že úředník s přesunem na jinou pozici nesouhlasí.	Vysvětleno. Je třeba upozornit, že postup podle § 26 odst. 2 a 3 je v působnosti vedoucího úřadu státní správy. Lze si jen obtížně představit, že by tato kompetence vedoucího úřadu státní správy byla podmíněna souhlasem jeho podřízeného (tj. vedoucího úředníka, jemuž je volné pracovní místo podřízeno). Připomínkové místo nenavrhuje, jak řešit situaci, kdy vedoucí úředník svůj souhlas nevysloví. Ustanovení bude nicméně doplněno v tom smyslu, že vedoucí úředník, jemuž je volné pracovní místo podřízeno, se k tomuto vyjádří
	12.18 <u>K § 29 odst. 5 a 6</u> Ustanovení obsahují postup v případě obsazování uvolněného pracovního místa vedoucího úředníka jiným vedoucím úředníkem. Ve srovnání s úpravou v § 26 však nepřihlížejí k obdobné náplni práce, kvalifikaci apod. Návrh tedy umožňuje, aby vedoucí pracovní místo zastávala osoba, která nebude splňovat např. odborné požadavky pro výkon této práce. Obdobně jako v § 26 odst. 2 a 3 se ani tady nevyžaduje souhlas vedoucího úředníka, jemuž je uvolněné pracovní místo podřízené. S tímto řešením nesouhlasíme, požadujeme, aby úprava byla zpracována podle obdobných principů jako v § 26 a aby byl také doplněn jako	Vysvětleno. Ustanovení bylo upraveno v tom smyslu, že budou zohledněny kvalifikační předpoklady. Je třeba upozornit, že postup podle § 26 odst. 2 a 3 je v působnosti vedoucího úřadu státní správy. Lze si jen obtížně představit, že by tato kompetence vedoucího úřadu státní správy byla podmíněna souhlasem jeho podřízeného (tj. vedoucího úředníka, jemuž je volné pracovní místo podřízeno). Připomínkové místo nenavrhuje, jak řešit situaci, kdy vedoucí úředník svůj souhlas nevysloví.

	další podmínka souhlas vedoucího úředníka, kterému je uvolněné pracovní místo podřízené.	
	12.19 <u>K § 34</u> Ustanovení vytváří nerovné postavení úředníků a vedoucích úředníků, protože pro poskytnutí dalšího odstupného odkazuje jen na § 26 odst. 1 písm. a) nebo b). Vedoucím úředníkům by tedy další odstupné nepříslušelo. Toto řešení není důvodné, požadujeme proto rozšířit úpravu dalšího odstupného i na vedoucí úředníky.	Vysvětleno. Výpovědní důvody uvedené v § 26 odst. 1 písm. a) a b) se vztahují i na vedoucí úředníky (odvoláním vedoucího úředníka pracovní poměr nekončí), vedoucím úředníkům, kteří dostanou výpověď z výše uvedených důvodů, pak tedy přísluší i další odstupné.
	12.20 <u>K § 36 odst. 1</u> Stanovení individuálního vzdělávacího plánu na období 3 let je náročné a mělo by zřejmě jen formální charakter. Navrhujeme plán stanovovat vždy na příští rok v souvislosti s pracovním hodnocením.	Akceptováno v modifikované podobě.
	12.21 <u>K § 38 odst. 1</u> Z návrhu není vůbec zřejmé, kdo bude připravovat studijní podklady pro úřednickou zkoušku. Z ustanovení dovozujeme, že úřednická zkouška bude jednotná, nebude tedy zohledňovat specifika jednotlivých rezortů a činností. Hrozí proto, že se z této zkoušky stane pouze formalita, odborné znalosti budou úředníci fakticky získávat až v praxi. Považujeme za nezbytné, aby tato zkouška zahrnovala také speciální znalosti nutné pro příslušnou úřednickou činnost. Požadujeme ustanovení v tomto směru dopracovat.	Vysvětleno. Úřednická zkouška je koncipována jako ověření obecných znalostí o činnosti veřejné správy (podle § 38 odst. 1 je předmětem úřednické zkoušky ověření znalostí obecných zásad organizace a činnosti veřejné správy, základů veřejného práva, veřejných financí, principů fungování Evropské unie, práv, povinností a etických pravidel pro práci ve veřejné správě a znalostí základních ustanovení právních předpisů upravujících postup správních orgánů při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy), nikoli ověření specifických znalostí. Specifické znalosti činností jednotlivých úřadů státní správy jsou předmětem průběžného vzdělávání
	12.22 <u>K § 45 odst. 2</u> Lhůtu 36 měsíců pro absolvování vzdělávání vedoucích úředníků považujeme za příliš dlouhou, navrhujeme její zkrácení na 12 měsíců. Takováto doba zajistí systematické vzdělávání také pro vedoucí úředníky.	Vysvětleno. Předkladatel považuje lhůtu 36 měsíců pro absolvování vzdělávání vedoucích úředníků, vzhledem k jejich povinnostem a pracovní náplni, za optimální. Vedoucí úředník je povinen vedle absolvování vzdělávání vedoucích úředníků rovněž složit úřednickou zkoušku.

	12.23 <u>K § 50 a 75</u> Z návrhu není zřejmé, jak bude u zkušebních komisařů zajištěna mnohdy velmi specifická znalost činností, které se vykonávají zejména na ústředních orgánech (může se jednat o ojedinělé agendy, které zabezpečuje v celé republice třeba jen 1 osoba). Současně bude nutné, aby se zkušební komisaři seznámili také s vnitřními předpisy úřadů státní správy. Považujeme za nezbytné, aby návrh řešil i tyto otázky.	Vysvětleno. Úřednická zkouška je koncipována jako ověření obecných znalostí o činnosti veřejné správy (podle § 38 odst. 1 je předmětem úřednické zkoušky ověření znalostí obecných zásad organizace a činnosti veřejné správy, základů veřejného práva, veřejných financí, principů fungování Evropské unie, práv, povinností a etických pravidel pro práci ve veřejné správě a znalostí základních ustanovení právních předpisů upravujících postup správních orgánů při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy), nikoli ověření specifických znalostí. Specifické znalosti činností jednotlivých úřadů státní správy jsou předmětem průběžného vzdělávání.
	12.24 <u>K § 51</u> Ustanovení neřeší odměňování zkušebních komisařů, přitom nároky na ně budou vysoké. Tato vada souvisí s nepropracovaností návrhu z hlediska finančních dopadů, kterou uvádíme v obecných připomínkách.	Vysvětleno. Odměňování zkušebních komisařů bude zcela na poskytovatelích vzdělávání, kteří jsou povinni prokázat personální zabezpečení činnosti zkušební komise v žádosti o autorizaci. Vysvětlení bude uvedeno ve zvláštní části důvodové zprávy.
	12.25 <u>K § 63</u> Pravomoc rady úředníků v návrhu je dosti nezřetelná, hrozí nebezpečí, že se bude jednat pouze o formálně zřízený orgán. Současně není zřejmé, jaký bude vztah rady úředníků k odborové organizaci a k radě zaměstnanců, jejichž postavení stanovuje zákoník práce. Považujeme za nezbytné tyto otázky v návrhu dořešit.	Akceptováno v modifikované podobě. Působnost rady úředníků vyplývá z jiných ustanovení navrhovaného zákona, konkrétně se jedná o § 13 odst. 2 (člen rady úředníků je členem výběrové komise) a § 19 odst. 8 (rozhodování o námitkách proti pracovnímu hodnocení úředníka, kdy je rada úředníků poradním orgánem vedoucího úřadu veřejné správy). Návrh zákona nevylučuje, aby vedle rady úředníků existovala i rada zaměstnanců podle zákoníku práce a odborová organizace. V tomto smyslu bude návrh zákona doplněn.
	12.26 <u>K § 71 a 72</u> Stávajícím zaměstnancům je uložena povinnost prokázat splnění předpokladů	Akceptováno. Slova „do 1. ledna 2019“ budou nahrazena slovy „do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti zákona“ s výjimkou předpokladu bezúhonnosti.

	podle § 6 do 1. ledna 2019, ale povinnost prokázat složení úřednické zkoušky musí splnit již do 1. ledna 2017. Fakticky to může znamenat, že úředník, který složil tuto zkoušku, nebude splňovat předpoklady pro výkon činnosti úředníka. Pokud nebude vyhověno naší další připomínce, požadujeme, aby termín pro prokázání předpokladů podle § 6 předcházel termínu pro splnění povinnosti prokázat složení zkoušky.	
	12.27 <u>K § 72 odst. 1 a 2</u> Navrhujeme zrušit povinnost prokázat složení úřednické zkoušky nebo absolvování vzdělávání vedoucích úředníků u současných zaměstnanců státní správy, kteří ke dni účinnosti zákona po určitou dobu (5 let?) ve státní správě pracují. Toto řešení odůvodňují zkušenosti a praxe těchto osob, příslušná zkouška nebo vzdělávání by pro ně nebyly přínosem. Zaměstnanci státní správy již v současné době absolvují řadu vzdělávacích akcí, z návrhu není zřejmé, zda budou osvědčení z těchto akcí uznávána alespoň zčásti pro účely úřednické zkoušky. Současně navrhujeme prodloužení doby pro vyzkoušení úředníků na 5 let, navrhovaná doba 3 let nebude realizovatelná z hlediska kapacity škol.	Akceptováno. Příprava na úřednickou zkoušku a úřednická zkouška je pojata tak, aby zajistila shodně obecné vzdělání pro všechny úředníky a tím byla zajištěna prostupnost veřejné správy (úřednická zkouška bude postavena na roveň obecné zkoušce zvláštní způsobilosti podle zákona č. 312/2002 Sb.) a zkvalitnění a profesionalizace státní správy. Návrh zákona bude upraven o výjimky ze složení úřednické zkoušky.
	12.28 <u>K § 75</u> V odstavci 1 není vůbec stanoven způsob výběru 12 zkušebních komisařů, je třeba doplnit. V odstavci 2 požadujeme, aby u zkušebních komisařů bylo doplněno také splnění podmínky podle § 50 odst. 2 písm. g), to je osvědčení odbornosti v příslušné oblasti. Není důvodné, aby 12 jmenovaných zkušebních komisařů tuto podmínku nesplňovalo, zatímco u dalších zkušebních komisařů by se vyžadovala.	Akceptováno v modifikované podobě. Akceptováno v modifikované podobě, ustanovení bude upraveno podle připomínky uplatněné místopředsedkyní vlády a předsedkyní Vládního výboru pro koordinaci boje s korupcí (15.48). Zkušební komisaři budou jmenováni ze seznamu odborníků na obecnou a na zvláštní část zkoušky zvláštní odborné způsobilosti úředníků územních samosprávných celků.
13. Ministerstvo životního prostředí	13.1 <u>Obecně</u> Vymezení postavení „vedoucího úřadu státní správy“ v návrhu je nedostatečné, nejasné a zmatečné. Jeho vymezení by mělo být věnováno samostatné ustanovení definující kdo je „vedoucím úřadu státní správy“ a za jakých okolností je a není úředníkem. Z návrhu zákona není zřejmé, zda je jím člen vlády, nebo jen ten, „kdo stojí v čele úřadu státní správy“ ani to, kdo je ten, „kdo stojí v čele úřadu státní správy“. To je zvláště významné vzhledem k faktu, že „vedoucímu úřadu	Vysvětleno. Vedoucím úřadu státní správy je osoba, která stojí v čele úřadu státní správy (nově upraveno v § 5 odst. 1). Např. u ministerstva je touto osobou ministr (čl. 28 odst. 2 Ústavy České republiky), u Českého statistického úřadu je to předseda Českého statistického úřadu. To, zda bude vedoucí úřadu státní správy úředníkem, bude záležet na tom, zda je vedoucí úřadu státní správy zaměstnancem v pracovním poměru

	státní správy“ přísluší všechna klíčová rozhodnutí při výběru nových úředníků či propouštění stávajících.	k České republice zařazeným v úřadu státní správy, který vykonává jednu z činností uvedených v § 3 nebo jehož alespoň jeden podřízený zaměstnanec je úředník (§ 2 odst. 1 a odst. 2 návrhu zákona). Skutečnost, v jakém právním vztahu k České republice je osoba stojící v čele úřadu státní správy, vyplývá z Ústavy České republiky, respektive z právního předpisu zřizujícího úřad státní správy.
	13.2 <u>K části druhé zákona – Vzdělávání úředníků (§ 35 - § 60)</u> Navrhovaná právní úprava neřeší vztah úřednické zkoušky ke zkouškám odborné způsobilosti úředníků krajských a obecních úřadů a pracovníků správ chráněných krajinných oblastí a národních parků. Jedná se zejména o vzájemné uznávání zkoušek v případě změny zaměstnání pracovníka. Je faktem, že dochází a i v budoucnosti bude docházet k výměně pracovníků na jednotlivých pracovních pozicích na jednotlivých typech úřadů. Považujeme za velmi neefektivní a neekonomické požadovat po takových pracovnících opakované skládání zkoušky, z prakticky identickým obsahem. Do zákona požadujeme doplnit ustanovení, které umožní uznávat namísto složení úřednické zkoušky zkoušku odborné způsobilosti úředníků krajských a obecních úřadů a pracovníků správ chráněných krajinných oblastí a národních parků. Z navrhovaného obsahu úřednické zkoušky je patrné, že nebude obsahovat odbornou část týkající se věcné problematiky, kterou bude úředník zajišťovat. Tento typ vzdělávání úředníků se předpokládá v rámci průběžného vzdělávání. Na rozdíl od zkoušek odborné způsobilosti zde věcné rezorty nemají žádnou možnost ovlivnit obsah vzdělávání poskytovaných jednotlivými poskytovateli, kteří obdrží registraci od ministerstva vnitra. Může se tak stát, že pro některé obory státní správy žádní poskytovatelé průběžného vzdělávání registrovaní nebudou anebo budou některé obory pokryty vzdělávacími programy pouze nedostatečně. Zákon řeší takovou situaci tím, že vzdělávání zajistí ministerstvo vnitra. Při nejlepší vůli si neumíme představit, jak ministerstvo vnitra hodlá zajistit odborné vzdělávání úředníků v jednotlivých oborech státní správy vlastními silami. Podle našeho názoru by toto odborné vzdělávání měli zajišťovat věcné rezorty. Navíc řada vzdělávacích programů navrhovaných registrovanými poskytovateli může být nekvalitní nebo zcela nepoužitelná pro daný obor. Zákon nedává věcným rezortům žádnou možnost jak takovou situaci řešit včetně možnosti	Akceptováno.

	odebrat takovému poskytovateli registraci z důvodů nedostatečné kvality vzdělávacího programu. Vzhledem k výše uvedeným připomínkám požadujeme část druhou zákona zásadně přehodnotit a zjednodušit tak, aby nedošlo k vytvoření byrokraticky neúměrně náročnému systému a aby byl zároveň dosažen cíl zajištění odpovídajícího vzdělání úředníku. Řada konkrétních ustanovení této části by měla být spíše náplní prováděcího právního předpisu a do textu zákona nepatří.	
	13.3 <u>K § 1 odst. 3</u> Požadujeme výslovně doplnit, že za správní úřad se pro účely tohoto zákona považují také správy národních parků, správy chráněných krajinných oblastí a Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky. V důvodové zprávě k § 1 je uvedeno, že kromě organizačních složek státu se zákon bude vztahovat na další správní úřady, v jejichž výčtu je zahrnuta také Správa Národního parku České Švýcarsko. Národní park České Švýcarsko byl zřízen zákonem č. 161/1999 Sb. a správa tohoto parku je tímto zákonem výslovně zřízena jako správní úřad. Ostatní národní parky v České republice (NP Šumava, Krkonošský národní park a Národní park Podyjí) mají v současné době formu příspěvkových organizací, vykonávají však státní správu zcela analogickou rozsahu kompetencí Správy NP České Švýcarsko. Považujeme proto nezbytné zachovat jednotný přístup a zahrnout do výčtu správních úřadů (ve smyslu tohoto zákona), také ostatní správy NP. Výkonem státní správy je taktéž pověřena Agentura ochrany přírody a krajiny, jakožto příspěvková organizace MŽP. <u>Dále ve výčtu postrádáme správy chráněných krajinných oblastí, které jsou orgány ochrany přírody podle § 75 zákona č. 114/1992 Sb. a vykonávají státní správu v ochraně přírody na území chráněných krajinných oblastí.</u>	Vysvětleno. Předkladatel při stanovení institucionální působnosti vycházel z názoru, že správním úřadem je každá organizační složka České republiky zařazená v rámci moci výkonné, která disponuje jakýmkoliv (vrchnostenskými) pravomocemi. Všechny organizační složky České republiky, na něž by se měl zákon vztahovat, jsou založeny zvláštním zákonem a disponují vrchnostenskou kompetencí, tj. materiálně by měly být správními úřady ve smyslu Ústavy České republiky. Do navrhovaného zákona budou zahrnuty orgány, které jsou organizační složkou státu.
	13.4 <u>K § 2</u> Požadujeme doplnit mezi činnosti státní služby „obhajobu národních zájmů České republiky“	Akceptováno v modifikované podobě. Do § 2 návrhu zákona bude doplněno nové písmeno ve znění „obhajoba zahraničních zájmů České republiky“.
	13.5 <u>K § 3 odst. 2</u> Nesouhlasíme s definicí zástupce vedoucího úředníka, podle níž je tento rovněž	Vysvětleno. Zástupce vedoucího úředníka má být pouze ten úředník, který je tzv. zástupcem vedoucího zaměstnance ve smyslu zákoníku práce, tedy zaměstnancem, jehož

	vedoucím úředníkem. Za vedoucího úředníka by měl být považován pouze ten úředník, který vykonává činnosti na vedoucím pracovním místě. Podle předložené definice by jím měl být i úředník, který je na pracovním místě referenta a zastupuje vedoucího úředníka na nejnižším stupni řízení (tj. úředníka, který vykonává činnosti na pracovním místě vedoucího oddělení). To nevylučuje přiznat tomuto zástupci vedoucího úředníka příplatek za vedení, jak je uvedeno v odst. 3.	druhem práce je výlučně zastupování vedoucího zaměstnance. Takový úředník tedy nebude vykonávat činnosti imanentní „řadovému“ úředníkovi. Protože se takový úředník podílí na vedení útvaru, měl by být vedoucím úředníkem.
	13.6 <u>K § 4 a 5</u> Žádáme doplnit o vymezení stupňů řízení.	Vysvětleno. Jednotlivé stupně řízení vyplývají z § 124 zákoníku práce.
	13.7 <u>K § 4 a 5</u> Považujeme za vhodné v § 4 odst. 1 vypustit termín „obdobným místům“, neboť je zavádějící; veškerá jiná pracovní místa, než místa úředníků, by měla být pracovními místy dle zákoníku práce.	Vysvětleno. Pojem „obdobná místa“ zahrnuje veškerá místa, která nejsou pracovními místy (např. služební místa).
	13.8 <u>K § 4 a 5</u> Požadujeme neomezovat stanovení systemizace lhůtami uvedenými v § 4 odst. 1 ani podstatnou změnou podmínek dle odst. 4, ale umožnit realizaci jakékoliv změny systemizace, kdykoliv to bude vedoucí úřadu státní správy považovat za nezbytné nebo účelné.	Rozpor. Nová úprava systemizace by měla zaručit větší stabilitu úřadu státní správy a pracovních míst úředníků a zabránit účelovým změnám, což by mělo přispět k větší ochraně úředníků i stabilitě celé státní správy. Navrhované ustanovení tak reaguje i na vyjádření Evropské unie, která České republice vytýká přílišnou fluktuaci úředníků a časté změny odpovědných útvarů a tím způsobenou nestabilitu veřejné správy. Většina připomínkových míst naopak požadovala posílení stabilizačních prvků systemizace, z tohoto důvodu byl návrh upraven tak, že systemizace se provádí jednou ročně a v průběhu roku je jí možné změnit pouze dojde-li ke změně působnosti úřadu státní správy nebo k podstatné změně podmínek, za kterých byla systemizace schválena.
	13.9 <u>K § 20</u>	Rozpor. Jak již předkladatel uvedl v důvodové zprávě, považuje

	Definování úředních hodností považujeme za zbytečně složité, zejména proto, že úředníkovi zařazenému v Úřadu vlády ČR náleží jiné hodnosti než úředníkovi zařazenému v ministerstvu a v jiném úřadu státní správy. Zároveň nesouhlasíme s tím, aby bylo přidělování úředních hodností vázáno pouze na zařazení do platové třídy a odpracování určitého počtu roků v pracovním poměru k České republice.	za vhodné prostřednictvím úředních hodností vyzdvihnout exkluzivitu zaměstnavatele a odlišit jej od zaměstnavatelů ostatních. Na rozdíl od připomínkového místa se nedomnívá, že by hodnosti neměly žádný přínos i pro konkrétního úředníka. Např. pro řadového úředníka může být určitou motivací dosáhnout ve zrychleném čase vyšší hodnosti náležející obvykle vedoucím úředníkům, bude-li pozitivně pracovní hodnocen, aniž by byl nucen postupovat vertikálně. Vyšší hodnost u takového úředníka může naznačovat jeho přínos a význam pro úřad státní správy, aniž by nutně musel být vedoucím úředníkem. Nadto se nedomnívá, že by terminologie byla překonaná – většina hodností je užívána např. v účinném zákonu č. 361/2003 Sb., s hodnostmi počítal i zákon č. 218/2002 Sb. Předkladatel současně respektuje koncepci nového občanského zákoníku, který bude aplikován subsidiárně, jehož terminologie navazuje na předsocialistickou právní úpravu. Předkladatel nicméně zjednodušil pravidla pro přiznávání hodností tak, aby byly pro úřad co nejméně zatěžující. Pravidla přiznání hodnosti byla na základě výsledků vypořádání připomínek zjednodušena. Kritériem pro přiznání hodnosti je kombinace zařazení v hierarchii úřadu státní správy, platové třídy a praxe (s touto je potřeba pracovat již nyní při stanovování platového stupně). Administrativní náročnost určení úřednické hodnosti je tedy minimální, povinnost potvrzovat aktuální úřednickou hodnost byla modifikována v tom smyslu, že tak bude činěno výlučně na žádost státního úředníka.
	13.10 <u>K § 21 odst. 5</u> Nesouhlasíme s tím, aby do doby trvání pracovního poměru k České republice nebyla započítána doba trvání pracovního poměru k ČR po 1. lednu 1993. Požadujeme doplnit, minimálně doplněním textu takto: „se rovněž započítává doba trvání služebního poměru vojáka“.	Akceptováno v modifikované podobě.

	13.11 <u>K § 21 odst. 6</u> Nesouhlasíme s tím, aby byl postup vázán na výsledky pracovního hodnocení. Toto ustanovení požadujeme odstranit.	Rozpor. Předkladatel považuje vázání postupu na výsledky pracovního hodnocení za motivační prvek. Např. pro řadového úředníka může být určitou motivací dosáhnout ve zrychleném čase vyšší hodnosti náležející obvykle vedoucím úředníkům, bude-li pozitivně pracovní hodnocen, aniž by byl nucen postupovat vertikálně. Vyšší hodnost u takového úředníka může naznačovat jeho přínos a význam pro úřad státní správy, aniž by nutně musel být vedoucím úředníkem.
	13.12 <u>K § 22</u> Zásadně nesouhlasíme s prodloužením dovolené úředníka na 6 týdnů v kalendářním roce. Jedná se o zcela neodůvodněné zvýhodnění jednoho typu zaměstnanců oproti ostatním. Připomínáme, že § 213 zákoníku práce přiznává zaměstnancům nárok pouze na 4 týdny dovolené.	Rozpor. Dovolená v délce 6 týdnů představuje jeden – s ohledem na „vládu rozpočtové odpovědnosti“ a s tím spojené finanční limity – z mála navrhaných benefitů pro úředníky, jakožto určitou formu kompenzace za náročnost vykonávané práce a zvýšené povinnosti a omezení s ní spojené.
	13.13 <u>K § 23</u> Nesouhlasíme se zavedením zvláštního studijního volna pro úředníky a § 23 požadujeme vypustit. Stávající úprava zákoníku práce je v této oblasti zcela dostačující i pro státní úředníky.	Rozpor. Studijní volno se poskytuje v souvislosti se složením úřednické zkoušky a představuje určité kompenzační opatření přispívající k profesionalizaci státní správy.
	13.14 <u>K § 24</u> Nesouhlasíme se zavedením ošatného pro úředníky a § 24 požadujeme vypustit. Jedná se o zcela neodůvodněné zvýhodnění jednoho typu zaměstnanců oproti ostatním.	Rozpor. Ošatné je koncipováno jako povinná pracovní pomůcka úředníka, nikoli odměna. Předkladatel v jeho úpravě neshledává potenciál pro diskriminační zacházení. Ustanovení bylo nicméně upraveno a v zájmu jednotného postupu se zakládá kompetence vlády vymezit svým nařízením pracovní místa vyžadující zvláštní oděv a požadavky na tento oděv. Úředníkům zastávajícím taková pracovní místa pak vznikne nárok na ošatné nebo zvláštní oděv.
	13.15	Akceptováno.

	<u>K § 27 písm. a)</u> Pro potřeby aplikační praxe považujeme za nezbytné specifikovat, co se rozumí opakovaným závěrem, tj. specifikovat, že již po druhém závěru dle textu je možné dát úředníkovi výpověď.	Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že dvě bezprostředně na sebe navazující pracovní hodnocení úředníka obsahovaly závěr, že úředník při výkonu práce dosahuje neuspokojivých výsledků.
	13.16 <u>K § 44</u> Požadujeme, aby prováděcím předpisem stanovujícím organizaci, obsah a průběh úřednické zkoušky, bylo nařízení vlády, nikoliv vyhláška Ministerstva vnitra.	Akceptováno.
	13.17 <u>K § 47 odst. 1 a 2 a § 48</u> Nesouhlasíme s tím, aby poskytovatelem uvedených druhů vzdělávání byly pouze vysoké školy. Žádáme otevřít i pro jiné komerční vzdělávací instituce, které splní podmínky autorizace. Jinak by se jednalo o neodůvodněné omezení volné soutěže, zejména v situaci, kdy se toto vzdělávání neposkytuje bezplatně, jak tomu bylo v případě bývalého Institutu státní správy.	Vysvětleno. Výlučné zapojení vysokých škol se týká pouze přípravy na úřednickou zkoušku a její absolvování, ostatní druhy vzdělávání jsou v kompetenci dalších institucí. Důvodem této výlučnosti je snaha o státem garantované kvalitní zkoušky úředníků, mající jednotný charakter.
	13.18 <u>K § 50 odst. 1</u> Požadujeme doplnit, k čemu je zkušební komisař oprávněn (k jakým druhům vzdělávání).	Vysvětleno. Pouze úřednická zkouška se skládá před zkušební komisí složenou ze zkušebních komisařů. V jinýchruzích vzdělávání (tj. vzdělávání vedoucích úředníků a průběžné vzdělávání) se činnosti zkušebních komisařů nevyužívá.
	13.19 <u>K § 53 a 54</u> Zásadně nesouhlasíme s tím, aby mezi povinnosti poskytovatele vzdělávání patřilo předložení písemné zprávy za uplynulý kalendářní rok. Rovněž nesouhlasíme, aby Ministerstvo vnitra předkládalo vládě ke schválení souhrnnou výroční zprávu. I v tomto případě se jedná o zbytečnou administrativní zátěž, kterou by museli podstupovat jak všichni poskytovatelé vzdělávání podle tohoto zákona, tak i Ministerstvo vnitra a vláda. Povinnost předkládat výroční zprávu o vzdělávání ve správních úřadech byla dána usnesením vlády č. 1542/2005 k Pravidlům vzdělávání zaměstnanců ve	Akceptováno.

	správních úřadech. Za celou dobu, kdy byl tento úkol naplňován, nebylo navrženo žádné opatření týkající se samotných Pravidel vzdělávání zaměstnanců ve správních úřadech. Opakovaně bylo některými správními úřady požadováno, aby tato formální povinnost byla zrušena, což nebylo nikdy Ministerstvem vnitra jako předkladatelem zprávy akceptováno. Vzhledem k tomu, že předkládání příslušné zprávy vládě dosud nepřineslo žádný pozitivní efekt, požadujeme tuto povinnost z návrhu zákona odstranit.	
	13.20 <u>K § 62</u> Požadujeme doplnit výčet údajů, které má obsahovat personální portál, včetně povinnosti všem subjektům vkládat, aktualizovat a archivovat příslušné údaje.	Akceptováno. Ustanovení upravující personální portál bude upraveno. Povinnosti stran vkládání údajů vyplývají z jiných ustanovení návrhu zákona.
	13.21 <u>K § 63</u> Úřady státní správy jsou monokraticky řízené orgány, což se v návrhu zákona odráží v tom, že zaváděná instituce rady úředníků, jakožto určitý „cizorodý prvek“ v tomto systému, má mít pouze minimální podíl na rozhodování vedoucího úřadu státní správy (pouze účast ve výběrových komisích a podíl na projednávání námitek úředníků proti pracovnímu hodnocení). Za těchto okolností nepovažujeme za smysluplné takovou instituci zřizovat, neboť s tím budou spojeny nové organizační a administrativní úkoly v úřadech státní správy (zejm. organizace voleb), přičemž přínosy fungování rady úředníků budou minimální. Požadujeme proto § 63 vypustit (a v návaznosti na to upravit i § 13 odst. 2 a § 19 odst. 8).	Rozpor. Ustanovení bylo upraveno v tom smyslu, že rada úředníků je v úřadu státní správy zřizována dobrovolně. Působnost rady úředníků vyplývá z jiných ustanovení navrhovaného zákona, konkrétně se jedná o § 5 odst. 5 (povinnost vedoucího úřadu státní správy projednat návrh systemizace nebo její změnu s radou úředníků), § 14 odst. 2 (člen rady úředníků je členem výběrové komise) a § 20 odst. 8 (rozhodování o námitkách proti pracovnímu hodnocení úředníka, kdy je rada úředníků poradním orgánem vedoucího úřadu veřejné správy). Předkladatel se domnívá, že zřízením rady úředníků přispěje k možnosti úředníků podílet se na rozhodování vedoucího úřadu státní správy.
	13.22 <u>K přechodným ustanovením (§ 71 a násl.)</u> Žádáme doplnit o zápočet vzdělávání získaného státními úředníky podle dosavadních pravidel nebo alespoň o přesvědčivé zdůvodnění toho, proč stávající úroveň vzdělávání neodpovídá úrovni zamýšlené úřednické zkoušky.	Vysvětleno. Osoba, která prokázala zvláštní odbornou způsobilost z obecné části podle zákona č. 312/2002 Sb., nebude povinna skládat úřednickou zkoušku. Zároveň předkladatel zvažuje stanovení věkové hranice pro výjimku ze složení úřednické zkoušky.
	13.23 <u>K § 71 odst. 1 a 2</u>	Akceptováno v modifikované podobě. .

	U prokázání podmínky bezúhonnosti požadujeme umožnit, aby si úřad státní správy obstaral výpis z evidence Rejstříku trestů sám, pokud mu k tomu dá úředník souhlas (stejně jako je to řešeno v § 12 v případě přijímání nových úředníků).	
14. ÚV ČR – ministr a předseda LRV	14.1 <u>Obecně</u> Přestože se návrh zákona o státních úřednících v podstatné míře liší od předchozího návrhu, který byl předmětem předchozího připomínkového řízení, a došlo v něm ke značnému kvalitativnímu posunu, a to jak po stránce věcné, tak i legislativně-technické, jsme nuceni i přes tuto skutečnost vyjádřit určité obavy, zda takto koncipovaným návrhem zákona bude dosaženo deklarovaných cílů, a to zejména v oblasti boje s korupcí a též s ohledem na požadavek odpolitizování státní správy. Domníváme se, že právní úprava obsažená v současné verzi návrhu zákona, resp. jednotlivé instituty v něm upravené přespříliš koresponduje se zákoníkem práce, což může vyvolat dojem jeho nadbytečnosti a neopodstatněnosti. Z tohoto důvodu bude nezbytné, <u>aby, i při zachování soukromoprávní povahy této normy, došlo k určitému posílení veřejnoprávních prvků</u>, které by mohly shora uvedené cíle pomoci naplnit. Zejména bude nutné se zaměřit na to, že v návrhu zákona o státních úřednících je celá řada povinností a pravidel, které je nutno dodržovat, avšak za <u>současné absence jakékoliv „kompenzace“</u> v podobě různých výhod či benefitů, které by ve větší míře odlišovaly právní poměry státních úředníků od ostatních zaměstnanců států plně podléhajících zákoníku práce. Jistý veřejnoprávní prvek v návrhu zákona obsažený v podobě úředních hodností nelze považovat za dostatečný. Současně lze též mít pochyby o tom, zda o jeden týden delší dovolená nebo institut ošatného mohou být považovány za dostatečné kompenzace pro úředníky, jejichž náplní práce je služba veřejnosti.	Vysvětleno. Rozsah navrhovaného zákona vychází z vládou schváleného věcného záměru zákona a tezí zákona. Benefity byly konstruovány s ohledem na program „vlády rozpočtové odpovědnosti“ a tedy s ohledem na současné finanční možnosti. Přiznání dalších benefitů by se neobešlo bez zvýšení finančních nákladů navrhovaného zákona.
	14.2 <u>Obecně</u> Návrh zákona dále postrádá jakoukoliv úpravu, která by zcela jednoznačně zamezila politizaci státní správy. Nutno podotknout, že věcný záměr zákona o úřednících a zaměstnancích veřejné správy a o vzdělávání ve veřejné správě, který vláda schválila svým usnesením ze dne 31. srpna 2011 č. 647, byl právě v této oblasti mnohem detailněji zpracovaný. V návrhu zákona o státních úřednících není jednoznačně určena hranice mezi politickými a úřednickými	Akceptováno. Pokud se jedná o postavení náměstka člena vlády, úprava jeho postavení bude v návrhu zákona doplněna.

	místy, neboť nestanovuje hranici mezi politicky obsazovanými pozicemi a úředníky. Pouze v ustanovení § 1 odst. 2 písm. a) je stanoveno, že náměstek člena vlády není úředníkem, avšak jaký je charakter této funkce v rámci organizační struktury úřadů státní správy, a jaká je jeho pozice v hierarchii vedoucích úředníků, již upraveno není. Domníváme se, že právě tato úprava je nezbytná pro to, aby byl stanoven právní rámec, který by byl oporou pro odpolitizování, a tím i stabilizaci státní správy.	
	14.3 <u>Obecně</u> Neméně podstatné je i vytvoření takové právní normy, která by v co největší míře snižovala riziko vzniku korupčního prostředí. Návrh zákona však tento požadavek ne zcela naplňuje, a to zejména proto, jak je již zmíněno výše, že obsahuje celou řadu povinností a restrikcí, které však nejsou patřičně kompenzovány. V tomto směru bude nutné návrh zákona ještě podrobit širší diskusi, neboť většina takových opatření je finančně velmi náročná, což je ve světle současného snižování deficitů veřejných rozpočtů jen velmi problematicky realizovatelné.	Připomínka změněna na doporučující. Předkladatel se diskusi nebrání, poukazuje však na to, že bez podstatnější změny termínu pro předložení návrhu zákona vládě a zmírnění požadavků Evropské komise na existenci účinného zákona o státní službě k začátku nového programového období pro čerpání z fondů Evropské unie je prostor pro takovou diskusi velmi omezený.
	14.4 <u>Obecně</u> V návrhu zákona zcela chybí předmět právní úpravy, který by adresátům této normy poskytnul alespoň rámcovou představu o právní úpravě v něm obsažené. S tím též souvisí i ne zcela dostatečně vymezená osobní a institucionální působnost zákona, která by mohla dle našeho názoru vést k určitým problémům při jeho aplikaci. Jakkoli chápeme, že tato pasáž návrhu zákona je tou nejproblematictější a zároveň nejpodstatnější, bude ji v tomto smyslu nutno dopracovat. To, jakým způsobem, zřejmě ukáží výsledky připomínkového řízení na základě výhrad jednotlivých připomínkových míst, jejichž požadavkem bude, aby se na ně právní úprava v zákoně obsažená nevztahovala.	Akceptováno.
	14.5 <u>Obecně</u> Do návrhu zákona je též nezbytné dopracovat ustanovení, jehož obsahem bude postup pro případ, kdy se úředník stane členem vlády. Ve své podstatě by se jednalo o období právní úpravy obsažené v platném ustanovení § 35 odst. 1	Akceptováno.

	písm. d) zákona č. 218/2002 Sb., službě státních zaměstnanců ve správních úřadech a o odměňování těchto zaměstnanců a ostatních zaměstnanců ve správních úřadech (služební zákon). V takovém případě by nemělo dojít k zániku pracovního poměru státního úředníka, avšak pouze k jeho pozastavení s tím, že poté co by dotčená osoba přestala být členem vlády, její pracovní poměr úředníka by byl plně obnoven. Obecně lze konstatovat, že návrh zákona o státních úřednících zcela postrádá komplexní právní úpravu neslučitelnosti funkcí tak, jak je obsaženo ve výše citovaném ustanovení § 35 služebního zákona, a do návrhu zákona by se tento institut podle našeho názoru měl dopracovat.	
	14.6 <u>Obecně</u> Dále požadujeme do návrhu zákona dopracovat možnost „prostupnosti“ mezi pracovním místem státního úředníka a služebním zařazením nebo místem příslušníka bezpečnostního sboru nebo ozbrojených sil České republiky obdobně, jako je tomu v ustanovení § 10 odst. 3 návrhu zákona, podle kterého se omezeného vnějšího výběrového řízení může zúčastnit i úředník územního samosprávného celku. Vždy by se však samozřejmě jednalo pouze o ta služební místa příslušníků bezpečnostního sboru nebo ozbrojených sil České republiky, která by byla povahou výkonu služby obdobná náplni práce obsazovaného pracovního místa státního úředníka.	Vysvětleno. Omezené vnější výběrové řízení bude z návrhu zákona vypuštěno. Výběrové řízení se bude dělit na vnitřní (pouze zaměstnanci daného úřadu státní správy) a vnější výběrové řízení.
	14.7 <u>Obecně</u> S odkazem na připomínku uvedenou pod bodem 1 tohoto stanoviska bude dále nezbytné v návrhu zákona pregnantněji vymezit rozdíly mezi právním postavením vedoucího úřadu státní správy, který je zároveň členem vlády, a těmi ostatními, kteří sice stojí v čele ústředních správních úřadu, avšak jejich status a způsob ustavování do funkce jsou zcela odlišné. Dále je třeba si v této souvislosti uvědomit, že vznik a zánik funkce některých vedoucích úřadů státní správy je upraven zvláštními zákona (např. prezident Nejvyššího kontrolního úřadu, předseda Akademie věd České republiky nebo ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů).	Akceptováno.
	14.8 <u>Obecně</u>	Akceptováno.

	Dále požadujeme do návrhu zákona zpracovat výjimku pro Úřad vlády České republiky týkající se systemizace, resp. související se stanovením minimálního počtu pracovních míst v jednotlivých organizačních útvarech. V návrhu zákona by tedy měla být upravena pravomoc vedoucího Úřadu vlády České republiky stanovit počty jednotlivých organizačních útvarů počínaje oddělením až po sekci odchylně od ustanovení § 4 odst. 6 návrhu zákona. Tento požadavek je odůvodněn specifickým postavením Úřadu vlády České republiky v systému úřadů státní správy, který lze mimo jiné spatřovat i ve speciální právní úpravě úředních hodností stanovených v § 20 odst. 2 návrhu zákona.	
	14.9 <u>Obecně</u> Současně požadujeme, aby bylo do návrhu zákona zpracováno ustanovení, na jehož základě by předseda vlády mohl zřídit funkci státního tajemníka, resp. mohl některému z vrchních ředitelů, popř. náměstků zařazených do organizační struktury Úřadu vlády České republiky propůjčit označení „státní tajemník“. Zřízením funkce státního tajemníka by byl dán předpoklad ke zdárné komunikaci nejen mezi Úřadem vlády České republiky a ostatními úřady státní správy, ale též navenek mezi Úřadem vlády České republiky a jeho obdobou v zahraničí.	Vysvětleno. Podle § 4 odst. 7 věty druhé návrhu zákona není povinnost používat pro jednotlivé funkce označení uvedená v § 4 odst. 6 návrhu zákona. Funkce vrchního ředitele tak může být označena jako státní tajemník.
	14.10 <u>Obecně</u> Dále navrhujeme v ustanovení § 20 odst. 2 až 4 stanovit stejné rozpětí platových tříd pro více úředních hodností a tím i navrhovanou právní úpravu poněkud zjednodušit. Navrhovaný systém úředních hodností je příliš komplikovaný a nepřehledný, což do značné míry znesnadňuje orientaci adresátů této normy.	Akceptováno.
	14.11 <u>K § 1</u> Dále upozorňujeme na to, že dikce obsažená v ustanovení § 1 odst. 2 písm. b) je zavádějící a mohla by v budoucnu vyvolat značné výkladové nejasnosti, jejichž důsledkem by mohlo být, že nebude zcela zřejmé, na které zaměstnance se toto ustanovení bude vztahovat. Jedná se zejména o to, že „náplň práce“ v citovaném ustanovení obsažená (koncepční, informační, organizační a koordinační činnost a zpracovávání analýz) je ve své podstatě náplní práce určité skupiny státních úředníků, kteří jsou sice součástí nejvyššího týmu vedoucího úřadu státní správy,	Akceptováno.

	avšak nejsou oněmi „poradci“, na které by se toto ustanovení mělo pouze vztahovat. Ve snaze předejít nastíněným aplikačním problémům doporučujeme, aby byl do návrhu zákona zapracován a definován institut „poradce vedoucího úřadu státní správy, který je členem vlády“, a to nikoli jeho případnou „náplní práce“, ale specifikováním jeho postavením vůči vedoucímu úřadu státní správy. Určitou inspirací, jak toto ustanovení formulovat, by pak mohlo být například ustanovení § 2 odst. 3 písm. b) a d) zákona č. 218/2002 Sb. S touto úpravou pak souvisí i další náš požadavek na to, aby z ustanovení § 1 odst. 2 písm. b) byla vypuštěna slova „koncepční, informační, organizační a koordinační činnost, zpracovává analýzy“, a to z důvodů uvedených výše.	
	14.12 <u>K § 1</u> Dalším závažným nedostatkem ustanovení § 1 odst. 2 písm. b) je legislativní zkratka v něm zavedená, neboť v jejím pojetí by „vedoucím úřadu státní správy“ byl i „náměstek člena vlády“, což předkladatel jistě neměl na mysli. V této souvislosti dáváme na zvážení, zda je vůbec vhodné v ustanovení, které je svým obsahem negativním vymezením působnosti zákona, tedy ustanovením, podle kterého se tento zákon nevztahuje na „poradce“, zavádět legislativní zkratku „vedoucího úřadu státní správy“, který jakožto institut obsažený v textu celého návrhu zákona s právní úpravou „poradců“ nikterak nesouvisí. Z citovaného ustanovení též není zřejmé, zda lze do kategorie „člena vlády“ zařadit též „předsedu vlády“, a zda dle návrhu zákona je předseda „vedoucím Úřadu vlády“, či zda jím má být jiný vedoucí úředník.	Akceptováno.
	14.13 <u>K § 2</u> Do tohoto ustanovení požadujeme za písmeno b) vložit nová písmena c) a d) a uvést je v tomto znění: „c) příprava a koordinace přijímání předpisů Evropské unie nebo jiné mezinárodní organizace, d) koordinace činnosti úřadu státní správy související s agendou Evropské unie,“. V návaznosti na to dosavadní písmena c) až p) označit jako písmena e) až r).	Akceptováno v modifikované podobě.
	14.14 <u>K § 3</u>	Akceptováno. Viz odůvodnění vypořádání připomínky 14.7

	Z dikce tohoto ustanovení není zcela zřejmé, zda se právní úprava v něm obsažená vztahuje též na „vedoucí úřadu státní správy“, resp. zda i tyto osoby jsou „vedoucími úředníky“ podle tohoto zákona, a mají se tedy na ně vztahovat všechna obecná ustanovení tuto kategorii úředníků upravující. Tomu, že to tak s největší pravděpodobností skutečně je, nasvědčuje ustanovení § 9 odst. 3, podle kterého se může „volné pracovní místo vedoucího úřadu státní správy, který je ústředním správním úřadem, obsadit bez výběrového řízení“. Z tohoto ustanovení tedy vyplývá, že některá uvolněná místa vedoucích úřadů státní správy (kteří jsou bezesporu vedoucími úředníky podle § 3 návrhu zákona) budou obsazována na základě standardního výběrového řízení. V souvislosti s touto skutečností je však nutné upozornit na to, že určitá kategorie vedoucích úřadů státní správy se nebude a ani nemůže řídit právní úpravou „vedoucích úředníků“ podle tohoto zákona. Zejména se bude jednat o případy, kde vedoucím úřadu státní správy bude například člen vlády, tedy ministr, nebo jiná osoba, jejíž ustavování do funkce je upraveno zvláštním zákonem. Domníváme se tedy, že bude nezbytné tyto kategorie vedoucích úřadů státní správy od sebe jednoznačně odlišit a zároveň je vyjmout z působnosti tohoto zákona. Více k této problematice je uvedeno k ustanovení § 9.	
	14.15 <u>K § 3</u> Dále si dovoluujeme upozornit na skutečnost, že má-li být vedoucím úředníkem podle tohoto zákona i vedoucí úřadu státní správy, pak není možné jej bez dalšího zahrnout do kategorie „zaměstnanců“, a to i přesto, že tato právní úprava plně koresponduje s ustanovením § 11 zákoníku práce. Pojem „zaměstnanec“ totiž v obecném pojetí znamená osobu, která je v pracovněprávním vztahu k České republice, za žádných okolností nelze pod tento institut podřadit takového vedoucího úředníka, resp. vedoucího úřadu státní správy, který je do funkce ustavován například jmenováním (prezident Nejvyššího kontrolního úřadu, předseda Akademie věd České republiky nebo ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů) nebo jehož funkce vzniká na základě ústavněprávního principu (předseda vlády, člen vlády – ministr).	Vysvětleno. Podle názoru předkladatele pokud zvláštní právní předpis nestanoví, že vedoucí úřadu není v pracovním poměru, měl by se na něj navrhovaný zákon vztahovat. V případě člena vlády je zřejmé, že se jedná o veřejnou funkci, a tento tak nepodléhá navrhovanému zákonu. Postavení vedoucích úřadů státní správy z hlediska navrhovaného zákona a zákoníku však předkladatel projedná s Ministerstvem práce a sociálních věcí.
	14.16 <u>K § 4</u> K ustanovení § 4 platí tytéž připomínky, které jsou obsaženy v bodech 6 a 7	Vysvětleno. Viz vypořádání připomínek 14.8 a 14.9.

	obecné části, tedy, aby bylo do právní úpravy systemizace zapracováno ustanovení, na jehož základě by bylo možno stanovit odchylnou systemizaci, resp. organizační strukturu v Úřadu vlády České republiky, a to jak z pohledu druhů pracovních míst úředníků (např. pracovní místo státního tajemníka), tak i s ohledem na minimální počet stanovený pro jednotlivé druhy organizačních útvarů úřadu státní správy.	
	14.17 <u>K § 9</u> V odstavci 3 se stanoví, že „volné pracovní místo vedoucího úřadu státní správy, který je ústředním správním úřadem, se může obsadit bez výběrového řízení“. Z této dikce vyplývá, že v čele některých ústředních správních úřadů budou stát vedoucí úředníci, na které se v plném rozsahu budou vztahovat všechna ustanovení zákona o státních úřednících. V této souvislosti je nutné znovu zopakovat výhrady k § 3 návrhu zákona uvedené v bodech 1 a 2 k citovanému ustanovení, které se týkají téhož institutu. Bude naprosto nezbytné ustanovení § 9 odst. 3 přepracovat a precizovat je tak, aby nebylo sporu o tom, že pokud je vedoucím úřadu státní správy osoba, která je do této „funkce“ obsazována jakýmkoliv jiným způsobem, nežli tím, který předpokládá návrh tohoto zákona, bude z působnosti tohoto zákona zcela vyjmuta.	Vysvětleno. Viz vypořádání připomínek 14.14 a 14.15.
	14.18 <u>K § 17</u> Vzhledem k tomu, že vznik pracovního poměru je v obecné rovině upraven zákoníkem práce, je zřejmě namístě, že tato právní úprava v návrhu zákona o státních úřednících obsažena není. Nicméně i přes tuto skutečnost konstatujeme, že absence právě tohoto velice podstatného ustanovení činí navrhovanou právní úpravu nekomplexní a méně předvídatelnou. Navíc upozorňujeme na to, že v odstavcích 1 a 2 tohoto ustanovení by neměl být používán pojem „úředník“, ale „uchazeč“, neboť upravuje období těsně před vznikem pracovního poměru, resp. před uzavřením smlouvy o pracovním poměru. Současně odkazujeme na ustanovení § 33 a násl. zákoníku práce, které upravují vznik pracovního poměru a institut pracovní smlouvy. <u>Podle těchto ustanovení se „pracovní poměr zakládá pracovní smlouvou uzavřenou mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem“, jinými slovy, dikce obsažená v § 17 odst. 1 a 2, podle které se „uzavírá pracovní poměr“ není se zákoníkem práce terminologicky i věcně jednotná.</u>	Částečně akceptováno. Vznik pracovního poměru upravuje zákoník práce, který je subsidiární vůči navrhovanému zákonu. Předkladatel tak považuje za nadbytečné upravovat ve dvou zákonech totéž. V § 17 odst. 1 a 2 bude slovo „úředník“ nahrazeno slovem „uchazeč“.

	14.19 <u>K § 20</u> K tomuto ustanovení se vztahuje obecná připomínka obsažená v bodě 8, ve které je požadováno, aby došlo ke zjednodušení systému úředních hodností a současně ke stanovení stejného rozpětí platových tříd pro více úředních hodností najednou.	Akceptováno. Viz vypořádání připomínky 14.10
	14.20 <u>K § 71</u> V odstavci 1 větě první doporučujeme slova „se považuje po dni nabytí účinnosti tohoto zákona za úředníka“ nahradit slovy „je dnem nabytí účinnosti tohoto zákona úředníkem“. Slovní pojení „se považuje“ nelze v tomto případě použít, neboť se jedná o fikci, a nikoliv právní stav. Ve skutečnosti se ze všech zaměstnanců, na které se zákon o státních úřednících bude vztahovat, dnem nabytí jeho účinnosti stanou úředníci podle tohoto zákona, což by v přechodném ustanovení mělo být přesně takto vyjádřeno. Obdobná připomínka pak platí i pro ustanovení odstavce 2 ve vztahu ke statusu vedoucího úředníka.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.
	14.21 <u>K § 72</u> V odstavci 1 doporučujeme slovní spojení „prokázat složení“ nahradit slovem „složit“, neboť to je podstatou povinnosti zaměstnance, který se dnem nabytí účinnosti zákona o státních úřednících stane úředníkem.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.
15. ÚV ČR – místopředsedkyně vlády	15.1 <u>Obecně</u> <i>Nesourodost právních úprav</i> Samotný problém při úpravě právního poměru úředníků veřejné správy může přinášet existence dvou různých zákonů – zákona o státních úřednících a zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o úřednících ÚSC“), zejména za situace, kdy je předpokládána prostupnost systémů navzájem. Například kvalifikace -	Vysvětleno. Nesourodost navrhovaného zákona a zákona č. 312/2002 Sb. bude odstraněna novelou zákona č. 312/2002 sb., která je v současné době již připravena. Dále bude do navrhovaného systému vzdělávání doplněna prostupnost vzdělávání mezi státní správou a samosprávou – úředník, který má zvláštní odbornou způsobilost, nebude muset skládat úřednickou zkoušku.

	úřednická zkouška - není v některých případech podle zákona o úřednících územních samosprávných celků vyžadována a je nahrazena, za předpokladu splnění podmínky uznání rovnocennosti, jiným vzděláním, což navržený zákon o státních úřednících nepřipouští. Bylo by třeba tedy sjednotit tuto úpravu buď v návrhu zákona o státních úřednících (dále jen „návrh zákona“) či v zákoně o úřednících ÚSC, aby byla zachována požadovaná vertikální prostupnost v rámci systému veřejné správy. Ve prospěch této skutečnosti svědčí i fakt, že v návrhu zákona je odstupně uvažováno i pro úředníka, který část doby vykonával činnosti odpovídající náplni práce úředníka územního samosprávného celku. Požadujeme proto vyjasnit a v návrhu zákona zakotvit jen skutečně odůvodněné výjimky od právní úpravy úředníků územních samosprávných celků.	
	15.2 <u>Obecně</u> <i>Systém odměňování, zákaz smluvních platů</i> Přestože měl předkladatel dle zadání uvedené v úkolu č. 1.1. Strategie vlády v boji s korupcí na období let 2013 a 2014 (dál jen „nová Strategie“) v návrhu zákona upravit otázku transparentního a spravedlivého odměňování, je odkazováno na obecnou úpravu dle dosavadní praxe – tj. dle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), která se ukázala být jako velmi nevhodná. Jedním z aspektů, který by měl přinést touženou motivaci úředníků zůstat úředníkem co nejdéle, by mělo být zvýšení podílu pevné složky platu a snížení možnosti netransparentním způsobem ovlivňovat platové ohodnocení úředníka vedoucím úředníkem prostřednictvím osobního ohodnocení a odměn, tedy nenárokovými složkami. Návrh zákona stanovuje úřední hodnosti státních úředníků spojené s platovou třídou, ale otázku platů státních úředníků již návrh zákona absolutně pomíjí. Požadujeme tuto oblast odpovídajícím způsobem, s ohledem na výše uvedenou Strategii, do návrhu zákona zohlednit. Dalším aspektem, v praxi velmi kritizovaným, kterým je možno obcházet systém odměňování, jsou smluvní platy, příznačné spíše pro soukromou sféru. Požadujeme proto upravit v zákoně o státních úřednících i zákaz smluvních platů, neboť tento institut dle našeho názoru představuje u úředníků veřejné správy korupční potenciál napomáhající rozvoji klientelistických sítí.	Akceptováno. Návrh zákona bude upraven v tom směru, že pracovní hodnocení úředníka bude provázáno s odměňováním. Sjednávání smluvních platů bude vyloučeno.
	15.3	Vysvětleno.

	<u>Obecně</u> <i>Kariérní systém</i> Předkladatel uvádí, že zavedení kariérního systému nelze aplikovat v právním předpisu založeném na soukromoprávním charakteru. Blíže však nezdůvodňuje, proč tomu tak je a proč právě tento institut nemůže být ošetřen v rámci návrhu zákona, když jsou připuštěny „výrazné veřejnoprávní prvky“ – jinak řečeno, proč by právě tento aspekt nemohl být jedním z oněch veřejnoprávních prvků, který má značný vliv na zajištění vytýčených cílů. Ostatně i důvodová zpráva na několika místech o prvcích kariérního systému pojednává, aniž by bylo zřejmé, co tím má předkladatel na mysli (např. strana 27 první odstavce). Požadujeme předložený materiál přepracovat ve smyslu uvedené připomínky	Navrhovaný zákona již v současné podobě obsahuje prvky kariérního systému (obsazování pracovních míst bez výběrového řízení, vnitřní výběrové řízení, požadavek praxe vedoucího úředníka). Daná opatření předkladatel považuje s ohledem na vládou schválenou soukromoprávní povahu navrhovaného zákona za dostatečnou.
	15.4 <u>Obecně</u> <i>Vzdělávání úředníků</i> Návrh zákona předepisuje povinné vzdělávání úředníků a složení úřednické zkoušky, ale pomíjí otázku uznávání dosud získaných kvalifikací (např. chybí vazba na zákon č. 179/2006 Sb., o ověřování a uznávání výsledků dalšího vzdělávání). Požadujeme tuto otázku v návrhu zákona ošetřit.	Připomínka změněna na doporučující. Do navrhovaného systému vzdělávání bude doplněna prostupnost vzdělávání mezi státní správou a samosprávou – úředník, který má zvláštní odbornou způsobilost, nebude muset skládat úřednickou zkoušku, a to s ohledem obdobný charakter a rozsah těchto zkoušek.
	15.5 <u>Obecně</u> <i>Neslučitelnost funkcí</i> V předloženém návrhu neshledáváme dostatečně ošetřenou oblast neslučitelnosti funkcí ve smyslu neslučitelnosti určitého postavení či výkonu konkrétní funkce s výkonem práce úředníka, kterou je třeba dopracovat. Jako návodný budiž využit, jako v některých dalších případech předkladatel učinil, platný zákon č. 218/2002 Sb., službě státních zaměstnanců ve správních úřadech a o odměňování těchto zaměstnanců a ostatních zaměstnanců ve správních úřadech (služební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“). Část upravující tuto oblast	Akceptováno.

	požadujeme do zákona doplnit.	
	15.6 <u>Obecně</u> <i>Odpolitizování veřejné správy</i> Návrh zákona v podobě, v jaké byl předložen do mezirezortního připomínkového řízení, nezajistí požadované jednoznačné určení hranice mezi místy obsazovanými politicky a apolitickými úřednickými místy, resp. požadovanou co největší eliminaci politického vlivu na činnost veřejné správy (dále jen též jako „odpolitizování veřejné správy“). Předkladatelem deklarovaná jednoznačná hranice mezi politickými a úřednickými místy je dále devalvována až popřena absencí stanovení jasných vzájemných vazeb podřízenosti a nadřízenosti mezi jednotlivými pozicemi, neboť návrh zákona v sobě nese úskalí v podobě možnosti pověřit výkonem práva a povinností (např. hodnocení úředníka, výběr uchazeče na úřednickou pozici atd.) náměstka, tedy nejen neúředníka, ale dle předloženého pojetí právě politického nominanta. Přínos výběrových řízení, která jsou vzhledem k možnosti rozhodnutí využití jednoho ze tří druhů vedoucím úřadu, je minimalizován, a to i vzhledem k faktické možnosti vedoucího úřadu i přes využití výběrového řízení s povinně ustavenou komisí vložit svoji vlastní úvahu do konečného výběru uchazečů (jeden z pěti). Takovým způsobem je nadále možno výrazně zasahovat do obsazení jednotlivých pozic upřednostňovaným politickými sympatizanty a vytvářet další síť politických vazeb v rámci úřadů. V návrhu zákona tak není jednoznačně určena hranice mezi politickými a úřednickými místy, neboť nestanovuje hranici mezi politicky obsazovanými pozicemi a úředníky. Předložený návrh je tedy třeba přepracovat takovým způsobem, aby nadále neumožňoval od určité hranice pronikání politického vlivu na výkon činnosti státních úředníků.	Rozpor. Pokud jde o oprávnění ministrů a jiných vedoucích správních úřadů vůči podřízenému personálu, při stanovování počtu personálu a organizační struktury úřadu, vychází předkladatel ze skutečnosti, že je to právě vedoucí, kdo je za správné fungování jím řízeného úřadu odpovědný a rozsahu této odpovědnosti musí korespondovat příslušná pravomoc. Například postavení členů vlády coby vedoucích ministerstev lze dovodit z čl. 68 odst. 2 Ústavy České republiky, a je proto diskutabilní, jaká míra omezení jejich pravomocí vůči řízenému úřadu prostým zákonem je možná (obzvláště za situace, kdy se toto omezení neprojeví na rozsahu odpovědnosti, respektive za situace, kdy osoby v tomtéž postavení mají rozsah pravomocí různý, determinovaný toliko faktem, zda osoba je či není členem vlády). Pokud se jedná o postavení náměstka člena vlády, úprava jeho postavení bude v návrhu zákona doplněna. Konstrukce výběrových řízení respektuje skutečnost, že primárně odpovědný za kvalitu personálu je vedoucí úřadu státní správy, který tudíž musí mít konečné slovo při výběru tohoto personálu. Ustanovení bylo nicméně upraveno.
	15.7 <u>Obecně</u> <i>Nevyváženost právní úpravy</i> Úskalí v předloženém návrhu zákona lze spatřovat rovněž v jeho nevyváženosti, a to především v otázce zvýšeného množství povinností a jejich ne zcela dostačující kompenzaci, která nemůže mít na motivaci dostačující vliv (navýšení	Vysvětleno. Rozsah benefitů byl konstruován s ohledem na program „vlády rozpočtové odpovědnosti“ a tedy s ohledem na současné finanční možnosti, jak i vyplývá z požadavků Ministerstva financí. Přiznání dalších benefitů by se neobešlo bez zvýšení finančních nákladů navrhovaného zákona. Pokud jsou připomínkovému

	dovolené o týden, institut ošatného, zavedení úřednických hodností). Tato nevyváženost tak může zásadním způsobem spoluvytvářet prostředí se zvýšeným korupčním potenciálem. Takovou možnost je ovšem z našeho pohledu třeba odmítnout. Předložený návrh zákona je v tomto směru třeba přepracovat resp. doplnit.	místu známy benefity, které by nepřinesly zvýšené finanční náklady, předkladatel tyto návrhy uvítá.
	15.8 <u>K § 1 odst. 1</u> Ač jsou zaměstnanci v pracovním poměru k České republice zařazení v bezpečnostních sborech (tedy ti, co nejsou ve služebním poměru) podřazeni pod návrh zákon, u zaměstnanců Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“) tomu tak není a jsou přiřazeni do stejného postavení jako zaměstnanci zpravodajských služeb. GIBS ale není zpravodajskou službou. Buď by tedy měli být zařazení do působnosti zákona, nebo by GIBS měla být zařazena mezi zpravodajské služby. Obdobně by tomu mělo být u zaměstnanců Armády České republiky, kdy značnou část úředních činností nyní vykonávají tzv. občanští zaměstnanci, což plně koresponduje s trendem u bezpečnostních sborů, ale zde je opět odchylka. Např. všichni úředníci s výjimkou přednostů Újezdních úřadů vojenských újezdů jsou občanští zaměstnanci, vykonávající správní činnosti, ale nespádají pod zákon o úředních územních samosprávných celcích, protože vojenské újezdy nejsou územní samosprávné celky, byť mají postavení obecních úřadů, a nespádají ani do působnosti návrhu zákon. Tuto skutečnost je třeba v zákoně doplnit.	Vysvětleno. Zaměstnanci zařazení v Generální inspekci bezpečnostních sborů byli ze zákona vyjmuti s ohledem na specifické postavení inspekce. Návrh zákona bude nicméně předložen variantně. Újezdní úřady jsou správním úřadem a z tohoto důvodu se na ně navrhovaný zákon bude vztahovat.
	15.9 <u>K § 1 odst. 1</u> Rovněž postrádáme koncepční řešení zařazení zaměstnanců podřízených organizací. Tyto mohou jako příspěvkové (např. Zařízení služeb pro Ministerstvo vnitra, Vojenská lázeňská a rekreační zařízení) a rozpočtové organizace nebo organizační složky státu (např. Registrační úřady) plnit provozní činnosti, které jsou současně spojeny s veřejnými výdaji napojenými na rozpočty jednotlivých kapitol státního rozpočtu či vykonávat taktéž zásadní úkoly státu. Proto i u těchto zaměstnanců by měl být v konkrétních případech reflektován požadavek na odpolitizování a profesionalizaci státní správy. Požadujeme návrh zákona v tomto směru dopracovat.	Připomínka změněna na doporučující. Z pohledu předkladatele subjekty navrhované připomínkovým místem vesměs nevykonávají státní správu a jejich zaměstnanci až na výjimku nejsou v pracovním poměru k České republice (jsou v pracovním poměru k těmto subjektům), nelze tedy hovořit o státních úřednících. Fakticky vykonávají stejné činnosti jako soukromé subjekty, což implikuje úvahu, zda by vhodnější cestou nebyla např. privatizace těchto zařízení.
	15.10	Připomínka změněna na doporučující.

	<u>K § 1 odst. 2 písm. b) a c)</u> Kompetenční zákon (zákon č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky) stanovuje, že „ministerstva a ostatní ústřední orgány státní správy uvedené v části první (dále jen „ministerstva“) plní v okruhu své působnosti úkoly stanovené v zákonech a v jiných obecně závazných právních předpisech ...“ (§ 20). V § 21 pak dále stanovuje, že „ministerstva se ve veškeré své činnosti řídí ústavními a ostatními zákony a usneseními vlády“. Z uvedených důvodů není možné, aby ve správních úřadech v úrovni ministerstev a ostatních ústředních správních úřadů byli v pracovněprávním vztahu zaměstnanci, kteří vykonávají koncepční, informační, organizační a koordinační činnost, zpracovávají analýzy a zajišťují podklady výlučně pro potřeby člena vlády jako veřejného funkcionáře nebo pro jeho politickou činnost anebo pro náměstka člena vlády nebo toho, kdo stojí v čele úřadu státní správy (dále jen „vedoucí úřadu státní správy“), resp. ti, kteří řídí nebo koordinují činnost těchto zaměstnanců, neboť vykonávání koncepční, informační, organizační a koordinační činnosti, zpracovávají analýzy a zajišťují podklady výlučně pro potřeby člena vlády jako veřejného funkcionáře nebo pro jeho politickou činnost, neboť tyto činnosti nejsou dle kompetenčního zákona úkolem žádného ministerstva. Návrh zákona, který zavádí v § 1 odst. 2 písm. b) negativním výčtem tento typ zaměstnanců, kteří nejsou úředníky, se tak dostává do rozporu s kompetenčním zákonem. Navíc tím, že budou tito zaměstnanci pracovat v prostorách ministerstev, používat jejich infrastrukturu, budou placeni ze mzdových prostředků ministerstev, a budou přitom vykonávat pouze odbornou politickou práci, která bytostně přísluší politickým stranám a jejich infrastrukturám, dojde v podstatě k dalšímu financování některých politických stran – financování, které není definováno v zákoně č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a v politických hnutích, tedy opět v rozporu se zákonem. Současná praxe zaměstnávání takových „osobních politických asistentů“ formou poradců ministrů či náměstků ministrů dokládá, že tento způsob srůstání výkonné a politické moci je klasickým zdrojem korupčního potenciálu v rovině systémové korupce „state capture“, resp. „state bussiness“. Zavedení této kategorie „zaměstnanců“ je nutné odmítnout a písm. b) a c) ve smyslu této připomínky zásadním způsobem upravit.	Předkladatel odmítá názor, že se navrhovaným zákonem zavádí kategorie osobních asistentů nebo poradců členů vlády. Navrhovaný zákon pouze stanoví, že tyto osoby nejsou státními úředníky, a režim zákona se tak na ně nevztahuje. Dále nemůže souhlasit se závěrem, že existence takových pracovních pozic je v rozporu s právním řádem České republiky. Bráno ad absurdum by při naznačeném výkladu nebylo legální působení i jiných zaměstnanců ve správních úřadech – všech, kteří se nepodílejí na plnění úkolů stanovených zákony či jinými právními předpisy (většina „provozního“ personálu). Přijal-li by však předkladatel hypoteticky tezi, že existence pozic poradců není legální, pak musí konstatovat, že tuto nelegálnost nevyvolává navrhovaný zákon. V takovém případě by však např. úkol členům vlády zveřejnit seznam poradců musel nutně vyústit v trestní řízení vůči těm členům vlády, kteří takové poradce mají.
	15.11 <u>K § 2</u>	Připomínka změněna na doporučující. Vnitřní audit byl doplněn mezi činnosti podle § 2.

	Ustanovení § 2 návrhu zákona definuje činnosti v rozsahu působnosti úřadu státní správy, které jsou náplní práce úředníka. Svým rozsahem toto ustanovení kopíruje z valné části vymezení uvedené v platném služebním zákoně. Při striktní aplikaci tohoto ustanovení je však zřejmé, že definované činnosti svým rozsahem nedopadají na velkou skupinu zaměstnanců, kteří by ochrany postavení úředníka požívat měli. Jedná se například o činnosti z oblasti vnitřního auditu, zajišťování majetkoprávních věcí (správa majetku) či platových poměrů úředníků. Považujeme za naprosto žádoucí tyto okruhy činnosti do definičního rámce ustanovení § 2 návrhu zákona doplnit.	Platové poměry úředníků spadají do činnosti „personální správa“. V případě činností uvedených v § 2 návrhu zákona se jedná o činnosti, které jsou přímým výkonem působnosti úřadu státní správy nebo s tímto výkonem úzce souvisejí a mají zásadní vliv na jeho kvalitu. Na osoby tyto činnosti vykonávající by tak měly být kladeny zvýšené požadavky. Tyto činnosti by však neměly být rozšiřovány o činnosti, které se vztahují k vnitřní správě nebo provozu úřadu státní správy, tj. o aktivity, které jsou vykonávány jak v úřadu státní správy, tak i v soukromém sektoru, a které tudíž nejsou vlastně toliko státní správě.
	15.12 <u>K § 2</u> Současně postrádáme popis činnosti, který by zahrnoval procesy transparentnosti výkonu veřejné správy, zejména agendy přístupu k informacím, neboť pouze část vyřizování žádostí o informace lze podřadit pod náplň uvedenou pod písm. e) „správní rozhodování“. Činnosti, jako aktivního zveřejňování informací, péči o principy opakovaného použití informací a open data lze podřadit pouze velmi obtížně, některé vůbec. Absence tohoto typu činnosti a nemožnost zřetelně ji podřadit pod některou z uvedených činností poukazuje na podcenění transparentnosti v předloženém návrhu. Doporučujeme proto doplnit taxativní výčet činností i o tuto oblast veřejné správy.	Připomínka změněna na doporučující. Uvedené činnosti lze podle názoru předkladatele zařadit mezi činnosti uvedené v § 2 návrhu zákona, přičemž činnost „správní rozhodování“ bude rozšířena tak, aby zahrnovala veškerou činnost podle správního řádu. S ohledem na skutečnost, že činnosti uvedené v § 2 jsou druhem práce nelze je stanovit kazuisticky.
	15.13 <u>K § 4 odst. 1</u> Stanovení systemizace je pevně vázáno na rozpočtový proces a souvisí se závazným ukazatelem – celkovými mzdovými výdaji organizace na účetní období (kalendářní rok). Provádět úpravu systemizace např. k 31. březnu je proto pouze formální záležitost, neboť tuto úpravu nelze podložit změnou závazného hospodářského ukazatele. Systemizace zavedená návrhem zákona zcela opomíjí ostatní kategorie zaměstnanců státních úřadů¹⁾, kteří se však nezbytně nutně musejí v rámci celkových mzdových výdajů projevit, a zabývá se jen úředníky. Ustanovení § 4 odst. 1) je tak nutné přeformulovat s ohledem na uvedenou připomínku.	Vysvětleno. Ustanovení bude upraveno ve smyslu posílení stabilizačních prvků systemizace – vedoucí úřadu státní správy stanoví systemizaci vždy na jeden rok a bude ji možné měnit pouze v případě změny působnosti úřadu nebo podstatné změny podmínek, za kterých byla systemizace sestavena. S ohledem na skutečnost, že navrhovaný zákon upravuje pracovní poměr státních úředníků, je povinná systemizace vztažena pouze ke státním úředníkům, neboť nová úprava systemizace by měla zaručit větší stabilitu úřadu státní správy a pracovních míst úředníků

	¹⁾S výjimkou zaměstnanců definovaných v § 1 odst. 2 písm. b) a c) – viz připomínka č. 2.	a zabránit účelovým změnám, což by mělo přispět k větší ochraně úředníků i stabilitě celé státní správy. Vedoucím úřadů státní správy však není bráněno, aby do systemizace zahrnuli i ostatní podřízené zaměstnance.
	15.14 <u>K § 4 odst. 1</u> Zákon neřeší dosavadní nevyhovující nejednotnou systemizaci na úrovni státní správy jako celku i na úrovni jednotlivých úřadů. Navrhované znění de facto umožňuje zachovat ve správních úřadech stávající stav, kde chybí jasné a transparentní nastavení procesu pro vytváření nebo rušení pracovních míst. Nejsou stanoveny konkrétní sjednocující parametry zamezující účelovým reorganizacím. Nově vytvořená pracovní místa často neodpovídají reálné potřebě vykonávaných činností a nejasně popsaných agend. V systému navíc chybí základní požadavek na řízení lidských zdrojů, a to standardizovaný popis požadavků na pracovní místo, který by umožňoval objektivní provedení zákona (výběr úředníka na základě potřeb úřadu, které vycházejí z popisu pracovního místa, stanovení vzdělávání, hodnocení a odměňování).	Vysvětleno. Ustanovení bude upraveno ve smyslu posílení stabilizačních prvků systemizace – vedoucí úřadu státní správy stanoví systemizaci vždy na jeden rok a bude ji možné měnit pouze v případě změny působnosti úřadu nebo podstatné změny podmínek, za kterých byla systemizace sestavena. Nová úprava systemizace by měla zaručit větší stabilitu úřadu státní správy a pracovních míst úředníků a zabránit účelovým změnám, což by mělo přispět k větší ochraně úředníků i stabilitě celé státní správy. Navrhované ustanovení tak reaguje i na vyjádření Evropské unie, která České republice vytýká přílišnou fluktuaci úředníků a časté změny odpovědných útvarů a tím způsobenou nestabilitu veřejné správy.
	15.15 <u>K § 4 odst. 1</u> Za vhodnější způsob nastavení systemizace považujeme úpravu obsaženou v § 14 až 16 služebního zákona, který podrobně upravuje parametry systemizace a její časovou účinnost, přičemž za vhodnější považujeme i její podřízení kolektivnímu centrálnímu schválení usnesením vlády. Taková situace lépe zamezí možnosti zneužití systemizace k likvidaci míst s „nepotřebnými“ či nepohodlnými úředníky individuálními rozhodnutími příslušného vedoucího úřadu.	Vysvětleno. Úprava systemizace ve služebním zákoně počítá se vznikem generálního ředitelství státní služby, se kterým však na základě rozhodnutí vlády navrhovaný zákon nepočítá.
	15.16 <u>K § 4 odst. 1</u> V návrhu zákona ani v předkládací zprávě není blíže specifikován vztah předloženého návrhu zákona a usnesení vlády ze dne 13. června 2012 č. 412 o Postupu pro přípravu systemizace v orgánech státní správy. Přestože svým	Vysvětleno. V souladu s právním řádem České republiky stanoví-li systemizaci zákon a současně usnesení vlády musí vždy být přednostně aplikován zákon, který je obecným závazným právním předpisem. Z tohoto důvodu považuje předkladatel za nadbytečné uvádět tuto

	charakterem je usnesení pro členy vlády, vedoucí ostatních ústředních správních úřadů a vedoucí ostatních organizačních složek státu doporučující, požadujeme tuto informaci a vymezení doplnit.	skutečnost v navrhovaném zákoně.
	15.17 <u>K § 6 odst. 3</u> V ustanovení § 6 odst. 3 je řešena délka praxe jako požadavek pro zastávání funkce vedoucího úředníka. Dle paragrafového znění je relevantní doba na pozici státního úředníka, úředníka územního samosprávného celku, příslušníka bezpečnostního sboru nebo vojáka z povolání. Zákon neumožňuje akceptaci zkušeností ze soukromého sektoru pro potenciální uchazeče o vedoucí pozici, přestože tato manažerská praxe může být přínosem pro výkon kvalitní veřejné správy. V důvodové zprávě je však uvedeno, že má být zohledněna i <i>praxe s řízením v nevládních organizacích anebo v soukromém sektoru</i>. Navíc u vedoucích úředníků by byla dle téhož ustanovení odst. 4 uznávána pouze v posledních 15 letech bezprostředně předcházejících době jmenování na pozici vedoucího úředníka. Tím jsou značně znevýhodněni zejména úředníci spadající do věkové kategorie nad 45 let, která je z hlediska zaměstnanosti považována za znevýhodněnou skupinu osob. Požadujeme dát do souladu paragrafové znění a důvodovou zprávu a rovněž požadujeme, aby praxe mimo veřejnou správu byla též brána v potaz.	Vysvětleno. Navrhovaný § 6 odst. 3 již v současné podobě upravuje praxi vedoucího zaměstnance podle zákoníku práce „...čtyřletou praxi jako vedoucí zaměstnanec...“. Jedná se o jakéhokoliv vedoucího zaměstnance podle § 11 zákoníku práce. Lhůta byla zkrácena na 8 let (sjednocena se zákonem č. 312/2002 Sb.).
	15.18 <u>K § 7</u> Zákon ne zcela jasně nastavuje požadavky na prokázání bezúhonnosti pro ostatní občany EU. Z návrhu lze dovodit, že se bezúhonnost posuzuje toliko ve vztahu k zákonu č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, tzn. při uplatnění zásady teritoriality a personality (§ 4 a 6 trestního zákoníku). V zásadě tak není řešena situace, za které cizí státní příslušník-občan EU spáchá trestný čin na území domovského státu či státu jiného vyjma ČR. V takovém postavení tak cizí státní občan pro účely návrhu zákona splňuje podmínku bezúhonnosti, i když tomu tak ve skutečnosti nutně být nemusí. Z hlediska požadavků bezúhonnosti jsou takto nastavené podmínky pro občany ČR mnohem přísnější nežli pro občany ostatních zemí EU, kteří se mohou o pozici státního úředníka ucházet. Vzniká tak nerovné postavení na základě státní příslušnosti, v jejímž důsledku může být občan ČR znevýhodněn a diskriminován oproti cizímu státnímu příslušníkovi – občanovi	Vysvětleno. Poskytování informací o bezúhonnosti uchazeče z jiného členského státu Evropské unie bude upraveno ve smyslu připomínky Ministerstva spravedlnosti (připomínky 3.20).

	jiného členského státu EU.	
	15.19 <u>K § 8</u> Obdobně jako v případě bezúhonnosti návrh zákona nestanovuje pravidla pro prokázání spolehlivosti cizím státním příslušníkem (občanem EU). Z předloženého návrhu zákona lze dovozovat, že spolehlivost je posuzována ve vazbě na zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, který rovněž posuzuje přestupky, které byly spáchané na území ČR. Je-li tedy přestupek spáchán cizincem v cizině, v některých případech skutek vyjmenovaný v návrhu § 8 nemusí nutně zakládat skutkovou podstatu přestupku, přičemž tak nebude mít tento stav pro případné doložení spolehlivosti jakýkoliv dopad na uchazeče cizince. Ten tak bude z hlediska požadavků předkládané právní úpravy splňovat podmínky spolehlivosti na rozdíl od občana ČR. Návrh zákona v ustanovení § 8 neřeší prokázání spolehlivosti pro občany EU, kteří nejsou občany ČR, a může tak zakládat nerovné postavení na základě státní příslušnosti. Není jasné, zda se u cizích státních příslušníků vztahuje prokázání spolehlivosti na definované přestupky na území ČR, na území země původu uchazeče, případně více zemí v rámci EU.	Vysvětleno. Rovněž cizinec bude prokazovat nespáchání přestupku čestným prohlášením. Ustanovení bude doplněno ve smyslu připomínky tak, aby bylo zřejmé, na jaké přestupky spáchané cizincem se bude vztahovat.
	15.20 <u>K § 9 obecně</u> Je chybou, že z návrhu zákona vypadlo, oproti původnímu návrhu předloženému do mezirezortního připomínkového řízení dne 23. srpna 2012, zavedení kariérního systému. Uplatňování tohoto veřejnoprávního prvku ve státní správě je žádoucí, jednoznačně jde o významný stabilizační prvek v personální oblasti stejně jako o prvek posilující profesní rozvoj zaměstnanců. Aplikace kariérního systému v odpovídající míře objektivizuje obsazování systemizovaných míst vedoucích zaměstnanců a vytváří žádoucí protíváhu uplatňování osobního či politického vlivu nejvyšších vedoucích zaměstnanců na obsazování funkcí vedoucích zaměstnanců/úředníků. Existence kariérního systému je významným protikorupčním prvkem v organizaci a činnosti státních úřadů, neboť účinně omezuje klientelismus. Navrhujeme proto upravit návrh zákona tak, že za stávající § 9 bude vložen nový § 10 zavádějící kariérní systém úředníků alespoň v takové míře, v jaké byl uplatněn v návrhu předcházející verze, tj. v § 10 a § 11 návrhu zákona o právních	Vysvětleno. Navrhovaný zákon již v současné podobě obsahuje modifikované prvky kariérního systému (obsazování pracovních míst bez výběrového řízení, vnitřní výběrové řízení, požadavek praxe vedoucího úředníka).

	poměrech a vzdělávání zaměstnanců ve veřejné správě.	
	15.21 <u>K § 9 odst. 3</u> V textu ustanovení § 9 odst. 3 je uvedeno, že vedoucím úřadu státní správy, který je ústředním správním úřadem, může být obsazeno i bez výběrového řízení. V první řadě postrádáme v celém návrhu zákona definování toho, kdo je vedoucím úřadu státní správy, což považujeme za nedostatek a doporučujeme jej odstranit. Předlohou budiž úprava v zákoně o úřednících ÚSC (§ 2 odst. 7). Rezignaci na obsazení tohoto místa formou výběrového řízení lze pochopit u ministerstev, kde v čele stojí člen vlády. Nicméně neshledáváme žádný důvod, aby nebylo možno aplikovat povinné obsazení místa formou výběrového řízení u vedoucích ostatních ústředních správních úřadů. Toto ustanovení je nadto v přímé kontradikci s deklarovaným úmyslem odpolitizovat státní správu a schopným zajistit možnost kariérního postupu. Jak jinak než na základě politického rozhodnutí, případně i zcela bez vazby na osobnostní a odborné kvality osoby, budou za využití tohoto ustanovení obsazována volná pracovní místa vedoucího úřadu státní správy, který je ústředním správním úřadem. Požadujeme předloženou úpravu v uvedeném smyslu doplnit.	Akceptováno.
	15.22 <u>K § 10 odst. 5</u> Pokud má být rozhodnutí, jaký druh výběrového řízení pro obsazení volného pracovního místa se použije, na volní úvaze vedoucího úřadu státní správy, jde jednoznačně o korupční riziko s vysokým korupčním potenciálem. Pokud se předkladatel domnívá, že nelze pregnantně stanovit přesný postup v této otázce, požadujeme doplnit alespoň základní vodítko, jak by mělo být postupováno, aby byl eliminován prostor pro zneužití této volní úvahy vedoucího úřadu státní správy.	Přípomínka změněna na doporučující. Podle názoru předkladatele je nadbytečné stanovit přesný postup při výběru druhu výběrového řízení. Vedoucí úřadu v takovém případě rozhoduje s ohledem na znalost personální situace úřadu – pokud bude zřejmé, že úřad státní správy nedisponuje vlastními zdroji, zvolí vedoucí úřadu státní správy vnější výběrové řízení.
	15.23 <u>K § 12 odst. 5</u> Dále je třeba upozornit na nesoulad, který je ve svém důsledku schopen navodit nerovné postavení uchazečů o místo úředníka a osob, které již v současné době vykonávají v pracovněprávním vztahu k České republice činnosti, které jsou tímto zákonem definované jako předpoklad postavení úředníka. Dle ustanovení §	Přípomínka změněna na doporučující. V obou případech se bude vyžadovat opis z evidence Rejstříku trestů.

	12 odst. 5 si vedoucí úřadu státní správy za účelem ověření, zda uchazeč splňuje podmínku bezúhonnosti, vyžádá od Rejstříku trestů opis z evidence Rejstříku trestů týkající se uchazeče. Naproti tomu dle 71 odst. 1 zaměstnanec v pracovním poměru k České republice zařazený v úřadu státní správy, který vykonává činnosti, které jsou podle tohoto zákona náplní práce úředníka, se považuje po dni nabytí účinnosti tohoto zákona za úředníka a splnění podmínky bezúhonnosti prokáže výpisem z evidence Rejstříku trestů. V důsledku toho, že opis a výpis z rejstříku trestů nejsou co do rozsahu poskytnutých údajů shodné, opis z Rejstříku trestů obsahuje širší množství informací, prokazuje nový uchazeč o místo odlišnou, vyšší, míru bezúhonnosti. Požadujeme sjednotit, přičemž se jednoznačně kloníme k tomu, aby nebyl rozšiřován okruh subjektů, kterým se vydává opis z Rejstříku trestů (viz § 10 zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů).	
	15.24 <u>K § 13 odst. 1 a 15 odst. 1</u> Absence využití transparentního postupu při výběru na volné pracovní místo úředníka na základě vnitřního výběrového řízení, tj. jeho provádění bez výběrové komise, byť s postupem obdobným povinnostem stanoveným na zbylé dva druhy výběrového řízení (omezené vnější výběrové řízení a neomezené vnější výběrové řízení), které v tomto případě plní vedoucí úřadu, nastoluje otázku, zda tímto nevzniká prostor pro klientelistické vazby, byť v rámci úřadu. Takový postup lze označit za zvýšené korupční riziko a nelze jej v předkládaném návrhu akceptovat. Požadujeme proto v duchu této připomínky návrh zákona upravit a doplnit.	Akceptováno. Výběrová komise se bude zřizovat i v případě vnitřního výběrového řízení.
	15.25 <u>K § 13 odst. 2</u> Ustanovení § 13 řeší ustavení výběrové komise a její složení. Ani důvodová zpráva však nepodává informaci o tom, kdy bude komise vedoucím úřadu státní správy ustanovena/zřízena – zda na počátku výběrového řízení nebo až po podání přihlášek. Z hlediska omezení korupčního potenciálu požadujeme, aby byla výběrová komise jmenována na počátku výběrového řízení (ideálně nejpozději v den zveřejnění oznámení o vyhlášení výběrového řízení) a aby byla tato skutečnost zakotvena v návrhu zákona přímo.	Akceptováno. Seznam členů výběrové komise bude součástí oznámení o vyhlášení výběrového řízení.
	15.26	Částečně akceptováno/částečně vysvětleno.

	<u>K § 13 odst. 2 a 3</u> Návrh zákona prostřednictvím jmenování ponechává výběr členů výběrové komise zcela v rukou vedoucího úřadu státní správy. Možnost složení komise, ve které nejen jednotlivé členy, ale i jejího předsedu jmenuje a odvolává vedoucí úřadu, generuje stále výraznou, resp. nepřijatelnou míru ingerence konkrétního jednotlivého vedoucího úřadu do procesu obsazování volných úřednických míst, která je v apolitickém, nestranném a rovném výběrovém řízení naprosto vyloučena. I nadále tak bude možnost ovlivňování výběrových řízení prostřednictvím pozic nominovaných politiky. Nadto tento stav posiluje i fakt, že o podjatosti úředníka, kterou je tento povinen sám oznámit a není zřejmé, kým a jakým způsobem je stav podjatosti bez jeho oznámení umožněno přezkoumat, rozhoduje opět vedoucí úřadu. Požadujeme předloženou úpravu dopracovat ve smyslu této připomínky.	Výběrová komise se zřizuje vždy v daném úřadu státní správy, její členy tedy jmenuje vedoucí tohoto úřadu, neboť s ohledem na skutečnost, že neexistuje nadresortní orgán, který by zřizoval výběrové komise pro všechny úřady státní správy, není zřejmé, kdo jiný by měl jmenovat členy komise. Zákon obecně stanoví povinné členy výběrové komise, kterými jsou úředník zařazený v organizačním útvaru úřadu státní správy, ve kterém se volné pracovní místo úředníka obsazuje, člen rady úředníků, je-li zvolena, a zaměstnanec zařazený v personálním útvaru úřadu státní správy.
	15.27 <u>K § 13 odst. 3</u> V případě, že člen výběrové komise bude odvolán ze své funkce, je uvedeno, že vedoucí úřadu státní správy jmenuje místo něj jinou fyzickou osobu. Z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že jakoukoli fyzickou osobu, třeba i z „ulice“. Je však přinejmenším logické, že by to měla být osoba splňující požadavky uvedené v odstavci 2. Požadujeme proto výslovně v návrhu zákona zakotvit, že i v případě odvolání člena výběrové komise je třeba nového člena jmenovat dle pravidel stanovených v odstavci 2.	Vysvětleno. Ustanovení § 13 odst. 2 návrhu zákona stanoví pouze obligatorní členy výběrové komise s tím, že nevylučuje, aby členem výběrové komise byl i někdo jiný. Stejnou možnost upravuje i § 8 odst. 2 zákona č. 312/2002 Sb. Ustanovení bude zpřesněno v tom směru, že v případě odvolání člena výběrové komise je třeba nového člena jmenovat podle pravidel v odstavci 2.
	15.28 <u>K § 14 odst. 3</u> Návrh zákona zakotvuje povinnost zpracovat zprávu o posouzení uchazečů a její náležitosti. Kromě formálních náležitostí uvedených v písm. a) a b) se požaduje „seznam uchazečů, se kterými proběhl pohovor, a pořadí, v jakém se ve výběrovém řízení umístili“. Pokud má tato zpráva sloužit jako relevantní podklad pro rozhodování vedoucího úřadu státní správy a mají-li všichni uchazeči právo nahlédnout do této zprávy, je logické, že tato zpráva musí obsahovat to nejpodstatnější – důvody a okolnosti, které vedly výběrovou komisi ke stanovení toho kterého pořadí uchazečů. Požadujeme doplnit.	Akceptováno. Odůvodnění závěrů výběrové komise doplněno jako náležitost zprávy o posouzení uchazečů, kterou vyhotovuje výběrová komise.
	15.29	Akceptováno.

	<u>K § 14 odst. 4</u> Dle tohoto ustanovení může výběrová komise uzavřít výběrové řízení se závěrem, že žádný uchazeč neuspěl. Tento závěr spolu se seznamem uchazečů uvede výběrová komise ve zprávě o posouzení uchazečů. Pro její náležitosti se však nevyužije ustanovení § 14 odst. 3 písm. c). Takový postup by mohl vést k závěru, že nebude uvedena ani informace, se kterými z uchazečů pohovor proběhl, případně se kterými ne. Takový postup by ovšem výrazně snižoval transparentnost celého procesu. Požadujeme proto návrh zákona dopracovat tak, aby takový postup byl vyloučen a informovanost o výsledku výběrového řízení byla zachována.	
	15.30 <u>K § 14 odst. 6</u> Pojem „anonymizuje“ je v tomto ustanovení použit zcela chybně, neboť anonymizovat znamená znemožnit spojení některých údajů s konkrétní osobou, což však při poskytnutí jména a příjmení nepřipadá v úvahu. V daném kontextu má zpracovatel na mysli pravděpodobně ochranu některých osobních údajů, např. těch, které nemají význam pro kontrolu procesu výběrového řízení (datum narození, adresa bydliště, telefonní kontakty). Požadujeme znění ustanovení změnit tak, aby byla zajištěna ochrana těch osobních údajů, které nejsou významné pro kontrolu výběrového řízení.	Vysvětleno. S ohledem na ochranu osobních údajů a osobnost neúspěšných uchazečů budou ve zprávě uvedena pouze jména a příjmení tří nejlepších uchazečů; v případě ostatních uchazečů bude údaj o jménu a příjmení anonymizován (nebude tedy tento údaj ve zprávě uveden).
	15.31 <u>K § 14 odst. 7</u> V návrhu zákona se stanovuje, že vedoucí úřadu vlády je vázán při obsazování volného pracovního místa co do pořadí stanoveném ve zprávě o posouzení uchazečů první polovinou uchazečů, nejvýše však mezi prvními pěti. Toto ustanovení zakládá jednoznačně korupční riziko, neboť není možné legitimně odůvodnit možnost vybrat si např. uchazeče o volné místo, který obsadil páté místo dle odborné výběrové komise, byť coby poradního orgánu. Uvedená možnost tak de facto legalizuje současnou praxi, kdy se některá volná pracovní místa obsahuje na základě známostí (klientelismus), příbuznými (nepotismus) nebo stranickými přívrženci (tzv. spoils systém). Požadujeme jednoznačně tuto možnost odmítnout a stanovit, že vedoucí úřadu státní správy je vázán pořadím stanoveným výběrovou komisí.	Akceptováno v modifikované podobě. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že výběrová komise doporučí vedoucímu úřadu tři nejlepší uchazeče, u kterých stanoví pořadí. Pokud si vedoucí úřadu státní správy nevybere prvního uchazeče, svůj výběr zdůvodní. Právo konečného výběru opírá předkladatel o skutečnost, že konečnou odpovědnost za vybraného úředníka nese vedoucí úřadu státní správy, respektive nadřízený úředníka, nikoliv výběrová komise.
	15.32	Akceptováno.

	<u>K § 18 odst. 1</u> V ustanovení § 18 odst. 1 písm. g) se zakotvuje povinnost úředníka odmítnout splnit pokyn svého nadřízeného, pokud je v rozporu s právním předpisem. Postrádáme však povinnost úředníka oznámit trestněprávní jednání svého zaměstnavatele nebo páchané u svého zaměstnavatele, což považujeme za pozitivní aspekt posilující ochranu oznamovatelů, když tato povinnost bude zakotvena v zákoně.	
	15.33 <u>K § 18 odst. 1</u> V § 18 odst. 1 písm. h) je stanovena povinnost úředníka identifikovat se při úředním jednání sdělením svého jména, popřípadě jmen, příjmení, názvu úřadu státní správy, ve kterém je zařazen k výkonu práce, a zařazení v organizačním útvaru úřadu státní správy. Identifikace může být vnitřním předpisem nahrazena uvedením identifikačního čísla úředníka. Takto formulované opatření bezdůvodně umožňuje vedoucímu úřadu státní správy libovolně dle vlastní úvahy snížit transparentnost výkonu státní správy utajováním identity úředních osob. Obdobný postup lze připustit toliko u příslušníků bezpečnostních sborů ze zřetelných důvodů ochrany jejich bezpečnosti, ovšem v běžném úředním styku je takový postup naprosto neopodstatněný. Představa, že se dotčeným osobám utají identita úředníka, který vůči nim provádí úkon, představující často významný zásah do jejich práv, je v právním státě, jehož konstitutivní podmínkou je též transparentnost, naprosto nepřijatelná.	Přípomínka byla změněna na doporučující. Navrhované ustanovení vychází z § 16 odst. 1 písm. l) zákona č. 312/2002 Sb.
	15.34 <u>K § 18 odst. 1</u> Pod ustanovením § 18 odst. 1 písm. k) nalezneme povinnost úředníka zdržet se jednání, které by závažným způsobem narušilo důvěryhodnost úřadu státní správy. Další z povinností úředníka pod písm. l) je v souvislosti s výkonem práce nepřijímat dary nebo jiné výhody, které vyvolávají pochybnosti nestrannosti úředníka. Obě takto široce pojaté povinnosti vyvolávají pochybnosti o svém skutečném obsahu. Považujeme za nezbytné tato ustanovení doplnit či přepracovat tak, aby bylo zřejmé jakého jednání se má úředník zdržet, či jaké případné přijaté dary nebo výhody jsou již způsobilé vyvolat pochybnosti o nestrannosti úředníka.	Přípomínka změněna na doporučující. Povinnost nepřijímat dary nebo jiné výhody vychází z povinnosti stanovené v § 303 odst. 2 písm. c) zákoníku práce. Uvedené povinnosti se vztahují k narušení důvěryhodnosti úřadu státní správy nebo nestrannosti úředníka, stanovení těchto „limitů“ považuje předkladatel vzhledem k účelu, kterého má být dosaženo, za dostatečně určité, další zpřesnění by již bylo přílišnou kazuistikou.

	15.35 <u>K § 19 obecně</u> Pracovní hodnocení úředníka alespoň jednou za rok považujeme za velmi pozitivní krok vedoucí ke stabilitě a profesionalizaci veřejné správy. Postrádáme však jeho elementární smysl, pokud tato povinnost nebude provázána se systémem transparentního a spravedlivého odměňování, jak požaduje nová Strategie. Souvislost s možností dvoj až trojnásobného započítávání let praxe ve vazbě na stanovení úřední hodnosti (§ 21 odst. 6) je sice jistým prvkem zvýhodnění, avšak z hlediska prestiže, neboť povýšení do vyšší úřední hodnosti není spojeno s finančním ohodnocením, což může devalvovat záměr předkladatele zvýšit prestiž úředníků. Požadujeme promyslet provázanosti pracovního hodnocení s ostatními požadovanými aspekty, a to podrobně uvést v důvodové zprávě. Pokud bude činěno bez další provázanosti zejména na finanční ohodnocení či kariérní systém, obáváme se, že tento nový institut bude prováděn jen formálně či se stane dokonce nástrojem ke zbavení se nepohodlného úředníka, byť odborně zdatného.	Připomínka změněna na doporučující. Návrh zákona bude upraven v tom směru, že pracovní hodnocení úředníka bude provázáno s odměňováním.
	15.36 <u>K § 19</u> Koncepce návrhu hodnocení však není dostatečně propracována, neboť nedostatečně řeší otázku hodnocení úředníků na úrovni pozic ředitelů, kteří jsou přímo podřízeni náměstkům a mohou být negativně hodnoceni zcela účelově již jen v důsledku neplnění politických úkolů. Dosažení stabilizace celého systému je v takovém případě velmi nejisté, neboť tímto vzniká dostatek důvodů pro účelová odvolávání.	Rozpor. Podle předkladatele je dostatečným nástrojem proti účelovému pracovnímu hodnocení úředníků možnost podat proti pracovnímu hodnocení námitky. Při rozhodování o námitkách proti pracovnímu hodnocení je poradním orgánem vedoucího úřadu veřejné správy rada úředníků, což posílí objektivitu tohoto rozhodování. Na základě připomínky Ministerstva spravedlnosti bude v zákonu deklarována možnost soudního přezkumu pracovních hodnocení.
	15.37 <u>K § 19 odst. 2</u> V návaznosti na provedené pracovní hodnocení je stanoveno, že v případě neuspokojivých výsledků se má konat další pracovní hodnocení do tří měsíců. Není však stanovena dolní hranice, po kterou má mít úředník možnost své kvality zlepšit. Obáváme se tak, že se toto ustanovení může stát zákonným podkladem pro šikanu na pracovišti, když by navazující pracovní hodnocení	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že další hodnocení se provede po uplynutí tří měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení předchozího pracovního hodnocení (horní limit pak bude vyplývat z povinnosti provést hodnocení jednou za rok).

	mohlo být provedeno např. již za týden. Požadujeme stanovit i dolní hranici, kdy nejdříve se musí provést pracovní hodnocení navazující na neuspokojivé hodnocení.	
	15.38 <u>K § 21</u> V § 21 ani v přechodných ustanoveních není jasně definováno posuzování délky odborné praxe stávajících státních úředníků pro účely stanovení výše platu, výše odstupného a pro účely zařazení do úřední hodnosti. V odst. 5 je nejasně formulována doba započítání trvání pracovního poměru k ČR, avšak absentuje zde ustanovení pro stávající zaměstnance státní správy. Zákon neřeší započítání jiné odborné praxe než je praxe, kde je zaměstnavatelem ČR nebo územní samosprávný celek po 1. lednu 1993. Takový postup lze považovat za diskriminační, neboť velmi znevýhodňuje zaměstnance státní správy a samosprávy ve věku nad 45 let. Tento postup lze považovat za diskriminaci na základě věku, délky zaměstnání, případně dle politicko-správního uspořádání, které z hlediska obsahového nemá opodstatnění ve vztahu k cílům sledovaným novou právní úpravou. Postup je v přímém rozporu se směrnicí Rady 2000/78/ES ze dne 27. listopadu 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání. Navrhovaný postup je v rozporu rovněž s § 1 odst. 1 písm. c) zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon). Navrhujeme dopracovat do přechodných ustanovení zápočet stávající praxe k datu účinnosti zákona.	Vysvětleno. Započítávání praxe stávajících zaměstnanců státní správy pro účely úředních hodností řeší § 21 odst. 2 až 4 pro jednotlivé úřední hodnosti (např. vrchní vládní tajemník musí být v pracovním poměru k České republice alespoň 10 let). Ustanovení § 21 odst. 5 pak stanoví další vztahy (pracovní poměr k jinému subjektu, jiný vztah než pracovní poměr), které lze započítat do dob uvedených v § 21 odst. 2 až 4. Stanovení určitého data – v daném případě vzniku České republiky – nepovažuje předkladatel za diskriminační. Obdobnou úpravu obsahuje rovněž zákon č. 312/2002 Sb. v § 13 odst. 3 písm. a), který však jako rozhodné datum pro přiznání dalšího odstupného zvolil 24. 11. 1990.
	15.39 <u>K § 26 odst. 1 písm. b)</u> S úředníkem může být rozvázán pracovní poměr ze strany vedoucího úřadu státní správy v případě nadbytečnosti. Přestože tento důvod lze uplatnit jen v mezích systematizace prováděné dvakrát do roka, obáváme se, že takto formulované ustanovení představuje zvýšené korupční riziko a v této podobě rovněž nijak nesvědčí proklamované stabilizaci státní správy prostřednictvím tohoto zákona. Požadujeme proto stanovit určité podmínky aplikace tohoto výpovědního důvodu, např. předchozí vyhodnocení efektivnosti činnosti, která je náplní práce úředníka, a to v rámci změny systematizace prováděné dle § 4 odst. 1. Domníváme se, že i přes riziko ztráty systematizovaného místa mohou vedoucí úřadů státní správy tento důvod použít k odstranění nepohodlného	Vysvětleno. Ustanovení upraveno na základě výsledků připomínkového řízení následovně: vedoucí úřadu státní správy bude mít povinnost projednat systemizaci podle § 4 odst. 1 a odst. 4 v radě úředníků.

	úředníka.	
	15.40 <u>K § 31 odst. 1 písm. b)</u> Jedním z důvodů pro okamžité zrušení pracovního poměru ze strany vedoucího úřadu státní správy je skutečnost, že úředník uvedl v přílohách přihlášky nepravdivé údaje. Tyto však mohou být neuvedeny nejen záměrně, ale i nedopatřením, což by nemělo být důvodem pro okamžité zrušení pracovního poměru. Požadujeme proto za slova „podle § 12 odst. 3“ doplnit slova „vědomě“.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.
	15.41 <u>K § 32 a 33</u> Považujeme za žádoucí zvážit vůbec potřebnost ukotvení konkurenční doložky v návrhu předloženého zákona, ať již vzhledem k podstatě a smyslu konkurenční doložky samé ve vztahu k činnostem vykonávaným úředníky, nebo s ohledem na její existenci v zákoníku práce. Dle ustanovení § 310 odst. 2 zákoníku práce konkurenční doložku může zaměstnavatel se zaměstnancem sjednat, jestliže to je možné od zaměstnance spravedlivě požadovat s ohledem na povahu informací, poznatků, znalostí pracovních a technologických postupů, které získal v zaměstnání u zaměstnavatele a jejichž využití při činnosti uvedené v odstavci 1 by mohlo zaměstnavateli závažným způsobem ztížit jeho činnost. Takto vymezená podstata konkurenční doložky navozuje otázku, zda i ve vztahu stát – státní úředník lze vysledovat principy, pro které je svou podstatou konkurenční doložka přínosem. Tj. zda stát poskytuje při výkonu činností, na které se omezení konkurenční doložkou vztahuje [§ 2 odst. 1 písm. i) a n)], takové informace, pracovní či technologické postupy, které by mu mohly v případě jejich využití úředníkem po skončení pracovního poměru ke státu ztížit jeho činnost. V případě, že nebude uvedená připomínka zohledněna, považujeme za nezbytné k navržené konstrukci uvést následující. V ustanovení § 32 se zakotvuje možnost uzavření konkurenční doložky pro vybrané typy úředníků. Doba zákazu výkonu určité činnosti, po kterou je úředník nucen být s odkazem na svou odbornost nezaměstnaný, je stanovena na jeden rok, přičemž peněžité vyrovnání je stanoveno jen na dobu prvních 6 měsíců, což považujeme za disproporční a nevhodné. Požadujeme proto zakotvit, že konkurenční doložka může být uzavřena až na dobu jednoho roku a že	Vysvětleno. Okruh úředníků, kterých se konkurenční doložka bude týkat, bude zpřesněn v tom směru, že se jedná o úředníky, kteří rozhodují při zadávání veřejných zakázek nebo při výkonu práv a povinností zprostředkovatele při realizaci dotační politiky a programů Evropské unie. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že zákaz činnosti se bude vztahovat na dobu 6 měsíců po skončení pracovního poměru, za což bude náležet peněžité vyrovnání ve výši šestinásobku průměrného měsíčního platu úředníka.

	úředníkovi náleží peněžité vyrovnání ve výši průměrného měsíčního výdělku ve stejné délce, na jakou byla uzavřena konkurenční doložka.	
	15.42 <u>K § 33</u> V ustanovení § 33 jsou vyjmenovány podmínky, za kterých peněžité vyrovnání nenáleží. Podle výkladu vyrovnání úředníkovi nenáleží, pokud dostane výpověď na základě porušení zvlášť hrubým způsobem povinnosti zdržovat se v prvních 14 kalendářních dnech trvání dočasné pracovní neschopnosti v místě pobytu a dodržovat dobu a rozsah povolených vycházek podle zákona o nemocenském pojištění. Nelze vyloučit situaci, kdy dojde k uplatnění výpovědního důvodu, a když posléze úředník poruší konkurenční doložku, má povinnost zaplatit pokutu ve výši peněžitého vyrovnání a nikoliv jen vrátit vyrovnání. Tedy, může se stát, že vyrovnání na základě úmyslného či neúmyslného chování nadřazeného nedostane a ještě zaplatí pokutu ve výši vyrovnání, které nedostal. Při nezvykle široké formulaci omezení v § 32 (veřejné zakázky) to dává možnost využít proti úředníkovi vykonstruovaný případ porušení povinností práce neschopného, propustit ho za to a ještě mu hrozbou sankce odepřít uplatnění v oboru, pro který má kvalifikaci. Takovou situaci lze označit za téměř likvidační. K obdobné situaci by bylo možno dospět i za předpokladu využití jednoho z důvodů k okamžitému zrušení pracovního poměru vedoucím úřadu státní správy, který tak může učinit, porušil-li úředník povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem. Takové ustanovení je velmi vágní a rozšiřuje možnost „uvážení“ vedoucího úředníka, za jaké porušení vystaví úředníka výše popsanému tlaku či hrozbě. Požadujeme proto návrh zákona přepracovat tak, aby obdobný postup nebylo možno dovodit.	Připomínka změněna na doporučující. Výpovědní důvod spočívají v porušení povinnosti zdržovat se v době prvních 14 kalendářních dnů trvání dočasné pracovní neschopnosti v místě pobytu a dodržovat dobu a rozsah povolených vycházek a důvod pro okamžité zrušení pracovního poměru, porušil-li úředník povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvlášť hrubým způsobem, jsou převzaty ze zákoníku práce. Předkladatel neshledal důvod, proč by se tento výpovědní důvod a důvod okamžitého zrušení pracovního poměru neměl vztahovat i na úředníky. Je třeba upozornit, že navrhovaný zákon bude upraven v tom smyslu, že se zákoník práce nepoužije pouze na důvody výpovědi a okamžitého zrušení pracovního poměru, ve zbytku se zákoník práce aplikuje. Budou tak zachovány lhůty, ve kterých zaměstnavatel může dát výpověď pro porušení povinnosti dodržovat stanovený režim dočasné práce neschopného pojištěnce zvlášť hrubým způsobem a okamžité zrušení pracovního poměru. Úředník má samozřejmě možnost bránit se proti svévolnému propuštění z uvedených důvodů u soudu.
	15.43 <u>K § 34 odst. 1</u> Zákon zakotvuje určitému procentu (zřejmě velmi malému) úředníků nárok na další odstupné. Víťame, že délka praxe úřednické profese již není vázána jen na délku pracovního poměru u posledního zaměstnavatele, avšak znepokojuje nás důvodová zpráva, ve které je uvedeno, že délka pracovního poměru úředníka musí být nepřetržitá. To považujeme za neproporcionální a požadujeme, aby doba, po kterou úředník vykonává pozici úředníka, se sčítala. V tomto smyslu je třeba návrh zákona upravit.	Akceptováno. Důvodová zpráva bude upravena.
	15.44	Akceptováno.

	<u>K § 39 odst. 4</u> K úspěšnému absolvování písemné části úřednické zkoušky se vyžaduje správné zodpovězení alespoň tří čtvrtin otázek, což je disproportční s úpravou aplikovanou na obdobné zkoušky zvláštní odborné způsobilosti dle zákona o úřednících ÚSC (kde stačí úspěšné složení dvou třetin otázek) a zakládá dle našeho názoru nerovnoměrnost v postavení státních úředníků a úředníků územních samosprávných celků. Požadujeme procento úspěšně zodpovězených otázek v písemné části úřednické zkoušky sjednotit s úpravou zkoušek zvláštní odborné způsobilosti.	Ustanovení bude upraveno podle připomínky.
	15.45 <u>K § 50 odst. 5</u> V souvislosti s registrem zkušebních komisařů není zřejmé, kdo a jak bude vybírat složení zkušební komise, které musí být dle § 39 odst. 1 zveřejněno na personálním portálu. Tato možnost tak poskytuje prostor pro klientelistické vazby, a představuje tak korupční riziko. Požadujeme vyjasnit, případně doplnit.	Vysvětleno. Složení komise vybírá a na personálním portálu zveřejňuje příslušný poskytovatel vzdělávání úředníků. Předkladatel se domnívá, že zveřejnění složení zkušební komise na personálním portálu přispěje k transparentnosti a objektivnosti úřednické zkoušky.
	15.46 <u>K § 64</u> Dává se možnost, aby vedoucí úřadu státní správy, který je členem vlády, mohl výkonem práv a povinností stanovených tímto zákonem vedoucímu úřadu státní správy rovněž pověřit svého náměstka. Toto ustanovení, byť v praxi obvyklé, nezakládá tolik deklarované „odpolitizování“ státní správy, když se zákon o státních úřednících na náměstky člena vlády vztahovat nemá. Požadujeme zakotvit, aby v případě delegování pravomocí vedoucího úřadu státní správy, je-li členem vlády, bylo umožněno jen na osoby, které pod režim zákona o státních úřednících spadají.	Připomínka změněna na doporučující. Vedoucí úřadu státní správy, který je členem vlády, je rovněž politikem. Z tohoto důvodu předkladateli není zřejmá argumentace uvedená v připomínce.
	15.47 <u>K § 68</u> Ustanovení o tom, že <i>ochranu úředníků oznamujících protiprávní jednání v úřadu státní správy upravuje jiný právní předpis</i>, považujeme za matoucí. Na tomto místě je třeba položit otázku, jaký právní předpis tak činí, jestliže dílčí změna zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích	Akceptováno.

	ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), aktuálně zpracovávaná Úřadem vlády České republiky, nepokrývá celou oblast vyčerpávajícím způsobem. Předmětné ustanovení požadujeme doplnit ve smyslu uvedené připomínky.	
	15.48 <u>K § 75</u> V přechodných ustanoveních se navrhuje zřízení 12členné komise zkušebních komisařů, kteří budou tak bez složení zkoušky zkoušet své kolegy, přičemž sami budou mít povinnost úřednickou zkoušku složit do 3 let ode dne účinnosti tohoto zákona, a to logicky u svých kolegů, které předtím zkoušeli. Toto ustanovení představuje vysoké korupční riziko, a to i z důvodu, že není stanoveno, proč právě 12 úředníků má být takto privilegováno a kdo určí právě těchto 12 úředníků. Požadujeme toto ustanovení přepracovat, přičemž doporučujeme využít stávající seznam zkušebních komisařů podle zákona o úřednících ÚSC, kteří před zapsáním do tohoto seznamu museli svou odbornost již prokázat.	Vysvětleno. Ustanovení bylo upraveno v tom smyslu, že při výběru prvních 12 zkušebních komisařů bude využit seznam odborníků na obecnou a zvláštní část zkoušky zvláštní odborné způsobilosti podle zákona č. 312/2002 Sb., přičemž bude zajištěn transparentní způsob výběru zkušebních komisařů z tohoto seznamu. S ohledem na výsledek meziresortního připomínkového řízení bylo upuštěno od požadavku složení úřednické zkoušky těmito prvními 12 zkušebními komisaři (zejména z důvodu teoretické možnosti neúspěchu některého z prvních zkušebních komisařů při zkoušce a dopadů této skutečnosti na jím zkoušené úředníky).
	15.49 <u>K důvodové zprávě – obecné části</u> V prvním odstavci se odkazuje na dokumenty, na základě nichž je předkládán návrh zákona o státních úřednících. Ve výčtu postrádáme nejaktuálnější dokument ukládající Ministerstvu vnitra předložit návrh uvedeného zákona, a tou je nová Strategie.	Akceptováno. Důvodová zpráva bude doplněna podle připomínky.
	15.50 <u>K důvodové zprávě – obecné části</u> Třetí odstavec na straně 1 ve stručnosti shrnuje, co je cílem návrhu nového zákona. Neuvádí však všechny atributy, které by měl mít a které vláda uložila Ministerstvu vnitra zapracovat. Není upraven systém odměňování, jak požadovala předchozí Strategie a jak požaduje i nová Strategie (ta však v podobě „nastavení transparentního a spravedlivého systému odměňování“). Dále není řešeno zabezpečení speciální ochrany oznamovatelů protiprávního jednání zaměstnavatele, není reagováno na požadavek zabezpečení systému povinného vzdělávání v oblasti boje s korupcí a ani nedochází k jednoznačnému určení hranice mezi místy obsazovanými politicky a apolitickými úřednickými místy,	Akceptováno. Důvodová zpráva bude v tomto smyslu upravena.

	kteře budou obsazovány na základě výběrového řízení. Jelikož se jedná o úkoly, které Ministerstvu vnitra uložila vláda, je třeba na výše uvedené adekvátně reagovat. Text požadujeme doplnit.	
	15.51 <u>K důvodové zprávě – obecné části</u> Na straně 7 shora je popisován průběh přípravy novelizace Pravidel vzdělávání zaměstnanců ve správních úřadech. Doporučujeme doplnit, jak bude tato otázka vyřešena, a to v návaznosti na plnění úkolu č. 5.2.1. nové Strategie, neboť postrádáme, jak je uvedeno v předchozí připomínce, naplnění poslední odrážky úkolu č. 1.1. nové Strategie, kterou mělo Ministerstvo vnitra do návrhu zákona promítnout.	Akceptováno. Důvodová zpráva bude doplněna.
	15.52 <u>K důvodové zprávě – obecné části</u> Na straně 7 je v části II.II Cíle navrhované úpravy bod 2 odůvodňováno odpolitizování veřejné správy. Přestože se jedná o rozhodnutí vlády, na jehož základě není v této úpravě otázka odpolitizování veřejné správy řešena institucionálně, je třeba opakovaně upozornit na skutečnost, že nezřízení systemizovaného místa ředitele úřadu (státního tajemníka) znamená, že ministerstva¹⁾ nejsou odpolitizována. Tento stav poskytuje v kombinaci s ustanovením § 67 navíc ministři možnost ustavit svého náměstka a v jeho podřízenosti pracovní místa vedoucích úředníků a jimi řízené organizační útvary. Ministrům jsou takto de facto dány neomezené možnosti v zaměstnávání „svých lidí“. V důvodové zprávě je použit termín „průhledná systemizace“, zákon sám však ve vztahu k systemizaci kromě termínového vymezení (absurdního a nenavazujícího na rozpočtový proces – viz výše uvedená připomínka k § 4 odst. 1) nic nového – a tedy ani zprůhledňujícího – oproti stávajícímu stavu nestanovuje. Naopak obsahuje ustanovení, která jsou s průhledností v přímém rozporu, např. již citovaný § 67. ¹⁾Termín ministerstvo je použit jako legislativní zkratka z kompetenčního zákona.	Akceptováno.
	15.53 <u>K důvodové zprávě – obecné části – str. 21</u> V kapitole 1.2.1 <i>Náklady úředníků</i> je uvedeno, že se dopady spojené s úhradou	Vysvětleno/akceptováno. Jedná se pouze o odborný odhad z dosavadní praxe) počtu úředníků, kteří budou zkoušku opakovat. Náklady na přípravu a první zkoušku hradí

	opakované zkoušky dotknou cca 1 000 až 1 500 úředníků ročně. Toto tvrzení je zavádějící, neboť jde o zřejmě o odhad úředníků, kteří budou muset složit úřednickou zkoušku do 3 let ode dne nabytí účinnosti zákona, nikoli tedy každý rok, neboť při stabilizaci veřejné správy, která je jedním z hlavních cílů návrhu zákona, by ročně nemělo přibýt 1 000 až 1 500 nových úředníků, natož aby se jednalo o 1 %, které by muselo absolvovat opakovanou zkoušku. V kapitole 1.2.3. <i>Náklady zkušebních komisařů nevyslaných organizací</i> je řešena otázka odměňování zkušebních komisařů. Na rozdíl od komisařů, které vyšle organizace a jež dle textu mají nárok na refundaci mzdy, u komisařů nevyslaných organizací jsou řešeny jen náhrady cestovních náhrad, nikoli již samotná odměna komisaře. Požadujeme doplnit.	zaměstnavatel. Počet neúspěšných uchazečů při prvním pokusu o složení zkoušky (zkoušky zvláštní odborné způsobilosti) se pohyboval okolo 1 %. V dalších letech, po uplynutí lhůty 3 let, bude počet znatelně nižší. Odměňování zkušebních komisařů bude záležitostí poskytovatelů vzdělávání úředníků. Text důvodové zprávy bude v tomto směru upraven.
	15.54 <u>K důvodové zprávě - obecné části – str. 23</u> V posledním odstavci se předkladatel pokouší zhodnotit korupční rizika. Uvedený text je zcela neadekvátní významu a rozsahu předkládaného materiálu. Požadujeme hodnocení korupčních rizik (tzv. CIA) dopracovat do podoby vyžadované pro tento účel zpracovanou metodikou dostupnou na stránkách www.korupce.cz. Současně upozorňujeme, že minimálně první věta, resp. slova „směřuje svými opatřeními v oblasti přijímání úředníků... ke snížení výskytu korupčních rizik“ nejsou pravdivá, když se sice zavádí možnost obsadit volné pracovní místo na základě výsledku výběrového řízení, avšak vedoucí úřadu státní správy není vázán pořadím uchazečů stanoveným za tím účelem zřízenou výběrovou komisí. Rovněž by bylo vhodné na jednom místě blíže identifikovat benefity, o kterých zákon pojednává, neboť např. ošatné a další odstupné je určeno jen pro určité procento úředníků. Jediným benefitem pro úředníky, rozuměj všechny, je dle našeho názoru navýšení počtu dnů dovolené. Žádné další plošné zvýhodnění jsme v návrhu neobjevili. Současně podotýkáme, že se nejedná o jedinou oblast, ve které byla z našeho pohledu shledána korupční rizika (viz jednotlivé výše uvedené připomínky).	Akceptováno. Důvodová zpráva bude doplněna. Předkladatel si dovoluje upozornit, že dosud nebyla vládou schválena metodika pro hodnocení korupčních rizik, nicméně hodnocení korupčních rizik bude zpracováno podle doporučení místopředsedkyně vlády
	15.55 <u>K důvodové zprávě - zvláštní části – str. 24</u> Je použit text „Pracovní poměr uzavřený podle tohoto zákona se vyznačuje vyšší mírou stability než pracovní poměr zaměstnanců v soukromé sféře, a to především stanovením pravidel pro vytváření systemizace pracovních míst	Vysvětleno. Systemizace bude upravena tak, že jí bude možné provést pouze jednou ročně a vedoucí úřadu státní správy bude mít povinnost projednat systemizaci podle § 4 odst. 1 a odst. 4 v radě úředníků.

	úředníků ...“. Systemizace pracovních míst úředníků v úřadu státní správy tak, jak je definována a upravena v ustanoveních § 4, neobsahuje žádná pravidla, která by zvyšovala míru stability pracovního poměru úředníků ať již oproti soukromé sféře nebo proti stávajícímu stavu ve státní správě danému zákoníkem práce. Naopak tím, že návrh zákona umožňuje průběžné provádění změn v systemizaci (§ 4 odst. 4), usnadňuje vedoucímu organizace, resp. jeho náměstkům, stanovení výpovědního důvodu a rozvázání pracovního poměru s úředníkem. Citovaný text důvodové zprávy je nutné odmítnout jako nepravdivý a zavádějící a oblast systemizace v návrhu zákona přepracovat tak, aby splňovala deklarované kritérium větší stability pracovního poměru úředníků. Zároveň je nutné v zákoně stanovit, jak bude provedena systemizace ostatních zaměstnanců-neúředníků v orgánech státní správy.	
	15.56 <u>K předkládací zprávě</u> <i>K poslednímu odstavci</i> V posledním odstavci je mylně uváděno, že ochrana oznamovatelů protiprávního jednání má být řešena v rámci antidiskriminačního zákona a dle předkladatele není nutná zvláštní právní úprava tohoto institutu v předkládaném zákoně. Zamýšlená úprava se bude týkat všech zaměstnanců bez ohledu na sféru působení, a nezaručuje tak speciální ochranu pro státní úředníky, jak vyplývá z požadavků Evropské unie. Bez ohledu na tuto skutečnost je Ministerstvo vnitra povinno plnit úkol zadaný vládou v rámci nové Strategie, proto požadujeme, s odkazem na výše uvedené připomínky k tomuto aspektu, odstavec přepracovat. Jinak řečeno – zřejmě došlo k dezinterpretaci způsobu naplnění úkolů plynoucích z usnesení vlády ze dne 21. listopadu 2012 č. 851 k návrhu věcného záměru legislativního řešení whistleblowingu a ochrany oznamovatelů. V jeho důsledku je mylně uvedeno, že <i>pokud jde o právní úpravu ochrany oznamovatelů protiprávního jednání v úřadu státní správy (whistleblowingu), ta by měla být na základě usnesení vlády ze dne 21. listopadu 2012 č. 851 k návrhu věcného záměru legislativního řešení whistleblowingu a ochrany oznamovatelů, obsažena v antidiskriminačním zákoně. S ohledem na subsidiární použití zákoníku práce a ostatních pracovněprávních předpisů, není nutná zvláštní právní úprava tohoto institutu v předkládaném zákoně, neboť právní úprava v antidiskriminačním zákoně vztahující se na všechny zaměstnance plnohodnotně pokryje i zaměstnance – státní úředníky.</i> V usnesení vlády, na které citovaná předkládací zpráva odkazuje, je uložena povinnost místopředsedkyni vlády a předsedkyni Vládního výboru pro koordinaci boje s korupcí ve spolupráci s ministrem	Akceptováno.

	spravedlnosti a ministryní práce a sociálních věcí zpracovat a do 30. dubna 2013 vládě předložit návrh změn zákonů souvisejících s řešením whistleblowingu a ochrany oznamovatelů podle bodu I tohoto usnesení, tj. v mezích navrženého a schváleného legislativního řešení. Jako optimální řešení této otázky byla navržena a schválena varianta přičlenění úpravy whistleblowingu a ochrany oznamovatelů pod antidiskriminační zákon. Ovšem pokud jde o státní úředníky, bylo rovněž uvedeno, že <i>platná, s ohledem na opakované odkládání nabytí účinnosti nikoliv účinná, právní úprava s ochranou oznamovatelů počítá (§ 80 služebního zákona). Z důvodu této neúčinné právní úpravy a přípravy nové právní úpravy „zákona o úřednících“ předkladatel nepovažoval za nutné i z věcného hlediska novelizovat tento zákon z pohledu nové právní úpravy, avšak bude třeba pamatovat na příslušnou úpravu ochrany úředníků a zaměstnanců ve veřejné správě v připravovaném zákonu o úřednících. Z uvedeného je zřejmé, že byla a je vládou schválena a předpokládána dílčí úprava otázky whistleblowingu a ochrany oznamovatelů v navrhované právní úpravě. Tato však naprosto absentuje. Na základě uvedeného požadujeme doplnění zákona a současně přepracování předkládací zprávy a doplnění důvodové zprávy.</i>	
16. ÚV ČR – odbor kompatibility	16.1 <u>Obecně</u> Předložený návrh oproti původní ministerstvem vnitra předložené předloze na podzim r. 2012 je bezpochyby lepší verzí. I přesto vyjadřujeme pochybnosti, zda navrhovaný systém je schopen skutečně zajistit stabilitu a efektivitu veřejné správy. Návrh totiž obsahuje mnohé povinnosti (úřednická zkouška, vzdělávání, hodnocení zaměstnanců), oproti tomu ale úředníkům nedává žádné výhody, ať již ve formě odměňování, či jistoty pracovního místa. Nedomníváme se tudíž, že navrhovaný systém je způsobilý přitáhnout a zejména udržet schopné zaměstnance ve službách státu, tj. nedomníváme se, že prostřednictvím tohoto systému bude dosažen cíl stabilní a efektivní veřejné správy, jak je požadováno EU.	Rozpor. Navrhovaný zákon vychází z vládou schváleného věcného záměru zákona a tezí zákona. Podle názoru předkladatele je navrhovaný zákon schopen zajistit stabilitu, profesionalitu a odpolitizování státní správy (zejména stanovením pravidel systemizace, transparentních výběrových řízení, požadavkem na praxi vedoucích úředníků, taxativně stanovenými výpovědními důvody odlišnými od zákoníku práce nebo povinným vzděláváním úředníků). Rozsah benefitů byl konstruován s ohledem na program „vlády rozpočtové odpovědnosti“ a tedy s ohledem na současné finanční možnosti. Přiznání dalších benefitů by se neobešlo bez zvýšení finančních nákladů navrhovaného zákona.
	16.2 <u>K § 4 odst. 3</u> Úředníkem může být občan EU s tím, že v rámci systemizace může vedoucí	Rozpor. Předkladatel upravil návrh zákona tak, že úředníkem může být obecně fyzická osoba, která je občanem Evropské unie, občanem státu, který je smluvním

	úřadu určit pracovní místa, u kterých s ohledem na ochranu veřejného zájmu bude vyžadováno občanství ČR. Tuto konstrukci považujeme v zásadě za vhodnou, s těmito úpravami: 1. Doporučujeme uvést kritéria, která blíže vymezí, co se touto „ochranou veřejného zájmu“ bude mínit. Např. je možno uvést toto: <i>„Vedoucí úřadu státní správy může v rámci systemizace určit pracovní místa úředníků, na kterých se vyžaduje státní občanství České republiky. Vyžadovat státní občanství České republiky je možné pouze tehdy, je-li požadavek státního občanství nutným předpokladem pro ochranu veřejného zájmu České republiky, jenž je přímo spojen s daným pracovním místem, a je-li tato ochrana veřejného zájmu hlavní náplní práce úředníka.“</i> Domníváme se totiž, že v rámci jednotného postupu v rámci státní správy a s ohledem na nutnost nepřekročit limity dané judikaturou SDEU je specifikace vhodná, přičemž upozorňujeme, že judikatura SDEU výhradu státního občanství v návaznosti na čl. 45 odst. 4 SFEU t.č. vykládá velmi restriktivně. Dle starší judikatury SDEU je možno vyloučit pozice přímo či nepřímo spojené s výkonem veřejné moci, tj. pozice, na kterých se rozhoduje o právech a povinnostech uložených veřejným právem, jejichž účelem je chránit zájmy státu, a kvůli kterým je nutné vyžadovat zvláštní vztah loajality ke státu, který představuje státní příslušnost k danému státu (viz rozsudek C-66/85 <i>Lawrie-Blum</i>). V dnešní době pod výkon veřejné moci už ale nespádá činnost, která s tímto výkonem veřejné moci souvisí okrajově, či činnost, která je s tímto výkonem spojena sporadicky a kterou je možno oddělit od hlavní náplně činnosti (viz novější rozsudek C-405/01 <i>Colegio de Oficiales de la Marina Mercante Española (ANAVE)</i>). Naopak dle tohoto rozsudku pouze činnost naprosto nutná pro zajištění veřejného zájmu členského státu je odůvodněná („<i>strictly necessary for safeguarding the general interests of the Member State concerned</i>“). Rovněž pro stanovení požadavku státního občanství musí být daný post spojen se znakem volné úvahy, tj. musí jít o uvážení typické pro činnosti orgánu veřejné moci (analogicky 2/74 <i>Reyners</i>). 2. Rovněž považujeme za nutné, aby předkladatel v návrhu zhodnotil, proč nepočítá s analogickým postavením rodinných příslušníků občanů EU, kteří mají dle judikatury, nařízení č. 492/2011 i směrnice 2004/38/ES obdobné postavení jako vlastní občané daného státu i v přístupu na trh práce ve členských státech (článek 23 a 24 směrnice 2004/38/ES). Dle našeho názoru je t.č. postavení rodinných příslušníků občanů EU pro zaměstnávání ve státních službách sporné: na jedné straně stojí uvedené sekundární právní předpisy, na	státem Dohody o Evropském hospodářském prostoru nebo rodinným příslušníkem tohoto občana. Pokud jde o požadavek státního občanství, předkladatel preferuje formulaci „Vedoucí úřadu státní správy může v rámci systemizace určit pracovní místa úředníků, u kterých je s ohledem na ochranu veřejného zájmu nezbytné státní občanství České republiky.“. Pokud jde o „přímé“ spojení s pracovním místem, tuto skutečnost není potřeba opakovaně uvádět (požadavek je vázán na konkrétní pracovní místo, není tudíž prostor pro „nepřímé“ spojení s pracovním místem). Co se týče požadavku na hlavní náplň práce (nově druh práce), bude-li mezi úřednickými druhy práce takový druh práce, se kterým je spojena ochrana veřejného zájmu, a tudíž i požadavek státního občanství, bude takový úředník muset splňovat podmínku státního občanství. Nelze konstruovat hierarchii druhů práci či jejich procentuální či poměrný podíl.
--	--	---

	druhé straně se primární právo EU rodinnými příslušníky nezabývá. Výjimka v čl. 45 odst. 4 SFEU a judikatura na ní navazující totiž dosud vždy (a restriktivně) řešila pouze postavení občanů EU. Rovné postavení rodinných příslušníků občanů EU, kteří jsou třetími státními příslušníky, zatím bylo výslovně potvrzeno (i uvedenou sekundární legislativou) jen v běžných zaměstnáních. Členské státy EU tedy t.č. řeší rodinné příslušníky občanů EU ve státních službách různě (např. úprava francouzská je vysloveně nezmiňuje, oproti tomu španělská či britská úprava ano; německá úprava alespoň částečně umožňuje zařazení rodinných příslušníků občanů EU pod příslušníky třetích zemí, jejichž právo váže na uznání kvalifikace). V tomto tudíž ponecháváme rozhodnutí na předkladateli. Je nicméně nutné uvést příslušnou argumentaci do důvodové zprávy. 3. Dále je potřeba vyjasnit, zda bude analogicky jako s občany EU nakládáno i s občany EHP, kteří mají v oblasti volného pohybu pracovníků rovné postavení s občany EU. Právní úpravy jiných členských států běžně státní příslušníky EHP (kteří nejsou zároveň státními příslušníky EU, tj. občany Norska, Islandu a Lichtenštejnska) zmiňují. Dle čl. 17 MP by skutečnost, že se návrh vztahuje i na občany EHP, měla být ve vlastním textu návrhu přímo uvedena. 4. V případě, že by bylo nutné zvolený rozsah vhodných kandidátů na úředníka omezit, upozorňujeme, že je tak možno učinit pouze na základě objektivních kritérií, které spadnou na všechny uchazeče o místo. Zmínit je možno např. požadavek na znalost českého jazyka, který byl, je-li s ohledem na určité pracovní místo přiměřeným požadavkem, potvrzen judikaturou SDEU (viz rozsudek C-379/87 <i>Groener</i>, kde se jednalo požadavek znalosti irštiny pro osoby ucházející se o post na pozici lektora na irské vzdělávací instituci. SD uvedl, že tento post je takového charakteru, že ospravedlňuje požadavek jazykové znalosti, a to proto, že je součástí politiky zaměřené na znalost irštiny - národního jazyka, který je prvním úředním jazykem v Irsku. Podmínkou ale bylo, aby takový požadavek byl proporcionální a měl nediskriminační charakter. Také podmínění uznání jazykové kvalifikace pouze vykonáním jediné standardizované zkoušky vydávané jediným subjektem se jeví z hlediska judikatury EU jako porušení zásady proporcionality (viz rozsudek C—281/98 <i>Angonese</i>). Zatímco velmi vysoká úroveň jazykových znalostí může být pro určitá pracovní místa oprávněná, obecně není přípustné požadovat, aby jazyk byl pro danou osobu mateřským jazykem.	
	16.3 <u>K § 12 odst. 2 písm. e)</u>	Akceptováno v modifikované podobě. Písmeno e) bude z § 12 odst. 2 vypuštěno.

	Občan EU ucházející se o práci v české státní správě může zcela legálně pobývat na českém území i bez povolení k pobytu (srov. zákon o pobytu cizinců). Nutno písmeno e) doplnit o jiný identifikační doklad, kterým občan EU bude disponovat, např. pas.	
	16.4 <u>K § 12 odst. 3 písm. d) a § 71</u> Nutno vyjasnit, jaký doklad prokazující bezúhonnost (a zda vůbec nějaký) bude požadován po cizích státních příslušnících, občanech EU. Ustanovení je ve spojení s odst. 5 téhož paragrafu směřováno na osoby, jejichž vazba na české území je velká, tj. zejména na české občany. Pokud by měla být nějaká analogie českého opisu požadována i od cizích státních příslušníků, uvádíme, že dle našich informací jiné členské státy EU mají různé systémy, a mnohé z nich ani poskytování opisů z rejstříků trestů mimo trestní řízení neumožňují (Francie), popř. umožňují v omezené míře, v zásadě pouze tehdy, pokud dožadující stát dostatečným způsobem obhájí nutnost tento opis získat. V § 71 návrhu je pro dosavadní zaměstnance ve státní správě požadován pouze výpis z Rejstříku trestů (dotčená fyzická osoba smí do opisu koneckonců pouze nahlédnout, neobdrží ho), takový přístup by ovšem mohl být považován za nerovný vzhledem k novým žadatelům o místo úředníka (př. úředník pracující na místě úředníka jeden rok bude podle výpisu považován za bezúhonného, zatímco podle opisu by tomu tak nebylo, místo neztratí, žádal-li by o místo ovšem nový uchazeč ve stejném případě, nesplnil by za stejných předpokladů zásadní předpoklad pro získání pracovního místa úředníka - § 6 návrhu). Z uvedených důvodů navrhujeme vyžadovat pro prokázání bezúhonnosti pouze výpis z Rejstříku trestů.	Rozpor. Poskytování informací o bezúhonnosti uchazeče z jiného členského státu Evropské unie bylo upraveno ve smyslu připomínky Ministerstva spravedlnosti (§ 13 odst. 3 písm. d) „<i>doklad prokazující splnění podmínky bezúhonnosti podle § 8 vydaný příslušným soudem nebo správním orgánem cizího státu, jehož je uchazeč občanem nebo ve kterém se uchazeč zdržoval v posledních 3 letech nepřetržitě déle než 6 měsíců, nebo čestné prohlášení o bezúhonnosti, jde-li o cizí stát, který doklad prokazující splnění podmínky bezúhonnosti nevydává nebo jej odmítá žadateli vydat; tyto doklady nesmí být starší 3 měsíců</i>“). V případě státních občanů České republiky je vedoucí úřadu státní správy oprávněn vyžádat si za účelem ověření, zda uchazeč splňuje podmínku bezúhonnosti, od Rejstříku trestů opis z evidence Rejstříku trestů Bezúhonnost je nutné prokazovat opisem z evidence Rejstříku trestů z toho důvodu, že pouze z opisu je možné získat relevantní informace k prokázání splnění podmínky bezúhonnosti tak, jak je stanovena v navrhovaném zákoně. V ustanovení § 71 návrhu zákona byl uveden „<i>opis z evidence Rejstříku trestů</i>“, tj. dojde k sjednocení požadavků na stávající zaměstnance a nové zaměstnance.
	16.5 <u>§ 16</u> Znění ustanovení není jasné vzhledem ke vstupním zdravotním prohlídkám.	Rozpor. Vstupní lékařskou prohlídku upravuje zákoník práce ve spojení se zákonem č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve kterém se rovněž stanoví

	Vstupní zdravotní prohlídky jsou považovány za opatření na udržení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Článek 6 odst. 5 směrnice 89/391/EHS přitom stanoví, že náklady na bezpečnost, hygienu a ochranu zdraví při práci nesmějí v žádném případě nést zaměstnanci. Přestože uchazeč by si měl v obecné rovině nést své náklady, v případě, že je skutečně vybrán na danou pozici, je jeho zdravotní prohlídka součástí BOZP a náklady na ni z peněz uchazeče jsou již problematické.	úhrada nákladů za tuto prohlídku (viz § 59 zákona č. 373/2011 Sb.). S ohledem na subsidiaritu zákoníku práce se tak v otázce vstupní lékařské prohlídky použije zákoník práce a zákon č. 373/2011 Sb.
	16.6 <u>§ 18 odst. 4</u> Ustanovení je příliš široké, byla by nepoužitelná všechna ustanovení zákoníku práce upravující povinnosti zaměstnanců (např. § 4b, 301 a násl. zákoníku práce a mnohé další), některá i implementační (§ 106 zákoníku práce – práva a povinnosti zaměstnance při BOZP). Ustanovení musí být více konkretizováno, v předložené podobě by bylo příčinou nedostatečné transpozice některých předpisů EU ve vztahu k úředníkům státní správy.	Akceptováno. Ustanovení upraví pouze další povinnosti úředníků nad rámec zákoníku práce.
	16.7 <u>K pracovnímu hodnocení a úředním hodnostem (§ 19, § 20 a § 21 odst. 6)</u> Pracovní hodnocení a dosažení určité úřední hodnosti není nijak provázáno s odměňováním úředníků. Pracovní hodnocení a zejména pak dosažení určité hodnosti tak je pouze formální „nálepkou“, která postrádá motivační prvek (viz výše k připomínce obecně a stabilizaci státní správy). Výsledek pracovního hodnocení (§ 21 odst. 6), který by měl mít vliv na postup do vyšší úřední hodnosti, avšak bez následné hmotné odměny, je malým výsledkem celého velmi formalizovaného systému hodnocení.	Akceptováno. Pracovní hodnocení bude v návrhu zákona provázáno s odměňováním.
	16.8 <u>§ 24</u> Mají-li být jednotné podmínky ve státní správě, musí být rovněž jednotné odměňování. Je tudíž nutno vyspecifikovat, v jakých případech budou moci být určeny zvláštní požadavky na ošacení tak, aby se na obdobných pozicích rovně buď úředníkům dostalo nebo nedostalo ošatného. V opačném případě hrozí diskriminační zacházení, které je mj. i rozporné s právem EU.	Akceptováno. Odstavec 1 bude koncipován následovně „(1) Vláda může svým nařízením určit pracovní místa úředníků, která s ohledem na jejich charakter vyžadují, aby úředník zastávající takové pracovní místo užíval při výkonu práce zvláštní oděv, a požadavky na tento oděv.“.
	16.9	Akceptováno.

	<u>§ 27 písm. c)</u> I přes to, že se jedná jen o fakultativní možnost dát úředníkovi výpověď, domníváme se, že z hlediska jeho ochrany a právní jistoty by zejména v případě neschopnosti vykonávat nadále dosavadní práci pro pracovní úraz nebo nemoc z povolání měl být nejprve povinně nastolen režim obdobný § 26 odst. 2, tj. mělo by být přezkoumáno, zda lze takovému úředníkovi nabídnout jiné pracovní místo (s jeho souhlasem), na které by se jeho pracovní neschopnost nevztahovala.	Ustanovení bude upraveno ve smyslu připomínky.
	16.10 <u>K § 34</u> Další odstupné by mělo náležet i v případech rozvázání pracovního poměru z důvodů uvedených v § 27 odst. 1 písm. c) a d), neboť ke ztrátě pracovního místa nedojde v těchto případech na základě nesplnění předpokladů pro práci úředníka nebo na základě porušení jeho povinností. Principiálně jde o ocenění dlouholeté práce, služby státu, o jednu z mála výhod úřednického postavení, které by úředník neměl ztratit z důvodu svého špatného zdravotního stavu.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.
	16.11 <u>K § 38</u> Úřednická zkouška zřejmě nebude stejná v rámci celé státní správy, když odst. 2 uvádí, že úředník je povinen složit příslušný druh úřednické zkoušky. Požadujeme konkretizovat, jaké druhy úřednické zkoušky budou rozeznávány, a kdo bude určovat, jaký druh bude na konkrétní místo požadován, a to tak, aby byla srovnatelnost nejen v rámci jednoho úřadu, ale i v rámci celé státní správy, aby byla zajištěna jednotu a rovné zacházení.	Vysvětleno. Příslušným druhem úřednické zkoušky je míněna základní úřednická zkouška nebo vyšší úřednická zkouška, tak jak ji vymezuje § 36 odst. 2. Z tohoto ustanovení také vyplývá, na které konkrétní místo bude vyžadována základní úřednická zkouška (desátá a nižší platová třída) a kde vyšší úřednická zkouška (jedenáctá a vyšší platová třída).
	16.12 <u>K § 45 a přechodná ustanovení</u> Předkladatel vůbec nezohlednil již nabyté kompetence získané již existujícím vzděláním vedoucích úředníků v oblasti řízení. Nebylo by účelné takové vzdělávání pouze opakovat, pokud nemá jít o prohlubování takového vzdělání.	Vysvětleno. Rovnocennost vzdělávání bude zapracována pouze v souvislosti s držiteli zkoušky obecné části zvláštní odborné způsobilosti podle zákona č. 312/2002 Sb. a zákona o ochraně přírody a krajiny jako jeden z kroků propustnosti mezi územními samosprávnými celky a úřady státní správy. Absolvování úřednické zkoušky tak zůstává nezbytnou podmínkou.
	16.13	Akceptováno.

	<u>K § 50 odst. 2 písm. a) – důvodová zpráva</u> Vzhledem k tomu, že diskriminace na základě věku je obecně směrnicí 2000/78/ES zakázána, požadujeme doplnit důvodovou zprávu s dostatečnou argumentací ohledně opodstatněnosti požadavku věku ve vztahu ke zkušebním komisářům a využití výjimky z čl. 6 uvedené směrnice.	Ustanovení § 50 odst. a) bude z návrhu zákona vypuštěno.
17. Úřad vlády České republiky – zmocněnkyně vlády pro lidská práva	17.1 <u>K § 4 odst. 3 (státní občanství ČR u úředníků)</u> Zásadně nesouhlasím s tím, aby vedoucí úřadu státní správy v rámci systemizace interním opatřením jakkoliv nad rámec zákona určoval podmínky pro výkon práce úředníka a to navíc v otázce státního občanství. Vedoucí úřadu tak nemůže libovolně obcházet zákon. Státní správa by dle mého názoru měla být naopak otevřená lidem všech schopností bez ohledu na státní příslušnost. Připomínám také, že konkrétní státní občanství není podmínkou ani pro výkon funkce člena vlády a jeho náměstka, nemůže tento požadavek obstát u níže postavených zaměstnanců. Názor, že i cizinci s trvalým pobytem mohou vykonávat funkci úředníka, vyjádřila ostatně i vláda, když usnesením č. 647 ze dne 31. srpna 2011 schválila věcný záměr zákona o úřednících a zaměstnancích veřejné správy a o vzdělávání ve veřejné správě, podle něhož je předpokladem výkonu funkce úředníka „státní občanství České republiky, občanství jiného členského státu EU nebo statut cizince s trvalým pobytem v České republice“. O přijetí na místo referenta by tedy má stejně jako doposud rozhodovat primárně kvalifikace daného uchazeče spíše než místo jeho narození. Požaduji proto § 4 odst. 3 vypustit.	Akceptováno v modifikované podobě.
	17.2 <u>K § 4 odst. 6 (systemizace)</u> Podmínky pro strukturování úřadů nepovažuji za úplně vhodné. Počet 4 pracovníků jako minimum pro oddělení může být v některých případech příliš vysoký. Rovněž není jasné, proč se pro zřízení místa vrchního ředitele sekce stanoví minimální počet pracovníků úřadu 300 a pro zřízení místa zástupce vedoucího úřadu jen 100. Požaduji návrh upravit následovně:	Vysvětleno. Stanovení minimálního počtu podřízených pracovních míst jednotlivým vedoucím úředníkům uvedeného v navrhovaném zákoně považuje předkladatel za minimální hranici vzniku jednotlivých organizačních útvarů s ohledem na zajištění efektivity práce. Navrhovanou úpravou by mělo dojít ke sjednocení organizační struktury úřadů státní správy a s ohledem na rozpočtovou odpovědnost zároveň zabránit účelovému vytváření pracovních míst vedoucích úředníků.

	(6) Vedoucí úřadu státní správy může zřídit a) pracovní místo vedoucího oddělení, jsou-li tomuto pracovnímu místu podřízena alespoň 4 3 pracovní místa, b) pracovní místo ředitele odboru, je-li tomuto pracovnímu místu podřízeno alespoň 11 pracovních míst, c) pracovní místo vrchního ředitele sekce, je-li tomuto pracovnímu místu podřízeno alespoň 36 pracovních míst včetně alespoň dvou pracovních míst ředitelů odborů a je-li v úřadu státní správy zařazeno alespoň 300 100 zaměstnanců, d) pracovní místo zástupce vedoucího úřadu státní správy; vedoucí úřadu státní správy může zřídit více pracovních míst zástupce vedoucího úřadu státní správy, je-li v úřadu státní správy zařazeno alespoň 400 300 zaměstnanců.	
	17.3 <u>K § 6 (předpoklady pro zastávání pracovního místa úředníka)</u> Vymezení předpokladů pro výkon funkce úředníka vidím jako problematické. Zákon neumožňuje akceptaci zkušeností ze soukromého sektoru pro potencionální uchazeče o vedoucí pozici, přestože tato manažerská praxe může být přínosem pro výkon kvalitní veřejné správy. Text uvedený v § 6 (zejména v oblasti požadavků na délku uznávané praxe v odst. 3. a 4.) je v nesouladu s textem důvodové zprávy, část III na s. 27 v prvním odstavci, kde se uvádí, citujeme: „Rozhodující pro kvalitní veřejnou správu je rovněž zvýšení úrovně řízení, a tedy vedoucích úředníků. Z tohoto důvodu se navrhuje, aby jedním z předpokladů pro jmenování na pracovní místo vedoucího úředníka byla i určitá praxe ve veřejné správě nebo praxe s řízením v nevládních organizacích anebo v soukromém sektoru. Praxe vyžaduje, aby se na vedoucích místech uplatnily již vyzrálé osobnosti mající náležitou odbornou praxi a zkušenosti. Určité zvýhodnění státních úředníků, pokud jde o délku praxe, je činěno za účelem zavedení prvků kariérního systému.“ V textu zákona však není jiná než praxe ve státní správě zohledněna. Domnívám se, že by mělo být umožněno vykonávat vedoucí funkce ve státní správě i odborníkům v oboru s prokazatelnými manažerskými předpoklady. Vítám, že stávající návrh opustil dřívější podmínku českého občanství pro úředníky a vrchní úředníky. Jak jsem však již dříve upozorňovala, nejen na občany EU, ale na každého cizince s trvalým pobytem je třeba pohlížet jako na dostatečně integrovaného v české společnosti. Získání trvalého pobytu je totiž	Rozpor. Zohlednění praxe vedoucích zaměstnanců v soukromém sektoru je upraveno v § 6 odst. 3 „...čtyřletou praxi jako vedoucí zaměstnanec...“ – tedy jakýkoliv vedoucí zaměstnanec podle § 11 zákoníku práce. Předkladatel však nepovažuje za souladné s požadavkem na vyšší profesionalizaci státní správy, aby pozici vedoucího úředníka zastávala osoba, která nemá praxi ve státní správě ani praxi v řízení podřízených zaměstnanců; minimálně jedna z podmínek by měla být splněna. Občanství Evropské unie bylo rozšířeno v souladu s připomínkou odboru kompatibility Úřadu vlády ČR (připomínka 6.2) i na rodinné příslušníky občanů Evropské unie a občany Evropského hospodářského prostoru, kteří mají v oblasti volného pohybu pracovníků stejné postavení jako občané Evropské unie. S ohledem na charakter činností vykonávaných státními úředníky, tzn. činností, které jsou přímým výkonem působnosti úřadu státní správy nebo s tímto výkonem úzce souvisejí, však předkladatel nepovažuje za vhodné umožnit výkon těchto činností všem cizincům; tito však mohou získat státní občanství a pak se ucházet o státní službu. S rozšíření délky období, ve kterém musí být praxe realizována, nelze souhlasit, neboť byla-li tato

	v případě cizinců ze třetích zemí podmíněno alespoň 5 lety nepřetržitého pobytu na území České republiky a mj. složenou zkouškou z českého jazyka (§70 odst. 2 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů). Ve zbytku odkazují na argumentaci k připomínce č. 1. Souhlasím samozřejmě i s principem, aby úředníci státní správy splňovali podmínku určité loajality vůči České republice a jejímu demokratickému právnímu a politickému systému. Tento princip vychází z ústavního pořádku a byl potvrzen i Ústavním soudem ČSFR a ČR a Evropským soudem pro lidská práva. Nedomnívám se však, že by se tento koncept měl vyčerpávat pouhým naplněním a dodržováním tzv. lustračních zákonů, neboť ty mj. sledují pouze obranu před jedním typem ohrožení demokratického pořádku, kterým je ohrožení ze strany vykonavatelů bývalé komunistické totality. Oba Ústavní soudy sice uznaly za legitimní boj proti tomuto ohrožení metodou podle lustračních zákonů, avšak současná demokratická společnost musí čelit i jiným typům ohrožení z jiných ideových a sociálních zdrojů (vzpomenout lze třeba pravicový extremismus). Stát jako vykonavatel veřejné moci skrze osoby oprávněné k výkonu veřejné správy by tak měl být efektivně chráněn i před těmito vlivy skrze obecný důvodný předpoklad dodržování demokratické zásady ústavního pořádku České republiky. Proto by mezi předpoklady pro budoucí úředníky nemělo patřit jen pozitivní lustrační osvědčení, které zaručí pouze, že úředníky se nestanou osoby, které by mohly demokratický pořádek ohrožovat z pozic bývalé komunistické totality, nikoliv však z jiných nedemokratických pozic. Jako vzor lze zmínit např. úpravu ve stávajícím služebním zákoně, kde se v § 30 odst. 1 stanoví, že „Do služby nelze jmenovat fyzickou osobu ..., u které nelze prokazatelně předpokládat, že bude ve službě dodržovat demokratické zásady ústavního pořádku České republiky.“ Požaduji proto upravit ustanovení následovně: § 6 (1) Úředníkem může být fyzická osoba, která je občanem Evropské unie či cizím státním občanem a má v České republice trvalý pobyt, dosáhla věku 18 let, je plně svéprávná, bezúhonná, spolehlivá a, je-li narozena před 1. prosincem 1971, je držitelem osvědčení podle zákona o některých dalších předpokladech pro výkon některých funkcí obsazovaných ustanovením nebo jmenováním příslušníků Policie České republiky a příslušníků Vězeňské služby České	realizována na počátku toho období, doba až 15 let je již příliš dlouhá na to, aby byly zkušenosti z praxe ještě relevantní.
--	---	---

	republiky. Ize u ní prokazatelně předpokládat, že bude ve službě dodržovat demokratické zásady ústavního pořádku České republiky. (2) Vedoucím úředníkem může být fyzická osoba, která je občanem Evropské unie či cizím státním občanem a má v České republice trvalý pobyt, je plně svéprávná, bezúhonná, spolehlivá a, je-li narozena před 1. prosincem 1971, je držitelem osvědčení podle zákona, kterým se stanoví některé další předpoklady pro výkon některých funkcí ve státních orgánech a organizacích České a Slovenské Federativní Republiky, České republiky a Slovenské republiky. Ize u ní prokazatelně předpokládat, že bude ve službě dodržovat demokratické zásady ústavního pořádku České republiky. ... (4) Požadovaná praxe dle odstavců 2 a 3 může být na základě rozhodnutí vedoucího úřadu státní správy nahrazena odpovídající praxí na vedoucích pozicích na místech, která nejsou vedoucími místy podle tohoto zákona. —(4) (5) Délka praxe podle odstavce 3 musí být splněna v průběhu 15 20 let bezprostředně předcházejících jmenování na pracovní místo vedoucího úředníka.	
	17.4 <u>K § 7 a 8 (bezúhonnost a spolehlivost)</u> Podmínky bezúhonnosti a spolehlivosti jsou nastaveny poněkud zvláště. Pokud se stanoví, že od podmíněčného odložení či zastavení trestního stíhání anebo narovnání musí uplynout určitá doba, je otázka, proč se má zároveň hodnotit, zda trestným jednáním může či nemůže dojít k narušení důvěryhodnosti úřadu státní správy. Časová prodleva mezi spácháním trestného činu a trestním řízením a přijímáním do státní správy je kritérium dostatečné, obzvláště když se na trestné činy související přímo s výkonem státní správy má vztahovat pouze tato hranice. Navíc není jasné, jak a hlavně proč se má vina člověka a vliv jeho jednání z minulosti posuzovat do budoucna a proč má docházet de facto k jeho doživotní stigmatizaci, když samotné trestní právo zná institut zahlazení odsouzení. Docházelo by tak k absurdním důsledkům, kdy by člověku odsouzenému za korupci ve veřejné správě s trestní sazbou 2 – 8 let bylo nejpozději po 10 letech zahlazeno odsouzení a po dalších 5 letech se mohl ucházet o místo ve státní správě, zatímco u korupčníka mimo státní správu by se vždy posuzovalo, zda by svým činem narušil budoucí důvěryhodnost státní správy. Domnívám se, že by jako jednoduché kritérium měla být zvolena buď pouze časová hranice, anebo	Vysvětleno. <u>K bezúhonnosti</u> Cílem navrhovaného zákona je, aby pracovní místa úředníků zastávali nejen odborně vzdělaní lidé, ale i osobnostně kvalitní lidé. Z tohoto důvodu navrhovaný zákon stanoví rovněž podmínky bezúhonnosti obdobně jako v případě zákona č. 533/1991 Sb., o obecní policii, nebo zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Výkon státní správy by tak měl být realizován úředníky, kteří nejenže nebyli pravomocně odsouzeni, ale ani neskončilo jejich trestní stíhání jedním z odklonů. <u>Ke spolehlivosti</u> Přestupky uvedené v § 9 návrhu zákona byly zvoleny s ohledem na jejich vztah ke státní správě a zároveň vzhledem k neakceptování opakovaného nežádoucího chování osob, které by měly zastávat pracovní místa úředníků. Vždy se navíc musí jednat o takové jednání,

	pouze spáchání činu v souvislosti s výkonem veřejné správy či obecně úmyslného trestného činu, přičemž se domnívám, že důležitost výkonu veřejné správy by takové obecné a přísné kritérium snesla. Ze stejného důvodu je podivně nastavena i podmínka spolehlivosti. Proč by se narušení důvěryhodnosti veřejné správy mělo zkoumat u přestupků, které přímo souvisí s jejím výkonem a jejichž objektem je mj. právě ochrana její důvěryhodnosti? Naopak u přestupků proti majetku či občanskému soužití bude toto kritérium těžko hodnotitelné, neboť jejich objekt nemá s důvěryhodností veřejné správy mnoho společného. Zde je naprosto dostatečnou podmínkou opakování přestupku v období 3 let. Požaduji proto ustanovení upravit následovně: § 7 Bezúhonnost Fyzická osoba se považuje za bezúhonnou, jestliže a) nebyla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně nebo pro trestný čin spáchaný z nedbalosti, a to za jednání související s výkonem veřejné správy, ledaže se podle zákona na tuto osobu hledí, jako by nebyla odsouzena, a od okamžiku, kdy se na tuto osobu hledí, že nebyla odsouzena, uplynulo alespoň 5 let, b) její trestní stíhání pro úmyslný trestný čin bylo na základě pravomocného rozhodnutí o schválení narovnání zastaveno a od tohoto rozhodnutí uplynulo alespoň 5 let, nemůže-li jednání, kterým spáchala trestný čin, narušit důvěryhodnost úřadu státní správy, c) její trestní stíhání pro úmyslný trestný čin bylo pravomocně podmíněně zastaveno a od uplynutí zkušební doby nebo lhůty, v níž má být rozhodnuto, že se osvědčila, uplynulo alespoň 5 let, nebo bylo v trestním řízení, které bylo proti ní vedeno, rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání a od tohoto rozhodnutí uplynulo alespoň 5 let, nemůže-li jednání, kterým spáchala trestný čin, narušit důvěryhodnost úřadu státní správy. § 8 Spolehlivost (1) Fyzická osoba se považuje za spolehlivou, jestliže nebyla v posledních 3 letech opakovaně pravomocně uznána vinnou	které může závažně narušit důvěryhodnost úřadu státní správy. Domnívá-li se úředník, že svým jednáním závažně nenarušil důvěryhodnost úřadu státní správy, a přesto mu byla dána výpověď, navrhovaný zákon nevylučuje možnost soudního přezkumu. Písmeno i) bylo upraveno tak, aby se vztahovalo pouze na přestupky související s druhem práce úředníka.
--	---	--

	a) z přestupku proti pořádku ve státní správě vyskytujícího se na více úsecích státní správy, b) z přestupku proti předpisům, kterými se stanoví některé další předpoklady pro výkon některých funkcí, c) z přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, d) z přestupku na úseku všeobecné vnitřní správy, e) z přestupku na úseku matrik, jména a příjmení, f) z přestupku patřícího mezi ostatní přestupky proti pořádku ve státní správě a přestupky proti pořádku v územní samosprávě, g) z přestupku proti občanskému soužití, h) z přestupku proti majetku nebo i) z jiného přestupku nebo správního deliktu, může-li jednání, kterým byl tento přestupek nebo jiný správní delikt spáchán, narušit důvěryhodnost úřadu státní správy.	
	17.5 <u>K § 12 odst. 2 písm. e) (náležitosti přihlášky)</u> Navrhuji upravit § 12 odst. 2 písm. e) tak, aby zohledňoval skutečnost, že občan jiného členského státu EU nemusí mít na území ČR povolen pobyt a tudíž disponovat příslušným identifikačním dokladem. Požaduji proto ustanovení upravit následovně: § 12 ... (2) Náležitosti přihlášky jsou ... e) číslo občanského průkazu nebo číslo dokladu o povolení k pobytu nebo jiného identifikačního dokladu cizince, jde-li o cizího státního občana,	Akceptováno v modifikované podobě. Písmeno e) bude z § 12 odst. 2 vypuštěno.
	17.6 <u>K § 14 odst. 6 (ochrana osobních údajů ve výběrovém řízení)</u> Považuji za nepřijatelné, aby byl uchazeč seznamován byť jen se jmény ostatních uchazečů. Uchazeč se samozřejmě může seznámit s výsledky svých konkurentů, ale není zde žádný důvod, aby získával jakékoliv jejich osobní údaje.	Rozpor. Navrhované ustanovení vychází z § 9 odst. 5 zákona č. 312/2002 Sb. a mělo by posílit transparentnost výběrového řízení. S ohledem na ochranu osobních údajů a osobnost neúspěšných uchazečů budou ve zprávě uvedena pouze jména a příjmení tří nejlepších uchazečů (nově výběrová komise vybere tři nejlepší

	Požadují proto ustanovení upravit následovně: (6) Vedoucí úřadu státní správy umožní uchazeči na požádání nahlédnout do zprávy o posouzení uchazečů pořízené z výběrového řízení, jehož se účastnil. Na žádost uchazeče vedoucí úřadu státní správy vyhotoví kopii zprávy o posouzení uchazečů a vydá ji uchazeči. Vedoucí úřadu státní správy anonymizuje ve vyhotovení zprávy o posouzení uchazečů, do kterého bude uchazeč nahlížet, nebo v kopii zprávy o posouzení uchazečů vydávané uchazeči osobní údaje ostatních uchazečů s výjimkou jména, popřípadě jmen a příjmení.	uchazeče, ze kterých si vedoucí úřadu vybere); v případě ostatních uchazečů bude údaj o jménu a příjmení anonymizován.
	17.7 <u>K § 14 odst. 7 (výsledky výběrového řízení)</u> Pokládám za přinejmenším nešikovné, aby vedoucí úřadu mohl místo obsazovat pouze omezeným počtem úspěšných uchazečů. Proč v případě, že nejlepší uchazeči místo odmítnou, by mělo být nutně vyhlášováno nové výběrové řízení? I ve státní správě může být nutnost místo rychle obsadit, a tak zajistit její řádný výkon. Všichni uchazeči, co v řízení uspěli, by měli mít možnost místo obsadit, samozřejmě v pořadí od nejlepšího. Požadují proto ustanovení upravit následovně: (7) Vedoucí úřadu státní správy může obsadit obsadí volné pracovní místo úředníka úspěšným uchazečem, který je uveden v první polovině pořadí uchazečů, nejvýše však mezi prvními pěti. Přitom postupuje podle pořadí uchazečů předloženého výběrovou komisí. Neobsadí-li vedoucí úřadu státní správy volné pracovní místo žádným z úspěšných uchazečů, vyhlásí nové výběrové řízení.	Vysvětleno. Navrhované ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že výběrová komise vybere tři nejlepší uchazeče, u kterých stanoví pořadí. Pokud si vedoucí úřadu státní správy vybere druhého nebo třetího uchazeče, toto své rozhodnutí zdůvodní.
	17.8 <u>K § 18 odst. 4 (povinnosti úředníka)</u> Nevidím důvod, proč by se na úředníka jako také svým způsobem zaměstnance neměly vztahovat povinnosti podle § 106 zákoníku práce, které směřují především k ochraně bezpečnosti a zdraví při práci a života a zdraví samotného úředníka i ostatních úředníků a zaměstnanců. Úředníka nelze pojímat jako jakýsi stroj pro výkon veřejné správy, který se nedostane do styku s běžným pracovním prostředím a nástrahami se v něm vyskytujícími čistě technické a praktické povahy. Proto by měl mít povinnost dodržovat obecné bezpečnostní předpisy	Akceptováno.

	vyplývající z běžné lidské činnosti v dnešní společnosti, jak ukládá všem zaměstnancům zákoník práce. Požaduji proto odstavec 4 vypustit.	
	17.9 <u>K § 20 (úřední hodnosti)</u> Jakkoliv nepovažuji myšlenku zavést úřední hodnosti za špatnou, domnívám se, že od dob první republiky prošla česká společnost zásadními sociokulturními změnami a že je nezbytně nutné hodnosti přechylovat, zastává-li tuto pozici žena, tj. tajemník – tajemnice, inspektor – inspektorka atd., neboť takovýto postup vychází z pravidel českého pravopisu (viz Ústav pro jazyk český Akademie věd: <i>Přechylování obecných jmen</i>, dostupné na: http://prirucka.ujc.cas.cz/?id=709&dotaz=p%C5%99echylov%C3%A1n%C3%A1D). Není však vůbec jasné, jak by se mělo postupovat v případě nešťastně zvolené hodnosti „rada“ či „vrchní rada“. Požaduji upřesnit, jakým způsobem se budou hodnosti používat v případě žen-úřednic.	Vysvětleno. Pokud jde o ženské varianty hodností, pravidla českého pravopisu jsou v tomto zřejmá (ženský ekvivalent hodnosti rada je radová). Upřesnění bude uvedeno ve zvláštní části důvodové zprávy.
	17.10 <u>K § 20 (platy úředníků)</u> Návrh zákona stanovuje v § 20 úřední hodnosti státních úředníků spojené s platovou třídou, ale samotnou otázku platů státních úředníků opomíjí. Požaduji doplnit, jak bude tato otázka v novém zákoně řešena.	Vysvětleno. Vládou schválený věcný záměr zákona a vládou schválené teze zákona předpokládají, že státní úředníci budou odměňováni podle pravidel stanovených zákoníkem práce. Zákon nicméně propojí pracovní hodnocení s odměňováním.
	17.11 <u>K § 26 odst. 2, § 29 odst. 5, 6 a 7 (nabídka alternativního místa úředníkovi při organizačních změnách či odvolání z funkce)</u> Úprava dle mého názoru nedostatečně plní svůj účel, kterým je ochrana úředníka před libovolným či účelovým propuštěním. Pokud nabídka náhradního místa bude záviset pouze na existenci daného místa v daném úřadě, lze se obávat snadného obcházení této povinnosti skrze účelová zatajení, rušení míst apod., čímž bude umožněno „zbavit se“ nepohodlných úředníků a „zvýšená“ ochrana tak nebude efektivní. Je samozřejmě jasné, že volné místo, na které by byl úředník převeden,	Částečně akceptováno. Připomínkovým místem navrhované řešení spočívající v tom, že by byla zohledněna volná pracovní místa ve všech úřadech státní správy, je podle názoru předkladatele v praxi obtížně realizovatelné a velmi administrativně náročné. Podle názoru předkladatele je řazení alternativ při organizačních změnách v návrhu zákona vhodnější, protože zohledňuje i zachování stávajícího platu.

	musí skutečně existovat. Nicméně aby byl systém efektivní, mělo by být místo hledáno v rámci celé státní správy, kde výše uvedené účelové manipulace lze přece jen lépe omezit. Pokud tedy vhodné místo neexistuje v rámci úřadu, kde daný úředník pracuje, mělo by mu být nabízeno místo i v jiném úřadu, samozřejmě za zachování příslušných kvalitativních parametrů. Při zřízení personálního portálu veřejné správy podle § 62 by neměl být problém získat přehled o všech volných úřednických místech ve státní správě. Domnívám se rovněž, že alternativy při organizačních změnách v úřadech by měly být seřazeny jinak. Pokud je smyslem zákona vytvořit úřednictvo jako skupinu se zvláštním statutem a specifickými právy a povinnostmi, je podle mne vhodné, aby úředníci byli v této skupině zachováváni. Proto považuji za logičtější, aby úředníkům byla přednostně nabízena úřednická místa s odpovídající kvalifikací, byť nižším platovým ohodnocením, než stejně hodnocená místa neúřednická. Úředník si pak udrží své statusové výhody a snížení odměny přitom může být kompenzováno osobním ohodnocením anebo smluvím platem. Konečně zastávám názor, že úprava odvolání z pracovního místa vedoucího zaměstnance dle zákoníku práce by se na odvolání vedoucího úředníka měla uplatnit alespoň v obecných otázkách jako např. co se týče písemnosti odvolání či otázky skončení výkonu práce (§ 73a odst. 1 zákoníku práce). Zákoník práce by se neuplatnil v otázce důvodů odvolání a následných procesních postupů. To nicméně vyplývá již obecně z § 69 návrhu, který říká, že se na pracovněprávní vztahy úředníků použije zákoník práce, pokud návrh nestanoví zvláštní úpravu. Speciální ustanovení o nepoužití určitých oblastí jsou tak zbytečná, neboť se použije speciální úprava návrhu. To ostatně platí i pro ostatní podobná ustanovení, která jsou rovněž zbytečná (§17 odst. 1 věta první, § 18 odst. 4, § 28, § 31 odst. 3, § 63 odst. 8 věta poslední). Požaduji proto ustanovení upravit následovně: § 26 ... (2) Je-li v úřadu státní správy volné pracovní místo úředníka obdobné náplně práce a stejné platové třídy jako rušené pracovní místo úředníka, vedoucí úřadu státní správy převede úředníka, jehož pracovní místo se ruší, s jeho souhlasem na toto volné pracovní místo. Nelze-li postupovat podle věty první a je-li v úřadu státní správy volné pracovní místo, které není pracovním místem	Kompenzaci ve formě osobního ohodnocení, které je nenárokovou složkou platu, nepovažujeme za dostatečnou. Je třeba upozornit, že převedení je vázáno na souhlas úředníka, tzn. pokud úředník nesouhlasí s převedením na neúřednické místo ve stejné platové třídě, další alternativou je úřednické místo v nižší platové třídě.
--	---	--

~~úředníka, stejné platové třídy jako rušené pracovní místo úředníka odpovídající kvalifikaci úředníka, jehož pracovní místo se ruší,~~ vedoucí úřadu státní správy převede úředníka, jehož pracovní místo se ruší, s jeho souhlasem na toto volné pracovní místo. Nelze-li postupovat podle věty druhé a je-li v úřadu státní správy volné pracovní místo úředníka ~~odpovídající kvalifikaci úředníka, jehož pracovní místo se ruší, které není pracovním místem úředníka, stejné platové třídy jako rušené pracovní místo úředníka~~ vedoucí úřadu státní správy převede úředníka, jehož pracovní místo se ruší, s jeho souhlasem na toto volné pracovní místo. Nelze-li postupovat podle věty třetí a je-li v úřadu státní správy volné pracovní místo, které není pracovním místem úředníka a které odpovídá kvalifikaci úředníka, jehož pracovní místo se ruší, vedoucí úřadu státní správy převede úředníka, jehož pracovní místo se ruší, s jeho souhlasem na toto volné pracovní místo. **Pokud nelze splnění podmínek podle vět předchozích zajistit v rámci úřadu státní správy, kde je úředník zaměstnán, splní je vedoucí úřadu státní správy převedením úředníka s jeho souhlasem na volná pracovní místa v jiných úřadech státní správy splňující dané podmínky.**

§ 29

Odvolání z pracovního místa vedoucího úředníka

(5) Je-li v úřadu státní správy volné pracovní místo vedoucího úředníka stejné hierarchické úrovni jako pracovní místo, ze kterého byl vedoucí úředník odvolán, vedoucí úřadu státní správy jmenuje odvolaného vedoucího úředníka s jeho souhlasem na toto volné pracovní místo. Nelze-li postupovat podle věty první a je-li v úřadu státní správy volné pracovní místo vedoucího ~~zaměstnance, které není pracovním místem úředníka, stejné hierarchické úrovni jako pracovní místo, ze kterého byl vedoucí úředník odvolán, úředníka nižší hierarchické úrovni, než je pracovní místo, ze kterého byl vedoucí úředník odvolán,~~ vedoucí úřadu státní správy jmenuje odvolaného vedoucího úředníka s jeho souhlasem na toto volné pracovní místo. Nelze-li postupovat podle věty druhé a je-li v úřadu státní správy volné pracovní místo vedoucího ~~úředníka nižší hierarchické úrovni, než je pracovní místo, ze kterého byl vedoucí úředník odvolán, zaměstnance, které není pracovním místem úředníka, stejné hierarchické úrovni jako pracovní místo, ze kterého byl vedoucí úředník odvolán,~~ vedoucí úřadu státní správy jmenuje odvolaného vedoucího úředníka s jeho souhlasem na toto volné pracovní místo. Nelze-li postupovat podle věty třetí a je-li v úřadu státní správy volné pracovní místo vedoucího zaměstnance, které není pracovním místem úředníka, nižší hierarchické úrovni, než je pracovní místo, ze kterého byl vedoucí úředník odvolán, vedoucí úřadu státní správy

	jmenuje odvolaného vedoucího úředníka s jeho souhlasem na toto volné pracovní místo. Nelze-li postupovat podle věty čtvrté, vedoucí úřadu státní správy postupuje podle § 26 odst. 2 obdobně. Pokud nelze splnění podmínek podle vět předchozích zajistit v rámci úřadu státní správy, kde je vedoucí úředník zaměstnán, splní je vedoucí úřadu státní správy jmenováním vedoucího úředníka s jeho souhlasem na volná pracovní místa v jiných úřadech státní správy splňující dané podmínky. (6) Je-li v úřadu státní správy volné pracovní místo vedoucího úředníka nižší hierarchické úrovně, než je pracovní místo, ze kterého byl vedoucí úředník odvolán, vedoucí úřadu státní správy jmenuje odvolaného vedoucího úředníka s jeho souhlasem na toto volné pracovní místo. Nelze-li postupovat podle věty druhé a je-li v úřadu státní správy volné pracovní místo vedoucího zaměstnance, které není pracovním místem úředníka, nižší hierarchické úrovně, než je pracovní místo, ze kterého byl vedoucí úředník odvolán, vedoucí úřadu státní správy jmenuje odvolaného vedoucího úředníka s jeho souhlasem na toto volné pracovní místo. Nelze-li postupovat podle věty druhé, vedoucí úřadu státní správy postupuje podle § 26 odst. 2 obdobně. Pokud nelze splnění podmínek podle vět předchozích zajistit v rámci úřadu státní správy, kde je vedoucí úředník zaměstnán, splní je vedoucí úřadu státní správy jmenováním vedoucího úředníka s jeho souhlasem na volná pracovní místa v jiných úřadech státní správy splňující dané podmínky. (7) Ustanovení zákoníku práce upravující odvolání z pracovního místa vedoucího zaměstnance se nepoužijí.	
	17.12 <u>K § 31 odst. 1 písm. a)</u> (důvody okamžitého zrušení pracovního poměru) Nepovažuji za přijatelné, aby důvodem pro okamžité zrušení pracovního poměru, tj. nejpřísnější sankci v pracovněprávním vztahu, byl jakýkoliv nepravdivý údaj v přílohách přihlášky. Je zde nutno rozlišovat mezi nepravdivým údajem o spolehlivosti a bezúhonnosti, dosaženém vzdělání a jakoukoliv jinou chybou či lží v životopise týkající se života úředníka. Sankcionovat chybné či nepravdivé uvedení doby a místa studia, praxe či dokonce sebehodnocení či zájmů okamžitým zrušením pracovního poměru je dle mého názoru naprosto nepřiměřené a nijak to nepřispěje ke kvalitě státní správy. Domnívám se, že tato sankce by měla následovat v případě nepravdivého prohlášení o spolehlivosti a předložení nepravdivého dokladu o dosaženém vzdělání, nikoliv však v případě	Akceptováno v modifikované podobě.

	údajů v životopise. Zde připomínám, že skutečné kvality úředníka se stejně prokáží při výkonu jeho práce a jeho nedostatečnost je důvodem k výpovědi podle § 27 písm. a) návrhu. Požaduji proto ustanovení upravit následovně § 31 Okamžité zrušení pracovního poměru vedoucím úřadu státní správy (1) Vedoucí úřadu státní správy může okamžitě zrušit pracovní poměr úředníka, pokud a) úředník uvedl v přílohách přihlášky podle § 12 odst. 3 písm. b) a c) nepravdivé údaje,	
	17.13 <u>K § 37 odst. 2, 38 odst. 2, 39 odst. 8, 40 odst. 2, 45 odst. 2, 46 odst. 6 (vzdělávání státních úředníků)</u> Vítám samozřejmě nová rozvinutá pravidla vzdělávání státních úředníků, která přispějí ke zkvalitnění výkonu státní správy. Domnívám se nicméně, že i úředník je natolik svéprávná osoba, že si dokáže svou práci a plnění své vzdělávací povinnosti zorganizovat tak, aby ji splnil v daném časovém limitu a přitom zohlednil své pracovní zatížení. Proto by detailní organizace jeho vzdělávání (přihlašování na kurzy a zkoušky apod.) měla být přenechána samotnému úředníkovi a neměl by tím být zatěžován vedoucí úřadu či jiný jeho odbor, který nemusí a často ani nemůže mít vědomosti o aktuálním pracovním zatížení konkrétního úředníka. Úředník si samozřejmě bude vědom své povinnosti splnit povinné vzdělávání a zkoušky, pouze konkrétní harmonogram v zákonném rámci bude ponechán na něm. Požaduji proto ustanovení upravit následovně: § 37 Příprava na úřednickou zkoušku ... (2) Vedoucí úřadu státní správy přihlásí úředníka k přípravě na úřednickou zkoušku do 4 měsíců ode dne vzniku pracovního poměru.	Vysvětleno. Úředník je povinen účastnit se vzdělávání, organizační otázky s tím spojené by pak měly být ponechány na úřadu státní správy, který je povinen zajistit úředníkům vzdělávání a hradit náklady s ním spojené. Pracovní dobu by úředník měl věnovat výkonu své práce a nikoli otázkám organizačního zajištění vzdělávání podle návrhu zákona. Nelze po úředníkovi požadovat, aby tyto organizační činnosti zajišťoval ve svém volném čase.

	Úřednická zkouška § 38 ... (2) Úředník je povinen složit příslušný druh úřednické zkoušky do 12 měsíců ode dne vzniku pracovního poměru. Vedoucí úřadu státní správy přihlásí úředníka k úřednické zkoušce v takovém termínu, aby úředník mohl využít práva podle § 40 odst. 1. § 39 ... (8) Je-li zkoušený při úřednické zkoušce hodnocen klasifikačním stupněm „nevyhověl“, poskytovatel vzdělávání úředníků o tom uvědomí úřad státní správy, jehož vedoucí zkoušeného k úřednické zkoušce přihlásil. § 40 (2) Je-li zkoušený při druhém opakování úřednické zkoušky hodnocen klasifikačním stupněm „nevyhověl“, příprava na úřednickou zkoušku a úřednická zkouška končí. Vedoucí úřadu státní správy může zkoušeného přihlásit k přípravě na novou úřednickou zkoušku a k nové úřednické zkoušce. Novou úřednickou zkoušku lze konat nejdříve po uplynutí 6 měsíců ode dne konání druhého opakování úřednické zkoušky, při kterém byl zkoušený hodnocen klasifikačním stupněm „nevyhověl“. § 45 Vzdělávání vedoucích úředníků ... (2) Vedoucí úředník je povinen prokázat absolvování vzdělávání vedoucích úředníků do 36 měsíců ode dne, kdy byl jmenován na pracovní místo vedoucího úředníka. Vedoucí úřadu státní správy přihlásí vedoucího úředníka ke vzdělávání vedoucích úředníků v takovém termínu, aby vedoucí úředník mohl absolvovat vzdělávání vedoucích úředníků ve lhůtě podle věty první. § 46 Průběžné vzdělávání ... (6) O účasti úředníka na jednotlivých kurzech rozhoduje vedoucí úřadu	
--	--	--

	státní správy na základě potřeb úřadu státní správy a podle individuálního vzdělávacího plánu úředníka.	
18. Úřad vlády České republiky – vedoucí úřadu vlády	18.1 <u>Obecně</u> Přestože se návrh zákona o státních úřednících v podstatné míře liší od předchozího návrhu, který byl předmětem předchozího připomínkového řízení, a došlo v něm ke značnému kvalitativnímu posunu, a to jak po stránce věcné, tak i legislativně-technické, jsme nuceni i přes tuto skutečnost vyjádřit určité obavy, zda takto koncipovaným návrhem zákona bude dosaženo deklarovaných cílů, a to zejména v oblasti boje s korupcí a též s ohledem na požadavek odpolitizování státní správy. Domníváme se, že právní úprava obsažená v současné verzi zákona, resp. jednotlivé instituty v něm upravené přespříliš koresponduje se zákoníkem práce, což může vyvolat dojem jeho nadbytečnosti a neopodstatněnosti. Z tohoto důvodu bude nezbytné, aby, i při zachování soukromoprávní povahy této normy, došlo k určitému posílení veřejnoprávních prvků, které by mohly shora uvedeného cíle pomoci naplnit. Zejména bude nutné se zaměřit na to, že v návrhu zákona o úřednících je celá řada povinností a pravidel, které je nutno dodržovat, avšak za současné absence jakékoliv „kompenzace“ v podobě různých výhod či benefitů, které by ve větší míře odlišovaly právní poměry státních úředníků od ostatních zaměstnanců státu plně podléhajících zákoníku práce. Jistý veřejnoprávní prvek v návrhu zákona obsažený v podobě úředních hodnot nelze považovat za dostatečný. Současně lze též mít pochyby o tom, zda o jeden týden delší dovolená nebo institut ošatného mohou být považovány za dostatečné kompenzace pro úředníky, jejichž náplní práce je služba veřejnosti.	Vysvětleno. Viz vypořádání připomínky 14.1.
	18.2 <u>Obecně</u> Návrh zákona dále postrádá jakoukoliv úpravu, která by zcela jednoznačně zamezila politizaci státní správy. Nutno podotknout, že věcný záměr zákona o úřednících a zaměstnancích veřejné správy a o vzdělávání ve veřejné správě, který vláda schválila svým usnesením ze dne 31. srpna 2011 č. 647, byl právě v této oblasti mnohem detailněji zpracovaný. V návrhu zákona o úřednících není jednoznačně určena hranice mezi politickými a úřednickými místy, neboť nestanovuje hranici mezi politicky obsazovanými pozicemi a úředníky. Pouze v ustanovení § 1 odst. 2 písm. a) je stanoveno, že náměstek člena vlády není	Akceptováno. Viz vypořádání připomínky 14.2.

	úředníkem, avšak jaký je charakter této funkce v rámci organizační struktury úřadů státní správy, a jaká je jeho pozice v hierarchii vedoucích úředníků, již upraveno není. Domníváme se, že právě tato úprava je nezbytná pro to, aby byl stanoven právní rámec, který by byl oporou pro odpolitizování a tím i stabilizaci státní správy.	
	18.3 <u>Obecně</u> Neméně podstatné je i vytvoření takové právní normy, která by v co největší míře snižovala riziko vzniku korupčního prostředí. Návrh však tento požadavek ne zcela naplňuje, a to zejména proto, jak je již zmíněno výše, že obsahuje celou řadu povinností a restrikcí, které však nejsou patřičně kompenzovány. V tomto směru bude nutné návrh zákona ještě podrobit širší diskusi, neboť většina takových opatření je finančně velmi náročná, což je ve světle současného snižování deficitů veřejných rozpočtů jen velmi problematicky realizovatelné.	Připomínka změněna na doporučující. Viz vypořádání připomínky 14.3.
	18.4 <u>Obecně</u> V návrhu zákona zcela chybí předmět právní úpravy, který by adresátům této normy poskytnul alespoň rámcovou představu o právní úpravě v něm obsažené. S tím též souvisí i ne zcela dostatečně vymezená osobní a institucionální působnost zákona, která by mohla dle našeho názoru vést k určitým problémům při jeho aplikaci. Jakkoli chápeme, že tato pasáž návrhu zákona je tou nejproblematictější a zároveň nejpodstatnější, bude ji v tomto smyslu nutno dopracovat. To, jakým způsobem, zřejmě ukáží výsledky připomínkového řízení na základě výhrad jednotlivých připomínkových míst, jejichž požadavkem bude, aby se na ně právní úprava v zákoně obsažená nevztahovala	Akceptováno. Viz vypořádání připomínky 14.4.
	18.5 <u>Obecně</u> Do návrhu zákona je též nezbytné dopracovat ustanovení, jehož obsahem bude postup pro případ, kdy se úředník stane členem vlády. Ve své podstatě by se jednalo o období právní úpravy obsažené v platném ustanovení § 35 odst. 1 písm. d) zákona č. 218/2002 Sb., službě státních zaměstnanců ve správních úřadech a o odměňování těchto zaměstnanců a ostatních zaměstnanců ve správních úřadech (služební zákon). V takovém případě by nemělo dojít k zániku pracovního	Akceptováno. Viz vypořádání připomínky 14.5.

	poměru státního úředníka, avšak pouze k jeho pozastavení s tím, že poté co by dotčená osoba přestala být členem vlády, její pracovní poměr úředníka by byl plně obnoven. Obecně lze konstatovat, že návrh zákona o státních úřednících zcela postrádá komplexní právní úpravu neslučitelnosti funkcí tak, jak je obsaženo ve výše citovaném ustanovení § 35 služebního zákona, a do návrhu zákona by se tento institut podle našeho názoru měl dopracovat.	
	18.6 <u>Obecně</u> Dále požadujeme do návrhu zákona dopracovat možnost „prostupnosti“ mezi pracovním místem státního úředníka a služebním zařazením nebo místem příslušníka bezpečnostního sboru nebo ozbrojených sil České republiky obdobně, jako je tomu v ustanovení § 10 odst. 3 návrhu zákona, podle kterého se omezeného vnějšího výběrového řízení může zúčastnit i úředník územního samosprávného celku. Vždy by se však samozřejmě jednalo pouze o ta služební místa příslušníků bezpečnostního sboru nebo ozbrojených sil České republiky, která by byla povahou výkonu služby obdobná náplni práce obsazovaného pracovního místa státního úředníka.	Vysvětleno. Viz vypořádání připomínky 14.6.
	18.7 <u>Obecně</u> S odkazem na připomínku uvedenou pod bodem 1 tohoto stanoviska bude dále nezbytné v návrhu zákona pregnantněji vymezit rozdíly mezi právním postavením vedoucího úřadu státní správy, který je zároveň členem vlády, a těmi ostatními, kteří sice stojí v čele ústředních správních úřadu, avšak jejich status a způsob ustavování do funkce jsou zcela odlišné. Dále je třeba si v této souvislosti uvědomit, že vznik a zánik funkce některých vedoucích úřadů státní správy je upraven zvláštními zákona (např. prezident Nejvyššího kontrolního úřadu, předseda Akademie věd České republiky nebo ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů).	Akceptováno. Viz vypořádání připomínky 14.7.
	18.8 <u>Obecně</u> Dále požadujeme do návrhu zákona zapracovat výjimku pro Úřad vlády České republiky týkající se systemizace, resp. související se stanovením minimálního počtu pracovních míst v jednotlivých organizačních útvarech. V návrhu zákona	Akceptováno. Viz vypořádání připomínky 14.8.

	by tedy měla být upravena pravomoc vedoucího Úřadu vlády České republiky stanovit počty jednotlivých organizačních útvarů počínaje oddělením až po sekci odchylně od ustanovení § 4 odst. 6 návrhu zákona. Tento požadavek je odůvodněn specifickým postavením Úřadu vlády České republiky v systému úřadů státní správy, který lze mimo jiné spatřovat i ve speciální právní úpravě úředních hodností stanovených v § 20 odst. 2 návrhu zákona.	
	18.9 <u>Obecně</u> Současně požadujeme, aby bylo do návrhu zákona zapracováno ustanovení, na jehož základě by předseda vlády mohl zřídit funkci státního tajemníka, resp. mohl některému z vrchních ředitelů, popř. náměstků zařazených do organizační struktury Úřadu vlády České republiky propůjčit označení „státní tajemník“. Zřízením funkce státního tajemníka by byl dán předpoklad ke zdárné komunikaci nejen mezi Úřadem vlády České republiky a ostatními úřady státní správy, ale též navenek mezi Úřadem vlády České republiky a jeho obdobou v zahraničí.	Vysvětleno. Viz vypořádání připomínky 14.9.
	18.10 <u>Obecně</u> Dále navrhujeme v ustanovení § 20 odst. 2 až 4 stanovit stejné rozpětí platových tříd pro více úředních hodností a tím i navrhovanou právní úpravu poněkud zjednodušit. Navrhovaný systém úředních hodností je příliš komplikovaný a nepřehledný, což do značné míry znesnadňuje orientaci adresátů této normy.	Akceptováno. Viz vypořádání připomínky 14.10.
	18.11 <u>K § 1 odst. 2 písm. b)</u> Dále upozorňujeme na to, že dikce obsažená v ustanovení § 1 odst. 2 písm. b) je zavádějící a mohla by v budoucnu vyvolat značné výkladové nejasnosti, jejichž důsledkem by mohlo být, že nebude zcela zřejmé, na které zaměstnance se toto ustanovení bude vztahovat. Jedná se zejména o to, že „náplň práce“ v citovaném ustanovení obsažená (koncepční, informační, organizační a koordinační činnost a zpracovávání analýz) je ve své podstatě náplní práce určité skupiny státních úředníků, kteří jsou sice součástí nejužšího týmu vedoucího úřadu státní správy, avšak nejsou oněmi „poradci“, na které by se toto ustanovení mělo pouze vztahovat. Ve snaze předejít nastíněným aplikačním problémům doporučujeme,	Akceptováno. Viz vypořádání připomínky 14.11.

	aby byl do návrhu zákona zapracován a definován institut „poradce vedoucího úřadu státní správy, který je členem vlády“, a to nikoli jeho případnou „náplní práce“, ale specifikováním jeho postavením vůči vedoucímu úřadu státní správy. Určitou inspirací, jak toto ustanovení formulovat, by pak mohlo být například ustanovení § 2 odst. 3 písm. b) a d) zákona č. 218/2002 Sb. S touto úpravou pak souvisí i další náš požadavek na to, aby z ustanovení § 1 odst. 2 písm. b) byla vypuštěna slova „koncepční, informační, organizační a koordinační činnost, zpracovává analýzy“, a to z důvodů uvedených výše.	
	18.12 <u>K § 1 odst. 2 písm. b)</u> Dalším závažným nedostatkem ustanovení § 1 odst. 2 písm. b) je legislativní zkratka v něm zavedená, neboť v jejím pojetí by „vedoucím úřadu státní správy“ byl i „náměstek člena vlády“, což předkladatel jistě neměl na mysli. V této souvislosti dáváme na zvážení, zda je vůbec vhodné v ustanovení, které je svým obsahem negativním vymezením působnosti zákona, tedy ustanovením, podle kterého se tento zákon nevztahuje na „poradce“, zavádět legislativní zkratku „vedoucího úřadu státní správy“, který jakožto institut obsažený v textu celého návrhu zákona s právní úpravou „poradců“ nikterak nesouvisí. Z citovaného ustanovení též není zřejmé, zda lze do kategorie „člena vlády“ zařadit též „předsedu vlády“, a zda dle návrhu zákona je předseda „vedoucím Úřadu vlády“, či zda jím má být jiný vedoucí úředník.	Akceptováno. Viz vypořádání připomínky 14.12.
	18.13 <u>K § 2</u> Do tohoto ustanovení požadujeme za písmeno b) vložit nová písmena c) a d) a uvést je v tomto znění: „c) příprava a koordinace přijímání předpisů Evropské unie nebo jiné mezinárodní organizace, d) koordinace činnosti úřadu státní správy související s agendou Evropské unie,“. V návaznosti na to dosavadní písmena c) až p) označit jako písmena e) až r).	Akceptováno v modifikované podobě. Viz vypořádání připomínky 14.13.
	18.14 <u>K § 3</u> Z dikce tohoto ustanovení není zcela zřejmé, zda se právní úprava v něm	Akceptováno. Viz vypořádání připomínky 14.14.

	obsažená vztahuje též na „vedoucí úřadu státní správy“, resp. zda i tyto osoby jsou „vedoucími úředníky“ podle tohoto zákona, a mají se tedy na ně vztahovat všechna obecná ustanovení této kategorie úředníků upravující. Tomu, že to tak s největší pravděpodobností skutečně je, nasvědčuje ustanovení § 9 odst. 3, podle kterého se může „volné pracovní místo vedoucího úřadu státní správy, který je ústředním správním úřadem, obsadit bez výběrového řízení“. Z tohoto ustanovení tedy vyplývá, že některá uvolněná místa vedoucích úřadů státní správy (kteří jsou bezesporu vedoucími úředníky podle § 3 návrhu zákona) budou obsazována na základě standardního výběrového řízení. V souvislosti s touto skutečností je však nutné upozornit na to, že určitá kategorie vedoucích úřadů státní správy se nebude a ani nemůže řídit právní úpravou „vedoucích úředníků“ podle tohoto zákona. Zejména se bude jednat o případy, kde vedoucím úřadu státní správy bude například člen vlády, tedy ministr, nebo jiná osoba, jejíž ustavování do funkce je upraveno zvláštním zákonem. Domníváme se tedy, že bude nezbytné tyto kategorie vedoucích úřadů státní správy od sebe jednoznačně odlišit a zároveň je vyjmout z působnosti tohoto zákona. Více k této problematice je uvedeno k ustanovení § 9.	
	18.15 <u>K § 3</u> Dále si dovoluujeme upozornit na skutečnost, že má-li být vedoucím úředníkem podle tohoto zákona i vedoucí úřadu státní správy, pak není možné jej bez dalšího zahrnout do kategorie „zaměstnanců“, a to i přesto, že tato právní úprava plně koresponduje s ustanovením § 11 zákoníku práce. Pojem „zaměstnanec“ totiž v obecném pojetí znamená osobu, která je v pracovněprávním vztahu k České republice, za žádných okolností nelze pod tento institut podřadit takového vedoucího úředníka, resp. vedoucího úřadu státní správy, který je do funkce ustavován například jmenováním (prezident Nejvyššího kontrolního úřadu, předseda Akademie věd České republiky nebo ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů) nebo jehož funkce vzniká na základě ústavněprávního principu (předseda vlády, člen vlády – ministr).	Vysvětleno. Viz vypořádání připomínky 14.15.
	18.16 <u>K § 4</u> K ustanovení § 4 platí tytéž připomínky, které jsou obsaženy v bodech 6 a 7 obecné části, tedy, aby bylo do právní úpravy systemizace zapracováno ustanovení, na jehož základě by bylo možno stanovit odchýlnou systemizaci,	Vysvětleno. Viz vypořádání připomínky 14.16.

	resp. organizační strukturu v Úřadu vlády České republiky, a to jak z pohledu druhů pracovních míst úředníků (např. pracovní místo státního tajemníka), tak i s ohledem na minimální počet stanovený pro jednotlivé druhy organizačních útvarů úřadu státní správy.	
	18.17 <u>K § 9</u> V odstavci 3 se stanoví, že „volné pracovní místo vedoucího úřadu státní správy, který je ústředním správním úřadem, se může obsadit bez výběrového řízení“. Z této dikce vyplývá, že v čele některých ústředních správních úřadů budou stát vedoucí úředníci, na které se v plném rozsahu budou vztahovat všechna ustanovení zákona o státních úřednících. V této souvislosti je nutné znovu zopakovat výhrady k § 3 návrhu zákona uvedené v bodech 1 a 2 k citovanému ustanovení, které se týkají téhož institutu. Bude naprosto nezbytné ustanovení § 9 odst. 3 přepracovat a precizovat je tak, aby nebylo sporu o tom, že pokud je vedoucím úřadu státní správy osoba, která je do této „funkce“ obsazována jakýmkoliv jiným způsobem, nežli tím, který předpokládá návrh tohoto zákona, bude z působnosti tohoto zákona zcela vyjmuta.	Vysvětleno. Viz vypořádání připomínky 14.17.
	18.18 <u>K § 17</u> Vzhledem k tomu, že vznik pracovního poměru je v obecné rovině upraven zákoníkem práce, je zřejmě namístě, že tato právní úprava v návrhu zákona o státních úřednících obsažena není. Nicméně i přes tuto skutečnost konstatujeme, že absence právě tohoto velice podstatného ustanovení činí navrhovanou právní úpravu nekomplexní a méně předvídatelnou. Navíc upozorňujeme na to, že v odstavcích 1 a 2 tohoto ustanovení by neměl být používán pojem „úředník“, ale „uchazeč“, neboť upravuje období těsně před vznikem pracovního poměru, resp. před uzavřením smlouvy o pracovním poměru. Současně odkazujeme na ustanovení § 33 a násl. zákoníku práce, které upravují vznik pracovního poměru a institut pracovní smlouvy. Podle těchto ustanovení se „pracovní poměr zakládá pracovní smlouvou uzavřenou mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem“, jinými slovy, dikce obsažená v § 17 odst. 1 a 2, podle které se „uzavírá pracovní poměr“ není se zákoníkem práce terminologicky i věcně jednotná.	Částečně akceptováno. Viz vypořádání připomínky 14.18.
	18.19 <u>K § 20</u>	Akceptováno. Viz vypořádání připomínky 14.19.

	K tomuto ustanovení se vztahuje obecná připomínka obsažená v bodě 8, ve které je požadováno, aby došlo ke zjednodušení systému úředních hodností a současně ke stanovení stejného rozpětí platových tříd pro více úředních hodností najednou.	
	18.20 <u>K § 71</u> V odstavci 1 větě první doporučujeme slova „se považuje po dni nabytí účinnosti tohoto zákona za úředníka“ nahradit slovy „je dnem nabytí účinnosti tohoto zákona úředníkem“. Slovní pojení „se považuje“ nelze v tomto případě použít, neboť se jedná o fikci, a nikoliv právní stav. Ve skutečnosti se ze všech zaměstnanců, na které se zákon o státních úřednících bude vztahovat, dnem nabytí jeho účinnosti stanou úředníci podle tohoto zákona, což by v přechodném ustanovení mělo být přesně takto vyjádřeno. Obdobná připomínka pak platí i pro ustanovení odstavce 2 ve vztahu ke statusu vedoucího úředníka.	Akceptováno. Viz vypořádání připomínky 14.20.
	18.21 <u>K § 72</u> V odstavci 1 doporučujeme slovní spojení „prokázat složení“ nahradit slovem „složit“, neboť to je podstatou povinnosti zaměstnance, který se dnem nabytí účinnosti zákona o státních úřednících stane úředníkem.	Akceptováno. Viz vypořádání připomínky 14.21.
19. Český statistický úřad	19.1 <u>Obecně</u> Český statistický úřad (dále i „ČSÚ“ nebo „úřad“) opakovaně uplatnil zásadní připomínky k návrhu zákona o úřednících veřejné správy, osobních asistentech ve veřejné správě a o vzdělávání ve veřejné správě, dále k návrhu věcného záměru zákona o úřednících a zaměstnancích veřejné správy a o vzdělávání ve veřejné správě i k návrhu tezí zákona o úřednících veřejné správy a k návrhu zákona o právních poměrech a vzdělávání ve veřejné správě s cílem vyjmout tento úřad z působnosti připravovaného zákona o státních úřednících na základě jeho striktní apolitičnosti a odbornosti. Překládaný návrh zákona nedává Českému statistickému úřadu prostor ke stabilizaci a profesionalizaci jeho zaměstnanců, stejně tak nezvyší depolitizaci a transparentnost úřadu jako celku,	Rozpor. Institucionální působnost zákona vychází z požadavku čl. 79 odst. 2 Ústavy České republiky na to, aby právní poměry státních zaměstnanců ve ministerstvech a jiných správních úřadech upravil zákon (Český statistický úřad je zařazen mezi ústřední správní úřady, respektive ústřední orgány státní správy mj. zákonem č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky) a dále z požadavku vlády, který učinila na základě stanoviska Legislativní rady vlády, aby byl rozsah zákona co nejširší. Vynětím Českého statistického úřadu z působnosti navrhovaného zákona by požadavek ústavního pořádku nebyl naplněn. Připomínce by bylo

	což by mělo být cílem navrhované úpravy. I když argumentace ČSÚ byla odůvodněna platnými předpisy ČR a EU a podpořena stanoviskem České statistické rady ze dne 28. 3. 2011, předkladatel návrhu zákona nadále ČSÚ zařazuje pod působnost připravované zákonné úpravy. ČSÚ byl zřízen zákonem č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, spolu s ostatními ústředními orgány státu. Tento zákon zná dělení ústředních úřadů pouze na dvě skupiny - 1. na úřady, v jejichž čele stojí člen vlády (ministerstva) a 2. další ústřední orgány státní správy. Zákon zřizující Český statistický úřad dále kromě jmenování a odvolávání předsedy ČSÚ neupravuje žádné další otázky související s jeho existencí. Ty jsou upraveny zvláštním zákonem č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů. V § 4 zákona o státní statistické službě je vymezena působnost Českého statistického úřadu, která spočívá v zajišťování specifické, odborné státní služby v oblasti statistiky. Dalším souvisejícím argumentem pro vynětí ČSÚ z působnosti zákona je striktně nezávislé postavení nejvyššího představitele ČSÚ. Záruka apolitického režimu státní statistické služby je důsledně vyžadována i v rámci Evropského společenství. Podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 223/2009 ze dne 11. března 2009 o evropské statistice a zrušení nařízení (ES, Euratom) č. 1101/2008 o předávání údajů, na které se vztahuje statistická důvěrnost, Statistickému úřadu Evropských společenství, nařízení Rady (ES) č. 322/97 o statistice Společenství a rozhodnutí Rady 89/382/EHS, Euratom, kterým se zřizuje Výbor pro statistické programy Evropských společenství (dále jen „Nařízení“) jsou základními předpoklady pro výkon činnosti vnitrostátních statistických orgánů především profesionální nezávislost a neustranost a vysoká kvalita při vypracovávání evropské statistiky v souladu se zásadami blíže rozvinutými v Kodexu evropské statistiky. Podle článku 2 Nařízení základní statistickou zásadou pro vývoj, vypracovávání a šíření evropské statistiky je „profesionální nezávislost“, kterou se rozumí, že se statistika musí vyvíjet, vypracovávat a šířit nezávisle, bez jakýchkoliv tlaků politických či zájmových skupin nebo orgánů Společenství či vnitrostátních orgánů, aniž jsou dotčeny institucionální rámce, jakými jsou institucionální nebo rozpočtová ustanovení či definice statistických potřeb, ať již na úrovni Společenství, či na vnitrostátní úrovni.	možno teoreticky vyhovět, kdyby bylo změněno postavení Českého statistického úřadu, např. jeho transformací do výzkumného ústavu bez vrchnostenských kompetencí, což se však nepředpokládá. Předkladatel se nadto nedomnívá, že by aplikací navrhovaného zákona mohla být ohrožena nezávislost Českého statistického úřadu a samo připomínkové místo žádné konkrétní případy neuvádí. V této souvislosti je vhodné uvést, že odbor kompatibility Úřadu vlády České republiky posuzoval na žádost předkladatele slučitelnost navrhovaného zákona s požadavky komunitárního práva na nezávislost orgánu dozoru nad osobními údaji a došel k závěru o souladu.
--	--	---

	Český statistický úřad žádá, aby s ohledem na výše uváděné právní skutečnosti, byl vyňat z působnosti zamýšlené právní úpravy zákona, resp. byl již nyní uveden mezi instituce, které budou z působnosti zákona vyloučeny. Úřad na základě zvláštního zákona má specifické, nezávislé postavení pro výkon státní statistiky. Zaměstnanci úřadu vykonávají specifické, odborné činnosti spočívající ve zjišťování statistických údajů a poskytování statistických informací. Český statistický úřad považuje svoji <u>zásadní připomínku</u> za zcela opodstatněnou a plně v souladu s platnými právními předpisy ČR a EU. V případě, že bude výše uvedená zásadní připomínka předkladatelem zákona akceptována, Český statistický úřad navrhuje vypustit v § 2 písmeno j).	
	19.2 <u>K § 1 odst. 1</u> Postavení a funkce představitele Českého statistického úřadu je vymezena § 2 odst. 3 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy, ve znění zákona č. 60/1988 Sb., zákona č. 89/1995 Sb., zákona č. 272/1996 Sb., zákona č. 15/1998 Sb. a zákona č. 57/2006 Sb. a § 3 odst. 2 zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě ve znění zákona č. 411/2000 Sb. a zákona č. 30/2006 Sb. Funkce předsedy ČSÚ je ze zákona neslučitelná se členstvím v jakékoliv politické straně nebo politickém hnutí. Z předloženého návrhu zákona není jednoznačné vymezení postavení a funkce předsedy ČSÚ. Český statistický úřad je přesvědčen, že funkce předsedy ČSÚ není možno podřadit pod pojem úředníka ve smyslu předloženého zákona, protože není jednoznačné, zda je předseda ČSÚ v pracovním poměru k České republice. ČSÚ požaduje jednoznačné upřesnění postavení předsedy ČSÚ v rámci zákona o úřednících a vysvětlení aplikace „vedoucí úřadu státní správy“ do podmínek tohoto úřadu. <i>Pozn. Na základě konzultace s předkladatelem návrhu zákona na pracovní úrovni k dané připomínce bylo požádáno Ministerstvo práce a sociálních věcí dopisem předsedkyně ČSÚč. j. 175/2013-01 ze dne 15. 2. 2013 o jednoznačný výklad postavení představitele Českého statistického úřadu z hlediska pracovněprávních vztahů. Po detailnějším projednání žádosti o výklad s Ing. Ludmilou Müllerovou, ministryní práce a sociálních věcí, a JUDr. Petrem Šimerkou, náměstkem ministryně práce a sociálních věcí, dne 19. 2. 2013 si představitelé MPSV vyžádali dodatečný časový prostor pro vyřízení uvedené žádosti.</i>	Rozpor. Vedoucím úřadu státní správy je osoba, která stojí v čele úřadu státní správy (nově upraveno v § 5 odst. 1). Např. u ministerstva je touto osobou ministr (čl. 28 odst. 2 Ústavy České republiky), u Českého statistického úřadu je to předseda Českého statistického úřadu. Skutečnost, v jakém právním vztahu k České republice je osoba stojící v čele úřadu státní správy, vyplývá z Ústavy České republiky, respektive z právního předpisu zřizujícího úřad státní správy. Navrhovaný zákon toto neřeší a ani řešit nemůže. Splňuje-li však vedoucí úřadu státní správy definiční kritéria úředníka, respektive vedoucího úředníka, je úředníkem, respektive vedoucím úředníkem podle navrhovaného zákona.

	19.3 <u>K § 2 písm. j)</u> ČSÚ požaduje nahradit pojem „státní statistická správa“ pojmem „státní statistická služba“. Pojem „státní statistická služba“ je definován v § 1 zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění zákona č. 411/2000 Sb. a zákona č. 81/2004 Sb., a je v tomto zákoně i v navazujících prováděcích právních předpisech dále používán. Rozsah pojmu „státní statistická správa“ není žádným právním předpisem blíže vymezen, ani návrhem zákona o státních úřednících.	Akceptováno.
	19.4 <u>K části druhé (Vzdělávání úředníků)</u> Navržený systém vzdělávání vyplývající z návrhu zákona o státních úřednících je neúměrně drahý a v některých případech těžko realizovatelný. Zcela jsou opomenuta specifika ve vzdělávání odborných úřadů. Jedná se např. o, pro ČSÚ nezbytný, Evropský statistický vzdělávací systém, apod., kde zapsání do registru poskytovatelů průběžného vzdělávání nelze předpokládat (povinnost vyplývající z návrhu zákona § 47 odst. 3.). Stejně tak nelze předpokládat, že nezabezpečí-li vzdělávání žádný poskytovatel vzdělávání úředníků, bude odborné vzdělávání pro statistické odborníky zajištěno Ministerstvem vnitra (návrh zákona § 47, odst. 4.), protože se většinou jedná o velmi specializovaná školení, která je nutno zajistit co nejefektivněji. Jedním z cílů předkládaného návrhu je zvýšit kvalitu výkonu odborných agend. V rámci stávajícího rozpočtu na vzdělávání je povinností Českého statistického úřadu mít vysoké nároky na odborné znalosti svých zaměstnanců a tak zajistit kvalitu státní statistické služby. Objem finančních prostředků, který by bylo třeba vynaložit na navrhované obligatorní obecné vzdělávání, prakticky znemožní zvyšovat kvalitu výkonu, která má přímou vazbu na systém odborného vzdělávání zaměstnanců.	Rozpor. Specifika ve vzdělávání jednotlivých úřadů budou předmětem průběžného vzdělávání, které je zcela v režii jednotlivých úřadů státní správy. Návrh zákona bude upraven v tom smyslu, že poskytovatelé průběžného vzdělávání nepodléhají registraci Ministerstvem vnitra. Úřednická zkouška je koncipována jako ověření obecných znalostí o činnosti veřejné správy, což by podle názoru předkladatele mělo přispět k profesionalizaci státní správy a zajistit propustnost nejen státní správy, ale celé veřejné správy, neboť úřednická zkouška bude postavena naroveň zkoušce zvláštní odborné způsobilosti z obecné části, kterou skládají úředníci územních samosprávných celků. Návrh zákona má tedy sjednotit podmínky (a nároky) odborné způsobilosti úředníků úřadů státních správy a úředníků územních samosprávných celků. Počáteční náklady se (i podle názoru Evropské komise) vždy vrátí v podobě kvalitnější veřejné správy. Zákon stanoví výjimky z povinnosti složit úřednickou zkoušku pro stávající zaměstnance.
20. Český úřad zeměměřický a katastrální	20.1	Akceptováno.

	<u>K § 4 odst. 1</u> Požaduji termíny „31. března“ a „31. října“ nahradit termínem „31. prosince“ a slova „pro následující kalendářní pololetí“ nahradit slovy „pro následující kalendářní rok“. Odůvodnění: Tento požadavek vychází z léty prověřené praxe. V resortu ČÚZK je podrobná systemizace ústředního orgánu i podřízených správních úřadů stanovována již od r. 1993, vždy s platností pro následující kalendářní rok. Systemizaci nelze stanovit dříve, než jsou schváleny závazné ukazatele státního rozpočtu (to vyplývá i z ustanovení § 4 odst. 2 navrhovaného zákona). Navrhované termíny „31. března“ a „31. října“ jsou odtrženy od reality.	Navrhované ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že systemizace bude stanovena na 1 rok a bude ji možné měnit pouze v případě změny působnosti úřadu nebo podstatné změny podmínek, za kterých byla systemizace sestavena.
	20.2 <u>K § 4 odst. 1</u> Dále požaduji odstranit slova „a uvedení úřední hodnosti“. Odůvodnění: Úřední hodnost se vztahuje ke konkrétnímu zaměstnanci. Není ji vhodné uvádět v systemizaci, která se týká primárně pracovních míst a ne zaměstnanců na nich zařazených. Navíc hodnost zaměstnance by se dle návrhu v čase měnila v závislosti na počtu odpracovaných let, což by znamenalo potřebu neustále systemizaci aktualizovat.	Akceptováno.
	20.3 <u>K § 4 odst. 6 písm. c)</u> Požaduji odstranit text „a je-li v úřadu státní správy zařazeno alespoň 300 zaměstnanců“. Odůvodnění: Tuto podmínku pro zřízení pracovního místa vrchního ředitele sekce považuji za zcela neopodstatněnou. Dostatečným regulačním prvkem je limit počtu podřízených míst.	Akceptováno.
	20.4 <u>K § 10 až 15</u>	Vysvětleno. Povinnost výběrového řízení se bude vztahovat na všechny vedoucí úřadů státní správy s výjimkou těch,

	Návrh dostatečně neřeší odchylky od postupu jmenování vedoucích zaměstnanců nebo vedoucích úředníků v případech vedoucích správních úřadů, který je upraven zvláštními zákony. V případě ČÚZK a jemu podřízených správních úřadů je to zákon č. 359/1992 Sb., o zeměměřických a katastrálních orgánech, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví postup při jmenování předsedy ČÚZK (jmenuje vláda), ředitelů katastrálních úřadů, zeměměřických a katastrálních inspektorátů a ředitele Zeměměřického úřadu (jmenuje předseda ČÚZK). Podle navrhované úpravy by výběrové řízení na výše uvedené pozice vyhlašoval ten orgán, do jehož čela by měl být vybrán uchazeč jmenován a také by stanovil členy výběrové komise, které by musel zčásti určit z okruhu budoucích podřízených zaměstnanců či úředníků. Takový postup by byl absurdní, podřízení úředníci by vybírali svého budoucího vedoucího a nadřízení zodpovědní za řádný chod podřízených institucí by nemohli přiměřeně ovlivnit výběr svých podřízených. Návrh je třeba doplnit tak, aby bylo zřejmé, že úkoly zaměstnavatele podle tohoto zákona plní v případech funkcí, jejichž jmenování je upraveno zvláštními zákony, ty osoby, kterým je jmenování uchazečů do těchto funkcí zvláštními zákony svěřeno. Také by v těchto případech měl být stanoven jiný okruh osob, které se mohou stát členem výběrové komise a měly by být pro tyto případy také upraveny podmínky uvedené v ustanovení § 13 odst. 4 a 5.	kterí nebudou vedoucími úředníky a těch, kteří jsou ustanovováni na základě volby. Výběrovou komisi bude zřizovat ten, kdo osobu do čela úřadu jmenuje. V případě jmenování prezidentem zřídí výběrovou komisi vláda, provede výběrové řízení a prezidentovi doporučí nejvhodnějšího kandidáta. V § 13 odst. 2 návrhu zákona se stanoví pouze obligatorní členové výběrové komise, přičemž vedoucí úřadu může do výběrové komise jmenovat i další osoby. Povinně je členem výběrové komise úředník zařazený v organizačním útvaru úřadu státní správy, ve kterém se volné pracovní místo obsazuje – tímto úředníkem může být i vedoucí úředník, neboť i vedoucí úředník je úředníkem. Obsazování pracovního místa vedoucího úředníka a členství ve výběrové komisi poté upravuje § 13 odst. 2 věta třetí návrhu zákona.
	20.5 <u>K § 20 a 21</u> Tyto paragrafy požadují odstranit. Odůvodnění: Stanovení úředních hodností považuji za naprosto zbytečné a v navrhované podobě také velmi nepřehledné. Tato agenda pouze zkomplikuje práci personálních útvarů bez jakéhokoliv přínosu pro zaměstnance nebo zaměstnavatele. Současně je zvolená terminologie zavádějící, některé hodnosti pojmově kolidují s obecně užívanými názvy pracovních míst (např. tajemník, inspektor, asistent).	Vysvětleno. Jak již předkladatel uvedl v důvodové zprávě, považuje za vhodné prostřednictvím úředních hodností vyzdvihnout exkluzivitu zaměstnavatele a odlišit jej od zaměstnavatelů ostatních. Na rozdíl od připomínkového místa se nedomnívá, že by hodnosti neměly žádný přínos i pro konkrétního úředníka. Např. pro řadového úředníka může být určitou motivací dosáhnout ve zrychleném čase vyšší hodnosti náležející obvykle vedoucím úředníkům, bude-li pozitivně pracovně hodnocen, aniž by byl nucen postupovat vertikálně. Vyšší hodnost u takového úředníka může naznačovat jeho přínos a význam pro úřad státní správy, aniž by nutně musel být vedoucím úředníkem. Nadto se nedomnívá, že by terminologie byla překonaná – většina hodností je užívána např. v účinném zákonu č. 361/2003 Sb., s hodnostmi počítal i zákon č. 218/2002 Sb. Považuje též za nutné zdůraznit, že nepovažuje zejména předlitavskou administrativu za méně efektivní

		než stávající státní správu, spíše naopak (jak ukazují počty úředníků tehdejších okresních hejtmanství v porovnání s počty úředníků obecních úřadů obcí s rozšířenou působností při téměř identickém rozsahu kompetencí), a konstatovat, že správní metody se od dob monarchie fakticky nezměnily (vyjma používání výpočetní techniky). Předkladatel současně respektuje koncepci nového občanského zákoníku, který bude aplikován subsidiárně, jehož terminologie navazuje na předsocialistickou právní úpravu. Předkladatel nicméně zváží zjednodušení pravidel pro přiznávání hodnotí tak, aby byly pro úřad co nejméně zatěžující (dvě skupiny hodnotí pro pracovní místa vyžadující a nevyžadující vysokoškolské vzdělání zůstanou zachovány, v rámci těchto skupin však již nebudou stanoveny další požadavky na výši platové třídy, rovněž bude upuštěno od nároku na přiznání vyšší hodnotí v souvislosti s délkou zastávání pracovního místa vedoucího úředníka; předkladatel však hodlá zachovat nárok na přiznání vyšší hodnotí na základě celkové doby trvání pracovního poměru státního úředníka bez ohledu na hierarchii (to musí zaměstnavatel stejně sledovat s ohledem na posun v platových stupních). V případě inspektorů bude návrh modifikován, namísto slova „inspektor“ bude užito slovo „oficiant“. Pokud jde o tajemníky, již nyní je variabilita obsahu tohoto pojmu široká (od administrativní šéfy organizací až po písaře), přičemž v praxi většině dotčených subjektů nečiní potíže identifikovat nuance.
	20.6 <u>K § 26 odst. 2 věta druhá</u> Požaduji do věty druhé doplnit, že pracovní místo bude odpovídat kvalifikaci úředníka, popř. jeho kompetencím. Odůvodnění: Pracovní místo dle věty druhé by mělo odpovídat kvalifikaci úředníka, případně	Akceptováno. Ustanovení bude doplněno ve smyslu připomínky.

	jeho kompetencím (tj. mělo by jít o místo, na němž budou po zaměstnanci požadovány činnosti, pro jejichž výkon je zaměstnanec kompetentní). Nedovedu si představit, že bych účelově zařazoval úředníka na „neúřednické“ místo, aniž by byl pro práci na tomto místě kvalifikován a měl potřebné kompetence.	
	20.7 <u>K § 27 písm. a)</u> Požaduji vypustit konec věty „a nelze-li postupovat podle § 26 odst. 2 věty druhé až čtvrté,“. Odůvodnění: Ponechání navrhované formulace by pro úřady státní správy znamenalo povinnost nadále zaměstnávat na jiném místě zaměstnance, který dle hodnocení dosahuje opakovaně neuspokojivých výsledků. Toto ustanovení by jednak zpochybňovalo význam hodnocení zaměstnanců a dále by bylo překážkou zlepšování kvality výkonu státní správy.	Vysvětleno. Pracovní hodnocení se váže ke konkrétnímu pracovnímu místu, neuspokojivé hodnocení úředníka, který vykonává náročné, vysoce odborné činnosti neznamena, že tento úředník nemůže dosahovat uspokojivých výsledků na jiném pracovním místě. Úprava zároveň představuje určitou ochranu úředníka před subjektivním pracovním hodnocením, které na něj může mít vážný dopad. Ustanovení bude nicméně upraveno v tom směru, že se postupuje podle § 26 odst. 2 věta třetí až čtvrtá.
	20.8 <u>K § 29 odst. 4</u> Požaduji vypustit poslední větu [viz odůvodnění k § 27 písm. a) pouze s tím rozdílem, že se jedná o vedoucího úředníka].	Vysvětleno. viz vypořádání k připomínce 20.7.
	20.9 <u>K § 29 odst. 6</u> V návaznosti na připomínku k § 29 odst. 4 požaduji odstranit tento odstavec.	Změněno na doporučující připomínku.
	20.10 <u>K § 29 odst. 7</u> Požaduji do návrhu doplnit ekvivalent ustanovení § 73a odst. 2 věta druhá zákoníku práce. Odůvodnění: Tím, že se nepoužijí ustanovení zákoníku práce upravující odvolání z pracovního místa vedoucího zaměstnance, bude v navrhované právní úpravě chybět ekvivalent ustanovení § 73a odst. 2 věta druhá zákoníku práce, který zní „Jestliže	Akceptováno v modifikované podobě. Akceptováno v modifikované podobě, odstavec 7 bude upraven tak, že se zákoník práce nepoužije pouze na důvody odvolání z pracovního místa vedoucího zaměstnance.

	zaměstnavatel nemá pro zaměstnance práci odpovídající jeho zdravotnímu stavu a kvalifikaci, nebo ji zaměstnanec odmítne, jde o překážku v práci na straně zaměstnavatele a současně platí, že je dán výpovědní důvod podle § 52 písm. c); odstupné poskytované zaměstnanci při organizačních změnách náleží jen v případě rozvázání pracovního poměru po odvolání z místa vedoucího zaměstnance v souvislosti se zrušením tohoto místa v důsledku organizační změny.“ Není tedy zřejmé, jaké bude postavení vedoucího úředníka ve vztahu k zaměstnavateli v případě, že dojde k jeho odvolání, popř. vzdání se funkce, a nebude současně možné jej zařadit na jiné pracovní místo. Nevyřešená tak zůstane i otázka případného nároku na odstupné.	
	20.11 <u>K § 63 odst. 1</u> Požaduji nahradit slova „Úředníci zařazení v úřadu státní správy si zvolí radu úředníků.“ slovy „Úředníci zařazení v úřadu státní správy si mohou zvolit radu úředníků.“ Odůvodnění: Nepovažuji za vhodné ani přínosné, aby byla rada úředníků ustavována povinně. Požaduji, aby rada úředníků byla ustavována jen tehdy, pokud o její ustavení projeví úředníci zájem, tedy na dobrovolném principu. V opačném případě by se musela ustanovit i tam, kde ji úředníci vůbec ustanovit nechtějí a bude tak vznikat problém najít vhodné kandidáty do rady a dále problém se splněním potřebné účasti úředníků při volbě rady. Úřad státní správy tak bude nucen stále dokola podstupovat poměrně administrativně náročný proces volby rady úředníků. Navíc u zaměstnavatele mohou již nyní působit dva subjekty zastupující zájmy zaměstnanců, a to odborová organizace a rada zaměstnanců. Odborová organizace zastupuje zájmy všech zaměstnanců, a bude tedy zastupovat i zájmy úředníků.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.
	20.12 <u>K § 63 odst. 10</u> V návaznosti na uplatněnou zásadní připomínkou k § 63 odst. 1 požaduji tento odstavec odstranit.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.
21. Český báňský úřad	21.1 <u>Obecně</u>	Vysvětleno. Rozsah navrhovaného zákona vychází z vládou schváleného věcného záměru zákona a tezí zákona.

	Český báňský úřad (dále jen „ČBÚ“) vnímá pozitivní posun v předloženém návrhu, zejména pak oddělení od úpravy samosprávy, možnost obsazovat pracovní místa při splnění stanovených podmínek i mimo výběrové řízení odborníky z daného úřadu a rozšíření okruhu subjektů, které mohou ověřovat způsobilost úředníků, resp. vedoucích úředníků. Přesto je nutno konstatovat, že předložený návrh zákona stále neodpovídá v důvodové zprávě prezentovaným cílům - zvýšení právní ochrany úředníků při výkonu veřejné moci, stabilizaci, profesionalizaci a zřetelnému zvýšení efektivitu výkonu veřejné správy, neboť s výjimkou prodloužení dovolené nepřináší pro úředníky žádná pozitiva, nýbrž naopak řadu negativ, nejistot a povinností. Například stanovení povinností, vznik, trvání i zánik pracovního (služebního) poměru v zákoně znevýhodňuje zaměstnance (úředníky), na něž se zákon vztahuje, oproti ostatním zaměstnancům, podléhajícím plně zákoníku práce. S tím souvisí i jednostranné promítnutí trvání služebního poměru vojáka z povolání nebo příslušníka bezpečnostního sboru, doba výkonu funkce soudce a soudce Ústavního soudu, doba výkonu jiné veřejné funkce a doba trvání pracovního poměru k územnímu samosprávnému celku do doby trvání pracovního poměru k České republice (§ 21 odst. 5), což je relevantní pro úřední hodnosti podle § 20 odst. 2 až 4 návrhu, přestože do praxe, resp. předpisů upravujících výše uvedená profesní zařazení doba výkonu úřední činnosti není nikterak promítnuta, resp. za rovnocennou uznávána. Rovněž je pochybné, zda takto nastavovaný systém zajistí odpolitizování a stanoví hranice mezi politicky obsazovanými a úřednickými místy ve státní správě. Kromě této skutečnosti zákon nereflektuje existenci jiných ústředních úřadů státní správy než ministerstev, a to včetně personálního rozsahu těchto úřadů. Zákon podmiňuje výkon všech těchto pozic zejména manažerskými schopnostmi, čemuž odpovídá i návrhem předepsané vzdělávání. To by ovšem neměla být pro výkon uvedených funkcí z hlediska výkonu státní správy ve specializovaných a odborných oborech otázka zásadní a není tudíž důvodu povinné školení a přezkušování vedoucích zaměstnanců zavádět.	Cílem navrhovaného zákona je zajistit stabilitu, profesionalitu a odpolitizování státní správy. Stanovení povinné systemizace úřadu státní správy a pravidel pro její změnu, taxativní stanovení důvodů skončení pracovního poměru a stanovení nabídkové povinnosti tak, aby skončení pracovního poměru bylo nejzazším řešením, povedou ke zvýšení právní ochrany úředníků a stability úřadu státní správy a tím i celé státní správy. Stanovení předpokladů pro zastávání pracovního místa úředníka včetně povinného vzdělávání, povinná délka praxe vedoucích úředníků a stanovení povinností úředníka by mělo zajistit, že pracovní místa úředníků budou zastávat nejen odborně vzdělaní, ale i osobnostně způsobilí lidé. Zákon rovněž upravuje postavení náměstka člena vlády. Benefity byly konstruovány s ohledem na program „vlády rozpočtové odpovědnosti“, a tedy s ohledem na současné finanční možnosti. Přiznání dalších benefitů by se neobešlo bez zvýšení finančních nákladů navrhovaného zákona. Na základě výsledků vypořádání připomínek s Ministerstvem práce a sociálních věcí bylo nicméně přislíbeno v zákonu stanovit samostatný systém odměňování státních zaměstnanců založený na platových třídách a platových stupních, který by zajišťoval nárok na platový postup státního úředníka v závislosti na délce trvání jeho pracovního poměru a na výsledcích pracovního hodnocení (podle vyjádření pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí systém navrhne toto ministerstvo). Je však nutno zdůraznit, že s ohledem na výše zmíněný závazek vlády budou platové tarify převzaty z účinného znění nařízení vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě (tj. se zvýšením tarifů není počítáno). Manažerské schopnosti, tedy schopnost řídit podřízené úředníky a s tím související povinnost účastnit se vzdělávání vedoucích úředníků je pouze jedním z předpokladů pro vedoucího úředníka vedle
--	--	---

		předpokladů podle § 7 zákona a jiných právních předpisů a požadavků souvisejících s konkrétním pracovním místem vedoucího úředníka. Cílem povinného absolvování vzdělávání vedoucích úředníků je osvojit si základní mechanismy řízení podřízených.
	21.2 <u>Obecně</u> Klíčovým problémem je u předmětného návrhu zákona o úřednících též otázka financování. Zejména proces a povinnosti stanovené § 35 až 60, včetně povinných zkoušek pro všechny úředníky a povinných minimálních limitů průběžného vzdělávání, budou finančně náročné, a tvrzení uvedené v důvodové zprávě, že nedojde ke zvýšení nákladů na veřejné rozpočty, je proto sporné. Jako neekonomické se jeví rovněž povinné zavedení výběrových řízení na všechny pozice ve veřejné správě, zejm. s ohledem na předpokládanou (ale ne ve všech případech jasně deklarovanou) prostupnost všech orgánů veřejné správy a široké pojetí oznamování, resp. účasti ve výběrových řízeních. Výše uvedenou skutečnost finanční náročnosti ještě umocňuje formulace ustanovení § 56, dle kterého veškeré náklady na fungování nastavovaného systému, s výjimkou případných opakovaných zkoušek ověření způsobilosti, je ponechána na jednotlivých rozpočtových kapitolách. Finanční náklady vyvolá i zřízení a vedení personálního portálu (§ 62 a násl. návrhu). V tomto ohledu není návrh v podobě, která byla předložena do meziresortního připomínkového řízení, v souladu se základní zásadou Vlády ČR o rozpočtové odpovědnosti a snižování výdajů státního rozpočtu, resp. veřejných rozpočtů.	Připomínka změněna na doporučující. Vyčíslení finančních nákladů bude na základě výsledků vypořádání připomínek detailněji rozpracováno. Má-li být navrhovaný zákon prostředkem k zajištění stabilní, profesionální a transparentní státní správy, což po České republice požaduje i Evropská unie, je nezbytné k realizaci jednotlivých opatření vynaložit určité finanční prostředky. Těžko si lze představit, že výše uvedených cílů lze dosáhnout i bez jakýchkoliv finančních nákladů. Projekt personálního portálu byl zahájen již dne 1. května 2010. Náklady projektu jsou z 85 % hrazeny z evropských strukturálních fondů a z 15 % z rozpočtu Ministerstva vnitra.
	21.3 <u>Obecně</u> Přestože vzdělávání mohou poskytnout ve smyslu ustanovení § 47 odst. 3 návrhu mimo jiné také úřady státní správy, resp. organizační složky státu atp., zásadně nelze souhlasit s navrhovaným způsobem nastavení základní, resp. vyšší úřednické zkoušky (rovněž pak vzdělávání vedoucích úředníků) tak, aby ve smyslu ustanovení § 43 odst. 2 navrhovaného znění byly pouze registrovaní zkušební komisaři oprávněni provádět ověřování způsobilosti a ověřování znalostí. Akreditace je přitom nastavena tak, aby ji primárně splňovaly jiné instituce než úřady státní správy (např. § 59 odst. 4 návrhu, dle kterého se	Rozpor. Úřednická zkouška je zkouškou obecnou a není tak podle názoru předkladatele nezbytná součinnost při úpravě uvedených ustanovení zákona s ostatní ministerstvy a ústředními správními úřady. Působnost Ministerstva vnitra byla zvolena s ohledem na skutečnost, že podle § 47 odst. 6 návrhu zákona vykonává dozor nad poskytovateli vzdělávání a zároveň s ohledem na jeho zkušenosti ve vzdělávání úředníků územních samosprávných celků podle zákona č. 312/2002 Sb.

	poskytují tiskopisy poskytovateli vzdělávání úředníků za úplatu). Z hlediska zvýšení kvalifikačních předpokladů je rovněž nezbytné vypuštění požadavku, aby zkušební komise byla složena, ze „zkušebních komisařů“, které v ústním pohovoru „přezkusuje“ Ministerstvo vnitra. Z hlediska kvality vzdělání a přezkušování je vhodnější a hospodárnější ponechat ověřování odborné zaměstnanecké způsobilosti na příslušných ministerstvech a ostatních úřadech státní správy s tím, že tyto si zkoušky zajistí svými zkušebními komisaři, které Ministerstvu vnitra pouze nahlásí. Každý úřad by měl cítit odpovědnost za kvalitu „svých“ úředníků. Při volbě řešení navrženého ČBÚ není potřeba odměňovat zkušební komisaře na resortech nad rámec platu ani poskytovat uvedené volno na přípravu a zkoušku.	Úřednická zkouška je koncipována jako ověření obecných znalostí o činnosti veřejné správy (předmětem úřednické zkoušky je ověření znalostí obecných zásad organizace a činnosti veřejné správy, základů veřejného práva, veřejných financí, principů fungování Evropské unie, práv, povinností a etických pravidel pro práci ve veřejné správě a znalostí základních ustanovení právních předpisů upravujících postup správních orgánů při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy), nikoli ověření specifických znalostí. Specifické znalosti činností jednotlivých úřadů státní správy jsou předmětem průběžného vzdělávání.
	21.4 <u>Obecně</u> Z pohledu ČBÚ, jako odborně specializovaného ústředního orgánu státní správy, kde je naprostá většina zaměstnanců celým svým profesním životem a dosavadním celoživotním vzděláváním zaměřena na vysoce specializovanou problematiku výkonu státní správy nad hornickou činností, činností prováděnou hornickým způsobem, nakládáním výbušninami, včetně souvisejících legislativních počinů, v tak specifických pracovních podmínkách, jako jsou doly, lomy, podzemní objekty, provozy výroby výbušnin ad. s nezbytnou znalostí báňských a všech souvisejících předpisů, ale i správního řádu, zákona o přestupcích ad., včetně odpovědnosti za vydávání závazných správních rozhodnutí, není do meziresortního připomínkového řízení předložený návrh v dané podobě akceptovatelný. Lze poznamenat, že zamýšlená profesionalizace zaměstnanců resp. úředníků, kterou předložený zákon o úřednících navrhuje s tím, že by tyto osoby prokazovaly své všeobecné a odborné znalosti formou zkoušek, je a vždy byla v podmínkách orgánů Státní báňské správy naprostou samozřejmostí. Zaměstnanci v pracovním zařazení báňských inspektorů a právníků-legislativců mají při nástupu do zaměstnání předepsanou zkoušku z obecných i speciálních předpisů v působnosti orgánů SBS. Bez úspěšného a časově určeného složení této zkoušky, včetně následného pravidelného proškolení a přezkušování, by výše uvedení zaměstnanci SBS svoji funkci nemohli vykonávat, neboť její nesložení je důvodem ke skončení pracovního poměru. S žádným akceptováním již existujícího ověřování způsobilosti však	viz vypořádání k připomínce 21.3

	zákon nepočítá. Rovněž zákon nepočítá s promítnutím praxe úředníků jako náhradu za nařízené zkoušky a rovněž s promítnutím vysokoškolského vzdělání v oboru právo, které předchozí verze zákona zohledňovaly. Na základě výše uvedeného navrhuje ČBÚ, aby byl předložený návrh zákona upraven tak, aby umožnil existenci osvědčených režimů ověřování odborné způsobilosti úředníků.	
	21.5 <u>K § 4 odst. 1</u> ČBÚ navrhuje v § 4 odst. 1 vypustit. Odůvodnění: Stanovit požadavek každoroční systematizace pracovních míst úředníků v úřadě, zejm. jejich počtu, zařazení v organizační struktuře a zařazení úředníků do platových tříd je administrativně neúčelně zatěžující a navíc v rozporu s cílem zvýšení právní ochrany úředníků při výkonu veřejné moci, stabilizace, profesionalizace a zvýšení efektivity výkonu veřejné správy. Z pracovního poměru na dobu neurčitou se tímto ustanovením vlastně stává pracovní poměr s půlroční dobou trvání a dochází k nastolení nejistoty pro všechny úředníky, včetně vedoucích úředníků. Navržené ustanovení nastoluje protiústavní nerovnost úředníků a ostatních zaměstnanců, jejichž pracovní poměr je uzavřen na dobu neurčitou.	Akceptováno v modifikované podobě.
	21.6 <u>K § 4 odst. 6</u> ČBÚ navrhuje v § 4 odst. 3 nahradit číslovku „11“ číslovkou „9“. Odůvodnění: ČBÚ navrhuje snížení počtu pracovních míst, která mají být podřízena řediteli odboru, zejména z toho důvodu, že navržené počty pracovních míst vychází z potřeb ministerstev a nezohledňují zcela funkční potřeby ostatních, početně slabších, ústředních úřadů státní správy, resp. i obecně státních úřadů. Nemusí být vždy účelné rozdělovat odbor na dvě samostatná oddělení a rovněž není důvodné, aby při uvedeném počtu osob podřízených vedoucímu úředníkovi, kdy je splněna podmínka pro vznik dvou oddělení, existovalo oddělení namísto odboru.	Vysvětleno. Stanovení minimálního počtu podřízených pracovních míst jednotlivým vedoucím úředníkům uvedeného v návrhu zákona považuje předkladatel za minimální hranici vzniku jednotlivých organizačních útvarů s ohledem na zajištění efektivity práce. Návrh bude upraven tak, že úřady státní správy do 200 zaměstnanců, vyžadují-li to potřeby úřadu státní správy, mohou mít menší útvary.
	21.7 <u>K § 6 odst. 1</u>	Akceptováno v modifikované podobě.

	ČBÚ navrhuje v § 6 odstavec 1 uvést ve znění: „(1) Úředníkem může být fyzická osoba, která je občanem České republiky, dosáhla věku 18 let, je plně svéprávná, bezúhonná, a která splňuje další předpoklady vyžadované pro konkrétní pozici úředníka.“. Odůvodnění: Státní občanství by mělo být podmínkou pro všechny osoby, na něž se zákon o úřednících vztahuje. Uvedené ustanovení je v rozporu s § 18 odst. 1 písm. a), neboť součástí veřejného zájmu, jehož „hájení“ je úředníkovi stanoveno v cit. ustanovení jako povinnost, je nepochybně i hájení zájmů České republiky. Pokud má být cizincem, měla by být v návrhu zákona stanovena povinnost ovládat jednacím jazyk (stanoven v § 16 správního řádu). Stanovení požadavků plynoucích ze zákona č. 279/1992 Sb. jde nad rámec předmětného zákona i z důvodu, že cit. zákon se vztahuje jen na funkce v Ministerstvu vnitra, Policii nebo ve Vězeňské službě, a to pouze na ty, které jsou obsazovány ustanovováním nebo jmenováním.	
	21.8 <u>K § 6 odst. 2</u> ČBÚ navrhuje v § 6 odstavec 2 uvést ve znění: „(2) Vedoucím úředníkem může být fyzická osoba, která je občanem České republiky, dosáhla věku 25 let, je plně svéprávná, bezúhonná, a která splňuje další předpoklady vyžadované pro konkrétní pozici úředníka.“. Odůvodnění: Státní občanství by mělo být podmínkou pro všechny osoby, na něž se zákon o úřednících vztahuje. Uvedené ustanovení je v rozporu s ustanovením § 18 odst. 1 písm. a), neboť součástí veřejného zájmu, jehož „hájení“ je výslovně úředníkovi návrhem zákona stanoveno v cit. ustanovení jako povinnost, je nepochybně i hájení zájmů České republiky. S ohledem na veškeré požadavky kladené na úředníky je dle názoru ČBÚ vhodné u vedoucího úředníka stanovit minimální věk alespoň 25 let. Lze srovnat např. s věkem, kterým je podmíněno pasivní volební právo nebo který je stanoven pro výkon soudní moci.	Vysvětleno.
	21.9 <u>K § 8</u> ČBÚ navrhuje § 8 vypustit. Odůvodnění: Uvedený požadavek spolehlivosti vázaný na přestupky je zcela neadekvátní a nedůvodný, zejména s ohledem na skutečnost, že spáchání přestupku je jedním z důvodů ukončení pracovního poměru, neboť následně nesplňuje daná osoba podmínku spolehlivosti. Lze důvodně pochybovat o	Připomínka byla změněna na doporučující. Cílem navrhovaného zákona je, aby pracovní místa úředníků zastávali nejen odborně vzdělaní lidé, ale i osobnostně kvalitní lidé. Z tohoto důvodu navrhovaný zákon stanoví rovněž podmínky bezúhonnosti a spolehlivosti. Přestupky uvedené v § 8 návrhu zákona byly zvoleny s ohledem na jejich vztah ke státní správě a zároveň

	vhodnosti dosáhnout cíle „kriminalizací“ přestupků, ale zejména i o ústavněprávní konformitě takového postupu. S ohledem na navržené znění písmene i) je pak v podstatě spolehlivost vztažena ke všem přestupkům a správním deliktům. Není zřejmé, kdo bude hodnotit, zda konkrétní jednání, kterým byl přestupek nebo jiný správní delikt spáchán, může nebo nemůže narušit důvěryhodnost úřadu státní správy. Toto je třeba promítnout i do ostatních ustanovení návrhu – např. § 10 a násl.	vzhledem k neakceptování opakovaného nežádoucího chování osob, které by měly zastávat pracovní místa úředníků. Písmeno i) bude upraveno tak, aby se vztahovalo pouze na přestupky nebo správní delikty související s vykonávanou prací úředníka.
	21.10 <u>K § 19</u> ČBÚ navrhuje § 19 upravit tak, aby povinnost provést pracovní hodnocení byla stanovena na delší časový úsek, alespoň posunuta na každé tři roky. Odůvodnění: Častější hodnocení může stanovit ve vnitřních předpisech zaměstnavatel.	Připomínka změněna na doporučující. Pracovní hodnocení jednou za pět let zcela popírá smysl pracovního hodnocení, a to i s ohledem na skutečnost, že pracovní hodnocení bude propojeno s osobním ohodnocením a je rovněž vázáno na skončení pracovního poměru (v případě opakovaného negativního pracovního hodnocení).
	21.11 <u>K § 20 odst. 2 až 4</u> ČBÚ navrhuje § 20 odst. 2 až 4 upravit tak, aby do těchto hodnot bylo možno zařazovat i úředníky v ústředních úřadech státní správy, v jejichž čele není člen vlády, ale v řadě případů plní významné úkoly. Hodnoty úředníků by měla být ve všech ústředních správních úřadech shodný. Odůvodnění: Nastavovaná hierarchie úředních hodnot nereflektuje existenci ústředních úřadů státní správy. Rozdělení by mělo také více zohledňovat výši platové třídy a dobu trvání pracovního poměru (tzv. „odsloužená léta“), nezávisle ve vzájemném vztahu, což je zohledněno pouze u platových tříd desáté a nižší a platových tříd čtrnácté a patnácté.	Akceptováno. Předkladatel zváží zjednodušení pravidel pro přiznávání hodnot tak, aby byly pro úřad co nejméně zatěžující (dvě skupiny hodnot pro pracovní místa vyžadující a nevyžadující vysokoškolské vzdělání zůstanou zachovány, v rámci těchto skupin však již nebudou stanoveny další požadavky na výši platové třídy, rovněž bude upuštěno od nároku na přiznání vyšší hodnoty v souvislosti s délkou zastávání pracovního místa vedoucího úředníka; předkladatel však hodlá zachovat nárok na přiznání vyšší hodnoty na základě celkové doby trvání pracovního poměru státního úředníka bez ohledu na hierarchii (to musí zaměstnavatel stejně sledovat s ohledem na posun v platových stupních).
	21.12 <u>K § 20 odst. 5</u> ČBÚ navrhuje § 20 odst. 5 vypustit nebo upravit. Odůvodnění: Nelze akceptovat zavádějící znění předmětného ustanovení návrhu, podle jehož formulace i nejnižší úřední hodnost na úřadu vlády je řazena výše než nejvyšší hodnost na ministerstvu a nejnižší úřední hodnost na ministerstvu výše, než nejvyšší hodnost na jiném úřadu státní správy.	Vysvětleno. Podle předkladatele není namítaná skutečnost vyjádřená v § 20 odst. 5 – věta druhá tohoto ustanovení pouze stanoví pořadí úředních hodnot pro stejnou úřední hodnost, tj. např. vládní rada je vyšší úřední hodnost než ministerský rada a ministerský rada je vyšší úřední hodnost než správní rada.

	21.13 <u>K § 25</u> ČBÚ navrhuje § 25 vypustit. Odůvodnění: Samotné sdělení obvinění ze spáchání trestného činu zakládajícího ztrátu bezúhonnosti podle § 7 nemůže být důvodem převedení na jinou práci, resp. vyplácení pouze 60% platu obviněného úředníka, neboť až do rozsudku splňuje osoba stále podmínku bezúhonnosti a hledí se na ni jako na nevinnou. Navržený § 25 odporuje čl. 40 LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD a jako takový je v rozporu s ústavním pořádkem ČR.	Akceptováno v modifikované podobě.
	21.14 <u>K § 27</u> ČBÚ navrhuje v § 27 vypustit písmeno a). Odůvodnění: Text by měl být upraven tak, aby výpověď nebylo možno dát pouze na základě osobních sympatií. Proto nelze jako důvod výpovědi akceptovat výsledek pracovního hodnocení. Takové řešení narušuje jistotu úředníků.	Přípomínka změněna na doporučující. Úřad státní správy nemůže mít zájem nadále zaměstnávat na určité pozici úředníka, který opakovaně při výkonu své práce dosahuje neuspokojivých pracovních výsledků. Vypuštění tohoto výpovědního důvodu by zpochybňovalo význam hodnocení zaměstnanců a bylo by překážkou zlepšování kvality výkonu státní správy. Úředník má možnost se proti pracovnímu hodnocení účinně bránit, a to podáním námitek vedoucímu úřadu státní správy. Vedoucí úřadu státní správy je zároveň povinen projednat tyto námitky s radou úředníků, je-li zvolena. Další ochranu poskytuje povinnost nabídnout takovému úředníku jiné vhodné volné pracovní místo, pokud v úřadu státní správy je. Navrhovaný zákon rovněž nevylučuje soudní přezkum. Ustanovení bude nicméně upraveno v tom smyslu, že se musí jednat o dvě pracovní hodnocení úředníka v posledních třech letech, že úředník při výkonu práce dosahuje neuspokojivých výsledků.
	21.15 <u>K § 29</u> ČBÚ navrhuje v § 29 uvést odstavce 1 až 3 ve znění: „(1) Vedoucí úřadu státní správy odvolá vedoucího úředníka z pracovního místa a) dojde-li ke zrušení pracovního místa vedoucího úředníka, b) přestane-li vedoucí úředník splňovat předpoklady podle § 6.	Akceptováno v modifikované podobě. Úřad státní správy musí mít možnost odvolat vedoucího úředníka, který opakovaně dosahuje na tomto pracovním místě neuspokojivých pracovních výsledků. Vypuštění tohoto odvolacího důvodu by zpochybňovalo význam hodnocení zaměstnanců a bylo by překážkou zlepšování kvality výkonu státní správy. Vedoucí

	(2) Odvolání musí obsahovat důvody odvolání, jinak je neplatné. (3) Odvolá-li vedoucí úřadu státní správy vedoucího úředníka z pracovního místa z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. a), postupuje dále podle odstavce 5. Odvolá-li vedoucí úřadu státní správy vedoucího úředníka z pracovního místa z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. b) nebo c), postupuje dále podle § 26 odst. 2 obdobně. Odvolá-li vedoucí úřadu státní správy vedoucího úředníka z pracovního místa z důvodu uvedeného v odstavci 2, postupuje dále podle odstavce 6.“. Odůvodnění: Změny vycházejí ze zásadních připomínek ČBÚ k § 4 odst. 1, § 25 ad., z tohoto důvodu je text § 29 nutno upravit. Text by měl být upraven tak, aby k odvolání nebylo možné přistoupit pouze na základě osobních sympatií. Proto nelze odvolání vázat na výsledek pracovního hodnocení. Takové řešení narušuje jistotu úředníků. Stejně tak pokud jde o absolvování vzdělání úředníků a vedoucích úředníků.	úředník má možnost se proti pracovnímu hodnocení bránit, a to podáním námitek vedoucímu úřadu státní správy. Vedoucí úřadu státní správy je zároveň povinen projednat tyto námitky s radou úředníků, je-li zvolena. Další ochranu poskytuje povinnost nabídnout takovému úředníku jiné vhodné volné pracovní místo, pokud v úřadu státní správy je. Navrhovaný zákon rovněž nevylučuje soudní přezkum. Ustanovení bude nicméně upraveno v tom smyslu, že se musí jednat o dvě pracovní hodnocení úředníka v posledních třech letech, že úředník při výkonu práce dosahuje neuspokojivých výsledků. Vedoucí úředník, který přestane splňovat předpoklady pro zastávání pracovního místa, nemůže být nadále úředníkem, neboť nesplňuje jeden z předpokladů, které byly stanoveny s cílem posílit profesionalitu státní správy. I těmto úředníkům navrhovaný zákon poskytuje ochranu ve formě povinnosti nabídnout takovému úředníku jiné vhodné volné pracovní místo, pokud v úřadu státní správy je. Návrh bude dále upraven – v § 29 odst. 1 písm. bude vypuštěno písm. c).
	21.16 <u>K § 29 odst. 7</u> ČBÚ navrhuje § 29 odst. 7 vypustit. Odůvodnění: Navržené znění § 29 odst. 7 je v rozporu se záměrem zákona, kterým je zvýšení právní ochrany úředníků při výkonu veřejné moci, stabilizace, profesionalizace a zvýšení efektivity výkonu veřejné správy. Navržené ustanovení nastoluje protiústavní nerovnost úředníků, tedy i vedoucích úředníků s ostatními zaměstnanci. Z hlediska právní jistoty úředníků a vedoucích úředníků je vhodné pro řešení výpovědi obecně ponechat aplikovatelnost zákoníku práce.	Připomínka byla změněna na doporučující. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že se ze zákoníku práce nepoužijí pouze ustanovení upravující podmínky odvolání a postup zaměstnavatele při odvolání, neboť navrhovaný zákon je v tomto pro vedoucího úředníka příznivější. Podle zákoníku práce může být vedoucí zaměstnanec odvolán bez uvedení důvodu, podle navrhovaného zákona pouze z taxativně stanovených důvodů. Navrhovaný zákon rovněž stanoví povinnost nabídnout takovému vedoucímu úředníkovi jiné vhodné volné pracovní místo, pokud v úřadu státní správy je.
	21.17	Vysvětleno. Neměl by být zájem úřadů státní správy, aby činnosti

	<u>K § 31</u> ČBÚ navrhuje § 31 vypustit. Odůvodnění: Okamžité zrušení pracovního poměru je tak výrazný zásah do práv zaměstnance, že by měla v tomto případě být ponechána obecná úprava zákoníku práce. Navržené ustanovení nastoluje protiústavní nerovnost úředníků, tedy i vedoucích úředníků s ostatními zaměstnanci.	úředníka vykonával člověk, který vědomě uvedl nepravdivé údaje v přihlášce, neoznámil nadřízenému, že přestal být bezúhonným nebo spolehlivým, byl odsouzen pro úmyslný trestný čin nebo porušil povinnosti vztahující se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem. Navrhovaná úprava je tak předpokladem pro zvýšení kvality výkonu státní správy.
	21.18 <u>K § 35 až 60</u> ČBÚ navrhuje ustanovení § 35 a následující, které upravují vzdělávání zásadně přeformulovat, zjednodušit tak, aby ověřování způsobilosti bylo ponecháno na jednotlivých resortech - a to včetně zkoušek, ponechání pouhého ohlašování zkušebních komisařů na Ministerstvu vnitra (bez nutnosti jejich podrobování „pohovoru“ na MV) a bez nutnosti podrobovat se v návrhu zákona složitě nastavené akreditaci vzdělávacích programů. Odůvodnění: Veškeré vzdělávání, akreditace vzdělávacích programů atd. je nastavena tak, že směřuje k neefektivnímu formalismu vzdělávání, bez ohledu na praktické potřeby jednotlivých státních úřadů. Složitě nastavené akreditace zkoušek a vzdělávání, včetně jejich dělení bude primárně vyhovovat spíše VŠ či jiným vzdělávacím institucím než úřadům státní správy (viz např. § 59 odst. 4 návrhu, dle kterého se poskytují tiskopisy poskytovateli vzdělávání úředníků za úplatu). Přitom však by naopak systém měl být zjednodušen tak, aby zefektivnil státní správu, tedy dle potřeb konkrétních úřadů. Z hlediska kvality vzdělání a přezkušování je vhodnější a hospodárnější ponechat ověřování úřednické způsobilosti na správních úřadech s tím, že tyto orgány si zkoušky zajistí svými zkušebními komisaři.	viz vypořádání k připomínce 21.3
	21.19 <u>K § 35</u> ČBÚ navrhuje do § 35 doplnit nové odstavce 4 a 5 ve znění: „(4) Přípravu na úřednickou zkoušku podle § 37 a úřednickou zkoušku podle § 38 lze nahradit dokladem o právnickém vysokoškolském vzdělání v magisterském studijním programu v oboru právo. Osvědčení nahrazující osvědčení o složení úřednické zkoušky podle odstavce 3 vydává Ministerstvo vnitra na základě dokladů předložených úřadem státní správy, v němž je daná osoba zaměstnána.“	viz vypořádání k připomínce 21.3 Zákon stanoví výjimky ze složení úřednické zkoušky pro stávající zaměstnance.

	(5) Fyzická osoba uvedená v § 71, která ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona vykonávala činnosti, které podle tohoto zákona vykonává úředník nebo vedoucí úředník alespoň 3 roky, není povinna absolvovat přípravu na úřednickou zkoušku podle § 37 a vykonat úřednickou zkoušku podle § 38 nebo absolvovat vzdělávání vedoucích úředníků podle § 45. Osvědčení nahrazující osvědčení o složení úřednické zkoušky podle odstavce 3 vydává Ministerstvo vnitra na základě dokladů předložených úřadem státní správy, v němž je daná osoba zaměstnána.“. Odůvodnění: Ve smyslu požadavků na základní úřednickou zkoušku a vyšší úřednickou zkoušku lze konstatovat, že zaměstnanci, kteří budou ve smyslu zákona úředníky a mají doklad o právnickém vysokoškolském vzdělání v magisterském studijním programu v oboru právo, v návrhu uvedené požadavky splňují. Navrženým doplněním dojde k významnému snížení předpokládaných nákladů na státní úřady bez vlivu na profesionalitu úředníků. Viz rovněž připomínka k § 37 až 44.	
	21.20 <u>K § 37 až 44</u> ČBÚ navrhuje § 37 upravit tak, aby ověřování odborné způsobilosti bylo ponecháno jednotlivým orgánům veřejné správy, včetně zkoušky, a aby byly uznány již vykonané zkoušky. Odůvodnění: Výkon státní báňské správy vyžaduje vzhledem ke specifčnosti dozorovaných činností vysokou odbornost všech zaměstnanců Českého báňského úřadu i obvodních báňských úřadů. Z tohoto důvodu státní báňská správa podmiňuje výkon funkce báňských inspektorů a právníků-legislativců složením zkoušky odborné způsobilosti, o jejímž složení je vydáváno osvědčení. I když tato zkouška není zakotvena v právní úpravě, svým rozsahem je srovnatelná se zkouškami odborné způsobilosti úředníků územních samosprávných celků. Z tohoto důvodu by tato zkouška měla být uznána jako zkouška podle nové právní úpravy a navrhuje tuto skutečnost právně zakotvit. Z hlediska kvality vzdělání a přezkušování je vhodnější a zejména hospodárnější ponechat ověřování odborné úřednické způsobilosti na příslušných úřadech s tím, že tyto orgány si zkoušky zajistí svými zkušebními komisaři.	viz vypořádání k připomínce 21.3
	21.21 <u>K § 45</u>	Vysvětleno. Cílem povinného absolvování vzdělávání vedoucích úředníků je osvojit si základní mechanismy řízení

	ČBÚ navrhuje § 45 přeformulovat tak, aby návrhem stanovené vzdělávání vedoucích úředníků bylo dáno jako možnost a nikoliv povinnost, případně bylo povinné až u řízení většího počtu osob dle připravované útvarové systematizace orgánů státní správy. Rovněž by měly být stanoveny výjimky pro odborně specializované orgány veřejné správy. Odůvodnění: Na specializovaných úřadech by nemělo být „manažerské“ pensum klíčovým kritériem pro výkon řídicích funkcí a není proto vhodné tento výkon uvedeným vzděláváním podmiňovat. Viz obecné připomínky ČBÚ.	podřízených. Vzdělávání vedoucích úředníků má nově nastavit požadovaný rozsah znalostí a bylo by neúčelné činit v této oblasti výjimky. Vysvětleno vypořádáním připomínky 21.15.
	21.22 <u>K § 46 odst. 1</u> ČBÚ navrhuje § 46 odst. 1 přeformulovat tak, že průběžné vzdělávání bude nastaveno jako možnost, nikoliv povinnost, či výrazně zkrátit minimální počet hodin průběžného vzdělávání. Odůvodnění: Stanovený minimální limit 12h na všechny úředníky je pro jednotlivé rozpočtové kapitoly finančně i časově náročný. Není účelné ani důvodné i s ohledem na potřeby orgánů veřejné správy a s ohledem na priority vlády při snižování výdajů veřejných rozpočtů, aby zákon výslovně stanovil minimální počet hodin, které má každý zaměstnanec strávit ročně na školení v rámci průběžného vzdělávání. Úředník by měl v první řadě plnit své úřední úkoly. V době, kdy by se měl povinně účastnit „trvalého“ vzdělával, musí jeho činnosti být suplována jiným úředníkem, který zdaleka nemusí mít tytéž kvality, protože činnost kterou zastupuje, není jeho rozhodující.	Připomínka změněna na doporučující. Ustanovení bylo upraveno v tom směru, že je stanoven minimálně 36 hodin průběžného vzdělávání za 3 roky.
	21.23 <u>K § 56 odst. 1</u> ČBÚ navrhuje v § 56 odst. 1 slova „nese úřad státní správy“ nahradit slovy „jsou hrazeny ze státního rozpočtu“, případně slovy „nese rozpočtová kapitola ministerstva vnitra“ nebo „nese rozpočtová kapitola ministerstva financí“ apod. Odůvodnění: V navržené podobě je návrh v rozporu se základní prioritou Vlády ČR na rozpočtovou odpovědnost a snižování výdajů státního rozpočtu, resp. veřejných rozpočtů. Hrazení všech výdajů z rozpočtů jednotlivých rozpočtových kapitol je v době jejich snižování absolutně nerealné.	Připomínka změněna na doporučující. Finanční náklady na vzdělávání jsou vždy hrazeny z resortních rozpočtů. Vzdělávací plány umožňují přesné naplánování s časovým předstihem. Rovněž větší variabilita v možnostech vzdělávání (e-learning.) je východiskem pro efektivní vynakládání prostředků na vzdělávání.
	21.24 <u>K § 59 odst. 4</u>	Vysvětleno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že lze požadovat úplatu, která nepřesáhne náklady na výrobu.

	ČBÚ navrhuje § 59 odst. 4 vypustit. Odůvodnění: Je nedůvodné a administrativně zatěžující, aby tiskopisy byly poskytovány poskytovateli vzdělávání úředníků za úplatu, minimálně v případě, že poskytovatelem vzdělávání úředníků je úřad státní správy.	
	21.25 <u>K § 63</u> ČBÚ navrhuje § 63 vypustit. Odůvodnění: Není zřejmé, k jakému účelu má být zřizována, resp. volena rada úředníků. Státní úřady jsou monokratické orgány a jejich struktura je určena zákonem, resp. zevrubně vnitřním organizačním řádem. Má-li směřovat zřizování Rady úředníků k nahrazení, resp. vyloučení odborů, je tento institut nutno odmítnout, neboť je v rozporu s ústavním pořádkem ČR.	Přípomínka změněna na doporučující. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že rada úředníků je v úřadu státní správy zřizována dobrovolně. Působnost rady úředníků vyplývá z jiných ustanovení navrhovaného zákona (člen rady úředníků je členem výběrové komise, rozhodování o námitkách proti pracovnímu hodnocení úředníka, kdy je rada úředníků poradním orgánem vedoucího úřadu veřejné správy). Na základě výsledku připomínkového řízení bude doplněna působnost rady úředníků při rozhodování o systemizaci. Rada úředníků nenahrazuje ani nevylučuje odborové organizace, jedná se o dobrovolnou „kvazi samosprávu“ úředníků, která má působnost v přesně vymezených oblastech.
	21.26 <u>K § 71 a násl.</u> ČBÚ navrhuje ustanovení § 71 doplnit v tom smyslu, aby byly uznány již absolvované zkoušky k ověření odborné způsobilosti, pokud byly na orgánech povinně vykonány, jako zkoušky způsobilosti stanovené zákonem. Odůvodnění: Výkon státní báňské správy vyžaduje vzhledem ke specifčnosti dozorovaných činností vysokou odbornost všech zaměstnanců Českého báňského úřadu i obvodních báňských úřadů. Z tohoto důvodu státní báňská správa podmiňuje výkon funkce báňských inspektorů a právníků-legislativců složením zkoušky odborné způsobilosti, o jejímž složení je vydáváno osvědčení. I když tato zkouška není zakotvena v právní úpravě, svým rozsahem je srovnatelná se zkouškami odborné způsobilosti úředníků územních samosprávných celků. Z tohoto důvodu dle našeho názoru by tato zkouška do zákona měla být uznána jako zkouška podle nové právní úpravy a navrhujeme tuto skutečnost zakotvit.	Rozpor. Úřednická zkouška je koncipována jako ověření obecných znalostí o činnosti veřejné správy (předmětem úřednické zkoušky je ověření znalostí obecných zásad organizace a činnosti veřejné správy, základů veřejného práva, veřejných financí, principů fungování Evropské unie, práv, povinností a etických pravidel pro práci ve veřejné správě a znalostí základních ustanovení právních předpisů upravujících postup správních orgánů při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy), nikoli ověření specifických znalostí. Specifické znalosti činností jednotlivých úřadů státní správy jsou předmětem průběžného vzdělávání. Zákon stanoví výjimky ze složení úřednické zkoušky pro stávající zaměstnance.
22. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže	22.1 <u>Obecně</u>	Rozpor. Podle čl. 79 odst. 2 Ústavy České republiky „právní

	K ústavnosti a naplnění cílů Důvodová zpráva v bodě 4 obecné části hovoří o tom, že navrhovaný zákon je v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Podle čl. 79 odst. 2 Ústavy České republiky „právní poměry státních zaměstnanců v ministerstvech a jiných správních úřadech upravuje zákon“. Podmínku nutnosti zákonný úpravy předkládaný návrh zákona podle předkladatele splňuje. Je ale možno souhlasit pouze s tím, že splňuje formální podmínku zákonnosti, nikoliv však již podmínku materiálního substrátu, neboť Ústava v čl. 79 odst. 2 předjímá právní úpravu odlišnou od zákoníku práce, tedy právní úpravu bytostně veřejnoprávní. To ostatně dokládají i předkladateli zákona známé komentáře předních právníků správního a ústavního práva, zmiňované např. ve věcném záměru již dříve předloženého zákona. Zde předkládaná právní úprava však stojí na principu soukromoprávním, byť s některými veřejnoprávními prvky. Na tomto „ústavním“ nedostatku nemůže nic změnit ani tvrzení předkladatele v bodě 5 obecné části důvodové zprávy, že v některých státech Evropské unie je právní úprava postavení státních úředníků rovněž založena na soukromoprávním principu (např. Španělsko, Portugalsko, Řecko). Návrh nemá potenciál naplnit předpoklad předkladatele, resp. vlády spočívající v odpolitizování veřejné správy, neboť nenabízí (což ostatně potvrzuje i důvodová zpráva v bodě II. obecné části – závěrečná zpráva z hodnocení dopadů regulace) institucionální záruky nezávislosti během výkonu funkce, jakkoliv by se i tento požadavek dal dovodit ze systematického výkladu Ústavy. Jestliže například v řízení trestním při uplatňování státní moci de facto platí, že bez nezávislého státního zástupce není nezávislého soudce (princip obžalovací), platí zcela obdobně při výkonu veřejné správy, resp. veřejném zájmu. Jedná se zejména o případy, ve kterých je na místě zahájit řízení z úřední povinnosti. V návaznosti na výše uvedené požadují zohlednění této připomínky při konečné úpravě textu návrhu zákona.	poměry státních zaměstnanců v ministerstvech a jiných správních úřadech upravuje zákon“. K otázce, zda tímto Ústava předpokládá pouze veřejnoprávní úpravu pracovního poměru státních zaměstnanců, při projednávání věcného záměru zákona Legislativní rada vlády vyjádřila, že je možný i soukromoprávní přístup. Rozsah navrhovaného zákona vychází z vládou schváleného věcného záměru zákona, tezí zákona a programu vlády rozpočtové odpovědnosti. Podle názoru předkladatele je i v současné podobě navrhovaný zákon schopen zajistit odpolitizování státní správy. Pokud se jedná o nezávislost státních úředníků při rozhodovací činnosti, lze odkázat např. na § 7 správního řádu. S ohledem na organizaci výkonu veřejné správy si však lze obtížně představit obdobné pojetí jako v případě státních zástupců. V takovém případě by hierarchicky organizovaná struktura vykonavatelů veřejné správy založená na institucionálním pojetí atomizovala na soubor vzájemně nezávislých oprávněných úředních osob.
	22.2 <u>Obecně</u> K uznávání dosažené kvalifikace Návrh žádným způsobem nepočítá s uznáváním již dosažené kvalifikace, ať již se jedná o zkoušky odborné způsobilosti získané podle zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávních celků, nebo o uznání specializovaných studijních programů (např. právo nebo veřejná správa). Úředník přecházející např. z odboru zdravotnictví krajského úřadu na ministerstvo zdravotnictví, bude muset	Částečně akceptováno. V navrhovaném zákoně bude doplněna výjimka ze složení úřednické zkoušky pro úředníka, který má zvláštní odbornou způsobilost podle zákona č. 312/2002 Sb. nebo zákona o ochraně přírody a krajiny, a to s ohledem na obdobný charakter a obsah tohoto vzdělávání.

	absolvovat úřednickou zkoušku znovu, přestože již de facto tutéž materii obsáhl v rámci kvalifikační zkoušky úředníka pro výkon přenesené působnosti na krajském úřadu, stejně tak bude nucen absolvovat úřednickou zkoušku právník legislativního referátu správního úřadu. Vedení správního řízení o uznání kvalifikace je oproti opakovanému vzdělávání úředníka nepoměrně levnější, a to i když bude vzděláván v tom, v čem již jednou vzdělán byl. Pokud je jedním z cílů zákona šetření financích prostředků, je absence institutu uznávání s tímto cílem v rozporu, absencí institutu uznávání kvalifikace návrh zákona naopak vychází vstříc vzdělávacím institucím, ať již veřejným, nebo privátním. Také je zaváděn rozdílný režim oproti právní úpravě postavení úředníků územních samosprávných celků, kde je uznávání kvalifikace možné. Požadují zakotvit možnost uznávání dosažené kvalifikace.	
	22.3 <u>K § 1</u> Ustanovení zejména vymezuje pojem úředník (pozitivně i negativně). Z navrhovaného ustanovení však dostatečně jasné nevyplývá, jaké postavení má předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) a zejména jeho místopředsedové. Z návrhu není zřejmé, zda má místopředseda obdobné postavení jako náměstek člena vlády či nikoli. (Obdobně též postavení prezidenta a viceprezidenta NKÚ, příp. jiných ústředních orgánů státní správy.) V návaznosti na shora uvedené požadují v zákoně jednoznačně vymezit postavení ústředních orgánů státní správy a především osob, které stojí v jejich čele.	Rozpor. Je-li vedoucí úřadu státní správy v pracovním poměru k České republice a řídí-li alespoň jednoho úředníka, je podle § 2 odst. 2 návrhu zákona vedoucím úředníkem. V navrhovaném zákoně byla doplněna právní úprava výběrového řízení pro vedoucí ústředních správních úřadů s výjimkou těch, kteří nebudou vedoucími úředníky. Výběrovou komisí bude zřizovat ten, kdo osobu do čela úřadu jmenuje. V případě jmenování prezidentem vláda zřídí výběrovou komisí, provede výběrové řízení a prezidentovi doporučí nejvhodnějšího kandidáta. Postup výběrového řízení bude obdobný postupu výběru státního úředníka. Současně byla do návrhu zákona doplněna výjimka pro vedoucího úřadu státní správy z pracovního hodnocení a rovněž bude doplněna výjimka ze vzdělávání. Místopředseda úřadu je podle názoru předkladatele vedoucím úředníkem (z dikce zákona o Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vyplývá, že je v pracovním poměru) a bude se na něj vztahovat režim navrhovaného zákona, nelze ho ztotožňovat s náměstkem člena vlády. Z hlediska zákona je zástupcem vedoucího úřadu státní správy.
	22.4	Akceptováno.

	<u>K § 4</u> Návrh předpokládá možnost provedení systemizace pracovních míst, a to dvakrát ročně, vždy nejpozději do 31. března a 31. října kalendářního roku, ale příp. i průběžně. V rámci systemizace může být provedena i optimalizace platových tarifů. Snaha předkladatele, aby vedoucí správních úřadů měli v ruce nástroj, kterým budou reagovat na měnící se rozpočtové podmínky je pochopitelná a zcela legitimní, na druhou stranu je třeba bránit tomu, aby nedošlo ke zneužití tohoto jinak manažersky prospěšného nástroje. Dle mého názoru je třeba zvážit, zda má být systemizace prováděna dvakrát ročně, když rozpočtový výhled je zpracováván na období jednoho roku a jeho predikce je dlouhodobá. Zároveň se účinky systemizace nikdy neprojeví bezprostředně, ale až v období následujících měsíců, kdy se podle současného návrhu již přiblížilo další období, ve kterém je možné systemizaci provést. Vezmeme-li v úvahu, že management správního úřadu má k dispozici kromě samotné optimalizace tabulkových míst, rovněž možnost optimalizace platových tříd (tedy další potenciální zdroj úspor) a kromě toho i možnost systemizace podle § 4 odst. 4 návrhu na nejnižší úřednické úrovni při „podstatné změně podmínek“, je možno dojít k závěru, že návrh zákona poskytuje managementu správního úřadu kombinací několika opatření možnost provádět takřka „permanentní systemizace“. V samotném odst. 4 návrhu je možnost provedení mimořádné systemizace vázána na „podstatnou změnu podmínek, za kterých byla systemizace schválena“, přičemž za příklad je dáváno např. rozhodnutí vlády o snížení počtu pracovníků ve státní správě. Zatímco rozhodnutí o snížení počtu pracovníků je zcela objektivní a přesná právní skutečnost, „podstatná změna podmínek“ je pojem zcela vágní, který jde na úkor právní jistoty a proti zájmu na stabilizaci poměrů v depolitizované státní správě. Z důvodu naplnění cíle předkladatele, by proto bylo vhodné možnost systemizace omezit tak, aby se z ní nestala „permanentní možnost“, a to omezením možnosti pravidelné systemizace pouze na jednou ročně a navázáním možnosti „mimořádné systemizace“ na zcela jednoznačnou právní skutečnost, tj. namísto „podstatné změny podmínek“ např. právě na rozhodnutí vlády o snížení počtu zaměstnanců. Dle mého názoru není důvod, proč ve státní správě postupovat jinak, než ve standardně řízeném privátním podniku, kde se rozhodnutí o zrušení části podniku také plánuje po delší dobu; ve veřejné správě je pak plánovací horizont	Navrhované ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že systemizace bude stanovena na 1 rok a bude ji možné měnit pouze v případě změny působnosti úřadu nebo podstatné změny podmínek, za kterých byla systemizace sestavena. Touto úpravou by podle mínění předkladatele měly být v mezích možností daných věcným řešením a při respektování postavení vedoucího úřadu státní správy zajištěna stabilita pracovních míst úředníků a celého úřadu. Předkladatel nepovažuje za vhodné kazuisticky stanovit, co je myšleno podstatnou změnou podmínek.
--	---	--

	obvykle delší, vzhledem ke komplexnosti vztahů a je velmi pravděpodobné, že než se správní aparát na změnu podmínek připraví, přiblíží se termín další pravidelné řádné systemizace. Změně působnosti správního úřadu tak jako tak předchází legislativní proces, jehož délka a přechodné období zcela jistě přesáhnou období mezi pravidelnými systemizacemi. Neprokonzultované radikální změny v působnosti úřadu (např. obcházením legislativního procesu) na které se snaží předkladatel reagovat, jsou všude ve světě jev obecně nevíтанý, v konečném výsledku jsou v rozporu s principy dobré správy, negativně se projevující v kvalitě služeb, které veřejná správa poskytuje veřejnosti; jako takové by měly být potlačovány. Požaduji stanovení možnosti pro realizaci pravidelné systemizace pouze 1x ročně a současně navázání možnosti „mimořádné systemizace“ na zcela jednoznačnou právní skutečnost.	
	22.5 <u>K § 4</u> K problematice systemizace dále upozorňuji na to, že návrh zákona se primárně týká postavení a nikoli organizace správních orgánů. V důsledku zavedení systemizace dle § 4 odst. 6 by došlo k zásadnímu narušení organizačních struktur správních orgánů. Z ustanovení jednoznačně nevyplývá, jakým způsobem by měly být stávající organizační struktury vypořádány. Kritérium počtu zaměstnanců pro stanovování organizační struktury je zcela nevhodné pro vytváření organizačních struktur ve státní správě a jednoznačně znevýhodňuje menší resorty oproti větším. Stanovení pravidel pro organizaci Úřadu je navíc nepřipustně zasahováno do nezávislosti Úřadu, která je garantována zákonem č. 173/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že organizace menších správních orgánů, jako je Úřad, je odvislá zejména od správy jednotlivých agend a jejich specifik, a nikoliv primárně od počtu podřízených zaměstnanců, je navrhovaná právní úprava nevyhovující. Navíc od pravidel pro zřizování pracovních míst se odvíjí i označování úředních hodností a pravidla pro obsazování volných míst a eventuálně i odměňování. Tím by mohlo docházet ke zcela nedůvodnému poklesu prestiže pracovních míst na správních úřadech, které jsou početně menší a následně i zhoršování atraktivity pracovních míst na těchto úřadech, což je jistě nežádoucí jev. Požaduji přepracování uvedeného ustanovení návrhu zákona v intencích mé připomínky.	Rozpor. Stanovení minimálního počtu podřízených pracovních míst jednotlivým vedoucím úředníkům uvedeného v navrhovaném zákoně považuje předkladatel za minimální hranici vzniku jednotlivých organizačních útvarů s ohledem na zajištění efektivity provozu úřadu státní správy. Nicméně na základě vypořádání připomínek bude počet snížen v případě oddělení na 3 řízená pracovní místa, v případě odboru na 9 řízených pracovních míst a v případě sekce na 21 řízených pracovních míst (včetně dvou řízených míst ředitelů odborů). Navrhovanou úpravou by mělo dojít ke sjednocení organizační struktury úřadů státní správy a zároveň zabránit účelovému vytváření pracovních míst vedoucích úředníků.
	22.6	Rozpor.

	<u>K § 7</u> K návrhu § 7 je možno říci tolik, že na bezúhonnost státních úředníků (včetně „posledních“ referentů), jsou kladeny mnohem přísnější nároky než na soudce (§ 60 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích), státní zástupce (§ 17 odst. 4 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství), nebo i na politické představitele, kteří jsou nadřizenými státních úředníků. Zatímco např. soudce nebo státní zástupce mohou v případě upouštění od potrestání podle § 46 odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku dále setrvat ve svých funkcích, referent ministerstva vnitra pro dohled nad výkonem přenesené působnosti v přestupkové agendě je pro výkon této činnosti na alespoň 5 let diskvalifikován. Bude ale moci vykonávat stejnou činnost, tj. výkon státní správy v rámci tzv. přenesené působnosti (sic!) v rámci krajského úřadu, neboť splní požadavky bezúhonnosti podle § 4 odst. 2 zákona č. 321/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků. Požaduji proto požadavky na výkon funkcí minimálně sjednotit, aby nedocházelo k neodůvodněnému rozdílnému zacházení.	Cílem navrhovaného zákona je, aby pracovní místa úředníků zastávali nejen odborně vzdělaní, ale i osobnostně kvalitní lidé. Nároky na ně by měly být přísnější než v případě běžných občanů (minimálně na stejné úrovni jako jsou nároky na příslušníky bezpečnostních sborů). Podle mínění předkladatele jsou nároky na soudce a státní zástupce mírnější jen zdánlivě, neboť další z podmínek pro jmenování a setrvání fyzické osoby ve funkci soudce či státního zástupce je, že její morální vlastnosti dávají záruku řádného zastávání této funkce, soudci a státní zástupci nadto podléhají kárné odpovědnosti.
	22.7 <u>K § 8</u> Podmínky spolehlivosti jsou nastaveny značně široce. V tomto ohledu je možné konstatovat, že se dotýká samé hranice určitosti kladené na právní předpisy, resp. atakuje hranice ústavnosti co do předvídatelnosti práva. Odhlédnuto opět od nesrovnatelně přísnější úpravy spolehlivosti státních úředníků oproti právní úpravě postavení soudců, státních zástupců, úředníků územně samosprávných celků nebo i vedoucích správních úřadů, v rámci kterých jsou státní úředníci zařazeni, aniž by toto bylo jakkoliv kompenzováno, je možné vznášet relevantní námitky proti rozsahu, jakým je „spolehlivost“ konstruována, a jak je vymezena. Ke skončení pracovního poměru může při „tvůrčím“ výkladu de facto stačit bloková pokuta za překročení rychlosti nebo špatné parkování a včasné nenavrácení cestovního dokladu, kterému vypršela platnost, nebo razantnější hádka s manželkou či partnerem na taneční zábavě (§ 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích). Co se týče respektování pořádku v územní samosprávě, je nutno poukázat na rozhodovací činnost Ústavního soudu České republiky, který v nálezu Pl. ÚS 45/06 („město Jirkov“) přistoupil k liberální interpretaci ústavního zmocnění	Rozpor. Cílem navrhovaného zákona je, aby pracovní místa úředníků zastávali nejen odborně vzdělaní lidé, ale i osobnostně kvalitní lidé. Z tohoto důvodu navrhovaný zákon stanoví rovněž podmínky bezúhonnosti a spolehlivosti. Přestupky uvedené v § 9 návrhu zákona byly zvoleny s ohledem na jejich vztah ke státní správě a zároveň vzhledem k neakceptování opakovaného nežádoucího chování osob, které by měly zastávat pracovní místa úředníků. Vždy se navíc musí jednat o takové jednání, které může závažně narušit důvěryhodnost úřadu státní správy. Domnívá-li se úředník, že svým jednáním závažně nenarušil důvěryhodnost úřadu státní správy, a přesto mu byla dána výpověď, navrhovaný zákon může využít práva na soudní přezkum. Písmeno i) bylo upraveno tak, aby se vztahovalo pouze na přestupku související s druhem práce úředníka.

	územních samosprávných celků stran ukládání povinností jednotlivcům v obecně závazných vyhláškách obcí a de facto tak může docházet k lokální normotvorbě, kdy např. k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku lze vydat obecní vyhláškou stanovící zákon „sezení, státní, chození, opírání na stavebních částech (palisády, betonové kuželové zábrany a betonové koše) v majetku města, dále se zakazuje na veřejném prostranství umisťovat překážky (lavičky, lavice, židle a jiný nábytek určený k sezení, stoly, grily, deky a podobné textilie) bez povolení města, neboť se jedná o činnost, která by mohla narušit veřejný pořádek v obci,“ a je možno se legitimně ptát, do jaké míry je státní úředník nucen znát i obecně závazné vyhlášky obcí, aby se např. při rodinné rekreaci nedopustil předstupu podle § 46 odst. 2 zákona o přestupcích. Návrh § 8 zákona sice obsahuje „materiální korektiv“ v podobě podmínky „narušení důvěryhodnosti úřadu státní správy“, který však eventuálně dojde k naplnění až v rámci rozhodovací činnosti soudů, kdy újma neoprávněně propuštěné osobě již nemusí být zcela reparaovatelná a je podmíněna dalšími náklady, ke kterým osoba bez zaměstnání nemusí mít dostatek prostředků; nezakotvení prekluzivní lhůty, do které musí nadřízený pracovník vyhodnotit, zda došlo nebo nedošlo k narušení důvěry úřadu je pak dalším zdrojem potenciálního tlaku na „nepohodlné“ úředníky. Z výše uvedených důvodů požadují výčet deliktů uvedených v § 8 podstatným způsobem zúžit tak, aby ustanovení zákona bylo co do rozsahu předvídatelné. Projevuje se zde v plné míře ústavní nedostatek, spočívající v konstrukci zákona na soukromoprávní úpravě; veřejnoprávní konstrukce by umožnila např. zavést obdobu kázeňského řízení, přičemž je nutno uvést, že tam kde je kázeňské řízení zavedeno (soudci, státní zástupci, bezpečností sbory), disponuje kázeňský orgán širší paletou možností řešení (důtka, snížení platu, propuštění), než je tomu v předkládaném zákoně, což samozřejmě lépe zohledňuje požadavek individualizace sankce, resp. právního postihu. Z toho důvodu rovněž požadují zavedení obdoby mírnějšího postihu, např. dočasného snížení platu, o kterém by alternativně mohl rozhodnout vedoucí úřadu.	
	22.8 <u>K § 9 odst. 2 písm. b)</u> Návrh pracuje s pojmem „vyšší hierarchická úroveň“, přitom však není zcela jasné, zda se jedná o „úřední hodnosti“ uvedené v § 20 či jinou hierarchii ve státní správě. Požadují v textu jednoznačně stanovit, co se rozumí pod pojmem „vyšší	Vysvětleno. Vyšší hierarchická úroveň znamená vyšší pracovní pozice. Z formulace „pracovním místě, které je v organizační struktuře úřadu státní správy na stejné nebo vyšší hierarchické úrovni“ toto podle názoru předkladatele jednoznačně vyplývá (tj. např. ředitel odboru může obsadit pozici ředitele odboru, zástupce

	hierarchická úroveň“.	ředitele odboru, vedoucího oddělení, zástupce vedoucího oddělení či „řadového“ úředníka). V důvodové zprávě lze eventuálně uvést příklad. Vysvětlení bude uvedeno v důvodové zprávě.
23. Správa státních hmotných rezerv	23.1 <u>K § 2</u> V § 2 navrhuji doplnit nové písmeno, které bude znít: „x) krizové řízení,“. <u>Odůvodnění:</u> Oblast zajišťování nevojenských krizových situací je v současných podmínkách daleko aktuálnější a zabývá se jí větší počet úředníků státní správy než je tomu například u oblasti zajišťování obrany, která je ve výčtu § 2 explicitně uvedena.	Akceptováno.
	23.2 <u>K důvodové zprávě, část VII.</u> Dále žádám o opravu údajů uvedených v tabulkovém srovnání týkající se vzdělávání zaměstnanců státní správy. Opravu údajů zasílám v příloze k tomuto dopisu.	Akceptováno. Důvodová zpráva bude upravena podle připomínky.
24. Národní bezpečnostní úřad	24.1 <u>K § 1, 2 a 17</u> Požadujeme, aby byla v návrhu zákona uvedena definice vedoucího úřadu státní správy a s tím související instituty. Odůvodnění: Z návrhu zákona není zcela zřejmé, je-li úředníkem také vedoucí úřadu státní správy. S touto připomínkou koresponduje navrhované znění § 65 návrhu zákona, ze kterého lze vyvodit, že ne všichni vedoucí úřadů státní správy jsou úředníky. Má-li být vedoucí úřadu státní správy úředníkem, je třeba v zákoně jednoznačně upravit, jaké požitky, oprávnění a povinnosti ze zákona plynoucí pro úředníky se ho budou týkat. Upozorňujeme též na to, že má-li být vedoucí úřadu státní správy úředníkem, není v navrhovaném § 17 řešena doba trvání jeho pracovního poměru.	Vysvětleno. Je-li vedoucí úřadu státní správy v pracovním poměru k České republice a řídí-li alespoň jednoho úředníka je podle § 2 odst. 2 návrhu zákona vedoucím úředníkem. V navrhovaném zákoně byla doplněna právní úprava výběrového řízení pro vedoucí ústředních správních úřadů s výjimkou těch, kteří nebudou vedoucími úředníky. Výběrovou komisi bude zřizovat ten, kdo osobu do čela úřadu jmenuje. V případě jmenování prezidentem vláda zřídí výběrovou komisi, provede výběrové řízení a prezidentovi doporučí nejvhodnějšího kandidáta. Postup výběrového řízení bude obdobný postupu výběru státního úředníka. Současně byla do návrhu zákona doplněna výjimka pro vedoucího úřadu státní správy z pracovního hodnocení a rovněž bude

		doplněna výjimka ze vzdělávání.
	24.2 <u>K § 4 odst. 6</u> Požadujeme uvést odstavec v tomto znění: „(6) Vedoucí úřadu státní správy může zřídit a) pracovní místo vedoucího oddělení, jsou-li tomuto pracovnímu místu podřízena alespoň 3 pracovní místa, b) pracovní místo ředitele odboru, je-li tomuto pracovnímu místu podřízeno alespoň 10 pracovních míst, c) pracovní místo vrchního ředitele sekce, je-li tomuto pracovnímu místu podřízeno alespoň 32 pracovních míst včetně alespoň dvou pracovních míst ředitelů odborů a je-li v úřadu státní správy zařazeno alespoň 250 zaměstnanců, d) pracovní místo zástupce vedoucího úřadu státní správy; vedoucí úřadu státní správy může zřídit více pracovních míst zástupce vedoucího úřadu státní správy, je-li v úřadu státní správy zařazeno alespoň 90 zaměstnanců. Odůvodnění: Předkladatelem navrhované znění předmětného ustanovení by vzhledem k číselným hodnotám týkajícím se pracovních míst odpovídalo nejspíše ministerstvům, tedy personálně nejrozsáhlejším úřadům státní správy. Kvantitativně odlišné uspořádání je však na ostatních ústředních správních úřadech a na úřadech státní správy, které nejsou ústředními správními úřady. Předkladatelem navrhované číselné hodnoty týkající se počtu pracovních míst jsou pro účely většiny jiných úřadů státní správy, než jsou ministerstva, značně předimenzovaná. Navíc předkladatelem navrhované počty nejsou v souladu s trvalou snahou o snižování počtu pracovních míst ve státní správě, neboť budou úřady státní správy vést k tomu, aby při snaze zachovat svoji fungující strukturu, uměle navyšovaly počty svých pracovních míst. V případě neakceptování námi navrhovaného pozitivního znění předmětného ustanovení požadujeme alternativně jeho úplné zrušení.	Akceptováno. Stanovení minimálního počtu podřízených pracovních míst jednotlivým vedoucím úředníkům uvedeného v navrhovaném zákoně považuje předkladatel za minimální hranici vzniku jednotlivých organizačních útvarů s ohledem na zajištění efektivity práce. Na základě výsledků vypořádání připomínek bude počet pracovních míst v případě oddělení snižen na 3, odboru na 9 a v případě sekce na 21.
	24.3 <u>K § 6 odst. 1</u> Požadujeme do ustanovení zapracovat výslovně obsah § 52 písm. f) zákoníku práce spočívající v předpokladu stanoveném právními předpisy (kupř. osvědčení	Vysvětleno. Je-li pro výkon určité činnosti požadována určitá kvalifikace nebo jiné předpoklady podle zvláštních právních předpisů, použijí se tyto právní předpisy (viz zvláštní část důvodové zprávy).

	fyzické osoby pro přístup k utajovaným informacím).	
	24.4 <u>K § 6 odst. 3</u> Požadujeme ustanovení upravit. Započitatelnou praxí pro výkon funkce vedoucího úředníka by měla být také praxe v soukromém sektoru (zejména v oblasti informačních technologií a kybernetické bezpečnosti). Dále požadujeme upravit možnost, aby vedoucím úředníkem mohla být ve výjimečných případech jmenována též osoba nesplňující uvedenou praxi. Tento požadavek vyplývá z praktické zkušenosti při tvorbě Národního centra kybernetické bezpečnosti.	Vysvětleno. Zohlednění praxe vedoucích zaměstnanců v soukromém sektoru je upraveno v § 6 odst. 3 „...čtyřletou praxi jako vedoucí zaměstnanec...“ – tedy jakýkoliv vedoucí zaměstnanec podle § 11 zákoníku práce. Důvodem pro zavedení povinné praxe pro vedoucí úředníky je, aby se na vedoucích místech uplatnily již vyzrálé osobnosti mající náležitou odbornou praxi a zkušenosti. S ohledem na tuto skutečnost nepovažuje předkladatel za vhodné stanovit z této úpravy výjimky.
	24.5 <u>K § 8 odst. 1</u> Požadujeme písmena c), g) a i) zrušit. Odůvodnění: Přestupek proti občanskému soužití nemá vliv na loajálnost státního úředníka a jeho spolehlivost směrem k výkonu jeho funkce. Totéž platí pro přestupek na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, nestal-li se v přímé souvislosti s výkonem práce státního úředníka (například v pracovní době). Předkladatel písmenem i) do značné míry popírá smysl výčtu jednotlivých přestupků v předcházejících písmenech, neboť se tím pádem může jednat de facto o jakýkoliv přestupek nebo správní delikt.	Vysvětleno. Přestupky uvedené v návrhu zákona byly zvoleny s ohledem na jejich vztah ke státní správě a zároveň vzhledem k neakceptování opakovaného nežádoucího chování osob, které by měly zastávat pracovní místa úředníků. Vždy se navíc musí jednat o takové jednání, které může závažně narušit důvěryhodnost úřadu státní správy. Podle mínění předkladatele např. opakované excesy úředníka na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, byť mimo pracovní dobu, nemohou přispět k zachování respektu vůči státní správě. Domnívá-li se pak úředník, že svým jednáním závažně nenarušil důvěryhodnost úřadu státní správy, a přesto mu byla dána výpověď, může využít soudního přezkumu.
	24.6 <u>K § 10 odst. 2</u> Poslední větu požadujeme zrušit. Odůvodnění: Výběrové řízení a jeho podmínky jsou definovány oznámením a další vymezení „určité“ skupiny osob, které se mohou přihlásit do vnitřního výběrového řízení, postrádá smysl a činí ho nepřehledným až netransparentním.	Akceptováno.
	24.7	Vysvětleno.

	<u>K § 11 odst. 2</u> Požadujeme zrušit slova „oznámením prostřednictvím personálního portálu“. Odůvodnění: Vnitřní výběrové řízení postrádá smysl vyhlášovat personálním portálem. Takto neúčelné zatěžování státní správy nepovažujeme za hospodárné.	Zveřejnění oznámení o vyhlášení výběrového řízení na personálním portálu nepovede k nadměrnému zatěžování státní správy. Jedná se o prvek transparentnosti výběrových řízení.
	24.8 <u>K § 12 odst. 3 písm. b)</u> Požadujeme v textu zrušit slova „úředně ověřená“. Odůvodnění: S ohledem na to, že podle navrhovaného § 16 nese uchazeč náklady, které mu vznikly účastí ve výběrovém řízení, by nutnost úředně ověřovat kopie dokladů o nejvyšším dosaženém vzdělání při účasti v každém výběrovém řízení znamenala pro uchazeče značnou zátěž. K dokládání dosaženého vzdělání úředně ověřenou kopií dokladu o nejvyšším dosaženém vzdělání by mělo docházet spíše až v případě úspěchu uchazeče ve výběrovém řízení.	Vysvětleno. Ustanovení bude na základě výsledků vypořádání připomínek upraveno v tom smyslu, že originál dokladu o vzdělání či jeho ověřenou kopii bude povinen před uzavřením pracovního poměru předložit pouze uchazeč, který byl vybrán na volné pracovní místo.
	24.9 <u>K § 19</u> Požadujeme, aby zákon definoval, jaké výsledky při výkonu práce se považují za neuspokojivé. Odůvodnění: Vzhledem k tomu, že pracovní hodnocení obsahující závěr o tom, že úředník, resp. vedoucí úředník dosahuje při výkonu práce neuspokojivých výsledků, může vést až k tomu, že bude úředníkovi dána výpověď či k tomu, že bude vedoucí úředník odvolán z místa vedoucího úředníka, jeví se nám požadavek na definování, jaké výsledky při výkonu práce se považují za neuspokojivé, jako zcela odůvodněný.	Akceptováno.
	24.10 <u>K § 26 odst. 3</u> Požadujeme ustanovení přepracovat. Z předpokladů uvedených v § 6 jsou nedosažení věku 18 let, nesvéprávnost a zřejmě též absence bezúhonnosti z věcného hlediska mnohem spíše důvody k výpovědi, nikoliv pro převedení úředníka na jinou práci.	Vysvětleno. To, že úředník pozbyl některého z předpokladů stanovených tímto zákonem, nemusí znamenat, že nemůže v úřadu státní správy pracovat jako zaměstnanec, tzn. že i když nesplňuje předpoklady podle tohoto zákona, může splňovat předpoklady podle zákoníku práce. Skončení pracovního poměru by mělo

		být ultima ratio..
	24.11 <u>K § 29 odst. 1</u> Požadujeme uvést písmeno d) v tomto znění: „d) bylo-li vedoucímu úředníkovi sděleno obvinění ze spáchání trestného činu zakládajícího ztrátu bezúhonnosti podle § 7, a to na dobu do pravomocného skončení trestního řízení.“. Odůvodnění: Předkladatelem navrhované znění odkazu je matoucí a nejednoznačné.	Ustanovení bylo vypuštěno.
	24.12 <u>K § 34 odst. 3</u> Na konci textu tohoto odstavce požadujeme doplnit slova „, a doba služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru nebo vojáka z povolání“. Odůvodnění: Předkladatelem navrhované znění neodůvodněně zužuje množinu osob, kterým náleží další odstupné vázané na délku trvání pracovního poměru ve veřejné správě.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno podle připomínky.
	24.13 <u>K § 39 odst. 7</u> Požadujeme vložit na začátek odstavce větu „Nemohl-li se úředník ze závažného důvodu k úřednické zkoušce dostavit, omluví neúčast tohoto úředníka vedoucí úřadu státní správy nejpozději do tří dnů ode dne konání úřednické zkoušky.“ Odůvodnění: Předkladatel v návrhu zákona stanovil poskytovateli vzdělávání úředníků povinnost určit náhradní termín úřednické zkoušky za splnění dvou kumulativních podmínek (existence závažného důvodu neúčasti úředníka u úřednické zkoušky, omluva neúčasti úředníka u úřednické zkoušky vedoucím úřadu státní správy do tří pracovních dnů ode dne konání úřednické zkoušky), aniž by zároveň stanovil vedoucímu úřadu státní správy povinnost omluvit neúčast úředníka u úřednické zkoušky, nemohl-li se úředník k úřednické zkoušce dostavit ze závažného důvodu.	Jedná se o legislativně-technickou připomínku.
	24.14	Rozpor.

	<u>K § 50</u> Požadujeme ustanovení o zkušebních komisařích zrušit. Odůvodnění: Autorizaci k poskytování vzdělávání podle § 35 odst. 1 písm. a) a b) návrhu zákona, včetně „pořádání“ úřednické zkoušky, bude podle návrhu zákona udělovat Ministerstvo vnitra. K žádosti o autorizaci přitom vysoká škola obligatorně připojí jak vzdělávací program, podle kterého bude poskytovat vzdělávání, tak i doklad prokazující personální zabezpečení činnosti zkušební komise. Ministerstvo vnitra následně udělí vysoké škole autorizaci, shledá-li vzdělávací program způsobilým dosáhnout cíle vzdělávání a shledá-li personální zabezpečení činnosti zkušební komise dostatečným. Podle § 43 návrhu zákona zřizuje zkušební komisi za účelem provedení úřednické zkoušky, včetně jmenování a odvolávání členů zkušební komise, poskytovatel vzdělávání úředníků, tedy konkrétní vysoká škola. Považujeme za zcela nadbytečné, neúčelné, ne hospodárné a rovněž i nedůstojné, aby členové zkušebních komisí byli nuceni osvědčovat odbornost formou ústního pohovoru před úředníkem Ministerstva vnitra či jinou osobou jmenovanou Ministerstvem vnitra. Rovněž i dokládání splnění dalších podmínek Ministerstvu vnitra jednotlivými fyzickými osobami, aby tyto mohly být zapsány do registru zkušebních komisařů, považujeme za duplicitní a neodůvodněně zatěžující jak tyto fyzické osoby, tak zejména státní správu. Samotné zřízení registru zkušebních komisařů je neodůvodněné, neboť vysoké školy autorizované k „pořádání“ úřednické zkoušky budou dostatečně personálně zabezpečeny k činnosti zkušební komise zřízené za účelem provedení úřednické zkoušky. Uvedené ustanovení je duplicitní povahy a v praxi by způsobovalo nesmyslnou byrokratickou zátěž.	Institut zkušebních komisařů, respektive zkušebních komisí v návrhu zákona je analogickým postupem k zákonu č. 312/2002 Sb. Předkladatel nepovažuje za vhodné, aby úředníci byli zkoušeni osobami, jejichž způsobilost být zkoušejícím nebyla žádným způsobem ověřena, obzvláště za situace, kdy nesložení úřednické zkoušky může mít důsledky na trvání pracovního poměru. Zkušební komisaři by měli být zárukou kvalitního průběhu úřednické zkoušky.
	24.15 <u>K § 58</u> Toto ustanovení požadujeme zrušit, neboť je zařazeno do návrhu zákona zcela nesystémově a obsahuje prvky skryté diskriminace. Odůvodnění: Ustanovení § 1 návrhu zákona, které vymezuje okruh subjektů, ke kterému se předmět úpravy vztahuje, neřadí mezi tyto subjekty fyzické osoby, které nejsou úředníky. Předmětné ustanovení je do návrhu zákona zařazeno	Vysvětleno. Ustanovení bylo navrženo zejména s ohledem na zkušební komisaře, pro které je úřednická zkouška podmínkou. Zneužití ze strany „budoucích“ úředníků nepovažuje předkladatel za reálné, neboť úřednická zkouška sama o sobě nemůže být kritériem pro přijetí.

	nesystémově, neboť odporuje předmětu úpravy a okruhu subjektů, ke kterým se předmět úpravy vztahuje. V případě ponechání předmětného ustanovení v zákoně, by při výběrových řízeních byly nepochybně znevýhodněny osoby, které doposud nebyly zaměstnány jako úředníci státní správy. V případě, že by tyto osoby úřednickou zkoušku ani přípravu na ni neabsolvovali, mohl by dát úřad státní správy při výběrovém řízení přednost těm uchazečům, kteří takovou zkoušku již absolvovali, neboť u nich by nemusel účast na přípravě a samotné vykonání úřednické zkoušky úřad zajišťovat. Důsledkem by nepochybně bylo, že by si potenciální uchazeči o místo úředníka státní správy platili přípravu na úřednickou zkoušku a úřednickou zkoušku ze svých zdrojů, aby vůbec měli reálnou šanci při výběrovém řízení uspět. Předmětné ustanovení implicitně diskriminuje uchazeče o místo úředníka ve státní správě, kteří neabsolvovali úřednickou zkoušku, resp. přípravu na ni. Nad rámec uvedeného doplňujeme, že předkladatel rovněž nespecifikuje okruh fyzických osob, kterým by to bylo umožněno, a ani nestanoví postup, jak se poskytovatel o takové fyzické osobě dozví. Taktéž je zde problematické určení, kterou z úřednických zkoušek takováto osoba vykoná, zda základní nebo vyšší, protože nemá ani tušení do jaké platové třídy bude případně zařazena.	
	24.16 <u>K § 62 odst. 2</u> Požadujeme slova „registr zkušebních komisařů,“ zrušit a za slovo „vzdělávání“ vložit slova „, registr poskytovatelů přípravy na úřednickou zkoušku, úřednické zkoušky a vzdělávání vedoucích úředníků“. Odůvodnění: Vypuštění části textu týkající se registru zkušebních komisařů požadujeme v návaznosti na požadované vypuštění ustanovení o zkušebních komisařích. Součástí personálního portálu by měl být i registr poskytovatelů vzdělávání úředníků podle § 47 odst. 1 a 2, aby měly orgány státní správy přehled nejen o poskytovatelích průběžného vzdělávání, ale i o poskytovatelích přípravy na úřednickou zkoušku, úřednické zkoušky a vzdělávání vedoucích úředníků.	viz vypořádání připomínky 24.14 Součástí personálního portálu bude registr zkušebních komisařů a evidence volných pracovních míst úředníků. Na základě výsledků vypořádání připomínek byla registrace poskytovatelů průběžného vzdělávání z návrhu zákona vypuštěna.
	24.17 <u>K § 63 odst. 10</u> Požadujeme ustanovení doplnit o řešení situace, kdy není zvolena rada úředníků, jedná-li se úřad státní správy, který nemá nadřízený úřad státní správy.	Akceptováno v modifikované podobě. Akceptováno v modifikované podobě. Ustanovení § 63 odst. 10 bylo vypuštěno na základě připomínky Ministerstva práce a sociálních věcí a odstavec 1 upraven v tom smyslu, že rada úředníků je v úřadu státní

	Odůvodnění: V předkladatelem navrhovaném znění předmětného ustanovení není řešena situace, kdy úřad státní správy nemá nadřízený úřad státní správy.	správy zřizována dobrovolně a odstavec 10 bude vypuštěn.
	24.18 <u>K § 66</u> Požadujeme ustanovení formulovat dostatečně srozumitelně, jednoznačně a smysluplně. Odůvodnění: Předkladatelem navrhované znění není dostatečně srozumitelné, jednoznačné a v důsledku ani příliš smysluplné.	Akceptováno.
	24.19 <u>K § 75</u> Požadujeme toto ustanovení zrušit. Odůvodnění: Ustanovení týkající se jmenování zkušebních komisařů Ministerstvem vnitra a prokazování splnění podmínky složení vyšší úřednické zkoušky zkušebním komisařem požadujeme zrušit v návaznosti na požadované zrušení ustanovení o zkušebních komisařích.	viz vypořádání připomínky 24.14 Předkladatel považuje institut zkušebních komisařů v systému vzdělávání státních úředníků za nezbytný. Z tohoto důvodu je nezbytné upravit výběr prvních zkušebních komisařů v přechodných ustanoveních. Ten bude ovšem upraven v tom smyslu, že první zkušební komisaři budou vybíráni z odborníků na obecnou část zkoušky zvláštní odborné způsobilosti ve smyslu zákona o úřednících územních samosprávných celků.
	24.20 <u>K § 72 odst. 1</u> Na konci odstavce požadujeme vložit větu „To se netýká těch zaměstnanců, kteří byli ke dni účinnosti tohoto zákona v pracovním poměru k zaměstnavateli uvedenému v § 1 po dobu alespoň 5 let.“. Odůvodnění: Povinnost dokončit vzdělání podle navrhovaného zákona by se neměla vztahovat na zaměstnance, kteří jsou v pracovním poměru k zaměstnavateli uvedenému v § 1 návrhu zákona již tak dlouhou dobu, že o jejich znalostech vztahujících se k jejich náplni práce u zaměstnavatele nelze pochybovat. V tomto ohledu lze za dostatečnou délku pracovního poměru považovat dobu pěti let.	Akceptováno.
	24.21	Vysvětleno.

	<u>K § 72 odst. 2</u> Na konci odstavce požadujeme vložit větu „To se netýká těch vedoucích zaměstnanců, kteří byli ke dni účinnosti tohoto zákona v pracovním poměru k zaměstnavateli uvedenému v § 1 po dobu alespoň 5 let.“. Odůvodnění: Povinnost dokončit vzdělání podle navrhovaného zákona by se neměla vztahovat na vedoucí zaměstnance, kteří jsou v pracovním poměru k zaměstnavateli uvedenému v § 1 návrhu zákona již tak dlouhou dobu, že o jejich znalostech vztahujících se k jejich náplni práce u zaměstnavatele nelze pochybovat. V tomto ohledu lze za dostatečnou délku pracovního poměru považovat dobu pěti let.	Úprava se vztahuje pouze na stávající zaměstnance v pracovním poměru zařazené v úřadu státní správy, kteří se dnem nabytí účinnosti zákona stanou úředníky. Nikoliv na příslušníky ve služebním poměru, ti se dnem nabytí účinnosti zákona nestávají úředníky. Ustanovení bude dále upraveno v tom smyslu, že se pětiletá praxe zaměstnance bude týkat pouze výkonu takového druhu práce, který bude nově druhem práce úředníka.
25. Energetický regulační úřad	25.1 <u>Obecně</u> Nový návrh zákona o státních úřednících je kvalitativně jiný, srozumitelnější a výkladově jednoznačnější než předchozí předložené návrhy. Nicméně stále podle našeho názoru nesplňuje deklarované cíle pro jeho přijetí zejména odpolitizování státní správy a nástroje v boji proti korupci. Přijetím navrhovaného zákona dojde k situaci, kdy v rámci jednoho správního úřadu (zaměstnavatele) budou existovat zaměstnanci s rozdílným postavením resp. zaměstnanci, jejichž právní poměry budou upraveny odlišně – zákoníkem práce, zákonem o státních úřednících, některé podmínky výkonu práce budou upraveny i jiným zákonem (např. energetickým zákonem v případě předsedy a místopředsedy Energetického regulačního úřadu), což povede v konečném důsledku k velmi nepřehlednému stavu a v podstatě i k popření jednoho z cílů, kterých má být novou právní úpravou dosaženo, tj. sjednocení právní úpravy úředníků veřejné správy. Rozdíly budou i z toho důvodu, že každý úřad přistoupí k rozdělení zaměstnanců po svém např. v ustanovení § 2 písm. n) předkládaného návrhu zákona, který stanovuje náplň práce úředníka zadávání veřejných zakázek, pod čímž si lze představit mnoho rozličných činností od organizačního zajišťování zakázek, přes rozhodování o přidělení zakázky, participaci na tvorbě zadávací dokumentace atd. V tomto směru chybí například ustanovení o tom, že pro zařazení zaměstnance je rozhodující výkon činnosti uvedený v ustanovení § 2 bez ohledu na to, jakou část z jeho pracovních úkolů tato činnost představuje. Navíc nová úprava postavení úředníků je podobná stávající úpravě podle zákoníku práce v takové míře, že v tomto směru není zřejmý efekt nové právní	Vysvětleno. Rozsah působnosti zákona vychází z vládou schváleného věcného záměru zákona a tezí zákona. Kdo je státním úředníkem, vyplývá z definice uvedené v § 1 odst. 1 návrhu zákona. Pokud zaměstnanec vykonává alespoň jednu z činností uvedenou v § 2 je státním úředníkem, a to bez ohledu na to, zda současně vykonává i jinou činnost než uvedenou v § 2 návrhu zákona. Rozsah benefitů byl konstruován s ohledem na program „vlády rozpočtové odpovědnosti“ a tedy s ohledem na současné finanční možnosti. Přiznání dalších benefitů by se neobešlo bez zvýšení finančních nákladů navrhovaného zákona. Při zvolené koncepci považuje předkladatel právní úpravu vzdělávání za dostatečně „stručnou“. Právní úprava vzdělávání obsahuje pouze takové instituty, které je nutné upravit zákonnou úpravou, podrobná úprava např. průběhu zkoušky bude obsažena v prováděcím právním předpise.

	úpravy. Stále platí, že nová a stěžejní zůstává část, která upravuje vzdělávání úředníků. Nově stanovené povinnosti úředníků nejsou vykompenzovány benefity pro úředníky. Máme za to, že navrhované odchylky od stávající právní úpravy, z pohledu zajištění výkonu činností svěřených Energetickému regulačnímu úřadu nejsou nezbytné, resp. jejich implementace podle našeho názoru ke zkvalitnění výkonu veřejné správy nepovede.	
	25.2 <u>K § 1</u> Máme za to, že ustanovení § 1 může vyvolat výkladové nejasnosti. Z návrhu zákona nám není zřejmé, v jakém režimu budou předsedkyně a místopředsedové Energetického regulačního úřadu. S ohledem na skutečnost, že způsob ustavení do funkce, kvalifikační předpoklady, délku funkčního období a další podmínky pro tyto pozice zvláštní právním předpisem – energetickým zákonem, bude aplikace návrhu zákona v těchto případech nejasná. Domníváme se správně, že budou ustanovení energetického zákona mít přednost ve smyslu ustanovení zvláštního právního předpisu a teprve otázky neupravené zvláštním právním předpisem např. délka dovolené či vzdělávání, úřednické zkoušky, ošatné se budou řídit předkládaným návrhem zákona? V tomto směru požadujeme návrh zákona zpřesnit nebo v důvodové zprávě detailně dopady návrhu zákona na tyto pozice popsat.	Akceptováno. Definice vedoucího úřadu státní správy bude zpřesněna. Pokud ustavení do funkce, funkční období apod. vedoucího úřadu upravuje zvláštní zákon, použije se v těchto věcech zvláštní zákon. Podle názoru předkladatele pokud zvláštní právní předpis nestanoví, že vedoucí úřadu není v pracovním poměru, měl by se na něj navrhovaný zákon vztahovat. V navrhovaném zákoně bude současně doplněna právní úprava výběrového řízení na vedoucí ústředních správních úřadů.. Pro vedoucí úřadu bude stanovena výjimky z pracovního hodnocení a vzdělávání.
	25.3 <u>K § 2</u> Mezi činnostmi, které spadají do pracovní náplně úředníka podle navrhované definice nelze zahrnout např. zaměstnance, kteří se zabývají regulační činností v energetických odvětvích, stanoví pravidla regulace, ačkoliv se jedná o činnost obdobnou činnosti úředníka definovanou v návrhu zákona. Jiné kategorie podle našeho názoru pro tyto zaměstnance nejsou vhodné, není ani vhodné, aby tyto zůstali v režimu zaměstnance podle zákoníku práce, jelikož se jedná o významnou část pracovníků Energetického regulačního úřadu. Požadujeme ustanovení § 2 předkládaného návrhu zákona změnit a doplnit tak, aby definice zahrnovala i tuto pracovní náplň např. přidat nové písmeno q) zahrnující pracovní náplň: regulační činnost.	Vysvětleno. Ustanovení § 2 návrhu zákona - především písm. c) a e) -budou upravena tak, aby se pod ně dala subsumovat i regulační činnost. Toto bude uvedeno v důvodové zprávě.
	25.4	Částečně akceptováno.

	<u>K § 4 odst. 1</u> V odstavci 1 stanovené termíny 31. března a 31. října kalendářního roku pro stanovení počtu pracovních míst (systemizace) pro další pololetí jsou pro Energetický regulační úřad nepřijatelné, zejména pak termín 31. října, a to vzhledem k tomu, že rozpočet Energetického regulačního úřadu (podobně i ostatních kapitol státního rozpočtu) včetně části platů a počtu zaměstnanců je schvalován až v prosinci daného kalendářního roku. Doporučujeme tedy tento časový údaj sladit s výše uvedenou skutečností.	Systemizace bude stanovena vždy na 1 rok.
	25.5 <u>K § 4 odst. 6</u> V odstavci 6 navržená systemizace vyhovuje pouze velkým ministerstvům a opomíjí existenci podstatně menších orgánů státní správy. Požadujeme odstranit podmínky celkového počtu zaměstnanců a počtu pracovních míst v rámci organizačních útvarů popř. umožnit stanovení odchylné systemizace resp. organizační struktury ostatním organizačním složkám než velkým institucím, jako jsou např. ministerstva.	Rozpor. Stanovení minimálního počtu podřízených pracovních míst jednotlivým vedoucím úředníkům uvedeného v navrhovaném zákoně považuje předkladatel za minimální hranici vzniku jednotlivých organizačních útvarů s ohledem na zajištění efektivity práce. Na základě vypořádání připomínek bude počet snížen v případě oddělení na 3 řízená pracovní místa, v případě odboru na 9 řízených pracovních míst a v případě sekce na 21 řízených pracovních míst, včetně dvou řízených míst ředitelů odborů.
	25.6 <u>K § 9 – 16</u> Znění § 9 návrhu zákona nezahrnuje možnost obsazení pracovních míst na základě jmenování podle zvláštních právních předpisů. Energetický zákon v případě předsedy a místopředsedy Energetického regulačního úřadu stanoví funkční předpoklady, způsob a další náležitosti ustanovení do funkce, přičemž tato skutečnost není s předkládaným návrhem zákona nikterak provázána. Předkládaný návrh zákona je podle našeho názoru třeba upravit tak, aby bylo zřejmé, že na osoby jmenované na základě zvláštní právní úpravy se nevztahují povinnosti plynoucí z ustanovení § 9 a násl. předkládaného návrhu zákona.	Viz vypořádání připomínky 25.2.
	25.7 <u>K § 14 odst. 7</u>	Částečně akceptováno. Navrhované ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že

	Podle našeho názoru skutečnost, že podle ustanovení § 14 odst. 7 předkládaného návrhu zákona může vedoucí úřadu státní správy dát přednost při obsazení volného pracovního místa i uchazeči, který se umístil např. až jakožto pátý v pořadí, před uchazečem, který se umístil jako první v pořadí, snižuje účel a kvalitu prováděných výběrových řízení. Současně nepovažujeme za rozumné stanovovat pořadí pro všechny uchazeče výběrového řízení, neboť s ohledem na počty uchazečů to může být pro výběrovou komisi nadměrně zatěžující.	výběrová komise vybere tři nejlepší uchazeče a stanoví jejich pořadí. Vybere-li si vedoucí úřadu státní správy druhého nebo třetího uchazeče, tento výběr bude muset odůvodnit.
	25.8 <u>K § 19</u> Máme za to, že toto ustanovení dává prostor pro rozdílný způsob hodnocení v rámci jednotlivých úřadů státní správy nebo i organizačních útvarů uvnitř úřadu, jelikož hodnocení je závislé na osobě hodnotitele, což v konečném důsledku může vést k nerovným podmínkám pro dosažení úřednické hodnosti, ukončení pracovního poměru, požadavků na vzdělávání atd. Toto lze podle našeho názoru odstranit pouze přijetím podrobnějších parametrů hodnocení a stanovením unifikovaného systému.	Akceptováno. V navrhovaném ustanovení bude doplněna charakteristika jednotlivých výsledků pracovního hodnocení uvedených v § 19 odst. 5 návrhu zákona tak, aby se zabránilo nejednotnému posuzování pracovního hodnocení.
	25.9 <u>K § 20 odst. 5</u> Zásadně nesouhlasíme se zněním odstavce 5. Z jakého důvodu by měla být úřední hodnost na ministerstvu vyšší než obdobné hodnosti na ústředním orgánu státní správy? Ustanovení odstavce 5 požadujeme zrušit, jelikož se nám zdá nadbytečné a diskriminační. Obecně považujeme navrhovaného zavedení hodností za archaické. Máme za to, že by si úředníci zasloužili zcela odlišné ohodnocení své práce než je získání zaváděné hodnosti.	Akceptováno. Jak již předkladatel uvedl v důvodové zprávě, považuje za vhodné prostřednictvím úředních hodností vyzdvihnout exkluzivitu zaměstnavatele a odlišit jej od zaměstnavatelů ostatních. Na rozdíl od připomínkového místa se nedomnívá, že by hodnosti neměly žádný přínos i pro konkrétního úředníka. Např. pro řadového úředníka může být určitou motivací dosáhnout ve zrychleném čase vyšší hodnosti náležející obvykle vedoucím úředníkům, bude-li pozitivně pracovně hodnocen, aniž by byl nucen postupovat vertikálně. Vyšší hodnost u takového úředníka může naznačovat jeho přínos a význam pro úřad státní správy, aniž by nutně musel být vedoucím úředníkem. Nadto se nedomnívá, že by terminologie byla překonaná – většina hodností je užívána např. v účinném zákonu č. 361/2003 Sb., s hodnostmi počítal i zákon č. 218/2002 Sb. Považuje též za nutné zdůraznit, že nepovažuje zejména předlitavskou administrativu za méně efektivní

		než stávající státní správu, spíše naopak (jak ukazují počty úředníků tehdejších okresních hejtmanských v porovnání s počty úředníků obecních úřadů obcí s rozšířenou působností při téměř identickém rozsahu kompetencí), a konstatovat, že správní metody se od dob monarchie fakticky nezměnily (vyjma používání výpočetní techniky) . Předkladatel současně respektuje koncepci nového občanského zákoníku, který bude aplikován subsidiárně, jehož terminologie navazuje na předsocialistickou právní úpravu. Úřednické hodnosti byly zjednodušeny.
	25.10 <u>K § 24</u> V případě, že bude záviset na každém úřadu státní správy, která pracovní místa spojí se zvláštními požadavky na ošacení úředníků, kterým pak bude náležet ošatné, nelze vůbec hovořit o benefitu pro úředníky. Obáváme se, že s ohledem na úsporná opatření přijímaná ve státní správě, stane se tento benefit ryze formálním. Současně nám nejsou zřejmé daňové dopady tohoto opatření pro zaměstnavatele. Požadujeme proto ustanovení upřesnit, aby bylo zřejmé v jakých souvislostech, a ve spojení s jakými činnostmi bude moci úředník získat nárok na ošatné, a upřesnit povahu daného benefitu.	Částečně akceptováno. Odstavec 1 bude koncipován následovně „(1) Vláda může svým nařízením určit pracovní místa úředníků, která s ohledem na jejich charakter vyžadují, aby úředník zastávající takové pracovní místo užíval při výkonu práce zvláštní oděv, a požadavky na tento oděv.“.
26. Český telekomunikační úřad	26.1 <u>Obecně</u> Obecně lze konstatovat, že předkládaný návrh zákona bohužel nedosahuje úrovně zákona č. 218/2002 Sb., o službě státních zaměstnanců ve správních úřadech a o odměňování těchto zaměstnanců a ostatních zaměstnanců ve správních úřadech (služební zákon), a to ani z hlediska postavení úředníků, jejich práv a povinností, ani komplexností zpracování dané problematiky. Navrhovanou úpravou se zhorší postavení řadových pracovníků ve státní správě, protože řada nových povinností, která po nich bude požadována, jako např. odborné zkoušky, každoroční hodnocení a další, nebude vyvážena odpovídajícím zvýhodněním. V důvodové zprávě k ustanovení § 20 se uvádí, že nový systém úředních hodností je výrazem náročnosti a odpovědnosti pracovního místa zastávaného úředníkem, výrazem sounáležitosti s vykonávanou činností jako službou veřejnosti a výrazem jisté exkluzivity zaměstnavatele. Tuto exkluzivitu	Vysvětleno. O koncepci nového zákona založeného na soukromoprávní úpravě a odmítnutí úpravy právních poměrů státních úředníků služebním zákonem rozhodla vláda (schválený věcný záměr navrhovaného zákona a teze zákona).

	však nenaplnjuje žádnými výhodami, jako je např. průběžné zvyšování mzdy, případně jmenování definitivními úředníky příslušné hodnostní třídy, jak je upraveno v zákoně č. 541/1919 Sb., o úpravě poměrů státních zaměstnanců, zvýhodněné podmínky při odchodu do důchodu apod. I když se důvodová zpráva odvolává na tradiční označování úředníků úředním titulem, který vychází ze zákona č. 15/1914 ř. z., o služebním poměru státních úředníků a státních sluhů (služební pragmatika) a jeho předchůdců, i na dosud neúčinný služební zákon, přebírá z těchto norem pouze označování úředními tituly, bez všech finančních benefitů, s nimiž právě zmíněné normy spojují užívání úředních titulů. <u>Navrhujeme</u> proto z hlediska legislativního procesu finančně mnohem <u>úspornější variantu</u>, a to stanovení účinnosti dosud neúčinných ustanovení již platného služebního zákona od 1. ledna 2014, s tím, že bude potřebné provést nezbytné aktualizace, např. pokud jde o platové rozpětí v platových třídách, apod., a další právní úpravu nepřijímat. V případě, že námi navrhovaná varianta nebude většinovým názorem přijata, předkládáme připomínky k jednotlivým ustanovením návrhu zákona.	
	26.2 <u>K § 4 odst. 1 a 2</u> Podle odstavce 1 je systemizace stanovována do 31. března a 31. října kalendářního roku pro následující kalendářní pololetí. Podle odstavce 2 je systemizace stanovena v souladu s parametry státního rozpočtu. Není zdůvodněno, proč předkladatel stanovil právě tyto termíny. Navrhujeme, aby systemizace byla stanovována v souladu se státním rozpočtem, který je určován na rok, a proto upravována vždy s účinností od 1. ledna.	Částečně akceptováno. Systemizace bude stanovována vždy na 1 rok.
	26.3 <u>K § 4 odst. 7</u> Stanoví-li tak vedoucí úřadu státní správy, <i>součástí názvu pracovního místa vedoucího úředníka nebo součástí názvu organizačního útvaru úřadu státní správy není <u>označení stupně řízení</u>.</i> Nerozumíme části věty za čárkou. Žádáme proto do zvláštní části důvodové	Akceptováno. Vysvětlení bude doplněno do důvodové zprávy.

	zprávy k tomuto ustanovení doplnit praktický příklad názvu pracovního místa vedoucího úředníka nebo názvu organizačního útvaru <u>bez označení stupně řízení</u> .	
	26.4 <u>K § 6 odst. 1</u> Mezi předpoklady pro zastávání pracovního místa úředníka podle <u>odstavce 1</u> by měly být zařazeny i požadavky na jeho kvalifikaci. Obtížně si lze představit, že dosažení věku 18 let je základním předpokladem pro zastávání pracovního místa úředníka, když podle samotné náplně práce úředníka podle ustanovení § 2 se předpokládá u převážné většiny činností dosažení vysokoškolského vzdělání.	Vysvětleno. Ustanovení § 7 stanoví obecné předpoklady pro zastávání pracovního místa úředníka. Další požadavky jako odborná kvalifikace a vzdělání vycházejí až z požadavků na konkrétní pracovní místo úředníka nebo ze zvláštních právních předpisů a nelze je tak stanovit obecně. Věková hranice je stanovena jako obecný předpoklad pro úředníka (tedy dosažení zletilosti), přičemž vedoucí úředník musí navíc splňovat délku praxe.
	26.5 <u>K § 6 odst. 2</u> Odstavec 2 navrhuje vypustit, protože je opisem odstavce 1.	Akceptováno.
	26.6 <u>K § 6 odst. 3</u> Odstavec 3 navrhuje přeformulovat v tom smyslu, že vedoucím úředníkem je úředník, který navíc splňuje určité předpoklady praxe nutné pro výkon vedoucího oddělení, ředitele odboru a jeho zástupce, apod., které vyjmenovává současné znění odstavce 3. Navrhujeme však, aby vedoucí úředník měl <u>nejméně pětiletou praxi</u> jako úředník. V důvodové zprávě k tomuto ustanovení se uvádí, že <i>Určité zvýhodnění státních úředníků, pokud jde o délku praxe, je činěno za účelem zavedení prvků kariérního systému</i>. Není jasné, v čem spočívá ono <i>zvýhodnění</i> ani jaké prvky <i>kariérního systému</i> má předkladatel na mysli, protože v celém zákoně o něm není učiněna žádná zmínka. Důvodovou zprávu žádáme ve výše uvedeném smyslu doplnit.	Vysvětleno. Pětiletou praxi v případě vedoucího oddělení, ředitele odboru a jeho zástupce považuje předkladatel za neodůvodnitelně dlouhou. Praxe se vyžaduje, aby se na vedoucích místech uplatnily osoby mající náležitou odbornou praxi a zkušenosti, čehož lze podle názoru předkladatel dosáhnout již po třech letech na pracovním místě úředníka.
	26.7 <u>K § 9</u>	Akceptováno.

	V důvodové zprávě k tomuto ustanovení jsou opět zmiňovány prvky kariérního systému, aniž jsou blíže vysvětleny. Důvodovou zprávu žádáme ve výše uvedeném smyslu doplnit.	
	26.8 <u>K § 12 odst. 3</u> Na konci <u>písmene c)</u> je třeba doplnit slova <i>podle § 8</i>, aby bylo patrné, na co se spolehlivost vztahuje. Na konci <u>písmene d)</u> navrhuje doplnit slova <i>nebo výpis z Rejstříku trestů</i>. Je v zájmu uchazeče o pracovní místo obstarat si výpis z Rejstříku trestů, což není administrativně ani časově zvláště náročný úkon. Není důvodu, proč zatěžovat úřady státní správy, pokud by uchazeč danou informací disponoval.	Vysvětleno. V případě písmene c) považuje předkladatel za nadbytečné uvádět odkaz na § 8, neboť je zřejmé, o jakou spolehlivost se jedná. Písmeno d) bude vypuštěno. Poskytnutí opisu z evidence Rejstříku trestů bude upraveno ve smyslu § 16 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb.
	26.9 <u>K § 14, § 36 odst. 2 a 3, § 37 odst. 2, § 38 odst. 2 a § 40 odst. 2</u> Navrhujeme nahradit slova <i>vedoucí úřadu státní správy</i> slovy <i>úřad státní správy</i>. Je třeba, aby zákon zachoval určitou míru obecnosti. Vedoucí úřadu státní správy úkony uvedené v citovaných ustanoveních nebude zpravidla sám provádět, ale uloží je např. vnitřní pokynem svým podřízeným úředníkům.	Vysvětleno. Předkladatel považuje „vedoucího úřadu státní správy“ za dostatečně obecný pojem. Uvedená konstrukce vychází z § 9 zákoníku práce a skutečnosti, že za organizační složku státu jedná její vedoucí. Což nevylučuje možnost, aby se vedoucí nechal při výkonu práv a povinností stanovených navrhovaným zákonem zastoupit (viz § 64 návrhu zákona).
	26.10 <u>K § 18</u> V tomto ustanovení jsou stanoveny povinnosti úředníka, ale chybějí zde zejména základní povinnosti podle ustanovení § 301 a následujících zákoníku práce. Podle odstavce 4 <u><i>Ustanovení zákoníku práce upravující povinnosti zaměstnanců se nepoužijí.</i></u> Požadujeme povinnosti uvedené v zákoníku práce do návrhu zákona doplnit a <u>znění odstavce 4 uvést do souladu s ustanovením § 69</u>, podle něhož <u><i>Pracovní poměr úředníků, jakož i jejich další pracovněprávní vztahy včetně práv a</i></u>	Akceptováno v modifikované podobě. Ustanovení bylo upraveno. Nově bude obsahovat pouze povinnosti nad rámec zákoníku práce.

	<i>povinností vyplývajících z pracovního poměru se řídí zákoníkem práce, pokud tento zákon neobsahuje zvláštní úpravu.</i>	
	26.11 <u>K § 19 a § 20</u> Dobré nebo vynikající pracovní hodnocení je nutno spojit s postupem do vyšší platové třídy, a tedy vyšším finančním ohodnocením tak, jak je tomu v zákonech č. 218/2002 Sb. a č. 15/1914 ř. z., o nichž se zmiňuje důvodová zpráva, a také v zákoně č. 541/1919 Sb. (viz obecná připomínka).	Akceptováno. Bude upraveno na základě návrhu zaslaného Ministerstvem práce a sociálních věcí.
	26.12 <u>K § 32 odst. 2</u> Navrhujeme zrušit slova <i>nejblíže k okamžiku ukončení pracovního poměru</i>. Jde o nejednoznačné vyjádření a postačí prostá povinnost zaplacení pokuty jako následek porušení zákazu.	Akceptováno v modifikované podobě. Text byl upraven a slova „nejblíže k okamžiku ukončení pracovního poměru“ byla vypuštěna.
	26.13 <u>K § 33</u> Navrhujeme peněžité vyrovnání s vyplácením měsíčně, obdobně, jak je to stanoveno v § 310 zákoníku práce.	Vysvětleno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že zákaz činnosti se bude vztahovat na dobu 6 měsíců po skončení pracovního poměru, za což bude náležen peněžité vyrovnání ve výši šestinásobku průměrného měsíčního platu úředníka. Peněžité vyrovnání bude vyplaceno obdobně jako odstupné, tj. po skončení pracovního poměru. Vyplácení v měsíčních intervalech považujeme za administrativně náročné.
	26.14 <u>K § 34 odst. 3</u> Z dikce odstavce 3, že <i>do dob uvedených v odstavci 1 se započítává doba, po kterou úředník vykonával v pracovním poměru k České republice nebo územnímu samosprávnému celku práci, jejíž náplň odpovídá náplni práce úředníka</i>, vyplývá, že jde o součet trvání všech pracovních poměrů k České republice nebo územnímu samosprávnému celku.	Akceptováno. Důvodová zpráva bude upravena podle připomínky.

	V důvodové zprávě k tomuto ustanovení se uvádí, že <i>pro účely dalšího odstupného se započítává nepřetržitá doba trvání pracovního poměru k České republice nebo územnímu samosprávnému celku.</i> Požadujeme důvodovou zprávu upravit v souladu s citovaným ustanovením.	
	26.15 <u>K § 35</u> V tomto ustanovení, ale ani v dalších ustanoveních, zejména v § 45 pojednávajícím o vzdělávání vedoucích úředníků, není stanoven obsah a průběh vyšší úřednické zkoušky. Složení této zkoušky by mělo být pro vedoucí úředníky povinné. Obsah a průběh vyšší úřednické zkoušky je třeba do návrhu zákona doplnit.	Vysvětleno. Vyšší úřednická zkouška je jedním ze dvou druhů úřednické zkoušky (podle návrhu zákona skládá úředník podle zařazení do platové třídy buď základní úřednickou zkoušku, nebo vyšší úřednickou zkoušku). Průběh základní i vyšší úřednické zkoušky je stejný, postup je upraven v návrhu zákona. Obsah zkoušky bude podrobně upraven v prováděcím právním předpise. V souladu s § 35 odst. 3 návrhu zákona je vedoucí úředník povinen složit úřednickou zkoušku, není však nutné, bude-li zařazen v platové třídě vyžadující toliko základní úřednickou zkoušku, aby skládat vyšší úřednickou zkoušku.
	26.16 <u>K § 50 odst. 2 písm. a) a g)</u> Navrhujeme stanovit, jakým způsobem bude zkušební komisař podle písmene g) <i>osvědčovat odbornost v oblasti, která je obsahem úřednické zkoušky</i>, zejména s ohledem na věkový limit 30ti let pro komisaře.	Akceptováno. Ustanovení § 50 odst. 2 písm. a) bude z návrhu zákona vypuštěno.
	26.17 <u>K § 51 odst. 2</u> V ustanovení je uvedeno, že <i>činnost zkušební komisaře je jiným úkonem v obecném zájmu, při němž přísluší pracovní volno bez náhrady platu v rozsahu nejvýše 96 hodin v kalendářním roce.</i> Navrhujeme toto ustanovení přeformulovat tak, aby zkušebnímu komisaři poskytla pracovní volno s náhradou platu buď organizace vysílající, nebo aby zkušebnímu komisaři byl refundován plat Ministerstvem vnitra, jakožto orgánem	Vysvětleno. Zkušební komisař bude za svou činnost odměněn příslušným poskytovatelem vzdělávání. Není důvod, proč by ho mělo platit Ministerstvo vnitra.

	zajišťujícím státní dohled nad úrovní a obsahem přípravy a konání úřednických zkoušek, případně akreditovaná vysoká škola poskytující programy pro přípravu a vzdělávání státních úředníků a zajišťování zkoušek (zkušební komisaři, zkušební komise).	
	26.18 <u>K § 62 odst. 4</u> Podle odstavce 4 je <i>evidence volných pracovních míst úředníků přístupná úřadu státní správy a úředníku.</i> Evidence volných pracovních míst je součástí personálního portálu, jehož prostřednictvím se podle § 11 odst. 2 vyhlásí omezené a neomezené vnější výběrové řízení pro obsazení volného pracovního místa úředníka. Není tedy zřejmé, jak se veřejnost o volném pracovním místě dozví, když k portálu nebude mít kromě úředníků nikdo jiný přístup. Tyto vazby je potřeba v zákoně upřesnit.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno ve smyslu připomínky.
	26.19 <u>K § 63</u> Navrhujeme možnost, nikoliv povinnost zřizování rady úředníků. Práva a povinnosti však nejsou radě úředníků navrhovaným zákonem vůbec určeny. Předpokládaná činnost rady je vymezena pouze ve zvláštní části důvodové zprávy k předmětnému ustanovení. Rada úředníků má být zřejmě obdobou rady zaměstnanců podle ustanovení § 281 a násl. zákoníku práce. Do jakých oblastí rada zaměstnanců zasahuje, je stanoveno v příslušných ustanoveních zákoníku práce (např. § 62, § 217, § 220 a další). Z těchto ustanovení vyplývá, že rada zaměstnanců může plnit obdobnou úlohu jako odborová organizace, ale s menšími pravomocemi. Je proto třeba působnost Rady úředníků přesně vymezit, nebo v odstavci 8 doplnit, že rada úředníků se ve své činnosti řádí ustanoveními zákoníku práce s tím, že radou zaměstnanců se rozumí rada úředníků.	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že rada úředníků je v úřadu státní správy zřizována dobrovolně. Působnost rady úředníků vyplývá z jiných ustanovení navrhovaného zákona - člen rady úředníků je členem výběrové komise, rozhodování o námitkách proti pracovnímu hodnocení úředníka, kdy je rada úředníků poradním orgánem vedoucího úřadu veřejné správy, vyjádření ke změně systemizace úřadu..
	26.20	Akceptováno v modifikované podobě/vysvětleno.

	<u>K § 72 odst. 1 a 2</u> Odstavce 1 a 2 navrhuje v následujícím znění: <i>(1) Zaměstnanec podle § 71 odst. 1, který byl přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona v pracovním poměru k České republice zařazený v úřadu státní správy alespoň 3 roky, není povinen skládat úřednickou zkoušku.</i> <i>(2) Vedoucí zaměstnanec podle § 71 odst. 2, který byl přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona vedoucím zaměstnancem v pracovním poměru k České republice zařazený v úřadu státní správy alespoň 5 let, není povinen prokázat absolvování vzdělávání vedoucích úředníků.</i> Výše uvedení zaměstnanci již prokázali na svých pracovních místech způsobilost vykonávat činnost v úřadu státní správy. <u>Současně dané opatření ušetří náklady na vzdělávání úředníků, které by se po nabytí účinnosti tohoto zákona výrazně zvýšily.</u>	
	26.21 <u>K § 73</u> Toto ustanovení navrhuje upravit v návaznosti na zásadní připomínku k § 63.	Vysvětleno. Viz vypořádání k připomínce k § 63.
	26.22 <u>K § 75 odst. 2</u> Povinnost zkušebního komisaře prokázat, že má složenu vyšší úřednickou zkoušku, až do 3 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, považujeme za neadekvátní vzhledem k tomu, že komisař bude během této doby zkoušet úředníky, aniž sám složil úřednickou zkoušku. Lhůtu je třeba zkrátit na 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Mělo by být rovněž stanoveno, před kým bude zkušební komisař skládat vyšší úřednickou zkoušku.	Akceptováno v modifikované podobě.
27. Úřad pro ochranu osobních údajů	27.1 <u>Obecně</u> Úřad pro ochranu osobních údajů uplatňuje připomínky, a to včetně zásadních,	Vysvětleno. Vztah k uvedeným rozsudkům bude doplněn do důvodové zprávy.

	zejména k osobním údajům. Obecná část důvodové zprávy k osnově opět zcela postrádá vyhodnocení dopadu rozsudků <i>Evropská komise v. Německo</i> z 9. 3. 2010, CELEX: 62007CJ0518, a <i>Evropská komise v. Rakousko</i> z 16. 10. 2012, CELEX: 62010CJ0614. Vzhledem k tomu, že tento požadavek ÚOOÚ uplatňoval spolu s dalšími připomínkami již dne 25. 3. 2011 pod čj. LZV-1836/11-6/ZVA, dne 25. 1. 2012 pod čj. LZV-0352/12-5/ZVA a dne 20. 9. 2012 pod čj. LZV-6598/12-9/ZVA, a to vždy naprosto bez jakékoliv odezvy předkladatele, uplatňuje ÚOOÚ tuto připomínku počtvrté a upozorňuje na to, že nepovažuje za možné vypořádat řadu následujících dílčích připomínek, pokud nebude důvodová zpráva o požadované dopracována.	
	27.2 <u>K § 1 odst. 2</u> V § 1 odst. 2 je nezbytné doplnit všechny ostatní veřejné funkcionáře podle zákona č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu, jsou-li státními úředníky. Není zde řešena např. funkce inspektora Úřadu pro ochranu osobních údajů.	Částečně akceptováno. Podle § 2 odst. 1 návrhu zákona je státním úředníkem zaměstnanec v pracovním poměru k České republice zařazený v úřadu státní správy, který vykonává alespoň jednu z činností uvedených v § 3 v rozsahu působnosti úřadu státní správy. Musí se tedy vždy jednat o pracovní poměr (nikoliv dohodu o práci konané mimo pracovní poměr) a vždy musí vykonávat nejméně jednu činnost uvedenou v § 3. S ohledem na výše uvedené je nadbytečné v navrhovaném zákoně uvádět, na které zaměstnance se zákon nevztahuje; tato skutečnost je zřejmá podle našeho názoru z definice v návrhu zákona. Inspektor Úřadu pro ochranu osobních údajů bude doplněn do výjimek z působnosti zákona v § 2 odst. 3.
	27.3 <u>K § 4 odst. 6</u> V § 4 odst. 6 se slova „Vedoucí úřadu státní správy může“ nahrazují slovy „Státní tajemník smí“. Tato právní norma je vhodná pro velká ministerstva, ale je zcela nevhodná pro malé nezávislé správní úřady. Důvodová zpráva zcela mlčí. Z hlediska náležité legislativní techniky je nutno rozlišovat mezi fyzickou možností („může“) a dovoleností („smí“).	Vysvětleno. Stanovení minimálního počtu podřízených pracovních míst jednotlivým vedoucím úředníkům uvedeného v navrhovaném zákoně považuje předkladatel za minimální hranici vzniku jednotlivých organizačních útvarů s ohledem na zajištění efektivitu práce. Stanovení minimálního počtu podřízených pracovních míst jednotlivým vedoucím úředníkům uvedeného v navrhovaném zákoně považuje předkladatel za minimální hranici vzniku jednotlivých organizačních

		útvárů s ohledem na zajištění efektivity provozu úřadu státní správy. V případě úřadů státní správy, které mají méně než 200 zaměstnanců, bude nicméně připuštěno, aby v případě, že to vyžaduje řádné plnění úkolů, bylo možné zřídit příslušné organizační útvary i při menším počtu pracovních míst. V souladu s vládou schváleným věcným záměrem zákona a tezemi zákona samostatná funkce ředitele úřadu/státního tajemníka v navrhovaném zákoně zřizována nebude. Pokud se jedná o poslední část připomínky, která je podle názoru předkladatele legislativně-technického charakteru, ta nemůže být podle čl. 5 odst. 7 Legislativních pravidel vlády označena jako zásadní, a tudíž ani předmětem rozporu.
	27.4 <u>K § 6 odst. 3</u> Ustanovení § 6 odst. 3 je nutno přehodnotit. Není důvodu, proč by vedoucím úředníkem nemohl být člověk, který přichází ze soukromého sektoru.	Rozpor. Tato skutečnost již vyplývá ze současného znění § 6 odst. 3 „...nebo čtyřletou praxi jako vedoucí zaměstnanec...“ – tedy jakýkoliv vedoucí zaměstnanec podle § 11 zákoníku práce.
	27.5 <u>K § 8 odst. 1</u> V § 8 odst. 1 je nutné výčet přestupků podstatně redukovat. Nespolehlivost je pojata příliš široce, když zahrnuje například i přestupek podle § 30 odst. 1 písm. m) zákona o přestupcích. Stejně tak v písmenu f) – v přestupcích proti pořádku ve státní správě a přestupcích proti pořádku v územní samosprávě – se jedná i o porušení různých obecních vyhlášek apod. Důvodová zpráva by proto měla vyhodnotit každý jednotlivý přestupek a uvést, proč je jeho spáchání překážkou státní služby.	Rozpor. Přestupky uvedené v návrhu zákona byly zvoleny s ohledem na jejich vztah ke státní správě a zároveň vzhledem k neakceptování opakovaného nežádoucího chování osob, které by měly zastávat pracovní místa úředníků. Vždy se navíc musí jednat o takové jednání, které může závažně narušit důvěryhodnost úřadu státní správy. Domnívá-li se úředník, že svým jednáním závažně nenarušil důvěryhodnost úřadu státní správy, a přesto mu byla dána výpověď, navrhovaný zákon nevylučuje možnost soudního přezkumu.
	27.6	Akceptováno.

	<u>K § 12 odst. 2 písm. e)</u> V § 12 odst. 2 se písmeno e) zrušuje. Tento identifikátor je oproti § 37 odst. 2 NSŘ navíc, je tedy neúčelný.	
	27.7 <u>K § 12 odst. 3 písm. c)</u> V § 12 odst. 3 se písmeno c) zrušuje. <i>Čestné prohlášení je toliko náhradní důkaz. Byl zaveden do československého právního řádu poúnorovým zákonem č. 173/1948 Sb., o čestném prohlášení ve správním řízení s tímto odůvodněním: „Zjednodušuje styk mezi občanem a orgány veřejné správy a přispívá k prohloubení vzájemné důvěry v duchu lidové demokracie, která jednak klade zvýšené požadavky na mravní kvalitu a smysl pro odpovědnost každého jednotlivce, jednak požaduje, aby orgány veřejné správy využily mravních hodnot našeho lidu k rychlejšímu a jednoduššímu úřadování.“</i>	Rozpor. Čestné prohlášení je nezbytným prostředkem pro prokázání spolehlivosti úředníka.
	27.8 <u>K § 12 odst. 3 písm. d)</u> V § 12 odst. 3 se písmeno d) zrušuje. Tato právní norma je protismyslná. Definičním znakem souhlasu je, že je svobodným projevem vůle. Ukládá-li něco zákon, je to pojmově vyloučeno. Tvzení důvodové zprávy: „úřad státní správy – budoucí zaměstnavatel – zde nezastává vrchnostenskou pozici, není proto oprávněn zjišťovat si sám údaje o uchazeči ze základních registrů či z jiných úředních evidencí,“ je liché. Naprosto nezáleží na tom, zda je zde vztah podřízenosti a nadřízenosti, ale na tom, co stanoví zákon. Navíc lze důvodně pochybovat o tom, zda vztah mezi uchazečem a symptomaticky úřadem státní správy (tedy nikoliv k ČR obecně) není veřejnoprávní.	Akceptováno.
	27.9 <u>K § 12 odst. 6</u>	Rozpor. Cílem navrhovaného zákona je, aby pracovní místa úředníků zastávali nejen odborně vzdělaní lidé, ale i

	V § 12 odst. 6 se slovo „opis“ nahrazuje slovem „výpis“. Požadovat opis trestního rejstříku je zcela zásahem do soukromí. Důvodová zpráva o jeho potřebnosti zcela mlčí.	osobnostně kvalitní lidé. Z tohoto důvodu navrhovaný zákon stanoví rovněž podmínky bezúhonnosti obdobně jako v případě zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Na státní úředníky by tak měly být kladeny stejné požadavky jako na příslušníka bezpečnostního sboru. Výkon státní správy by tak měl být realizován úředníky, kteří nejenže nebyli pravomocně odsouzeni, ale ani neskončilo jejich trestní stíhání jedním z odklonů. Poskytnutí opisu z evidence Rejstříku trestů bude upraveno ve smyslu § 16 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. s tím, že oprávnění vedoucího úřadu státní správy vyžádat si opis bude omezeno toliko na vybraného uchazeče.
	27.10 <u>K § 41</u> Centralisaci opravného řízení na ministerstvu vnitra (§ 41) nelze považovat za vhodnou. <i>Ministerstvo vnitra bude rozhodovat o námitkách i v oborech, kterým vůbec nerozumí. O námitkách má rozhodovat vedoucí příslušného resortu.</i>	Rozpor. Úřednická zkouška je koncipována jako ověření obecných znalostí o činnosti veřejné správy (specifické znalosti činností jednotlivých úřadů státní správy jsou předmětem průběžného vzdělávání). Ministerstvo vnitra je ústředním správním úřadem pro problematiku pracovního poměru úředníků územních samosprávních celků (v jejím rámci řeší námitky v případě zkoušek zvláštní odborné způsobilosti), od roku 2006 je pověřeno personálními a vzdělávacími činnostmi ve státní správě (na základě usnesení vlády ze dne 25. října 2006 č. 1232, o přesunu problematiky personálních a vzdělávacích činností ve státní správě, koordinace regulatorní reformy v České republice a reformy a modernizace ústřední státní správy z Úřadu vlády na Ministerstvo vnitra). S ohledem na uvedené má prostředky pro to, aby bylo s to předmětnou kompetenci zvládnout.
	27.11 <u>K § 42</u> Ustanovení § 42 se zrušuje.	Připomínka byla změněna na doporučující. Předkladatel nepovažuje vložení jmenného seznamu úředníků, kteří složili úřednickou zkoušku, do neveřejné části personálního portálu za nepřiměřený zásah do soukromí. Toto opatření umožní, aby úředník, který

	Jedná se o nepřiměřený zásah do soukromí uchazečů. Důvodová zpráva zcela mlčí, proč byl zvolen tento nevhodný způsob zpracování osobních údajů.	složil úřednickou zkoušku a který přechází na jiný úřad státní správy, nemusel absolvování zkoušky. Ustanovení počítá s tím, že vyžaduje-li to povaha pracovního místa úředníka a požádá-li o to vedoucí úřadu státní správy, poskytovatel vzdělávání nahradí jméno číslem, pod kterým je evidován v úřadu státní správy.
	27.12 <u>K § 47</u> V § 47 a následujících místech je třeba „autorizaci“ smísit s „akreditací“. Autorisace ke vzdělávání se tradičně nazývá „akreditace“. Není důvodu, proč by akreditovaná škola měla postupovat ještě autorizaci. Proč by třeba PF UK měla žádat o autorizaci, když vzdělání jí poskytované plně postačuje pro soudce, státního zástupce, advokáta či notáře?	Rozpor. Autorizací se vysoké škole umožňuje, aby se stala vzdělávací institucí v jiném, specifickém vzdělávacím systému odlišném, pokud jde o jeho obsah i adresáty, od obecného systému vysokoškolského vzdělání.
	27.13 <u>K § 48 odst. 1</u> V § 48 odst. 1 se slovo „vnitř“ nahrazuje slovy „školský, mládež a tělovýchov“. <i>Podle kompetenčního zákona je ústředním správním úřadem k akreditacím MŠMT. Proč má v případě vzdělávání státních úředníků být gestorem ministerstvo vnitra? Důvodová zpráva mlčí.</i>	Přípomínka byla změněna na doporučující. Působnost Ministerstva vnitra byla zvolena s ohledem na to, že je ústředním správním úřadem pro problematiku pracovního poměru úředníků územních samosprávných celků (včetně vzdělávání), od roku 2006 je navíc pověřeno personálními a vzdělávacími činnostmi ve státní správě.
	27.14 <u>K § 50 odst. 6</u> V § 50 odst. 6 je nutno rozlišit sankci a pouhé opatření. Především je nutno odlišit mezi vyškrtnutím jako trestem a vyškrtnutím jako rozhodnutím zkušební komise, a to i terminologicky, např. „odejmutí“ (trest) v. „vyškrtnutí“ (dobrovolné). S druhým případem by neměly být spojeny žádné sankční důsledky a činnost by mělo jít kdykoliv obnovit. Sankci je nutno promítnout i do odstavce 5.	Neakceptováno. Předkladatel se nedomnívá, že je nutno rozlišovat mezi vyškrtnutím jako trestem a vyškrtnutím z rozhodnutí zkušební komise použitím jiného pojmu pro tento úkon. Valná většina právních předpisů obsahujících registrační úkony rovněž terminologicky nezohledňuje důvod výmazu z registru. Podle názoru předkladatele je přípomínka legislativně-technického charakteru, tudíž nemůže být podle čl. 5 odst. 7 legislativních pravidel vlády označena jako

		zásadní, a proto být ani předmětem rozporu.
	27.15 <u>K § 62</u> Ustanovení § 62 je nezbytné dopracovat.. Je potřeba zdůraznit, že v souladu s judikaturou evropského soudu pro lidská práva je za zásah do oprávnění na soukromí považováno už samo shromažďování uchovávání osobních údajů bez toho, aby došlo k jejich dalšímu využívání nebo dokonce zneužití. Je tedy třeba uplatnit zásadu proporcionality a zvažovat poměr oprávnění na soukromí k cílům navrhované úpravy daného rejstříku a zvoleným prostředkům, které mají být k naplnění tohoto cíle užity. Základní zásadou při přípravě úpravy rejstříku by měl být co nejmenší objem zpracovávaných dat a zásah do soukromí při zachování maximální efektivity veřejné správy. Vedle co nejmenšího objemu dat by měl správce samozřejmě brát zřetel na výběr vhodného způsobu zpracování, výběr technologií a stanovení způsobu zabezpečení osobních údajů. Tento výběr by měl směřovat k odstranění nebo maximálnímu možnému zamezení zneužití uchovávaných osobních údajů. Základní pravidla pro zpracování osobních údajů jsou zakotvena v zákoně o ochraně osobních údajů. Z těchto pravidel je pak odvozena zákonná úprava rejstříků veřejné správy a doporučení, jaké otázky by měly být dořešeny zákonem, v rámci podzákonných předpisů či interních předpisů správců osobních údajů. Zákon o ochraně osobních údajů stanoví povinnosti správce rejstříku. Výjimky může určit zvláštní zákon. Tyto odchylky od ustanovení zákona o ochraně osobních údajů by vzhledem k potřebě sjednocení a zpřehlednění vedení rejstříků veřejné správy měly být důvodné a příslušné důvody by měly být uvedeny důvodové zprávě k navrhované právní úpravě. Některá pravidla zákona pro ochranu osobních údajů se v souladu s § 3 odst. 6 zákona o ochraně osobních údajů nevztahují na plnění povinností stanovených zvláštními předpisy v určitých oblastech státní správy (zejména zajištění bezpečnosti, obrany nebo veřejného pořádku). Co se týká definice účelu zpracování osobních údajů, zákon vyžaduje, aby všechny procedury a nástroje týkající se zpracování osobních údajů byly vedeny přiměřeným způsobem a pouze v nezbytném rozsahu. To má zajistit co nejmenší možný zásah do soukromí občanů. Účelem zřízení rejstříku nesmí být např. „vedení registru fyzických osob“, neboť vedení rejstříku nesmí být samostatné, ale vždy musí směřovat k plnění nějakého úkolu veřejné správy. Účelem nemůže	Akceptováno v modifikované podobě. Personální portál bude informačním systémem veřejné správy ve smyslu zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a tento zákon se na něj proto v plném rozsahu vztahuje. Správcem personálního portálu je s ohledem na svou působnost v oblasti vzdělávání ve státní správě Ministerstvo vnitra. V návrhu zákona bude doplněno, které části personálního portálu jsou veřejně přístupné – evidence volných pracovních míst úředníků, registr zkušebních komisařů a termíny konání úřednických zkoušek včetně seznamu zkušebních otázek a odborné literatury. Dále bylo doplněno, že seznam úředníků, kteří složili úřednickou zkoušku, je přístupný pouze úřadu státní správy. Úřad státní správy a poskytovatel vzdělávání jsou povinni aktualizovat údaje, které vkládají do personálního portálu. Do návrhu zákona dále bude doplněna doba, po které se údaje ve jmenném seznamu úředníků, kteří složili úřednickou zkoušku, likvidují.

	být ani „vedení rejstříku ke statistickým účelům“, protože k naplnění těchto účelů postačují anonymní data a není důvod uchovávat osobní údaje. Za správnou definici účelu lze považovat např. „vedení evidence došlé a odeslané pošty“ apod. Osobní údaje by pak měly být zpracovávány pouze k takto stanovenému účelu. K jinému účelu lze osobní údaje zpracovávat pouze se souhlasem subjektu údajů nebo v souladu s § 3 odst. 6 zákona o ochraně osobních údajů při činnostech, kde se neuplatní v plném rozsahu povinnosti uložené správcům zákonem o ochraně osobních údajů (tzn. zejména bezpečnost, obrana nebo zajišťování veřejného pořádku). Stanovit, zda bude rejstřík veřejně přístupný nebo nikoli, případně zda má být rozdělen na veřejnou a neveřejnou část, je vhodné zejména v případech, kdy je účelné, aby se veřejnost k určitým údajům dostala, ale zároveň není nezbytné, aby měla přístup ke všem údajům vedeným v rejstříku, pokud zveřejnění těchto údajů znamená zásah do soukromí. Stanovit, zda bude rejstřík veřejně přístupný bez omezení nebo s omezením. Omezením může být například požadavek prokázání právního zájmu, případně provedení registrace toho, kdo do rejstříku nahlíží apod. Stanovit, jakým způsobem a v jakém rozsahu bude umožněn přístup k údajům v rejstříku, znamená vymezit přístup prostřednictvím Internetu, přístupu na vyžádání v místě vedení rejstříku atd. Stanovit prostředky a způsob, jakým budou údaje v rejstříku zpracovávány, znamená vymezit, zda bude zpracování automatizované pomocí nějaké kartotéky nebo například tabulky v Excelu, případně zda bude vytvořena kartotéka, nebo bude rejstřík veden jinak v papírové podobě atd. Co se týká definování okruhu zpracovávaných osobních údajů, mělo by se tak dít se zřetelem k efektivnímu naplnění účelu zpracování a zároveň k co nejmenšímu množství těchto údajů. Dále je nutno stanovit, jakým způsobem budou data do rejstříku získávána, zda od subjektů údajů, předáním jiným správním úřadem, např. prostřednictvím systému základních registrů, předáním třetí osobou apod. Stanovit způsob, jakým budou data udržována aktuální, je nutné s ohledem na to, že ze zákona o ochraně osobních údajů vyplývá povinnost správce zpracovávat pouze přesné osobní údaje. Je tedy nutné stanovit pravidla, která vedou k naplnění této povinnosti, tedy zejména to, kdo je povinen zajistit aktuálnost údajů v rejstříku. V interním předpise by pak měl být stanoven postup pro označení, blokaci, opravu či likvidaci nepřesných osobních údajů. Je nutno definovat dobu, po které má dojít k likvidaci osobních údajů, případně právní úkony či skutečnosti, které povedou k likvidaci osobních údajů v rejstříku. Může se jednat např. o smrt subjektu údajů, zrušení zápisu do rejstříku na základě	
--	---	--

	žádosti apod. Je nutno zvážit, zda je nutné se v navrhované právní úpravě odchylovat od obecné úpravy práv subjektu údajů obsažených zejména v §§ 12 a 21 zákona o ochraně osobních údajů, jako je přístup k osobním údajům, právo na vysvětlení postupu, blokaci, opravu, doplnění nebo likvidaci. Dále je nutno upravit v interním předpisu: 1. <i>Zabezpečení osobních údajů v rejstříku:</i> ♣ <i>Stanovit pravidla pro zabezpečení rejstříku v souladu s § 13 zákona o ochraně osobních údajů.</i> ♣ <i>okruh osob – zaměstnanců správce, které mají k rejstříku přístup,</i> ♣ <i>pravidla a oprávnění pro přístup jednotlivých lidí,</i> ♣ <i>okruh dalších subjektů, které mají do rejstříku přístup, ať už přímý nebo nepřímý (prostřednictvím správce),</i> ♣ <i>logovat každý přístup,</i> ♣ <i>vést evidenci přístupů.</i> ♣ <i>má-li být rejstřík plně nebo částečně veřejně přístupný, stanovit jaká data z rejstříku budou veřejně přístupná, případně u přístupu k jakým datům bude nutné splnit další předpoklady (prokázání právního zájmu, identifikace apod.).</i> ♣ <i>zajištění objektu v němž je rejstřík veden (umístění serveru, zámky, mříže apod.)</i> ♣ <i>softwarové zabezpečení rejstříku (v případě využití výpočetní techniky)</i> Stanovit podrobná pravidla a oprávnění jednotlivých osob pro provádění zápisu do rejstříku, pro zaznamenávání změn a oprav v osobních údajích, pro blokaci (tzn. dočasné znemožnění využívání, zejména v případech nejasností ohledně správnosti nebo aktuálnosti osobních údajů) nebo likvidaci osobních údajů. 2. <i>Způsob plnění informační povinnosti a dalších povinností vůči subjektu údajů:</i> ♣ <i>Informační povinnost podle § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů ve vztahu k subjektu údajů, pokud zde neplatí některá z výjimek (zejména výjimky podle § 3 odst. 6 a § 11 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů). Informační povinnost se vůči subjektům údajů plní v okamžiku shromažďování osobních údajů. Pokud neplatí informační povinnost a v souladu s § 18 zákona o ochraně osobních údajů ani povinnost registrace u ÚOOÚ, je správce v souladu s § 18 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů povinen zpřístupnit informace týkající se zejména účelu zpracování, kategorií osobních údajů, kategorií</i>	
--	--	--

	<i>subjektů údajů, kategorií příjemců a doby uchování, a to i dálkovým přístupem nebo jinou vhodnou formou.</i> ▲ <i>Stanovit postup pro naplnění oprávnění subjektu údajů na přístup k údajům, oprávnění na vysvětlení, blokaci, opravu, doplnění nebo likvidaci údajů.</i>	
	27.16 <u>K § 63</u> Ustanovení § 63 se zrušuje. Není zřejmé, proč by měla nějaká samospráva státních úředníků vůbec existovat. Je-li potřeba, mají její roli plnit odbory. Osnova neřeší, když si úředníci radu nezvolí, tento institut nenahrazuje ani odbory, ani profesní komory, neboť nemá příliš kompetencí. Existuje pouze kompetence, aby se zástupce zúčastňoval jako člen komise, ale samostatně nerozhoduje o úřednících vůbec, navíc člen rady úředníků nemá ochranu jako funkcionář odborové organizace. V odstavci 10 není řešeno, jak bude tento institut aplikován v nejvyšších správních úřadech; není řešeno, jak bude rada úředníků nadřízeného úřadu státní správy schopna rozhodovat o věcech, o kterých vůbec nic neví.	Částečně akceptováno. Ustanovení bylo upraveno v tom smyslu, že rada úředníků je v úřadu státní správy zřizována dobrovolně a odstavec 10 bude vypuštěn. Rada úředníků nenahrazuje ani nevylučuje odborové organizace, jedná se o dobrovolnou „kvazi samosprávu“ úředníků, která má působnost v přesně vymezených oblastech – její člen je členem výběrové komise, je poradním orgánem při rozhodování vedoucího úřadu o námitkách proti pracovnímu hodnocení a vyjadřuje se ke změnám systemizace úřadu státní správy.
	27.17 <u>K § 71</u> Ustanovení § 71 je nezbytné dopracovat. Předkladatel musí vzít v potaz, že státní úředník řadu, ne-li všechny, předpoklady prokázal již při přijímání do stávajícího pracovního poměru a je tedy zbytečným obtěžováním, aby je prokazoval znovu. Místo toho by jej měl správní úřad vyzvat, aby prokázal ty předpoklady, které vyjmenuje, které dosud neprokázal.	Částečně akceptováno. S ohledem na skutečnost, že předpoklady pro zastávání pracovního místa úředníka zavádí až navrhovaný zákon, neměli stávající zaměstnanci povinnost při přijímání do pracovního poměru tyto předpoklady prokazovat. Z tohoto důvodu navrhovaný zákon v přechodných ustanoveních upravuje prokazování předpokladů stávajícími zaměstnanci.
	27.18 <u>K RIA</u> Výčet finančních nákladů RIA, pp. 17–20, je nezbytné dopracovat. Výčet úřadů v § 1 odst. 3 neodpovídá.	Rozpor. Není zřejmé, v jakém smyslu je třeba tabulku dopracovat. Tabulka je informačního charakteru. Pokud připomínkové místo požaduje doplnění svých údajů v tabulce, předkladatel si dovoluje požádat o jejich zaslání.

28. Nejvyšší kontrolní úřad	28.1	Akceptováno.
------------------------------------	-------------	---------------------

	<u>K § 1 odst. 3</u> V ustanovení § 1 odst. 3 návrhu zákona se v druhé větě uvádí, že „Pro účely tohoto zákona se dále za správní úřad považují Nejvyšší kontrolní úřad, ...“. K tomuto ustanovení uvádíme následující: Institucionální začlenění NKÚ do navrhovaného zákona by podle našeho přesvědčení narušilo jeho Ústavou zaručenou nezávislost. NKÚ nelze v žádném případě pokládat za správní úřad resp. za orgán moci výkonné, což je dáno již tím, že není zařazen v hlavě třetí Ústavy ČR pojednávající o orgánech moci výkonné, ale v samostatné hlavě páté jakožto nezávislý kontrolní orgán sui generis. Rovněž povaha činnosti kontrolorů NKÚ při výkonu kontrolní činnosti je kvalitativně odlišná od činnosti státních úředníků, což je zřejmé již z toho, že jim žádným zákonem nebylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, a že se na jejich činnost nevztahuje správní řád (viz § 31 zákona č. 166/1993 Sb.). V jejich případě tak není naplněno ustanovení § 1 odst. 1 návrhu zákona, neboť se nejedná o „službu veřejnosti“. Domníváme se, že na základě právní fikce nelze „považovat za správní úřad“ subjekt, který jím ve skutečnosti není. Z hlediska existující judikatury uvádíme na podporu výše uvedeného, že podle usnesení Ústavního soudu II. ÚS 451/2000 ze dne 16. ledna 2001 „NKÚ tedy nedisponuje exekutivními, příp. soudními pravomocemi, plní pouze funkci kontrolní ... Závěry NKÚ se stávají toliko podnětem, případně podkladem pro další postup orgánů státní moci.“ Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 9 Aps 1/2007 - 72 ze dne 19. září 2007 ve vztahu k nezávislosti NKÚ dovodil, že „zde není žádný orgán, který by vůči Úřadu měl vrchnostenské postavení“. Z tzv. parlamentních kapitol (srov. § 8 odst. 3 zákona č. 218/2000 Sb.) je mezi subjekty, které se „považují za správní úřad“, uváděn v návrhu zákona bez bližšího zdůvodnění pouze NKÚ, zatímco na zaměstnance Kanceláře Poslanecké sněmovny, Kanceláře Senátu, Kanceláře prezidenta republiky a Kanceláře Veřejného ochránce práv, jakož i na zaměstnance České národní banky, se zákon vztahovat nemá (stejně jako v případě NKÚ se nejedná o správní úřady).	
	28.2 <u>K § 4</u>	Připomínka změněna na doporučující. Stanovení minimálního počtu podřízených pracovních míst jednotlivým vedoucím úředníkům uvedeného

	Ustanovení § 4 návrhu řeší v návaznosti na systemizaci pracovních míst úředníků též problematiku sjednocení organizační struktury úřadů státní správy. Organizační struktura NKÚ je dána jeho organizačním řádem, který podle ustanovení § 13 odst. 3 písm. g) zákona č. 166/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů, schvaluje Kolegium Úřadu, tedy kolektivní orgán. Aplikací § 4 navrhovaného zákona by byla organizační struktura NKÚ do značné míry předem determinována, čímž by došlo k omezení schvalovací pravomoci Kolegia Úřadu, která je výrazem postavení NKÚ jako nezávislého orgánu.	v navrhovaném zákoně považuje předkladatel za minimální hranici vzniku jednotlivých organizačních útvarů s ohledem na zajištění efektivity provozu úřadu státní správy. Navrhovanou úpravou by mělo dojít ke sjednocení organizační struktury úřadů státní správy a zároveň by ji mělo být zabráněno účelovému vytváření pracovních míst vedoucích úředníků. Stanovení systemizace na 1 rok s možností měnit ji v průběhu roku ze zákonem stanovených důvodů je prostředkem zajištění vyšší stability úřednických pozic, a tudíž i vyšší ochrany státních úředníků.
	28.3 <u>K § 20</u> Navrhované názvy úředních hodností neodpovídají činnosti NKÚ, neboť Úřad není ministerstvem ani vládním nebo správním úřadem. Důvodová zpráva uvádí, že hodnosti mají vyjadřovat exkluzivitu zaměstnavatele. Označování zaměstnanců NKÚ adjektivem „správní“ (viz § 20 odst. 4) se za stavu, kdy NKÚ ve skutečnosti žádnou správní agendu nevykonává, jeví v této souvislosti jako zcela absurdní.	Akceptováno.
	28.4 <u>K § 38 odst. 1</u> Předpokládaná úřednická zkouška (§ 38 odst. 1) má zahrnovat též „znalosti základních ustanovení právních předpisů upravujících postup správních orgánů při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy a schopnost aplikace těchto znalostí“. V případě zařazení kontrolorů NKÚ do kategorie státních úředníků je tato část obsahu zkoušky pro jejich činnost nadbytečná, neboť NKÚ není správním úřadem, veřejnou správu v žádném ohledu nevykonává a ani jeho působnost ke kontrole nezahrnuje kontrolu rozhodování ve správním řízení. Zaměstnanci NKÚ také neplní úkoly oprávněné úřední osoby podle správního řádu.	Přípomínka změněna na doporučující. Úřednická zkouška je koncipována jako ověření obecných znalostí o činnosti veřejné správy, což by podle názoru předkladatele mělo přispět k profesionalizaci státní správy a zajistit propustnost nejen státní správy, ale celé veřejné správy, neboť úřednická zkouška bude postavena naroveň zkoušce zvláštní odborné způsobilosti z obecné části, kterou skládají úředníci územních samosprávných celků. Připuštění výjimek v této oblasti by podle názoru předkladatele bylo kontraproduktivní.
	28.5 <u>K části druhé</u>	Přípomínka změněna na doporučující. Je třeba zdůraznit, že resortní vzdělávání zůstává navrhovaným zákonem nezměněno. Navrhovaný zákon

	NKÚ v oblasti vzdělávání a ověřování nabytých dovedností disponuje vlastním systémem vzdělávání, který je přizpůsoben specifickým požadavkům na výkon kontrolní činnosti a který svým rozsahem výrazně překračuje rámec vzdělávání státních úředníků, tak jak je koncipován v předkládaném návrhu zákona. Problematika vzdělávacích programů průběžného vzdělávání není v navrhovaném znění návrhu zákona řešena. Návrh zákona pouze naznačuje roli Ministerstva vnitra, které má vykonávat dozor nad všemi poskytovateli vzdělávání, registrovat poskytovatele průběžného vzdělávání, a má být orgánem rozhodujícím v námitkovém řízení u úřednických zkoušek. Pokud jde o NKÚ, potencionální kontrolovaná osoba by tak fakticky spolurozhodovala o veškerém povinném vzdělávání kontrolorů a ostatních zaměstnanců NKÚ a vykonávala nad ním dozor.	zavádí povinnou úřednickou zkoušku a vzdělávání vedoucích úředníků a v oblasti průběžného vzdělávání se omezuje jen na stanovení minimálního rozsahu vyučovacích hodin, kterého je úředník povinen se ročně zúčastnit. Na základě výsledků meziresortního připomínkového řízení nebudou poskytovatelé průběžného vzdělávání podléhat registraci Ministerstvem vnitra.
	28.6 <u>Obecně</u> Shora zmíněná ustanovení návrhu zákona, pokud by měla být aplikována na NKÚ, jsou v přímém rozporu s Limskou deklarací směrnic o principech auditu aprobovanou v rezoluci A/66/209 66. Valného shromáždění Spojených národů ze dne 22. prosince 2011 „Podpora efektivity, zodpovědnosti, účelnosti a transparentnosti veřejné správy posílením nejvyšších kontrolních institucí“. V článku 6 bod 3 Limské deklarace se uvádí: „Ve své profesní činnosti nesmějí být auditoři nejvyšších auditních institucí ovlivňováni auditovanými organizacemi a nesmějí být na těchto organizacích závislí.“. Z výše uvedených důvodů žádáme vypustit z ustanovení § 1 odst. 3 navrhovaného zákona „Nejvyšší kontrolní úřad“.	Akceptováno.
29. Technologická agentura České republiky	29.1 <u>Obecně</u> Nová Strategie vlády v boji s korupcí na období let 2013 a 2014, schválená usnesením vlády ze dne 16. ledna 2013 č. 39, která nahradila Strategii vlády v boji proti korupci na období let 2011 a 2012, schválenou usnesením vlády ze dne 5. ledna 2011 č. 1, ve znění usnesení vlády ze dne 19. ledna 2011 č. 65, usnesení vlády ze dne 18. května 2011 č. 370, usnesení vlády ze dne 16. listopadu 2011 č. 837 a usnesení vlády ze dne 16. května 2012 č. 346, stanoví mezi hlavní protikorupční opatření mj. předložit vládě návrh legislativního řešení pracovního poměru a vzdělávání, který bude obsahovat zejména tato kritéria:	Neakceptováno. Nová protikorupční strategie bude doplněna do důvodové zprávy. Podle názoru předkladatele navrhovaný zákon je schopen zajistit stabilitu, profesionalitu a odpolitizování státní správy (požadavky systemizace, obsazování

	– jednoznačné určení hranice mezi místy obsazovanými politicky a apolitickými – úřednickými místy, která budou obsazována na základě výběrového řízení, – nastavení pravidel pro odpolitizování, profesionalizaci a stabilizaci veřejné správy, – nastavení transparentního a spravedlivého systému odměňování, – zabezpečení speciální ochrany oznamovatelů protiprávního jednání zaměstnavatele, – systém povinného vzdělávání obsahující mj. oblast boje s korupcí. Nejenže není tato nová protikorupční strategie v předkládaném materiálu vůbec zmíněna, ale tato kritéria jsou v předkládaném návrhu zákona o státních úřednících řešena jen zčásti a nedostatečně. Věcný záměr zákona a navazující Teze zákona o úřednících veřejné správy, z nichž by měl předkládaný materiál vycházet, pak nejsou v některých případech akceptovány vůbec. Zcela schází zavedení kariérního řádu jako prostředku k zajištění stabilizace a profesionalizace státní správy. Předkládaný návrh rovněž nevede k jednoznačnému odpolitizování veřejné správy, neboť hranice mezi úředníky a politickými poradci není zcela jednoznačná. Není např. zřejmé, jak se oddělí „politické“ řízení realizované poradci ve vztahu k odborným útvarům. Při dostatečném počtu poradců bude možnost nepřímého a současně i „politického“ řízení všech útvarů a jejich (tímto návrhem) „odpolitizovaných“ úředníků. Podobně bude složité odpolitizovat vztahy na úrovni vertikálního řízení – politický náměstek versus apolitický ředitel jako jeho přímý podřízený. Odpolitizování veřejné správy nemělo být řešeno institucionálně (zřízením funkce ředitele úřadu ministerstva či státního tajemníka apod.) jako vytvořením hranice mezi politicky a úřednický obsazovanými funkcemi, ale stanovením maximálně možné právní ochrany úředníků (v případě, že úředník neporuší povinnosti úředníka definované tímto zákonem, úředníka nelze odvolat, včetně nemožnosti ukončení pracovního poměru z důvodu organizačních změn) a zvýšenou právní ochranou zaměstnanců oproti podmínkám obsaženým v zákoníku práce. Tyto instituty však v aktuálně předloženém návrhu nejsou zcela dodrženy, resp. míra ochrany úředníka neodpovídá požadovanému rozsahu	pracovních míst bez výběrového řízení, výběrové řízení, zdůraznění praxe pro vedoucí úředníky, výpovědní důvody, vzdělávání). V souladu s čl. 68 odst. 2 Ústavy České republiky ministr řídí ministerstvo. Ministr je tedy odpovědný za řízení ministerstva a musí tak mít k tomu dostatečné nástroje. Obdobně i v případě ostatních vedoucích úřadů. Nelze podle názoru předkladatele tak omezovat pravomoc ministra (vedoucího úřadu) a zákonem stanovit, že část svých pravomocí vykonávat nemůže. Pokud se jedná o postavení náměstka člena vlády, úprava jeho postavení bude v návrhu zákona doplněna. Zákonná úprava systemizace by měla zaručit větší stabilitu úřadu státní správy a pracovních míst úředníků a zabránit účelovým změnám, což by mělo přispět k větší ochraně úředníků i stabilitě celé státní správy.
--	---	---

	deklarovanému ve schválených Tezích zákona o úřednících veřejné správy. Návrh dává vedoucímu úřadu rovněž značný prostor pro ovlivňování způsobu výběru nových úředníků, vč. jmenování členů výběrové komise, jakož i pro zbavování se tzv. nepohodlných úředníků pod záminkou nadbytečnosti z důvodu zefektivnění výkonu působnosti úřadu. Zákonem navrhovaná opatření jsou většinou formální, nejasná a administrativně náročná. V některých případech pak návrh zákona umožňuje i různý výklad či obcházení stanovených pravidel. V tomto pojetí se tedy návrh jeví jako neefektivní a málo účinný. Zejména není zcela zřejmá úprava systemizace pracovních míst úředníků v úřadu státní správy a její vztah k systemizaci všech zaměstnanců úřadu státní správy dle usnesení vlády ze dne 13. června 2012 č. 412, kterým byl schválen postup pro přípravu systemizace v orgánech státní správy.	
	29.2 <u>K § 1 odst. 2 ve spojení s § 64</u> Ustanovení obsahuje negativní vymezení úředníka obdobně, jako obsahoval předchozí návrh zákona o úřednících veřejné správy, osobních asistentech ve veřejné správě a o vzdělávání ve veřejné správě. Nicméně zaměstnanci ministerstva by měli plnit pracovní úkoly podle kompetencí daného ministerstva a jeho odborných úkolů. Formulace, že zaměstnanec zajišťuje podklady pro politickou činnost člena vlády, do značné míry legalizuje možnost zaměstnávat vedle úřednických míst také různé politické poradce a asistenty (tj. „neúředníky“), stanovit dokonce jejich vedoucího, což jde proti jednomu z hlavních cílů zákona (odpolitizování státní správy). Tyto politické aktivity by neměly být vůbec řešeny v rámci struktur ústředních a jiných orgánů státní správy či dokonce v rámci velké systemizace na úkor odborných činností (úřednických pozic). Toto nedůsledné odpolitizování státní správy je pak ještě více patrné ve spojení s § 64, který umožňuje vedoucímu úřadu státní správy, aby delegoval výkon svých práv a povinností, tj. včetně politické činnosti, na úředníka v jím řízeném úřadu státní správy. Při zachování tohoto negativního vymezení doporučujeme výslovně uvést, že úředníkem nejsou také ostatní zaměstnanci, kteří vykonávají pomocné, servisní nebo manuální práce ve správních úřadech, bezpečnostních sborech, nebo v ozbrojených silách a zaměstnanci, kteří pouze řídí, organizují a kontrolují	Vysvětleno. Předkladatel odmítá názor, že navrhovaným zákonem se legalizuje možnost zaměstnávat osobní asistenty nebo poradce členů vlády. Navrhovaný zákon pouze stanoví, že tyto osoby nejsou státními úředníky a režim zákona se tak na ně nevztahuje. Ustanovení § 64 návrhu zákona upravuje zastupování vedoucího úřadu státní správy ve výkonu práv a povinností stanovených navrhovaným zákonem (tzn. v záležitostech, ve kterých vystupuje vedoucí úřadu v pozici zaměstnavatele), tedy nikoliv v politické činnosti. Osobní působnost zákona vyplývá z § 2 a 3 návrhu zákona. Musí vždy jednat o zaměstnance v pracovním poměru k České republice zařazeného ve správním úřadu podle § 2 odst. 3 a 4 nebo bezpečnostním sboru a vždy musí vykonávat nejméně jednu činnost uvedenou v § 3 (pokud tedy vykonává jinou činnost např. pomocné, manuální nebo servisní práce, není v souladu s § 2 odst. 1 státním úředníkem).

	výkon pomocných, servisních nebo manuálních pracovníků (viz vymezení neúředníků ve věcném záměru zákona na str. 29).	
	29.3 <u>K § 1</u> Dále při zachování znění § 2 požadujeme výslovně omezit počet politických poradců ministrů, náměstků a dalších vedoucích úřadů státní správy. Nelze přehlédnout jejich vliv na chod úřadů. Zejména v posledních letech se zavedlo, že poradců jsou nejen vysoké počty (i více než 10), ale tito poradci vykonávají neformální vliv na celý chod úřadu, což je ve státní správě nepřijatelné.	Vysvětleno. Navrhovaný zákon se vztahuje pouze na státní úředníky. S ohledem na skutečnost, že zaměstnanci, kteří vykonávají poradenské nebo obdobné činnosti pro člena vlády, jsou z působnosti zákona vyloučeni, nelze v navrhovaném zákoně upravovat jejich právní vztahy.
	29.4 <u>K § 2</u> V tomto ustanovení jsou vyjmenovány činnosti, na které se vztahuje působnost zákona a které jsou náplní práce úředníka. Činnosti jsou převzaty ze služebního zákona, nepokrývají však všechny odborné činnosti správních úřadů, na jejichž zajišťování by měly být kladeny vyšší nároky. Tento věcný rozsah působnosti zákona by měl být podrobněji posouzen již v této etapě, jinak lze v praxi očekávat výkladové i aplikační problémy. - pod písm. h) je jako činnost v rozsahu působnosti úřadu státní správy uvedena „státní politika výzkumu a vývoje“. Upozorňujeme, že nejen z jazykového hlediska se nejedná o činnost, ale o strategický dokument, který je jedním ze základních nástrojů pro realizaci Reformy systému výzkumu, vývoje a inovací, schválené usnesením vlády ze dne 26. března 2008 č. 287. Není tedy zřejmé, jak by měl tento dokument vázat na konkrétní náplň práce úředníka (např. příprava této politiky, zajišťování její realizace, apod.). Navíc předmět a cíl této činnosti je možné zahrnout pod písm. a) „příprava návrhů koncepcí a programů“, případně částečně pod písm. i) „dotační politika a programy EU“. Národní politika totiž přihlíží také k závazným a doporučujícím dokumentům orgánů Evropské unie, pozornost je věnována i operačním programům podílově financovaným ze strukturálních fondů EU. Doporučujeme gramaticky zpřesnit tuto činnost tak, aby bylo zřejmé, které činnosti nezbytné k přípravě uvedeného dokumentu lze podřadit pod náplň činnosti úředníka.	Akceptováno.
	29.5	Akceptováno v modifikované podobě.

	<u>K § 2</u> - pod písm. i) je uvedena „dotační politika a programy EU“. Zde lze konstatovat obdobně výše uvedené a navíc doplnit, že z takto formulované náplně činnosti úředníka není zřejmé, zda dotační politika se vztahuje jen na EU nebo na veškeré dotace včetně těch z národních zdrojů a zda se jedná jen o dotační politiku (resp. její přípravu), nebo i na její realizaci – tzn. celý proces poskytování podpor. Státní dotační politiku tvoří soubor různých opatření, přijímaných především na úrovni exekutivních orgánů státu. Její konkrétní obsah se poměrně často a flexibilně mění v závislosti nejen na změnách příslušných právních předpisů, ale i na politických rozhodnutích vlády, jednotlivých ministrů, (především těch, kteří jsou za ni odpovědní ve své působnosti) a zejména na možnostech státního rozpočtu. Doporučujeme upřesnit tuto činnost např. rozvedením na přípravu a realizaci národní dotační politiky a programů EU.	
	29.6 <u>K § 4</u> Zavádí se systemizace pracovních míst úředníků v úřadu státní správy, a to zřejmě nad rámec stávající systemizace všech zaměstnanců v orgánech státní správy (viz usnesení vlády č. 412 ze dne 13. června 2012). Návrh zákona ani v důvodové zprávě nijak neřeší vztah těchto dvou systemizací, tj. první (velké systemizace) pro celý úřad (resp. pro všechny zaměstnance) a druhé (malé systemizace) pouze pro úředníky (resp. apolitická místa). Stávající stav je tak matoucí a povede k značné administrativní náročnosti. Bez jednoznačného vymezení v návrhu zákona či alespoň v důvodové zprávě bude pravděpodobně nezbytné citované usnesení vlády zrušit, případně nahradit novým, které stanoví souladná pravidla k postupu pro přípravu systemizace v orgánech státní správy tak, aby nedocházelo ke kolizi s malou úřednickou systemizací.	Akceptováno. Důvodová zpráva bude doplněna.
	29.7 <u>K § 4</u> Bylo by vhodné, aby návrh zákona upravil nikoliv systemizaci pracovních míst úředníků, ale systemizaci celého úřadu s tím, že v ní budou místa úředníků jasně stanovena. Současně doporučujeme zpracovat do návrhu povinnost zhodnocení efektivity činnosti úřadu v podobě stanovené systemizace, zejména pokud je její změna zdůvodňována potřebou zefektivnění výkonu působnosti úřadu či	Vysvětleno. Jakákoliv změna systemizace bude muset být projednána s radou úředníků. S ohledem na skutečnost, že navrhovaný zákon upravuje pracovní poměr státních úředníků, je povinná systemizace vztažena pouze ke státním úředníkům, neboť nová úprava systemizace by měla zaručit větší stabilitu úřadu státní správy a pracovních míst úředníků

	potřebou jiné zásadnější reorganizace, která by vedla k ukončení pracovního poměru úředníka výpovědí dle navrhovaného § 26 odst. 1 písm. b).	a zabránit účelovým změnám, což by mělo přispět k větší ochraně úředníků i stabilitě celé státní správy.
	29.8 <u>K § 4</u> Z hlediska přímé vazby systemizace na státní rozpočet (viz též § 4 odst. 2 tohoto návrhu) by bylo vhodnější, aby termín pro její změnu byl 1. leden (resp. 31. prosinec) a nikoliv 31. březen. Stanovení systemizace k druhému termínu do 31. října je pak s ohledem na vázanost přidělených finančních prostředků rovněž problematické a nelogické. Hlavním cílem nové systemizace je zajištění větší stability veřejné správy. Vzato <i>stricto sensu</i>, tento cíl bude zajištěn jen v průběhu 6 měsíců, neboť návrh v podstatě navrhuje k tomu, aby dvakrát ročně docházelo k zásadnější změně a tedy nutnosti změny systemizace, což do značné míry omezuje efekt tohoto opatření. Výslovný požadavek na stanovení systemizace dvakrát za rok tak dává příležitost, jak v relativně krátkém časovém intervalu „zásadněji“ systemizaci upravit, což je prvek jdoucí proti záměru zajistiti větší stabilitu veřejné správy. Doporučujeme upravit dané ustanovení tak, aby obsahovalo jednoznačný a transparentní postup nejen pro přípravu, ale také následné vyhodnocení efektivity a hospodárnosti stanovené systemizace.	Částečně akceptováno. Navrhované ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že systemizace bude stanovena na 1 rok; vedoucí úřadu státní správy bude moci měnit systemizaci v průběhu roku pouze při změně působnosti úřadu nebo při podstatné změně podmínek, za kterých byla systemizace sestavena.
	29.9 <u>K § 8 odst. 1 písm. i)</u> Ustanovení § 8 upravuje podmínky spolehlivosti fyzické osoby, a to výčtem přestupků, za které v posledních 3 letech nebyla tato osoba opakovaně uznána vinnou. Problém shledáváme v neurčitěm vymezení přestupků pod písm. i), tj. jaké jiné přestupky či správní delikty by měly dopad na spolehlivost úředníka. Je to např. i sousedský spor nebo jiné drobné dopravní přestupky?	Akceptováno v modifikované podobě. Písmeno i) zpřesněno v tom smyslu, že se jedná o přestupek nebo správní delikt, který souvisí s působností úřadu státní správy, jejíž výkon náleží do druhu práce pracovního místa úředníka.
	29.10 <u>K § 8 odst. 1 písm. i)</u> Dále zde není specifikováno, co se rozumí pod pojmem „opakovaně“ – dvakrát nebo třikrát a více? V rámci právní jistoty doporučujeme blíže specifikovat předmětné přestupky, případně toto ustanovení zcela vypustit a dále alespoň v důvodové zprávě vyložit pojem „opakovaně“, aby nedocházelo k příliš	Vysvětleno. Pojem „opakovaně“ je vysvětlen v § 9 odst. 2 návrhu zákona. V důvodové zprávě bude toto ustanovení podrobněji vysvětleno.

	širokému uvážení a tím i zneužívání tohoto ustanovení.	
	29.11 <u>K § 10 odst. 5</u> Vedoucí úřadu státní správy dle tohoto ustanovení určuje druh výběrového řízení bez stanovení bližších podmínek pro ten který druh výběrového řízení, čímž je mu umožněno téměř neomezené volné uvážení. Navrhujeme v ustanovení vymezit splnění alespoň elementárních skutečností pro konání vnitřního či vnějšího (omezeného či neomezeného) výběrového řízení.	Akceptováno. Podle názoru předkladatele je nadbytečné stanovit přesný postup při výběru druhu výběrového řízení. Vedoucí úřadu v takovém případě rozhoduje s ohledem na znalost personální situace úřadu – pokud bude zřejmé, že úřad státní správy nedisponuje vlastními zdroji, zvolí vedoucí úřadu státní správy vnější výběrové řízení.
	29.12 <u>K § 14 odst. 1</u> Navrhujeme doplnění části druhé věty s odvoláním se na povinnost vedoucího úřadu státní správy vyzvat uchazeče, aby náležitosti nebo přílohy přihlášky v přiměřené lhůtě doplnil, o odkaz na § 12 odst. 4, a to následujícím způsobem (doplnění zvýrazněno tučně): „Přihlášku uchazeče, která je neúplná, nejsou k ní připojeny požadované doklady, a tyto nebyly doplněny ani na výzvu dle § 12 odst. 4, nebo byla úřadu státní správy doručena po lhůtě stanovené v oznámení, a přihlášku uchazeče, který nevyhovuje podmínkám stanoveným pro účast ve výběrovém řízení nebo který nesplňuje předpoklady podle § 6, vyřadí z dalšího výběru a o této skutečnosti a o důvodech vyřazení uchazeče vyrozumí.“	Akceptováno.
	29.13 <u>K § 14 odst. 3</u> Navrhujeme, aby v rámci výsledného pořadí uchazečů, se kterými proběhl pohovor, byly uvedeny také důvody jejich umístění ve výběrovém řízení, ať už pro zajištění větší transparentnosti nebo jako vodítko pro vedoucího úřadu státní správy, který si může vybrat až z prvních pěti umístěných uchazečů (viz dále).	Akceptováno v modifikované podobě.
	29.14 <u>K § 14 odst. 7</u> Dle tohoto ustanovení není vedoucí úřadu vázán výsledným pořadím uchazečů stanoveným výběrovou komisí, ale může volné pracovní místo obsadit uchazečem, který se umístil mezi prvními pěti. Minimálně by zde měla být dle	Akceptováno.

	našeho názoru stanovena alespoň povinnost zdůvodnění výběru jiného než vítězného uchazeče a pokud má být zachována možnost vybírat z více uchazečů, tak z maximálně tří. V opačném případě dává ustanovení poměrně velké pole působnosti vybrat toho uchazeče, kterého příslušný vedoucí úřadu osobně upřednostňuje bez ohledu na odborné či jiné schopnosti vítězného uchazeče.	
	29.15 <u>K § 15</u> Pro účely zachování regulérnosti obsazování volných pracovních míst navrhuje, aby také v rámci vnitřního výběrového řízení prováděla posouzení uchazečů výběrová komise.	Akceptováno.
	29.16 <u>K § 19</u> Pracovní hodnocení úředníka není nijak provázáno s jeho finančním ohodnocením. Ke zvýšení profesionalizace a stabilizace veřejné správy by jistě přispělo motivování úředníků také formou finančních benefitů za dosažení mimořádných výsledků, a ne pouze automatickým navyšováním délky praxe.	Akceptováno.
	29.17 <u>K § 25</u> Obdobně jako v uplatněných připomínkách k předešlým verzím návrhů zákona o úřednících uplatňujeme připomínku k převedení na jinou práci z důvodu sdělení obvinění ze spáchání trestného činu zakládajícího ztrátu bezúhonnosti. Z hlediska příslušné odbornosti státního úředníka nebude prakticky možné převést úředníka na tutéž práci. Dle odst. 3 se tak bude jednat o překážku v práci na straně zaměstnavatele. Ačkoliv je v odst. 4 úředníkovi na překážkách přiznán plat ve výši 60 % průměrného výdělku, může se taková úprava jevit jako diskriminační, jelikož dochází k (byť částečnému) potrestání v rozporu se zásadou presumpce neviny po dobu převedení na zcela (věcně i finančně) odlišnou pozici či po dobu překážek v práci na straně zaměstnavatele, což může být pro takového úředníka v tomto období i likvidační (s ohledem na nemalou délku trvání trestních řízení).	Částečně akceptováno. Nelze připustit, aby trestně stíhaný úředník, tj. úředník, u něhož jsou důvodné pochybnosti o jeho bezúhonnosti, reprezentoval Českou republiku navenek, čímž by mohla být narušena její důvěryhodnost. Ustanovení je založeno na základě presumpce neviny, což vyplývá ze stanovení výše náhrady platy a povinnosti doplatit úředníkovi rozdíl ušlého platu v případě, že pravomocné rozhodnutí nezakládá ztrátu bezúhonnosti. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že úředníkovi náleží po dobu převedení k výkonu jiné práce plat za práci, na kterou byl převeden. Předkladatel si uvědomuje problematičnost délky trvání trestního řízení, ta však nemůže být řešena tímto zákonem.
	29.18	Částečně akceptováno.

	<u>K § 26 odst. 1 písm. b)</u> Nadbytečnost úředníka z důvodu „zefektivnění výkonu této působnosti“ umožňuje jakékoliv (a tedy i účelové) reorganizace a změny, včetně související změny systemizace dle § 4 odst. 1. Pro odchod „nechtěných“ úředníků je tak umožněno využívat legálně zejména tento postup. Jakkoli je tento výpovědní důvod kompenzován formou dalšího odstupného dle § 34, nelze pominout, že opatření potlačuje významnější ochranu úředníka a devaluje tak zásadnější změnu oproti současnému stavu. Ustanovení může dávat prostor pro určité účelové manipulace s cílem zbavit se nepohodlných úředníků. Pojistkou proti naznačenému postupu by bylo alespoň stanovení povinnosti řádného vyhodnocení a zdůvodnění navazující změny systemizace.	Ustanovení upraveno na základě výsledků připomínkového řízení následovně: vedoucí úřadu státní správy bude mít povinnost projednat systemizaci podle § 4 odst. 1 a odst. 4 v radě úředníků.
	29.19 <u>§ 27 písm. a) a 29 odst. 2</u> Ustanovení upravuje případy, kdy může dát vedoucí úřadu státní správy úředníkovi výpověď. V § 27 písm. a) je to z důvodu, obsahuje-li pracovní hodnocení úředníka „opakovaně“ závěr, že úředník při výkonu práce dosahuje neuspokojivých výsledků. Není přitom zřejmé, zda se tím rozumí naplnění podmínky, že ve dvou, třech, čtyřech nebo i více po sobě jdoucích hodnoceních úředníka je obsažen negativní závěr hodnocení. Schází zde právní jistota při posuzování takových případů. Nevylučuje skutečnost, že není nikde přesně stanoveno, co se rozumí neuspokojivými výsledky. Totéž je pak upraveno i v případě vedoucího úředníka v § 29 odst. 2. Navrhujeme předmětná ustanovení v duchu uplatněné připomínky více rozvést alespoň v důvodové zprávě.	Akceptováno.
	29.20 <u>K § 32 a 33</u> Ustanovení § 32 zavádí konkurenční doložku pouze pro 2 oblasti/agendy úředníků: veřejné zakázky a dotační politiku a programy EU. Vedle nejasnosti, zda se jedná o dotační politiku EU nebo také dotační politiku národní (viz připomínka k § 2), je třeba podotknout, že vzhledem k úpravě v zákoníku práce, neshledáváme toto ustanovení v návrhu za nezbytné. Ustanovení § 33 navíc stanoví takovým úředníkům peněžité vyrovnání, které však nekoresponduje	Částečně akceptováno Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že zákaz činnosti se bude vztahovat na dobu 6 měsíců po skončení pracovního poměru, za což bude náležet peněžité vyrovnání ve výši šestinásobku průměrného měsíčního platu úředníka.

	s případnou sankcí za porušení konkurenční doložky, obzvláště' jedná-li se o úředníka, který by neměl na peněžité vyrovnání nárok z důvodu skončení pracovního poměru dle § 27 písm. b) nebo § 31. Doporučujeme vypustit.	
	29.21 <u>K § 34 odst. 3</u> Za znění úpravy dalšího odstupného není zcela zřejmé, jakou dobu praxe úředníka (pouze u jednoho zaměstnavatele nebo napříč různými orgány státní správy jako zaměstnavateli) lze pro stanovení výše odstupného započítat. Ze zvláštní části důvodové zprávy vyplývá, že pro účely dalšího odstupného se započítává nepřetržitá doba trvání pracovního poměru k České republice nebo územnímu samosprávnému celku, přičemž druh vykonávané práce musí odpovídat zákonem stanovené náplni práce úředníka. Nepřetržitá doba však ve znění zákona výslovně uvedena není. Požadujeme znění tohoto ustanovení upravit ve smyslu možnosti sčítat jednotlivé dílčí doby, pokud při jejich skončení nebylo vyplaceno odstupné (což je i v souladu s podmínkou uvedenou v odst. 2), a dále jednoznačně vymezit, zda lze sčítat praxi mezi různými úřednickými pozicemi téhož úředníka v různých úřadech státní správy.	Akceptováno.
	29.22 <u>K § 37, 38 odst. 2 ve spojení s § 40 a 41</u> Ustanovení § 37 určuje lhůty pro přípravu na úřednickou zkoušku a povinnost přihlásit úředníka k této přípravě do 4 měsíců ode dne vzniku pracovního poměru. Dle § 38 odst. 2 je úředník povinen složit úřednickou zkoušku do 12 měsíců ode dne vzniku pracovního poměru. Při dvojím opakování zkoušky dle § 40 odst. 2 a možnosti podat námitky proti postupu zkušební komise dle § 41 odst. 1 (do 15 dnů ode dne oznámení), včetně 30denní lhůty pro rozhodnutí o námitkách, je dle našeho názoru lhůta pro složení úřednické zkoušky značně krátká a v mnoha případech může být její splnění až nereálné. V uvažovaném případě se totiž může i nezávisle stát, že do požadovaného 1 roku od nástupu úředníka do zaměstnání nebude možné přípravou na úřednickou zkoušku a následným složením úřednické zkoušky úspěšně projít. Nemluvě o přechodném období, kdy bude vedle nových úředníků nezbytné přezkoušet řadu stávajících úředníků dle § 72. Navrhujeme proto, i vzhledem k očekávanému náporu povinného přezkoušení stávajících úředníků dle přechodných ustanovení, prodloužit přiměřeně lhůtu pro	Vysvětleno. Úprava § 37 odst. 2 a § 41 byla předkladatelem navržena s ohledem na nutnost složení zkoušky do 12 měsíců ode dne vzniku pracovního poměru. Předkladatel neshledává tuto úpravu problematickou. Prodlužování absolvování přípravy a zkoušky by z pohledu kvalitního fungování úřadu bylo kontraproduktivní

	povinné splnění příslušného druhu úřednické zkoušky alespoň o 6 měsíců až 1 rok, případně sladit tuto lhůtu s lhůtou v § 45 odst. 2. Netřeba připomínat negativní důsledky, které sebou nese nesplnění úřednické zkoušky dle § 26 odst. 3 (převedení na neúřednickou pozici) až důsledek v podobě výpovědi dle § 26 odst. 1 písm. d). V nejhorším uvažovaném případě mohou pak tyto lhůty zapříčinit destabilizaci veřejné správy.	
	29.23 <u>K § 57 odst. 2</u> V druhém odstavci se k počítání lhůt hovoří pouze o lhůtě dle § 38 odst. 2 (řadovi úředníci), ale již ne o lhůtě dle § 45 odst. 2 (vedoucí úředníci). Doporučujeme doplnit ustanovení o lhůtě také u vedoucích úředníků.	Vysvětleno. Podle názoru předkladatele je z povahy věci nutné skutečnost, že se lhůta nestaví ani nepřerušuje převedením na jinou práci, opakováním úřednické zkoušky nebo vykonáním nové zkoušky, řešit pouze u složení úřednické zkoušky. Úřednickou zkoušku je nutné složit do 18 měsíců ode dne vzniku pracovního poměru, prodlužování této lhůty by z pohledu kvalitního fungování úřadu státní správy nebylo účelné.
	29.24 <u>K § 58</u> Vzdělávání úředníků se může účastnit také fyzická osoba, která není úředníkem, a to za úplatu. Již však není nikde řečeno, ani s tím návrh nepočítá, jak bude tato úplata stanovena. Úplata je stanovena sice v souladu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod zákonem, nicméně by bylo vhodné určit nějaké rozhraní či povinnost vytvořit sazebník buď v prováděcím předpisu, nebo formou zmocnění akreditovaným poskytovatelům vzdělávání s jasně stanoveným omezením nějaké horní hranice takové platby.	Vysvětleno. Je na poskytovatelích vzdělávání úředníků za jakých podmínek budou vzdělávání poskytovat. Fyzická osoba či úřad státní správy může zvolit s ohledem na tyto podmínky, u kterého poskytovatele vzdělávání absolvuje vzdělávání, respektive zajistí vzdělávání svých úředníků.
	29.25 <u>K § 59 odst. 1 ve spojení s § 39 odst. 5</u> Ustanovení uvádí, že „Poskytovatel vzdělávání úředníků vyhotovuje osvědčení o složení úřednické zkoušky, osvědčení o absolvování vzdělávání vedoucích úředníků a osvědčení o účasti na průběžném vzdělávání vydaným poskytovatelem vzdělávání úředníků na tiskopisu vydaném Ministerstvem vnitra.“ Chybí zde provázanost s § 39 odst. 5, ve kterém je naopak stanoveno, že zkušební komise zkoušenému v den konání úřednické zkoušky vydá osvědčení o složení úřednické zkoušky; v odůvodněných případech poskytovatel vzdělávání zašle zkoušenému osvědčení o složení úřednické zkoušky nejdele do 15	Vysvětleno. Zkušební komise je za účelem provedení zkoušky zřizována jednotlivými poskytovateli vzdělávání úředníků. Osvědčení vydává příslušný poskytovatel na tiskopisu vydaném Ministerstvem vnitra (do kterého doplní příslušné údaje o absolvování zkoušky).

	pracovních dnů ode dne konání úřednické zkoušky. Ve spojení těchto dvou ustanovení tak není zcela zřejmé, kdo tedy vydává příslušné osvědčení, pravděpodobně to bude poskytovatel vzdělávání a komise osvědčení zkoušenému pouze předá. Nicméně v rámci jednoznačnosti a gramatické přesnosti navrhuje tyto dvě ustanovení sladit.	
	29.26 <u>K § 59 odst. 4</u> Obdobně jako v § 58 navrhuje alespoň rámcové zmocnění nebo vymezení ukazatelů, dle kterých bude stanovena úplata za tiskopis poskytovaný Ministerstvem vnitra poskytovateli vzdělávání úředníků.	Akceptováno. Ustanovení bude zpřesněno v tom směru, že tiskopisy jsou poskytovány za úplatu, která nepřesáhne výši nákladů na jejich výrobu.
	29.27 <u>K § 72</u> Neshledáváme důvod zavedení odlišné úpravy lhůt pro prokázání složení úřednické zkoušky pro zaměstnance dle § 71 odst. 1 (stávající zaměstnanci v úřadu státní správy 3 roky) a dle § 71 odst. 2 (stávající vedoucí zaměstnanci v úřadu státní správy 5 let). Navrhujeme lhůtu sladit, případně stanovit lhůtu delší než 3 roky, avšak pro obě skupiny zaměstnanců shodnou.	Vysvětleno. Delší lhůta pro absolvování vzdělávání vedoucích úředníků je stanovena s ohledem na povinnosti a pracovní náplň vedoucích úředníků. Odlišná lhůta pro složení úřednické zkoušky a absolvování vzdělávání vedoucích úředníků je stanovena nejen v přechodných ustanoveních pro stávající zaměstnance v úřadech státní správy, ale i pro nové úředníky (viz § 38 odst. 2 a § 45 odst. 2). Vedoucí úředník navíc musí absolvovat nejen vzdělávání vedoucích úředníků, ale samozřejmě také složit úřednickou zkoušku.
30. Akademie věd České republiky	30.1 <u>K § 1 odst. 3</u> K § 1 odst. 3 návrhu zákona, druhá věta – z textu vypustit slova „Akademie věd České republiky“ <u>Odůvodnění:</u> AV ČR je organizační složkou České republiky, jejímž posláním je uskutečňovat výzkum prostřednictvím svých pracovišť, která jsou samostatnými právními osobami a mají právní statut veřejných výzkumných institucí podle zákona č. 341/2005 Sb., o veřejných výzkumných institucích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o VVI“).	Akceptováno.

	Postavení AV ČR a jejích pracovišť je upraveno zvláštními zákony, zejména zákonem č. 283/1992 Sb., o Akademii věd ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o AV ČR“) a zákonem o VVI. AV ČR má postavení ústředního orgánu ČR pouze pro rozpočtové účely, ale není ústředním orgánem státní správy (viz § 3 odst. 2 zákona o AV ČR, kompetenční zákon, zákon o majetku státu). Při výkonu svěřených pravomocí se AV ČR nespravuje správním řádem ale zvláštními zákony: (i) při zřizování pracovišť se AV ČR spravuje zákonem o AV ČR a zákonem o VVI; (ii) při přidělování dotací se AV ČR spravuje ustanoveními zákona č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací) a ustanoveními zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla). Postavení AV ČR a jejích pracovišť je tak upraveno zvláštními zákony, které budou ve vztahu k navrhované zákonné úpravě v postavení lex specialis. Všechny instituty uvedené v předmětném návrhu zákona obsahují diametrálně odlišnou úpravu napříč celým spektrem věcné působnosti návrhu zákona, ať již jde o oblast vzdělávání, systemizaci a oblast obsazování pracovních míst, včetně podmínek vyhlášení a realizace výběrových řízení, které odporují platné právní úpravě týkající se AV ČR, a svým specifickým zaměřením na správní úřady se nedají na AV ČR aplikovat vůbec nebo jenom stěží. Ve vztahu k této otázce tak jde o tacitní derogaci dosavadních předpisů, jež zásadním způsobem nabourává princip právní jistoty a je z toho důvodu nežádoucí. Zařazení AV ČR do výčtu institucí považovaných pro účely tohoto zákona za správní orgány je tak svou povahou nesystematické a věcně nedůvodné, navíc je provedeno formou rozpornou s legislativními pravidly vlády, což ve svém důsledku výrazně zvyšuje právní nejistotu svých adresátů. Postavení AV ČR je v tomto ohledu navíc zcela srovnatelné s postavením veřejných vysokých škol, jež ve výše uvedeném výčtu rovněž nejsou uvedeny. Ve zvláštní části důvodové zprávy k návrhu zákona o státních úřednících, v komentáři k § 1 se výslovně uvádí, že tento zákon se má vztahovat pouze na	
--	---	--

	zaměstnance ve správních úřadech a bezpečnostních sborech. Dále se v ní výslovně uvádí, že organizační složky státu, které nesplňují podmínky definice správního úřadu uvedené v § 1 odst. 3 návrhu zákona, nejsou správním úřadem ve smyslu tohoto zákona a zákon o státních úřednících se na tyto instituce nemá vztahovat. Jak vyplývá z platných právních předpisů České republiky, AV ČR (ani její vnitřní organizační jednotka - Kancelář AV ČR) není správním orgánem ani správním úřadem, nevykonává žádnou správní agendu ani nemá platnou právní úpravou ČR stanovenou žádnou působnost v oblasti veřejné správy ve smyslu ustanovení správního řádu. AV ČR neodpovídá svým posláním a postavením ani definici správního úřadu dle ust. § 1 odst. 3 věta první návrhu zákona o státních úřednících, ani poslání a postavení správního úřadu dle správního řádu. Samotná důvodová zpráva k § 1 navrhovaného zákona nijak nezdůvodňuje zařazení AV ČR do seznamu správních úřadů podléhajících úpravě tohoto zákona a nikde neuvádí, proč právě AV ČR se má za správní úřad pro účely tohoto zákona považovat.	
31. Českomoravská konfederace odborových svazů	31.1 <u>Obecně</u> Podle důvodové zprávy je cílem návrhu zákona zajistit odpolitizování, profesionalizaci, stabilizaci a transparentnost státní správy a stanovení hranice mezi politicky obsazovanými a úřednickými místy ve státní správě. Tyto cíle však předložený návrh zákona nesplňuje.	Neakceptováno. Rozsah navrhovaného zákona vychází z vládou schváleného věcného záměru zákona a tezí zákona. Podle názoru předkladatele navrhovaný zákon je schopen zajistit stabilitu, profesionalitu a odpolitizování státní správy (požadavky systemizace, obsazování pracovních míst bez výběrového řízení, výběrové řízení, zdůraznění praxe pro vedoucí úředníky, výpovědní důvody, vzdělávání).
	31.2 <u>Obecně</u> Zásadní výhrady se vztahují především ke koncepční neujasněnosti návrhu zákona, k jeho věcnému obsahu, k nejasnosti textu některých ustanovení a jejich neprovázanosti a k významné nevyváženosti jednotlivých částí návrhu zákona. Návrh zákona o státních úřednících je v části první kompilátem úprav vybraných institutů převzatých z některých zákonů případně autory návrhu zákona dále upravených, což připouští také předkladatel návrhu zákona. Jedná se však o	Neakceptováno. Podle názoru předkladatele je koncepce navrhovaného zákona jasná – vychází z vládou schváleného věcného záměru zákona, tezí zákona a subsidiarity soukromého práva. S ohledem na uvedenou subsidiaritu obsahuje navrhovaný zákon pouze odlišnosti od úpravy soukromého práva. Není nám zřejmé, z čeho Českomoravská konfederace odborových svazů odvozuje nepochopení úředních

	kompilát velmi nízké kvality svědčící o koncepční neujasněnosti podstaty a smyslu právní úpravy a v některých případech o naprostém nepochopení přejímané úpravy příslušného institutu (např. úřednické hodnosti převzaté z předválečné služební pragmatiky).	hodností ze strany předkladatele. Účelem zavedení úředních hodností je zřejmý z důvodové zprávy. Současný systém úředních hodností bude na základě připomínek jednotlivých připomínkových míst zjednodušen a provázán s pracovním hodnocením.
	31.3 <u>Obecně</u> <i>Pouhé odlišení úřednické a politicky obsazované funkce ve státní správě bez institucionálního řešení nelze pokládat za depolitizaci státní správy. Důvody uváděné ve zprávě RIA nelze akceptovat, neboť jsou irelevantní. Z návrhu zákona jednoznačně vyplývá, že vedoucím úřadu v případě ministerstva bude i nadále ministr (politik), který bude přímo nebo prostřednictvím svých náměstků (rovněž politiků) řídit a kontrolovat podřízené zaměstnance, rozhodovat o systemizaci a jejích změnách včetně dalších záležitostí týkajících se pracovních právních otázek. To znamená, že by i nadále pokračovala politizace ústředních orgánů státní správy především ministerstev, což je nepřijatelné.</i>	Neakceptováno. Navrhovaný zákon vychází z vládou schváleného věcného záměru zákona a tezí zákona, kde vláda odmítla řešit odpolitizování státní správy institucionálně, tedy zřízením funkce ředitele úřadu nebo státního tajemníka. V souladu s čl. 68 odst. 2 Ústavy České republiky ministr řídí ministerstvo. Ministr je tedy odpovědný za řízení ministerstva a musí tak mít k tomu dostatečné nástroje. Obdobně i v případě ostatních vedoucích úřadů. Podle názoru předkladatele nelze omezovat pravomoc ministra (vedoucího úřadu) a zákonem stanovit, že část svých pravomocí vykonávat nemůže. Pokud se jedná o postavení náměstka člena vlády, úprava jeho postavení bude v návrhu zákona doplněna.
	31.4 <u>Obecně</u> Depolitizace nelze dosáhnout bez institucionálního řešení zřízením například funkce státního tajemníka jako nejvyššího vedoucího úředníka s personální působností a bez jednoznačného zákonného definování vzájemných vazeb například mezi státním tajemníkem a ministrem, definování pozice náměstka ministra na straně jedné, a bez stanovení odpovídající míry ochrany úřednických pozic (počínaje státním tajemníkem) před politickými vlivy na straně druhé.	Neakceptováno. Viz vypořádání připomínky 31.3.
	31.5 <u>Obecně</u> Lze důvodně předpokládat, že <i>zákon nezajistí vyšší profesionalizaci státní správy</i>, neboť navrhovaný způsob a rozsah vzdělávání je již nyní u zaměstnanců ústředních orgánů státní správy z větší části plně funkční. Z ustanovení návrhu	Neakceptováno. Decentralizace, resp. liberalizace je pouze v oblasti poskytovatelů vzdělávání. Větší variabilita by měla vést nejen ke zkvalitnění výběru vzdělávání, ale i snížení finančních nákladů. V otázce autorizace, komisařů (a tedy i přípravy a samotných zkoušek) je naopak

	zákona nevyplývá opodstatněnost uvedeného názoru, zvláště když návrh zákona předpokládá úplnou decentralizaci vzdělávání. Vzniká tak otázka, zda za takové situace lze vůbec zajistit jednotný systém vzdělávání a dostatečnou kontrolu kvality poskytovaného vzdělávání.	systém centralizován na Ministerstvu vnitra, které je gestorem kvalitní služeb ve veřejné správě.
	31.6 <u>Obecně</u> <i>Navrhovaná právní úprava nejenže nepřinese stabilizaci státní správy, protože k tomu nevytváří dostatečné podmínky v oblasti systemizace, odměňování, v míře kompenzací zvýšených povinností ani v jistotě a perspektivě pracovního místa včetně vyšší právní ochrany a zvláště v absenci depolitizace státní správy především v oblasti ústřední státní správy, ale povede ve svých důsledcích k její destabilizaci.</i>	Neakceptováno. Rozsah navrhovaného zákona vychází z vládou schváleného věcného záměru zákona a tezí zákona. Podle názoru předkladatele je navrhovaný zákon schopen zajistit stabilitu, profesionalitu a odpolitizování státní správy (požadavky systemizace, obsazování pracovních míst bez výběrového řízení, výběrové řízení, zdůraznění praxe pro vedoucí úředníky, stanovení povinností, dovolená, výpovědní důvody, vzdělávání). Zákonná úprava systemizace by měla zaručit větší stabilitu úřadu státní správy a pracovních míst úředníků a zabránit účelovým změnám, což by mělo přispět k větší ochraně úředníků i stabilitě celé státní správy. Rozsah benefitů byl konstruován s ohledem na program „vlády rozpočtové odpovědnosti“ a tedy s ohledem na současnou finanční situaci. Přiznání dalších benefitů by se neobešlo bez zvýšení finančních nákladů navrhovaného zákona.
	31.7 <u>Obecně</u> Předložený návrh zákona rovněž nepřispívá k boji proti korupci, jak předpokládá Strategie vlády v boji proti korupci na období let 2011 a 2012. <i>Některá navrhovaná řešení mají spíše prokorupční charakter nebo jsou z tohoto hlediska korupčně riziková</i> (např. chybějící depolitizace, ponechání možnosti uplatnění pásmového odměňování a smluvních platů).	Neakceptováno. Předkladatel se nedomnívá, že by navrhovaná řešení měla prokorupční charakter. Korupční rizika jsou vyhodnocena v obecné části důvodové zprávy „Hodnocení korupčních rizik“. Právní úprava odměňování státních úředníků byla do návrhu zákona doplněna, smluvní platy byly vyloučeny.
	31.8 <u>Obecně</u> <i>Nelze souhlasit s velmi extenzivním rozsahem institucionální působnosti, která je rozšířena na bezpečnostní sbory (s výjimkou GIBS a zpravodajských služeb) a</i>	Neakceptováno. Navrhovaný zákon vychází z vládou schváleného věcného záměru zákona a tezí zákona, na jejichž základě vláda stanovila, že institucionální působnost navrhovaného zákona má být co nejširší. Zahrnutí

	také na Nejvyšší kontrolní úřad, Technologickou agenturu České republiky, Grantovou agenturu České republiky, Akademii věd České republiky, Kancelář finančního arbitra, Českou správu sociálního zabezpečení a na okresní správy sociálního zabezpečení. Není zřejmé, co vedlo předkladatele respektive vládu k tak extrémnímu rozsahu institucionální působnosti.	bezpečnostních sborů podle názoru předkladatele ústavnímu pořádku neodporuje, s ohledem na fakt, že jejich kompetence realizují i osoby, které nejsou příslušníky bezpečnostních sborů, je žádoucí, aby tyto osoby podléhaly stejnému režimu jako jejich protějšky ve správních úřadech. Na základě meziresortního připomínkového řízení byla institucionální působnost upravena.
	31.9 <u>Obecně</u> <i>Trváme na tom, aby se institucionální působnost zákona vztahovala analogicky jako v zákoně č. 218/2002 Sb., služební zákon, pouze na organizační složky státu, které jsou ze zákona správním orgánem či správním úřadem.</i>	Neakceptováno. Viz vypořádání připomínky 31.8.
	31.10 <u>Obecně</u> <i>Nelze souhlasit s navrženou osobní působností zákona.</i> Trváme na zachování rozsahu osobní působnosti, který byl použit v zákoně o státní službě.	Neakceptováno. Osobní působnost navrhovaného zákona vychází ze zákona č. 218/2002 Sb. (viz § 2 návrhu zákona a § 6 odst. 2 zákona č. 218/2002 Sb.).
	31.11 <u>Obecně</u> Zásadně nelze souhlasit s tím, že předložený návrh zákona neupravuje odměňování úředníků s tím, že předpokládá zachování stávajícího nařízení vlády i pro státní úředníky. Má-li zákon obsahovat účinná opatření v boji proti korupci, pak nelze připustit existenci možnosti uplatnění systému pásmového odměňování a smluvních platů (stávající systém odměňování), neboť jejich použití obsahuje vysokou míru korupčního rizika, zakládá neopodstatněné nerovnosti, respektive popírá zásadu rovnosti v odměňování a kompenzační charakter platu.	Neakceptováno. Viz vypořádání připomínky 31.7.
	31.12 <u>Obecně</u> <i>Nelze rovněž souhlasit s tvrzením důvodové zprávy a RIA, které pokládají za dostatečnou kompenzaci zvýšených povinností úředníků benefity, kterými jsou</i>	Neakceptováno. Rozsah benefitů byl konstruován s ohledem na program „vlády rozpočtové odpovědnosti“ a tedy s ohledem na současné finanční možnosti. Přiznání dalších benefitů by se neobešlo bez zvýšení finančních nákladů

	zvýšené odstupné, prodloužení dovolené na 6 týdnů, ošatné a studijní volno v rozsahu 5 pracovních dnů na přípravu na úřednickou zkoušku. Důvodová zpráva do výčtu zahrnuje také zavedení úředních hodností, které podle uvedeného znění mají mít pozitivní dopad na sociální status úředníka. Je evidentní, že důvodová zpráva ani RIA nerozlišuje zásadní rozdíl mezi kompenzací a benefitem. <i>Za kompenzaci zvýšených povinností úředníků lze v tomto případě pokládat pouze prodloužení dovolené o jeden týden.</i> Zvýšené odstupné je částečnou kompenzací za ztrátu pracovního místa v důsledku organizačních změn těm úředníkům, jichž se organizační změny negativně dotkly, v žádném případě není benefitem. Totéž platí o ošatném, které nelze pokládat za benefit. Požaduje-li zaměstnavatel pro určité úředníky zvláštní pracovní ošacení, pak je potřebné, aby na náklady spojené s jeho pořízením úředníkovi finančně přispěl. Obdobně to platí také o poskytnutí pěti pracovních dnů na přípravu k vykonání úřednické zkoušky. Z výše uvedených důvodů proto nelze souhlasit s tvrzením, že „...zvýšení kompenzací je při zvýšení povinností stanovených zákonem zcela odpovídající“. <i>Kompenzaci zvýšených povinností pouze prodloužením dovolené o jeden týden (na 6 týdnů) pokládáme za nedostatečnou.</i>	navrhovaného zákona.
31.13 <u>Obecně</u> <i>Zásadně nelze souhlasit s tvrzením důvodové zprávy, že zavedení úředních hodností má pozitivní dopad na sociální status úředníka.</i> Za současné situace převládajícího negativního vnímání sociálního postavení úředníka, jejichž důvody jsou známy, by zavedení úředních hodností negativní vnímání úředníků veřejností ještě prohloubilo. Vzhledem k tomu, že se jedná o soukromoprávní úpravu právního postavení státních úředníků, nesouhlasíme se zavedením úředních hodností. Ze zásadních věcných důvodů tedy nesouhlasíme s převzetím úředních hodností ze služební pragmatiky včetně jejich vazby na jednotlivé platové třídy a nadhodnocení, které svědčí o naprostém nepochopení základních principů předválečné služební pragmatiky.	Neakceptováno. Trváme na zdůvodnění zařazení úředních hodností do navrhovaného zákona uvedeném v důvodové zprávě. Na základě připomínek připomínkových míst bude systém úředních hodností zjednodušen.	
31.14 <u>Obecně</u> Odborový svaz státních orgánů a organizací a ČMKOS vítají, že předkladatel přistoupil k oddělené právní úpravě úředníků státní správy, což byl dlouhodobý	Neakceptováno. Navrhovaný zákon vychází z věcného záměru zákona a tezí zákona, které byly schváleny vládou. Změnový zákon je již připraven, bude upraven s ohledem na výsledky vypořádání připomínek	

	požadavek odborů. Vůči předložené verzi návrhu zákona o státních úřednících však máme zásadní výhrady, které uvádíme výše. Z těchto důvodů nesouhlasíme s předloženým návrhem zákona a požadujeme jeho přepracování. Trváme na tom, aby současně s přepracovaným návrhem zákona byl předložen také návrh změnového zákona, bez kterého nelze odpovědně návrh zákona posoudit. Odborový svaz státních orgánů a organizací a Českomoravská konfederace odborových svazů trvají na vypořádání zásadních připomínek v souladu s Legislativními pravidly vlády.	k navrhovanému zákonu a následně zaslán do mezirezortního připomínkového řízení. Předkladatel všechny zásadní připomínky vypořádá v souladu s čl. 5 odst. 7 až 10, respektive čl. 8 odst. 6 legislativních pravidel vlády.
	31.15 <u>K § 1 odst. 1</u> V § 1 odst. 1 se slova „<i>nebo v bezpečnostním sboru (dále jen „úřad státní správy“)</i>“ se zrušují. Odůvodnění: Zásadně nesouhlasíme, aby státním úředníkem byl také zaměstnanec bezpečnostního sboru, který podle příslušného speciálního zákona není správním úřadem. Nelze souhlasit s tím, aby návrh tohoto zákona označoval všechny bezpečnostní sbory jako úřady státní správy. Jedná se o nepřipustnou nepřímou novelizaci speciálních zákonů. Z bezpečnostních sborů je pouze Vězeňská služba ČR a Celní správa ČR příslušným speciálním zákonem označena za správní úřad. Za správní úřad respektive za úřad státní správy však nelze pokládat Policii ČR a Hasičský záchranný sbor, jak vyplývá ze zákona o Policii ČR a zákona o Hasičském záchranném sboru. Trváme na tom, aby obdobně jako GIBS a zpravodajské služby byly z návrhu zákona vyloučeny také Policie ČR a Hasičský záchranný sbor.	Neakceptováno. Zahrnutí bezpečnostních sborů podle názoru předkladatele ústavnímu pořádku neodporuje, s ohledem na fakt, že jejich kompetence realizují i osoby, které nejsou příslušníky bezpečnostních sborů, je žádoucí, aby tyto osoby podléhaly stejnému režimu jako jejich protějšky ve správních úřadech.
	31.16 <u>K § 1 odst. 2</u> Do negativního výčtu <i>požadujeme doplnit také zaměstnance, kteří vykonávají pomocné a manuální práce včetně vedoucích zaměstnanců, kteří tyto zaměstnance řídí.</i> V negativním výčtu by měl být uveden také tiskový mluvčí člena vlády.	Neakceptováno. Podle názoru předkladatele je z ustanovení § 1 a 2 zřejmá působnost zákona. Musí se vždy jednat o zaměstnance v pracovním poměru k České republice zařazeného ve správním úřadu podle § 1 odst. 3 a 4 nebo bezpečnostním sboru a vždy musí vykonávat nejméně jednu činnost uvedenou v § 2 (pokud tedy vykonává jinou činnost např. pomocné, manuální nebo servisní práce, není v souladu s § 1 odst. 1 státním úředníkem).

	31.17 <u>K § 1 odst. 3</u> <i>V § 1 odst. 3 se věta druhá zrušuje.</i> Odůvodnění: Viz. též naše nesouhlasné stanovisko s rozsahem institucionální působnosti v obecné části návrhu zákona. Nelze rovněž souhlasit s tím, aby návrh zákona účelově označoval pro potřeby tohoto zákona uvedené instituce za správní úřady. Jedná se o nepřipustnou nepřímou novelizaci speciálních zákonů, kterými jsou tyto instituce zřízeny. Zvláště absurdní je to např. v případě Akademie věd ČR.	Neakceptováno. Ustanovení bylo formulačně upraveno. Zahrnutí bezpečnostních sborů podle názoru předkladatele ústavnímu pořádku neodporuje, s ohledem na fakt, že jejich kompetence realizují i osoby, které nejsou příslušníky bezpečnostních sborů, je žádoucí, aby tyto osoby podléhaly stejnému režimu jako jejich protějšky ve správních úřadech.
	31.18 <u>K § 3 odst. 3</u> <i>V § 3 odst. 3 se zrušuje.</i> Odůvodnění: Vzhledem k tomu, že zákon neupravuje odměňování a odkazuje na stávající stav, je nelogické, aby byl upraven příplatek za vedení u zástupce vedoucího úředníka.	Vysvětleno. V navrhovaném zákoně bylo doplněno odměňování státních úředníků, na které tak bude navazovat i poskytnutí příplatku za vedení podle § 3 odst. 3 návrhu zákona.
	31.19 <u>K § 4</u> <i>Požadujeme ustanovení přepracovat.</i> Odůvodnění: V navrhované úpravě systemizace pracovních míst úředníků se nestanovuje žádná koordinace mezi jednotlivými úřady státní správy, příprava systemizace je plně v kompetenci vedoucího úřadu. Lze tedy důvodně předpokládat, že státní rozpočet bude nadále sestavován na základě požadavků jednotlivých úřadů (zřejmě indexovou metodou), aniž by došlo k posouzení oprávněnosti a vzájemné srovnatelnosti předkládaných návrhů. Uvedeným přístupem nelze zaručit objektivní stanovení počtu pracovních míst, ani jejich správné zařazení do příslušných platových tříd. V této souvislosti považujeme za naprosto bezpředmětné ustanovení o povinné pololetní systemizaci pracovních míst (§ 4 odst. 1). Vedoucímu úřadu státní správy se ukládá povinnost stanovit systemizaci	Částečně akceptováno. Nová úprava systemizace by měla zaručit větší stabilitu úřadu státní správy a pracovních míst úředníků a zabránit účelovým změnám, což by mělo přispět k větší ochraně úředníků i stabilitě celé státní správy. Navrhované ustanovení tak reaguje i na vyjádření Evropské unie, která České republice vytýká přílišnou fluktuaci úředníků a časté změny odpovědných útvarů a tím způsobenou nestabilitu veřejné správy. Navrhované ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že systemizace bude stanovena na 1 rok a bude ji možné měnit pouze v případě změny působnosti úřadu nebo podstatné změny podmínek, za kterých byla systemizace sestavena. Touto úpravou by měly být zajištěna stabilita pracovních míst úředníků a celého úřadu. Zároveň bude doplněno, že všechny změny systemizace budou muset být projednány s radou

	v souladu s parametry státního rozpočtu. Nelze tedy předpokládat, že při zvýšení počtu systemizovaných míst nebo zařazení úředníků do vyšších platových tříd ve druhém pololetí kalendářního roku dojde k potřebnému navýšení prostředků na platy. Předloha působí dojmem, že cílem navrženého znění je pouze zjednodušení postupu při realizaci „úsporných opatření“. <i>Podle našeho názoru jsou uvedené ustanovení v příkrém rozporu s deklarovanou stabilitou státní správy a její transparentností</i>, a proto požadujeme jejich přepracování. Navrhované minimální počty pracovních míst, kdy je možné zřídit místo vedoucího oddělení, ředitele odboru a vrchního ředitele sekce jsou velmi nízké (§ 4 odst. 6). Ve svých důsledcích by tato skutečnost vedla k většímu počtu pracovních míst vedoucích úředníků, než je nezbytně nutné, a s tím souvisejícím ekonomicky neefektivním navýšením finančních prostředků. <i>Požadujeme proto přepracování tohoto ustanovení.</i>	úředníků. Systemizace musí být vždy stanovena v souladu s přidělenými finančními prostředky (parametry státního rozpočtu), což podle názoru předkladatele nelze navrhovaným zákonem vyloučit. Cílem § 4 odst. 6 návrhu zákona je sjednotit organizační struktury úřadů státní správy a zabránit účelovému vytváření pracovních míst vedoucích úředníků s příplatkem za vedení. Stanovení minimálního počtu podřízených pracovních míst jednotlivým vedoucím úředníkům považuje předkladatel za minimální hranici vzniku jednotlivých organizačních útvarů s ohledem na zajištění efektivity práce.
	31.20 <u>K § 5 odst. 3</u> <i>V § 5 se odstavec 3 zrušuje.</i> Odůvodnění: Zřizování placené funkce zástupce vedoucího úředníka v rozsahu, který umožňuje tento zákon, nepokládáme za věcně nezbytné a ekonomické. Má-li oddělení pouze 6 pracovních míst, neměl by návrh zákona zřízení placené funkce zástupce vedoucího úředníka vůbec umožňovat.	Neakceptováno. Zastupuje-li vedoucího úředníka jeho zástupce v plném rozsahu v době jeho nepřítomnosti – tedy ukládá podřízeným zaměstnancům pracovní úkoly, organizuje, řídí a kontroluje jejich práci – měla by mu náležet odpovídající kompenzace za zvýšené povinnosti.
	31.21 <u>K § 5 odst. 4</u> <i>V § 5 se odstavec 4 zrušuje.</i> Odůvodnění: Předpokládáme, že zástupce vedoucího úředníka bude mít další pracovní náplň než jen zastupování vedoucího úředníka. Je proto nepřijatelné, aby zákon umožňoval zastupování na dvou a více úrovních řízení, jak je navrhováno.	Neakceptováno. Navrhovaným ustanovením se umožňuje, aby zástupce vedoucího úředníka mohl být současně pověřen řízením jednoho z organizačních celků, čímž by se měl zefektivnit systém řízení.
	31.22 <u>K § 6 odst. 1</u> <i>Požadujeme ustanovení přepracovat.</i>	Neakceptováno. Ustanovení § 6 stanoví obecné předpoklady pro zastávání pracovního místa úředníka. Další požadavky jako odborná kvalifikace a vzdělání

	Odůvodnění: Stanovení předpokladu dosažení 18 let věku je velmi nízké, neboť v tomto věku nesplňuje fyzická osoba ucházející se o místo úředníka potřebný minimální stupeň vzdělání, a to úplné středoškolské vzdělání. Stanovená věková podmínka je tudíž nesmyslná. Požadujeme proto zvýšení věkového limitu.	vycházejí až z požadavků na konkrétní pracovní místo úředníka nebo ze zvláštních právních předpisů a nelze je tak stanovit obecně. Věková hranice je stanovena jako obecný předpoklad pro úředníka (tedy dosažení zletilosti).
	31.23 <u>K § 6</u> Zásadně nelze souhlasit, aby na úředníky narozené před 1. prosincem 1971 byla vztažena povinnost být držitelem osvědčení podle zákona č. 279/1992 Sb., o některých dalších předpokladech pro výkon některých funkcí obsazovaných ustanovením nebo jmenováním příslušníků Policie České republiky a příslušníků Vězeňské služby České republiky. Nelze připustit, aby docházelo k účelové nepřímé novelizaci zákona č. 279/1992 Sb., a to proto, že zákon č. 451/1991 Sb., kterým se stanoví některé další předpoklady pro výkon některých funkcí ve státních orgánech a organizacích České a Slovenské Federativní republiky, České a Slovenské republiky se na řadové zaměstnance nevztahuje. <i>Trváme na tom, aby požadavek být držitelem osvědčení podle zákona č. 279/1992 Sb. byl vypuštěn a byl zachován stávající stav.</i>	Neakceptováno. Požadavek negativního lustračního osvědčení podle zákona č. 451/1991 Sb. byl na základě výsledků vypořádání připomínek omezen na vedoucí úředníky a na úředníky, na jejichž pracovní místa je s ohledem na ochranu veřejného zájmu stanoven požadavek státního občanství České republiky. Zde se vychází z požadavků Mezinárodní organizace práce na to, aby byl požadavek na negativní lustrační osvědčení uplatňován pouze na pracovní místa, pro která je charakteristická bezprostřední spjatost s výkonem vládní politiky nebo která jsou spojena s odůvodněným požadavkem důvěrnosti. Cílem navrhované úpravy je, aby pracovní místa vedoucích úředníků a pracovní místa úředníků, u nichž vyžaduje veřejný zájem státní občanství České republiky, nezastávaly osoby, které se v rozhodném období podílely na potlačování lidských a občanských práv jako příslušníci Sboru národní bezpečnosti zařazení ve složce Státní bezpečnosti, byly vědomými spolupracovníky Státní bezpečnosti apod., což by mělo přispět ke zvýšení důvěryhodnosti státní správy.
	31.24 <u>K § 6 odst. 3</u> <i>Požadujeme ustanovení přepracovat.</i> Nelze souhlasit s navrhovanou nízkou délkou praxe u vedoucích úředníků. Vedoucím oddělení, ředitelem odboru a jeho zástupcem by měla být fyzická osoba, která má nejméně pětiletou praxi úředníka. Stejně tak by vrchním ředitelem sekce měla být fyzická osoba, která má nejméně pětiletou praxi jako	Neakceptováno. Pětiletou praxi v případě vedoucího oddělení, ředitele odboru a jeho zástupce považuje předkladatel za neodůvodnitelně dlouhou. Praxe se vyžaduje z toho důvodu, aby se na vedoucích místech uplatnily osoby mající náležitou odbornou praxi a zkušenosti, čehož lze podle názoru předkladatel dosáhnout již po třech letech na pracovním místě úředníka. Navíc se jedná pouze o jeden z předpokladů a bude záležet vždy na

	ředitel odboru, který je úředníkem. Vedoucí funkce by měla být vždy podmíněna předchozí praxí úředníka. V zájmu profesionality a depolitizace nelze připustit, aby vedoucím oddělení, ředitelem odboru a jeho zástupcem byl člen zastupitelstva, který byl dlouhodobě uvolněn pro výkon funkce, anebo fyzická osoba, která byla nejméně dva roky členem vlády nebo náměstkem člena vlády, neboť se jedná o obsazování odborných pozic fyzickými osobami, které vykonávaly politické a nikoliv úřednické funkce.	předpokladech a požadavcích kladených na konkrétní obsazované pracovní místo vedoucího úředníka.
	31.25 <u>K § 6 odst. 4</u> <i>V § 6 odst. 4 se číslovka „15“ nahrazuje číslovkou „ 8“.</i> Odůvodnění: Jedná se o analogickou úpravu jako je v zákoně o úřednících územních samosprávních celků, kde se osvědčila. Navíc u praxe získané v období posledních osmi let lze oprávněně předpokládat zachování nabytých dovedností, což v případě patnáctileté lhůty lze jen obtížně předpokládat.	Akceptováno.
	31.26 <u>K § 8 odst. 1</u> <i>V § 8 odstavec 1 se písmeno i) zrušuje.</i> Odůvodnění: Dovětek za výčtem v písmenu i) není plně srozumitelný. Pokud se má vztahovat k celému výčtu přestupků, pak není s ohledem na znění písm. i) zřejmé, proč se vůbec výčet uvádí, když může dojít ke ztrátě spolehlivosti v podstatě čímkoliv.	Akceptováno. Ustanovení bylo upraveno v tom smyslu, že se jedná o přestupky nebo správní delikty, které souvisí s působností úřadu státní správy, jejíž výkon náleží do druhu práce pracovního místa úředníka.
	31.27 <u>K § 10 odst. 5</u> <i>Požadujeme ustanovení přepracovat.</i> Odůvodnění: Pokud druh výběrového řízení stanoví ministr nebo náměstek, jedná se o jedno z konkrétních ustanovení, ze kterých vyplývá, že depolitizace nebude dosaženo. Vedoucímu úřadu návrh svěřuje celou řadu pravomocí, které ve svých důsledcích zajistí ještě vyšší míru jeho vlivu na personální obsazení, než doposud. S touto	Neakceptováno. Při stanovení oprávnění ministrů a jiných vedoucích správních úřadů vůči podřízenému personálu předkladatel vychází z toho, že je to právě vedoucí, kdo je za správné fungování jím řízeného úřadu odpovědný a rozsahu této odpovědnosti musí korespondovat příslušná pravomoc. Volba druhu výběrového řízení bude vycházet ze znalostí personální situace v konkrétním úřadu státní

	skutečností nelze souhlasit. Viz též naše připomínka v obecné části.	správy, kterou by měl mít největší právě vedoucí úřadu. V případě, že z těchto znalostí bude zřejmé, že úřad státní správy nedisponuje vlastními zdroji, zvolí vedoucí úřadu státní správy jiný druh výběrového řízení. Vnitřní výběrové řízení má být určitou modifikací kariérního systému. Druhy výběrového řízení budou nově pouze dva – vnitřní výběrové řízení a vnější výběrové řízení.
	31.28 <u>K § 13 odst. 2</u> <i>V § 13 odst. 2 se slova „člen rady úředníků, je-li rada úředníků zvolena“ zrušují.</i> Odůvodnění: Viz. naše připomínka k § 63.	Neakceptováno. Viz vypořádání připomínky 31.44.
	31.29 <u>K § 17</u> <i>Nesouhlasíme s navrženou úpravou. Požadujeme, aby byla v plném rozsahu převzata platná úprava doby trvání pracovního poměru ze zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků.</i> Odůvodnění: Jednoznačně musí být zákonem stanoveno, že pracovní poměr se státním úředníkem se uzavírá na dobu neurčitou. Současně musí být stanovena možnost uzavření pracovního poměru na dobu určitou ze zákonem jednoznačně stanovených důvodů, a to při zajištění výkonu časově omezené působnosti úřadu, při nahrazení dočasně nepřítomného úředníka z důvodu nemoci trvající déle než tři měsíce, mateřské a rodičovské dovolené nebo při výkonu veřejné funkce. Přitom nelze připustit, aby byl pracovní poměr na dobu určitou umožněn na žádost úředníka, jak předpokládá tento návrh. Máme bohaté, a to negativní, zkušenost s „žádostmi“ zaměstnanců, pokud obdobná úprava platila pro absolventy škol. V pracovní smlouvě musí být dále vždy uveden důvod, proč nemohl být uzavřen pracovní poměr na dobu neurčitou. Zákonem musí být rovněž stanoveno, že pokud důvod, proč nebyl uzavřen pracovní poměr na dobu neurčitou v pracovní smlouvě, není uveden nebo je v rozporu s důvody pro	Částečně akceptováno. V případě písmene b) bude ponechán obecný pojem „překážky v práci“ a písmeno c) bude vypuštěno. Ustanovení bude rovněž upraveno v tom smyslu, že v pracovní smlouvě musí být uveden důvod, proč nemohl být uzavřen pracovní poměr na dobu neurčitou; pokud důvod není uveden nebo je v rozporu s důvody pro uzavření pracovního poměru na dobu určitou, považuje se tento pracovní poměr za pracovní poměr na dobu neurčitou.

	uzavření pracovního poměru na dobu určitou, považuje se tento pracovní poměr za pracovní poměr na dobu neurčitou.	
	31.30 <u>K § 18</u> <i>Trváme na převzetí úpravy povinností ze zákona č.312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků.</i> Odůvodnění: Použitá úprava v zákoně o úřednících územních samosprávných celků vycházela z úpravy povinností v zákoně č. 218/2002 Sb., služební zákon, kterou rozšířila a dále zpřesnila. Nevidíme žádný věcný důvod, proč by tato úprava neměla být převzata, respektive proč by měla být jiná úprava povinností úředníků státní správy a úředníků územních samosprávných celků.	Nekaceptováno. Povinnosti úředníků státní správy a úředníků územních samosprávných celků budou sjednoceny na základě novely zákona č. 312/2002 Sb.
	31.31 <u>K § 19 odst. 2</u> <i>Zásadně nesouhlasíme s navrženou právní úpravou pracovního hodnocení. Ustanovení je potřeba přepracovat.</i> <i>a) V § 19 odstavec 2 se věta třetí zrušuje.</i> Odůvodnění: Nelze souhlasit s tím, aby součástí pracovního hodnocení bylo dílčí pracovní hodnocení zaměřené na aplikaci poznatků z průběžného vzdělávání v praxi, jak je uvedeno v poslední větě odst. 2. Výsledky průběžného vzdělávání by neměly být předmětem pravidelného ročního pracovního hodnocení. Pokud má nadřízený pochybnosti o úrovni poznatků z tohoto vzdělávání měl by požádat o ověření získaných znalostí příslušnou vzdělávací instituci.	Akceptováno.
	31.32 <u>K § 19 odst. 3</u> <i>Zásadně nesouhlasíme s navrženou právní úpravou pracovního hodnocení. Ustanovení je potřeba přepracovat</i>	Neakceptováno. Pracovní hodnocení bude propojeno s odměňováním úředníků. Tím, že hodnocení bude vázáno na odměňování, měla by o něm rozhodovat osoba, která rozhoduje o modifikaci osobního příplatku.

	<i>b) V § 19 odstavec 3 požadujeme přepracovat.</i> Odůvodnění: Znění je zmatečné, obtížně srozumitelné. Zásadně nelze souhlasit s tím, aby pracovní hodnocení prováděl nadřízený bezprostředně nadřízeného hodnoceného úředníka. Pracovní hodnocení úředníka by měl vždy provádět pouze bezprostředně nadřízený hodnoceného úředníka.	
	31.33 <u>K § 19 odst. 4</u> <i>Zásadně nesouhlasíme s navrženou právní úpravou pracovního hodnocení. Ustanovení je potřeba přepracovat</i> <i>c) V § 19 odstavec 4 se písmena a), c) a e) zrušují.</i> Odůvodnění: Z logiky věci by mělo pracovní hodnocení obsahovat pouze hodnocení, zda hodnocený úředník plní řádně výkon práce (činnosti) z hlediska jeho správnosti, rychlosti, samostatnosti a zda dodržuje povinnosti vztahující se k jeho práci. V případě vedoucího úředníka by mělo pracovní hodnocení obsahovat také posouzení řídicích schopností vedoucího úředníka. Obecně platí, že pracovní hodnocení by mělo být co nejvíce objektivní. Z věcného hlediska je nepřijatelné, aby posouzení úrovně odborných znalostí a dovedností bylo součástí pracovního hodnocení, jak je uvedeno v písm. a). Navíc umožňuje velmi subjektivní hodnocení, které může být vůči hodnocenému až diskriminační. Nelze rovněž souhlasit s tím, aby součástí pracovního hodnocení bylo posouzení dodržování povinností úředníka stanovených v §18, jak je uvedeno pod písmenem c). V případě neplnění těchto povinností, resp. v případě jejich porušení by mělo být přistoupeno k řešení situace podle § 26 a § 27 předloženého návrhu zákona. Rovněž tak nelze souhlasit s tím, aby součástí pracovního hodnocení bylo posouzení výsledků vzdělávání úředníka podle tohoto zákona, jak je uvedeno v písmenu e). Pokud úředník nevyhověl ani při opakované zkoušce, je to důvod k ukončení pracovního poměru, neboť úředník nesplňuje předpoklady pro výkon práce.	Neakceptováno. Navrhovaná kritéria pracovního hodnocení vycházejí z obecně stanovených kritérií hodnocení, která se rovněž využívají v soukromém sektoru tak, aby zahrnovala kompletní posouzení pracovní osobnosti úředníka.
	31.34 <u>K § 19 odst. 8</u>	Neakceptováno. Viz vypořádání připomínky 31.44.

	<i>Zásadně nesouhlasíme s navrženou právní úpravou pracovního hodnocení. Ustanovení je potřeba přepracovat</i> <i>d) V § 19 odst. 8 se slova „po projednání v radě úředníků, je-li zřízena“ zrušují.</i> Odůvodnění: Viz.naše stanovisko uvedené k § 63.	
	31.35 <u>K § 20 a § 21</u> <i>§ 20 a 21 se zrušují.</i> Odůvodnění: Srov. naše stanovisko v části obecně k návrhu. Nelze připustit, aby se přejímala úprava, která vycházela ze zcela odlišných principů než předložený návrh zákona, ale i v současné době platný služební zákon. Nemluvě již o nepřijatelných souvisejících ekonomických nákladech.	Neakceptováno. Jak již předkladatel uvedl v důvodové zprávě, považuje za vhodné prostřednictvím úředních hodností vyzdvihnout exkluzivitu zaměstnavatele a odlišit jej od zaměstnavatelů ostatních. Na rozdíl od připomínkového místa se nedomnívá, že by hodnosti neměly žádný přínos i pro konkrétního úředníka. Např. pro řadového úředníka může být určitou motivací dosáhnout ve zrychleném čase vyšší hodnosti náležející obvykle vedoucím úředníkům, bude-li pozitivně pracovní hodnocen, aniž by byl nucen postupovat vertikálně. Vyšší hodnost u takového úředníka může naznačovat jeho přínos a význam pro úřad státní správy, aniž by nutně musel být vedoucím úředníkem. Nadto se nedomnívá, že by terminologie byla překonaná – většina hodností je užívána např. v účinném zákonu č. 361/2003 Sb., s hodnostmi počítal i zákon č. 218/2002 Sb. Považuje též za nutné zdůraznit, že nepovažuje zejména předlitavskou administrativu za méně efektivní než stávající státní správu, spíše naopak (jak ukazují počty úředníků tehdejších okresních hejtmanství v porovnání s počty úředníků obecních úřadů obcí s rozšířenou působností při téměř identickém rozsahu kompetencí), a konstatovat, že správní metody se od dob monarchie fakticky nezměnily (vyjma používání výpočetní techniky) . Předkladatel současně respektuje koncepci nového občanského zákoníku, který bude aplikován subsidiárně, jehož terminologie navazuje na předsocialistickou právní úpravu. Předkladatel nicméně zvaží zjednodušení pravidel

		pro přiznávání hodnotí tak, aby byly pro úřad co nejméně zatěžující (dvě skupiny hodnotí pro pracovní místa vyžadující a nevyžadující vysokoškolské vzdělání zůstanou zachovány, v rámci těchto skupin však již nebudou stanoveny další požadavky na výši platové třídy, rovněž bude upuštěno od nároku na přiznání vyšší hodnotí v souvislosti s délkou zastávání pracovního místa vedoucího úředníka; předkladatel však hodlá zachovat nárok na přiznání vyšší hodnotí na základě celkové doby trvání pracovního poměru státního úředníka bez ohledu na hierarchii (to musí zaměstnavatel stejně sledovat s ohledem na posun v platových stupních).
	31.36 <u>K § 25 odst. 4</u> <i>V § 25 odstavec 4 zní: „Úředníkovi po dobu převedení podle odstavce 1 nebo po dobu trvání překážky v práci podle odstavce 3 náleží plat ve výši 60 % průměrného výdělku.“</i> Odůvodnění: Předkladatelem navrhovaná úprava je vůči dotčeným úředníkům diskriminační. Trváme na zachování stávajícího stavu i pro úředníky.	Neakceptováno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že úředníkovi náleží po dobu převedení k výkonu jiné práce plat za práci, na kterou byl převeden.
	31.37 <u>K § 29 a 30</u> Požadujeme ustanovení přepracovat. Odůvodnění: Vzhledem k tomu, že odvolání z pracovního místa vedoucího úředníka a vzdání se takového místa je zásadním zásahem do pracovněprávních vztahů, požaduje stanovit formu tohoto jednání, a to písemnou. V ustanovení § 29 odst. 7 návrhu se vylučuje použití ustanovení upravující odvolání, takové vyloučení však neplatí u vzdání se funkce. Nehledě na obtíže s interpretací použitelnosti ustanovení § 73a zákoníku práce požadujeme, aby zákon jednoznačně upravil důsledky odvolání a vzdání se funkce. V první řadě se to týká okamžiku ukončení výkonu práce vedoucího úředníka a v druhé řadě se to týká toho, že odvoláním z funkce	Akceptováno v modifikované podobě.

	ani vzdáním se funkce pracovní poměr nekončí. Dále upozorňujeme na to, že pokud se nezdaří postup spočívající v převedení vedoucího úředníka na jiné pracovní místo, měl by zákon konstruovat domněnku existence výpovědního důvodu obdobně, jak to upravuje § 73a zákoníku práce.	
	31.38 <u>K § 32</u> <i>V § 32 se název ustanovení „Konkurenční doložka“ nahrazuje názvem „Zákaz konkurence“</i> Odůvodnění: V ustanovení § 32 je fakticky upraven zákaz konkurence po skončení pracovního poměru úředníka a nikoli smluvní ujednání o nekonkurování bývalému zaměstnavateli, jak má na mysli ustanovení § 310 zákoníku práce. Nelze stejným pojmem nazvat různé instituty (smlouva x zákonný zákaz).	Akceptováno.
	31.39 <u>K § 33</u> <i>V § 33 se slovo „šestinásobek“ nahrazuje slovem „dvanáctinásobek“.</i> Odůvodnění: Doba kompenzace neodpovídá době stanoveného zákazu.	Akceptováno v modifikované podobě. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že zákaz činnosti se bude vztahovat na dobu 6 měsíců po skončení pracovního poměru, za což bude náležeť peněžitě vyrovnání ve výši šestinásobku průměrného měsíčního platu úředníka.
	31.40 Nad rámec předloženého návrhu zákona požadujeme zařadit do jeho první části také odměňování státních úředníků. Má-li zákon obsahovat účinná opatření v boji proti korupci, pak nelze připustit existenci možnosti uplatnění pásmového odměňování (platů v rozpětí) a smluvních platů (což reprezentuje stávající systém odměňování), jejichž použití obsahuje vysokou míru korupčního rizika a popírá zásadu rovnosti odměňování za práci stejné hodnoty.	Neakceptováno. Vládou schválený věcný záměr zákona a vládou schválené teze zákona předpokládají, že státní úředníci budou odměňováni podle pravidel stanovených zákoníkem práce. Zákon nicméně propojí pracovní hodnocení s odměňováním.
	31.41 V souvislosti s ponecháním úrovně platových tarifů na stávající nízké úrovni pokládáme za nutné upozornit na následující problém. Původní způsob odměňování platný od roku 1992 do roku 2011 vzal v úvahu, že samostatná	Neakceptováno. Vládou schválený věcný záměr zákona a vládou schválené teze zákona předpokládají, že státní úředníci budou odměňováni podle pravidel stanovených

	zvýšená stupnice platových tarifů má především kompenzační charakter, který zohledňuje zvýšené povinnosti a omezení uložené zaměstnancům zařazeným v organizacích taxativně vymezených v § 303 zákoníku práce a v dalších právních předpisech, např. v zákoně č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, v zákoně o Policii ČR a dalších. Na základě politických rozhodnutí však postupně došlo ke schválení dalších samostatných stupnic platových tarifů (pro zdravotnické pracovníky, pedagogické pracovníky a v loňském roce pro lékaře), čímž došlo k negaci kompenzačního charakteru tarifní stupnice, podle které jsou v současné době odměňováni zaměstnanci veřejné správy. Dnes je tato stupnice druhou nejnižší z hlediska výše platových tarifů. Do nerovného postavení v systému odměňování se tak paradoxně dostali ti zaměstnanci, jimž právní předpisy ukládají větší rozsah povinností a omezení. Z tohoto hlediska je proto nutné pokládat tuto situaci vůči uvedeným zaměstnancům za diskriminační a upozorňujeme, že se může stát předmětem ústavní stížnosti. Problém se ještě prohloubil změnou systému odměňování platnou od 1. 1. 2011. Je zřejmé, že stát fakticky rezignoval na nutnost kompenzace zvýšených povinností a omezení vůči dotčeným zaměstnancům, což je pro odborový svaz jako zástupce těchto zaměstnanců nepřijatelné. <i>Požadujeme proto, aby se v rámci návrhu zákona o státních úřednících řešilo také odměňování úředníků včetně zvýšení příslušné platové stupnice tak, aby úroveň platových tarifů měla také kompenzační charakter. Alternativou je řešení situace formou kompenzačního příplatku za zvýšené povinnosti a omezení.</i>	zákoníkem práce.
	31.42 <u>K části druhé – vzdělávání úředníků -obecně</u> Návrh zákona předpokládá úplnou decentralizaci vzdělávání. Vzniká tak otázka, zda za takové situace lze vůbec zajistit jednotný systém vzdělávání a odpovídající kvalitu vzdělávacího procesu. Zákon dostatečně neřeší kontrolu kvality poskytovaného vzdělávání jednotlivými vzdělávacími institucemi. <i>Trváme na tom, aby průběžné vzdělávání, bez předchozí navrhované akreditace, zajišťovaly jako doposud pouze příslušné ústřední správní orgány</i>, které jsou plně odpovědné za úroveň zajišťovaných správních činností.	Neakceptováno. Úprava vzdělávání vychází z věcného záměru zákona o úřednících a zaměstnancích veřejné správy a o vzdělávání ve veřejné správě a z tezí zákona o úřednících veřejné správy, které schválila vláda. Předkladatel je přesvědčen, že navržená úprava vzdělávání zajistí jednotný systém vzdělávání i odpovídající kvality – z toho důvodu je příprava na úřednickou zkoušku a úřednická zkouška a vzdělávání vedoucích úředníků svěřeno vysokým školám, které obdrží autorizaci.

	31.43 <u>K § 61</u> <i>Ustanovení požadujeme přepracovat.</i> Odůvodnění: Zásadně nelze souhlasit s tím, aby každý úřad státní správy vydal etický kodex, který by vymezil žádoucí chování úředníka ve vztahu k veřejnosti a ostatním úředníkům a jiným zaměstnancům ve státní správě a konkretizoval povinnosti podle §18 včetně pravidel odívání a vystupování a jednání s veřejností. Bližší zpřesnění povinností včetně stanovení pravidel chování úředníka ve vztahu k veřejnosti a k ostatním úředníkům a zaměstnancům musí být stanoveno pro všechny státní úředníky jednotně, a to v zájmu vyloučení případné nerovnosti či možné diskriminace. Jednotný etický kodex by měl vydat pro všechny státní úředníky stát. Pravidla odívání vzhledem k tomu, že zákon předpokládá použití ošatného jen pro vybrané úředníky, případně skupiny úředníků, by měly být stanoveny vnitřním předpisem úřadu státní správy.	Neakceptováno. Povinnost vydat etický kodex vychází z povinnosti stanovené členům vlády a ostatním vedoucím ústředních správních úřadů usnesením vlády ze dne 9. května 2012 č. 331. Mělo by se jednat o doporučená pravidla chování, jednání apod. v konkrétním úřadu. Nejde o stanovení nových povinností, ale o jejich konkretizaci.
	31.44 <u>K § 63</u> <i>Ustanovení § 63 se zrušuje.</i> Odůvodnění: Nesouhlasíme s ustavením rady úředníků. Současný právní řád (zákoník práce) umožňuje ustavení rady zaměstnanců a upravuje její působnost obdobně, jako upravuje působnost odborových organizací. Nevidíme žádný věcný důvod pro ustavení rady úředníků, neboť účast zástupce úředníků ve výběrové komisi a projednání námitek proti pracovnímu hodnocení úředníka může být zajištěna prostřednictvím odborové organizace, působí-li u zaměstnavatele, nebo prostřednictvím rady zaměstnanců, je-li zřízena. Důvodová zpráva hovoří o radě úředníků jako o poradním orgánu zaměstnavatele s uvedenými dvěma kompetencemi. Rada zaměstnanců upravená v zákoníku práce má významně jiné postavení. Za předpokladu, že u zaměstnavatele neexistuje odborová organizace, uplatňuje se prostřednictvím rady zaměstnanců např. právo na informace a projednání ve všech zákonem určených oblastech. Není přípustné, aby u úředníků byla vyloučena možnost ustavení rady zaměstnanců upravené v zákoníku práce a tím, aby bylo vyloučeno právo na informace a projednání.	Neakceptováno. Rada úředníků je koncipována jako orgán, který se ve vymezených oblastech bude podílet na rozhodování vedoucího úřadu státní správy. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že rada úředníků je v úřadu státní správy zřizována dobrovolně. Návrh zákona nevylučuje, aby u zaměstnavatele existovala rovněž rada zaměstnanců podle zákoníku práce.

	31.45 <u>K § 66</u> <i>Požadujeme přepracování ustanovení ve smyslu naší připomínky uvedené v bodě 1 obecné části.</i> Odůvodnění: V zájmu depolitizace státní správy nelze souhlasit s navrženým zněním tohoto ustanovení. Vedoucího úředníka by vždy měl řídit a úkoly stanovené tímto zákonem mu ukládat nadřízený vedoucí úředník, a to pouze s jednou výjimkou, kterou by měl být „státní tajemník“ jako nejvyšší vedoucí úředník, jemuž by úkoly ukládala fyzická osoba (ministr), která není úředníkem.	Neakceptováno. Specifické postavení některých úřadů vyžaduje, aby navrhovaný zákon umožnil, aby státní úředníky mohl řídit i někdo jiný než vedoucí úředník (nikoliv však jakákoliv fyzická osoba); jedná se pouze o příslušníky bezpečnostních sborů, vojáky z povolání, náměstky ministra a státní zástupce (v případě přidělení k Ministerstvu spravedlnosti). Ve výše uvedeném smyslu bude zpřesněn § 66 návrhu zákona.
	31.46 <u>K § 70</u> <i>Ustanovení § 70 se zrušuje.</i> Odůvodnění: Nelze obecně odkázat na tento zákon, pokud jiný právní předpis odkazuje na služební zákon. Upozorňujeme, že jiné právní předpisy odkazují zase na zákoník práce (např. zákon o Nejvyšším kontrolním úřadu). <i>Je potřeba, aby v rámci návrhu zákona byl předložen také změnový zákon,</i> který by provedl nezbytné změny v příslušných právních předpisech. Obecný a ještě k tomu neúplný odkaz nemůže v žádném případě nahradit změnový zákon.	Neakceptováno. Ustanovení je řešením pro případ, že by v rámci změnového zákona k zákonu o státních úřednících byl nějaký zákon operující se služebním zákonem opomenut. Změnový zákon k návrhu zákona o státních úřednících je v současné době připravován k rozeslání do meziresortního připomínkového řízení. Obdobnou úpravu obsahuje např. zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilost nebo zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník („Dovolávají-li se právní předpisy ustanovení, která se tímto zákonem zrušují, vstupují na jejich místo jim odpovídající ustanovení tohoto zákona.“).
	31.47 <u>K § 71</u> <i>Požadujeme doplnění ustanovení, které by upravilo požadavky a podmínky vzdělávání pro úředníky v předdůchodovém věku.</i>	Částečně akceptováno. Návrh zákona byl upraven o výjimky ze složení úřednické zkoušky rovněž s ohledem na věk zaměstnance.
	31.48 <u>K § 73</u>	Neakceptováno. Rada úředníků je koncipována jako orgán, který se

	<i>Ustanovení § 73 se zrušuje.</i> Odůvodnění: V návaznosti na připomínku k § 63 (rada úředníků) trváme na vypuštění tohoto ustanovení.	ve vymezených oblastech bude podílet na rozhodování vedoucího úřadu státní správy. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že rada úředníků je v úřadu státní správy zřizována dobrovolně. Návrh zákona nevylučuje, aby u zaměstnavatele existovala rovněž rada zaměstnanců podle zákoníku práce.
32. Asociace samostatných odborů	32.1 <u>K § 9 odst. 3</u> Vypustit tento odstavec, protože znamená další politizaci státní správy, když je tímto ustanovením rozšiřován počet míst vedoucích úřadů státní správy, které lze do funkcí jmenovat bez výběrového řízení.	Akceptováno. Povinnost výběrového řízení se bude vztahovat na všechny vedoucí úřadů státní správy s výjimkou těch, kteří nebudou vedoucími úředníky, vedoucího Úřadu vlády České republiky a členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání.
	32.2 <u>K § 12 odst. 5</u> Je naprosto nepřijatelné, aby si výpis z Rejstříku trestů vyžádal potenciální zaměstnavatel, byť se souhlasem uchazeče. Stejného výsledku se dosáhne tím, že si uchazeč o výpis požádá sám a následně jej poskytne potenciálnímu zaměstnavateli.	Neakceptováno. S ohledem na skutečnost, že se jedná o opis z evidence Rejstříku trestů, ustanovení navrhovaného zákona bude upraveno ve smyslu § 16 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., který vychází ze stejné konstrukce bezúhonnosti v případě příslušníků bezpečnostních sborů. Vyžádání opisu bude omezeno na uchazeče, který byl vedoucím úřadu státní správy ve výběrovém řízení vybrán, před uzavřením pracovního poměru.
	32.3 <u>K § 27</u> Navrhujeme změnit důvod výpovědi úředníkovi nikoliv „poruší-li zvlášť hrubým způsobem povinnost zdržovat se v místě pobytu“ (lze si představit celkem dobře zneužití tohoto ustanovení při aplikaci např. v případě, že by úředník pro zhoršení zdravotního stavu odešel k lékaři mimo dobu vycházek a mimo určený termín kontroly a nebyl by proto zaměstnancem pověřeným kontrolou nemocných zastižen v místě svého pobytu) tak, že důvodem pro výpověď bude „porušení léčebného režimu zvlášť hrubým způsobem“.	Neakceptováno. Výpovědní důvod uvedený v § 27 písm. b) byl převzat ze stávající úpravy v zákoníku práce [viz § 52 písm. h) zákona č. 262/2006 Sb. ve spojení s § 301a zákona č. 262/2006 Sb.], podle předkladatele není důvod, proč by se tento výpovědní důvod neměl uplatňovat rovněž u úředníků, respektive byl pro úředníky modifikován.
	32.4 <u>K § 63 odst. 10</u>	Akceptováno. Ustanovení bude upraveno v tom smyslu, že rada úředníků je v úřadu státní správy zřizována dobrovolně.

	Navrhujeme tento odstavec vypustit. Je naprosto absurdní, že právo úředníků na informace a projednání bude realizováno tak, že informace nebo projednání bude provedeno s radou úředníků nadřízeného úřadu státní správy, která s úředníky úřadu, jimž se tato práva osvědčí, nemá nic společného, nebyla jimi zvolena, úředníci dotčeného úřadu nedali radě nadřízeného úřadu žádný mandát k tomu, aby je taková rada zastupovala, ustanovení popírá jakákoliv práva úředníků aktivně se podílet na utváření a fungování úřadu. Připíšeme-li k tomu zvýšení politického vlivu na profesionální činnost státní správy, je kontraproduktivní další oslabení vlivu a iniciativy samotných úředníků na chod úřadu.	Působnost rady úředníků vyplývá z jiných ustanovení navrhovaného zákona, konkrétně se jedná o § 13 odst. 2 (člen rady úředníků je členem výběrové komise) a § 19 odst. 8 (rozhodování o námitkách proti pracovnímu hodnocení úředníka, kdy je rada úředníků poradním orgánem vedoucího úřadu veřejné správy).
33. Veřejný ochránce práv	33.1 <u>Obecně</u> K předkládanému návrhu zákona o státních úřednících vyjadřuji značnou skepsi. Jde o materiál, který není dostatečně doladěn a podle mého soudu nenaplní očekávání, která do něj byla s ohledem na velmi dlouhou dobu absence právní úpravy v této oblasti (platný avšak neúčinný zákon č. 218/2002 Sb., služební zákon), vkládána. Jak jsem již v minulosti k předchozím konceptům, upravujícím postavení úředníků (např. návrh zákona o právních poměrech a vzdělávání zaměstnanců ve veřejné správě; návrh zákona o úřednících veřejné správy, osobních asistentech ve veřejné správě a o vzdělávání ve veřejné správě, apod.) uvedl, nepovažuji navrhovanou soukromoprávní úpravu pracovněprávního vztahu za vhodnou. Jsem přesvědčen (a opakovaně jsem veřejně prohlásil), že minimálně část zaměstnanců státu má být ve veřejnoprávním poměru ke státu, což vyplývá z čl. 79 odst. 2 Ústavy. Ten předpokládá u zaměstnanců vykonávajících ve správních úřadech státní správu právní úpravu, odlišnou od zákoníku práce. S ohledem na to, že by předmětný materiál měl představovat zásadní (a tolik žádoucí) změnu v řešení právní úpravy postavení úředníků, jakož i garanci stabilní a efektivní státní správy, hodnotím jej jako naprosto nedostatečný, chaotický a nekoncepční. Surčitou obavou, pramenící z faktu, že přijetí služebního zákona je rovněž předběžnou podmínkou pro možnost čerpání prostředků ze strukturálních fondů EU Českou republikou v programovém období 2014-2020, upozorňuji také na skutečnost, že by právní úprava (svým charakterem stěžejního významu) měla mít nastavenou odpovídající legisvakanční dobu, pro následné zmírnění obtíží z její praktické aplikace. Vycházejí toliko	Rozpor. O koncepci nového zákona založeného na soukromoprávní úpravě a odmítnutí úpravy právních poměrů státních úředníků služebním zákonem rozhodla vláda (schválený věcný záměr navrhovaného zákona a teze zákona). Podle čl. 79 odst. 2 Ústavy České republiky „právní poměry státních zaměstnanců v ministerstvech a jiných správních úřadech upravuje zákon“. K otázce, zda tímto Ústava předpokládá pouze veřejnoprávní úpravu pracovního poměru státních zaměstnanců, se při projednávání věcného záměru zákona vyjádřila Legislativní rada vlády v tom smyslu, že je možný i soukromoprávní přístup. K bodům, které připomínkové místo v navrhovaném zákoně postrádá či považuje za nedostatečné a jednotlivým problematickým pasážím: 1. Jde-li o připomínku stran většího odpolitizování státní správy na ústřední úrovni a vymezení osob, které nejsou úředníky, vláda na návrh Legislativní rady vlády odmítla institut ředitele úřadu. V návrhu zákona lze proto toliko definovat, kdo úředníkem je a kdo úředníkem není, a vymežit vzájemný vztah mezi nimi. 2. S ohledem na zvolenou soukromoprávní koncepci navrhovaného zákona nelze stanovit disciplinární odpovědnost úředníka, která je imanentní služebnímu poměru.

	z hrubého odhadu délky následného legislativního procesu v obou komorách Parlamentu České republiky (popř. též doby před projednáním vládou), považují za nereálné dodržení navrhované účinnosti zákona, tedy od 1. ledna 2014. S ohledem na výše sdělené obecné výhrady k tomuto návrhu zákona, uvádím jen námátkou body, které mi v právní úpravě chybí, či je považuji za nedostatečné. <u>Jde zejména o zakotvení:</u> - většího odpolitizování státní správy na ústřední úrovni; - disciplinární odpovědnosti umožňující nad rámec zákoníku práce „represivní motivaci“ a možnost zjednání nápravy nesprávného postupu úředníka tímto způsobem; - povinností úředníků, i možností vynucení jejich plnění vysoce nad rámec obecné úpravy zákoníku práce (viz předchozí bod); - kariérního postupu, umožňujícího motivovat a udržet schopné zaměstnance ve službách státu. Kariérní systém, má-li být smysluplný, musí být povinný; - platových tarifů, které zaručí, že jejich změna nebude toliko v dispozici příslušného gesčního ministerstva, resp. vlády. Tyto námitky nicméně uvádím skutečně jen pro příklad. Pokud jde o předkládaný text, za problematické považuji <u>především</u> pasáže vztahující se k: - <i>vymezení osob, které nejsou úředníky</i> (§ 1 odst. 2) – nedostatečné odpolitizování; - <i>systemizaci pracovních míst</i> (§ 4) – interval dvakrát ročně se mi jeví jako příliš krátký. Na systemizaci je vázána možnost dát výpověď úředníkovi, čili takto krátký interval nemůže zaručit stabilitu úřadu; - <i>spolehlivosti</i> (§ 8) – pružné a velmi benevolentní ustanovení, z něhož, i přes taxativní výčet přestupků, lze na základě písm. i) a následného odstavce dovodit, že může jít prakticky o jakýkoliv přestupek; - <i>obsazování volných pracovních míst</i> (§ 9 an.) – značná volnost vedoucího úřadu (politická funkce) při přijímání úředníků; - <i>výběrovému řízení</i> (§ 10) – složení komise pro výběrové řízení sice umožňuje i účast osob mimo úřad, ale vedoucího úřadu k takovému složení komise nic nenutí (nutný počet osob bude splněn povinnými členy komise). Vedoucí úřadu dále nemusí odůvodňovat, proč neobsadil místo uchazeči navrženými komisí a proč vyhlašuje nové výběrové řízení;	3. Navrhovaný zákon již v současné podobě obsahuje prvky kariérního systému. Ty předkladatel spatřuje zejména v obsazování některých pracovních míst bez výběrového řízení úředníky z vnitřních zdrojů úřadu státní správy, vnitřním výběrovém řízení, požadavku praxe vedoucího úředníka, systému úředních hodností a dalším odstupném. 4. Co se týče odměňování úředníků, na základě výsledků vypořádání připomínek s Ministerstvem práce a sociálních věcí bude v návrhu zákona stanoven samostatný systém odměňování státních zaměstnanců založený na platových třídách a platových stupních, který zajistí nárok na platový postup státního úředníka v závislosti na délce trvání jeho pracovního poměru a na výsledcích pracovního hodnocení. 5. Systemizace pracovních míst bude na základě výsledků připomínkového řízení upravena tak, že ji bude možné stanovit jednou ročně a v průběhu roku změnit, jen dojde-li ke změně působnosti úřadu státní správy nebo k podstatné změně podmínek, za kterých byla systemizace schválena. Novou systemizaci bude vždy nutné projednat s radou úředníků. 6. Co se týče úpravy spolehlivosti, namítaný § 8 odst. 1 písm. i) bude upraven tak, že se bude jednat jen o správní delikty a přestupky, které souvisejí s činností na úseku státní správy, kterou úředník vykonává (má vykonávat). 7. V obsazování volných pracovních míst spatřuje předkladatel prvek kariérního systému, jehož absence je mu připomínkovým místem vytýkána. Výjimka z výběrového řízení je stanovena pouze pro úředníky, kteří pocházejí ze stejného prostředí a znají detailně postupy a činnost vykonávanou v daném organizačním útvaru.
--	---	---

	- <i>ukončení pracovního poměru úředníka výpovědí (§ 26 an.) – značná volnost vedoucího úřadu (politická funkce) při odvolávání úředníka z pracovního poměru, zejména § 26 odst. 1, písm. b) a § 27 písm. a).</i> Vzhledem k výše uvedenému necítím potřebu se k předkládanému návrhu zákona podrobněji vyjadřovat. Mou jedinou a nejdůležitější připomínkou zůstává tato: <u>Doporučuji, aby Ministerstvo vnitra návrh stáhlo a vypracovalo dostatečně kvalitní návrh, který bude <i>zaručovat fungování profesionální a hlavně stabilní státní správy (pokud možno více odpolitizované), případně předkládaný návrh v uvedeném směru dopracovalo.</i></u>	8. Výběrové řízení bude na základě výsledků připomínkového řízení upraveno tak, že výběrová komise vybere tři nejlepší uchazeče, u kterých stanoví pořadí. Vybere-li si vedoucí úřadu státní správy uchazeče, který se umístil jako druhý nebo třetí v pořadí, toto své rozhodnutí odůvodní. 9. Při ukončení pracovního poměru úředníka výpovědí z důvodu uvedeného v § 26 odst. 1 písm. b) (pro nadbytečnost), bude namítaná volnost vedoucího úřadu státní správy podle předkladatele eliminována úpravou systemizace (viz výše). Výpověď z důvodu uvedeného v § 27 písm. a) (neuspokojivé pracovní výsledky) bude upravena v tom směru, že se musí jednat o dvě neuspokojivá pracovní hodnocení, a to buď bezprostředně po sobě jdoucí, nebo dvě neuspokojivá hodnocení v předchozích třech letech.
--	---	--